STRIPTEASE

Carl Hiaasen

virtual-project.eu

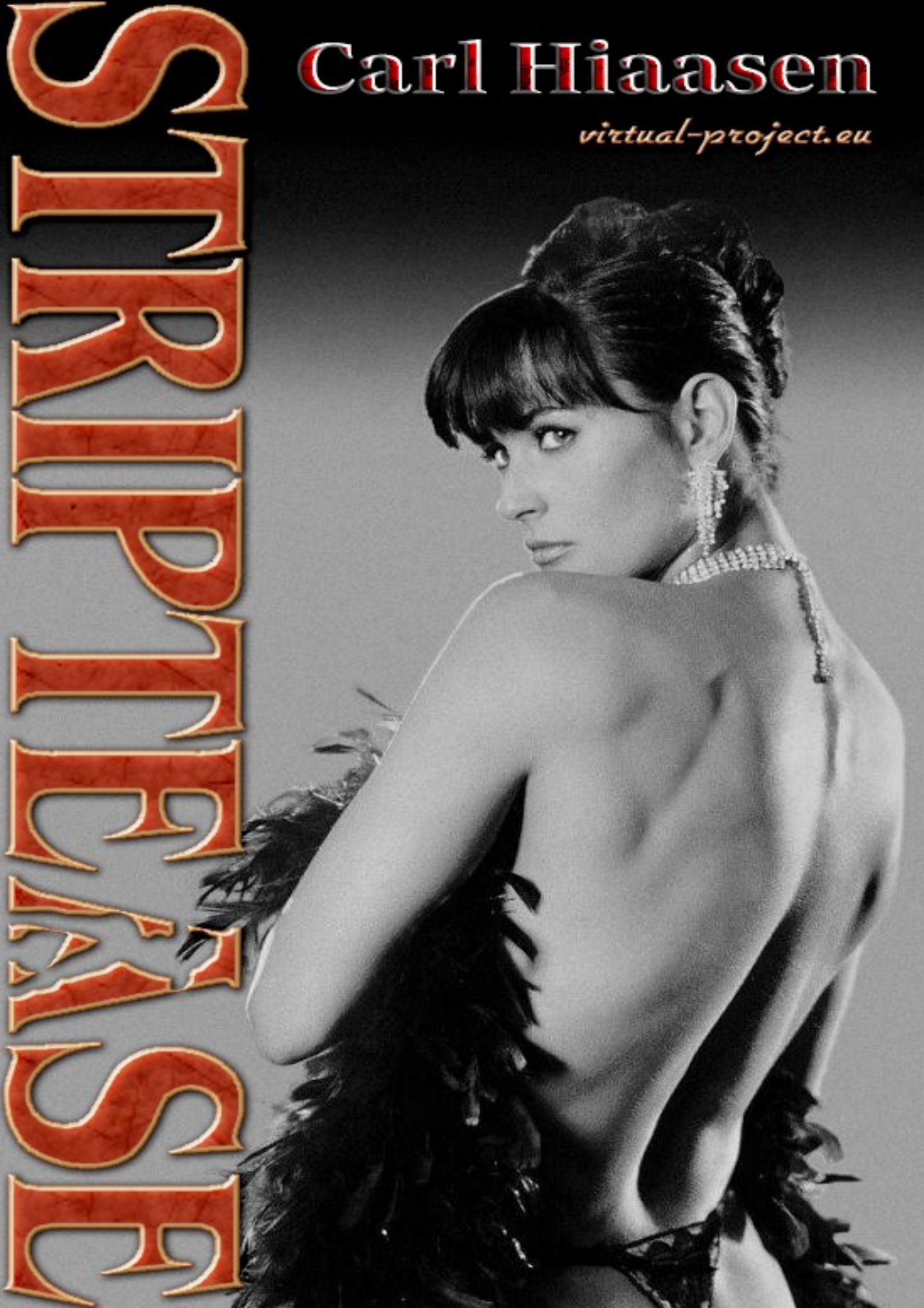

CARL HIAASEN

STRIP TEASE

Original: *Strip Tease* (1993)

Traducere din limba engleză:
MIHAI DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2006

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate numele și personajele sunt fie inventate, fie utilizate în mod fictiv. Evenimentele descrise sunt pur imaginare, deși luptele cu floricele și frișcă sunt bazate pe fapte reale.

Capitolul 1

în seara de 6 septembrie, ajunul nunții lui Paul Guber, prietenii l-au dus la un club de striptease de lângă Fort Lauderdale pentru o petrecere a burlacilor. Clubul se numea *Pupăza creață* și era faimos în regiune pentru dansatoarele senzaționale și cocteilurile cu rom. Până la miezul nopții Paul Guber era trotilat și în limbă după opt sau nouă stripteuze. Pentru douăzeci de dolari, fetele se cocoțau în poala lui și-i îngăduiau să-și vâre nasul între sânii lor dulce mirositori; Paul era bărbatul cel mai fericit de pe fața Pământului.

Prietenii lui Paul dăduseră drumul la glume zgomotoase, răcneau prostește și împroșcau scena cu șampanie. La început dansatoarele au fost iritate de jerbele de spumă, dar în cele din urmă le-a cuprins spiritul petrecerii. Lucind de șampanie Korbel și râzând în hohote, fetele au format un șir de balet și au dansat cancan pe o melodie veche a lui Bob Seger. Stropii de șampanie le scânteiau inocent în părul pubian. Paul Guber și amicii lui au urlat excitați până au răgușit.

La ora 2:30, un bodyguard cu aspect amenințător a anunțat ultima comandă. În vreme ce prietenii săi își goleau buzunarele ca să plătească nota exorbitantă, Paul se târî încetișor pe scenă și se prinse de una dintre fete. Prea matolit ca să mai stea în picioare, se legănă în genunchi și îmbrățișă cu pasiune talia dansatoarei. Ea îi surâse înțelegător și continuă să se miște în ritmul muzicii. Paul se agăța de ea ca un marinar gata să se înece. Își lipi obrazul de abdomenul bronzat al stripteuzei și închise ochii. Fata, pe care o chema Erin, îi ciufuli părul și-i zise: „Du-te acasă, dulceață, culcă-te că mâine este ziua cea mare.”

Un bărbat răcni spre Paul să coboare de pe scenă și amicii lui Paul bănuiră că era bodyguardul. Clubul avea reguli foarte stricte

împotriva atingerii gratuite a dansatoarelor. Cât despre Paul Guber, el nu auzi niciun avertisment – părea intrat în extaz. Prietenul lui cel mai bun, Richards, cu care Paul împărțea același cubicul în compania de brokeraj, scoase un aparat foto și începu să-i pozeze pe Paul și stripteuza goală. „Șantaj", anunță el în joacă. „Marcă banul sau îi trimit imaginile astea soacrei!" Toți din club păreau să se distreze pe cinste și de aceea prietenii lui Paul au rămas cu totul șocați să vadă cum un străin sare pe scenă și-l izbește pe tânăr cu o sticlă goală de șampanie.

Trei… patru… cinci lovituri puternice în cap și totuși Paul Guber nu-i dădea drumul stripteuzei care se străduia din răsputeri să nu fie atinsă. Cel care mânuia sticla era un bărbat înalt și burtos, îmbrăcat într-un costum scump. Părul îi era argintiu, deși mustața stufoasă îi era neagră și răsucită pe oală. Nimeni de la petrecerea burlacilor lui Paul Guber nu-l cunoștea.

Gâlgâituri incoerente se auziră dinspre gâtlejul necunoscutului, în vreme ce pocnea țeasta brokerului. Bodyguardul localului ajunse pe scenă exact în clipa în care sticla de șampanie se sparse. Îl înhăță de sub brațe pe bărbatul cu păr argintiu și se pregăti să-l azvârle de pe scenă într-o manieră care i-ar fi asigurat o fracturare serioasă. Cu ochii în patru însă bodyguardul observă că bărbatul cu păr argintiu avea un tovarăș, iar tovarășul respectiv ținea un pistol care putea sau nu să fie încărcat. Nutrind cel mai profund respect față de compania Colt Industries, bodyguardul îi dădu drumul cu grijă bărbatului cu păr argintiu și-i îngădui să o șteargă din club împreună cu prietenul său înarmat.

În mod incredibil, Paul Guber nu căzuse. Paramedicii fură nevoiți să-i desprindă degetele cu forța de pe fesele dansatoarei înainte de a-l transporta la spital. În camera de gardă, amicii lui îngrijorați goliră o sumedenie de rânduri de cafele

și născociră o poveste pe care s-o spună logodnicei lui Paul.

Până la sosirea poliției, sala din *Pupăza creață* era pustie. Bodyguardul, care ștergea sângele de pe scenă, insistă că nu văzuse nimic. În mod vădit polițiștii au fost dezamăgiți că stripteuzele plecaseră acasă și au dovedit prea puțin entuziasm pentru a investiga agresiunea asupra unui bețiv în absența victimei. Din presupusa armă mai rămăsese doar o grămăjoară de cioburi verzi scânteietoare. Bodyguardul întrebă dacă le putea arunca la gunoi și polițiștii încuviințară.

Nunta lui Paul Guber fu amânată pentru o perioadă indefinită. Prietenii lui îi spuseră logodnicei că fusese tâlhărit în parcarea unei sinagogi.

•

Gonind cu mașina spre sud, pe autostrada federală, congresmenul David Lane Dilbeck își masă tâmplele și întrebă:

— A fost rău, Erb?

Erb Crandall, secretar executiv și de multă vreme credinciosul „om cu punga” al congresmenului, cel care prelua donațiile ilegale pentru campanii, răspunse:

— Una dintre cele mai rele.

— Nu știu ce m-a apucat…

— Ai atacat un bărbat.

— Democrat sau republican?

— Să dea dracii dacă știu.

Congresmenul Dilbeck icni când zări pistolul din poala celuilalt.

— Iisuse Hristoase și Sfântă Fecioară! Să nu-mi zici că…

Fără să clipească, Crandall rosti:

— N-am avut de-ales. Erai pe punctul să fii schilodit.

Trecură cinci minute înainte ca Dilbeck să vorbească din nou:

— Erb, rosti el, îmi plac femeile dezbrăcate, zău că-mi plac.

Erb Crandall aprobă cu un gest neutru. Nu era sigur în privința șoferului congresmenului. Dilbeck îl asigurase că acesta nu înțelegea engleza, doar franceza și creola. Crandall studie totuși ceafa întunecată a șoferului și se întrebă dacă-i asculta. În ziua de azi oricine putea să fie un spion.

— Toți bărbații au slăbiciuni, vorbea Dilbeck. A mea este de natură carnală. Își dezlipi mustața falsă. Haide, Erb, spune! Ce anume am făcut – exact?

— Ai sărit pe scenă și ai agresat un tânăr.

Dilbeck făcu o grimasă.

— În ce manieră?

— L-ai lovit cu o sticlă în cap, zise Crandall. În mod repetat.

— Și tu nu m-ai oprit?! Asta-i treaba ta, fir-ar să fie, Erb, să mă scoți din situații de-astea! Să nu-mi apară numele în ziare.

Crandall îi explică faptul că el se afla la toaletă când începuse agresiunea.

— Am atins-o pe fată? întrebă congresmenul.

— De data asta, nu.

Crandall îi vorbi în franceză șoferului haitian, cerându-i să oprească mașina și să aștepte. După aceea îi făcu semn lui Dilbeck să coboare. Se îndreptară spre o bancă pustie din stația de autobuz și se așezară.

— Ce-i aiureala asta? se încruntă congresmenul. În prezența lui Pierre poți să vorbești fără griji.

— Avem o problemă, răspunse Crandall și-și apropie palmele. Cred c-ar trebui să-l sunăm pe Moldy.

Dilbeck zise că nici vorbă, un nu hotărât.

— Cineva te-a recunoscut în seara asta, spuse Crandall. Un client din clubul ăla.

— Dumnezeule! Dilbeck închise ochii și-și frecă șaua nasului cu vârfurile degetelor. Este an electoral, Erb.

— Un ciumec. N-am reținut cum îl chema. Stătea lângă ușa din spate când am șters-o de-acolo. Un labagiu slăbănog cu ochelari cu lentilele groase ca fundurile de borcane.

— Și ce-a zis?

— „Așa te vreau, Davey.” Se uita drept la tine.

— Dar mustața…

— Dup-aia a spus: „Cavalerismul n-a murit.”

Crandall arăta foarte mohorât.

— Părea genul care să facă necazuri? întrebă Dilbeck.

Crandall se strădui din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Aspectul exterior poate înșela, David. Mâine dimineață o să-i telefonez lui Moldy.

După ce au revenit în mașină și au pornit iarăși spre sud, Dilbeck se interesă despre starea celui pe care-l atacase.

— Să dea dracii dacă știu, răspunse Crandall.

Intenționa să telefoneze la spital mai târziu.

— Era mort?

— Nu mi-am dat seama. Era prea mult sânge.

— Dumnezeule! făcu congresmenul. Dumnezeule, trebuie să-mi vin în fire. Erb, să ne rugăm! Dă-mi mâinile.

Se întinse peste banchetă spre Crandall, care se scutură, eliberându-se de labele lipicioase și frenetice ale congresmenului.

— Potolește-te! se răsti Crandall.

— Te rog, Erb, să ne unim mâinile. Dilbeck făcu un gest de implorare. Să ne ținem de mâini și să ne rugăm împreună, acum.

— Un căcat, făcu omul cu punga. Roagă-te tu pentru amândoi, David. Roagă-te tare de tot.

•

În seara următoare pe când se dezbrăca, pregătindu-se pentru spectacol, Erin îi povesti lui Shad că sunase la spital.

— Au zis că l-au scos de la terapie intensivă pe tânărul care a fost rănit.

Shad nu-și ridică ochii de la măsuță.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, zise el. Nu mai dormeam noaptea de grija lui.

— Pistolul mă speriase. Erin își punea sutienul de spectacol. În niciun caz nu semăna cu un bodyguard, nu? Mă refer la cel cu arma.

Shad era profund absorbit. Folosind o pensă chirurgicală, încerca să îndepărteze sigiliul de securitate din staniol al unui pahar de o sută de grame de iaurt degresat cu fructe de pădure. Lumina din vestiare era slabă și vederea lui Shad nu tocmai grozavă. Se ghemuise peste iaurt ca un ceasornicar.

— Trebuie să mă concentrez, mormăi el posac.

Ea văzuse deja gândacul mort, măricel chiar și potrivit standardelor din Florida. Cu picioarele ridicate în aer, gândacul zăcea pe masă lângă cotul stâng al lui Shad.

— Ia să ghicesc, zise Erin. Ți-a venit altă idee nemaipomenită.

Shad se opri din lucru și-și trecu țigara dintr-un colț al gurii în celălalt. Inhală adânc, apoi suflă două fuioare de fum pe nări.

— Și cum dracu' ți se pare?

— Fraudă, spuse Erin. Trecuse înapoia unei uși, ca să-și scoată fusta. Mie mi se pare că ar fi vorba despre fraudă.

Triumfător, Shad ridică staniolul (intact!) de pe paharul de iaurt și îl așeză cu grijă pe masă. După aceea, folosind pensa, apucă gândacul mort de un picioruș fragil și cafeniu.

— Asta nu-i muzica ta? o întrebă pe Erin. Van Morrison. Ar fi bine s-o frigi de-aici.

— Într-un minut, zise Erin.

Își puse slipul tanga roșu cu căluți de mare. Când îl cumpărase, Erin crezuse că modelul era floral. Altă dansatoare observase că de fapt erau căluți de mare. Căluți de mare care râdeau.

Erin ieși din dosul ușii. Shad nu înălță ochii.

— Poliția a fost pe-aici? întrebă ea.

— Nțț, surâse Shad în barbă. Polițiștii ajungeau de obicei doar până la tejgheaua barului, apoi uitau de ce intraseră. Se bălăbăneau prin *Pupăza, creață* cu ochii holbați și privirile rătăcite, ca puștii în Disney Land. Polițiștii erau niște cretini absoluți când era vorba de țâțe goale.

Erin spuse că nu văzuse niciodată un bărbat lovit atât de violent, indiferent cu ce anume, pe cât fusese tipul care o încasase cu sticla de șampanie.

— Este un miracol că nu s-a ales cu leziuni cerebrale, rosti ea.

Shad consideră observația drept o critică a vitezei sale de reacție.

— Am suit cât am putut de rapid.

Glasul lui avea un ușor ton defensiv.

— Nu-ți face griji, îl liniști Erin.

— Dintre toți, el părea cel mai puțin genul care s-o ia razna.

Erin fu de acord. Bărbatul care folosise sticla de Korbel ca pe o măciucă nu fusese deloc spectatorul tipic al show-urilor de striptease. Purta cravată de mătase și împărțea bancnotele de douăzeci de dolari ca pe bomboane.

Erin își examină pantofii cu toc cui, căutând pete de sânge.

— Este o slujbă nenorocită, remarcă ea.

— Nu mai spune! Tu de ce crezi că stau aici și regulez un gândac mort? Ăsta-i biletul meu de ieșire.

Cu gesturile sigure ale unui chirurg, Shad poziționă gândacul în iaurtul degresat cu fructe de pădure. Îl apăsă foarte ușor cu vârful pensetei. Insecta se afundă lent sub suprafața cremoasă, fără să lase nicio urmă.

— Ești un visător mare și nebun, comentă Erin.

Shad absorbi pasiv sarcasmul.

— Citești *Wall Street Journal*?

— Nu. Erin se întrebă unde voia să ajungă.

— Potrivit ziarului, spuse Shad, compania „Lactato Delicato” are o valoare de piață de o sută

optzeci și două de milioane de dolari, grație iaurtului degresat Delicato cu fructe de pădure care a ajuns brand-ul cu vânzarea cea mai rapidă din țară. Acțiunile companiei au atins pragul cel mai ridicat din toate timpurile.

— Shad, spuse Erin, compania n-o să-nghită abureala asta.

Nu-i venea să creadă că el încerca din nou.

— Ai întârziat, păpușă. Shad arătă cu degetul mare spre scenă. Te-așteaptă fanii.

— Am timp. Este un dans lung.

Erin își îmbrăcă body-ul (pe care avea să-l scoată după primul dans) și încălță pantofii cu toc cui (pe care avea să-i poarte toată noaptea).

— Cum de-ți place așa mult cântecul ăla? întrebă Shad. Nici măcar n-ai ochii căprui.

— Nimeni nu se uită la ochii mei, răspunse Erin. Este un cântec bun pentru dans, nu crezi?

Shad examina iaurtul. Un picior cu perișori de culoarea aramei ieșise din mlaștina cremoasă. Oare se mișca? I se adresă lui Erin:

— Știi *Sălbăticie*? Filmul, nu cartea[1]. Mai ții minte ultima scenă, în care mâna chircită a mortului iese din apă? Ia vino-ncoace și uită-te la nenorocitu-ăsta de gândac.

— Nu, mulțumesc.

Erin întrebă dacă Domnul Ginitor era în local în seara asta. Aceea era porecla unuia dintre spectatorii ei regulați, un bărbat osos cu aer studios, care purta ochelari stranii cu lentile dreptunghiulare. De obicei stătea la masa numărul trei.

— Să mă duc așa deodată să fac inventarul? se răți Shad.

— A telefonat și a lăsat un mesaj, zise Erin. A spus că are o surpriză mare pentru mine, adică exact ce-mi trebuia.

Se parfumă puțin, fără să aibă habar de ce o face. Nimeni nu se apropia atât de mult, încât să poată simți mirosul. Spre deosebire de celelalte

stripteuze, Erin refuza să danseze pe mese. Zece dolari i se părea o sumă ridicolă pentru a lăsa un bețiv să-i sufle pe genunchi.

— Dacă vrei, se oferi Shad, îi dau un șut în cur.

— Nu-i nevoie, dacă te poți ține pe-aproape, zise Erin, mai ales după ce s-a-ntâmplat azi-noapte.

— Nicio problemă.

— Probabil că n-o să fie nimic, spuse ea.

Se rujă. Patronul prefera roșu-zmeuriu, dar Erin folosea roșu-burgund. Avea să-și audă vorbe din partea celorlalte fete, însă nu-i păsa.

Shad se retrase puțin din fața proiectului cu iaurtul și rosti:

— Ia vino să-l vezi. E ca nou!

— Te-ar putea băga la-nchisoare. Asta se numește falsificare de produs.

— Se numește geniu, zise Shad, și pentru informarea ta am deja un avocat care abia așteaptă să preia cazul. Plus un psihiatru din Palm Beach care jură că-s complet traumatizat de când am deschis un iaurt și-am găsit nenorocitul ăsta de gândac…

Erin izbucni în râs.

— Traumatizat? Nici măcar nu știi ce-nseamnă asta.

— Scârbit, asta-nseamnă. Și uite-aici… Shad ridică sigiliul de staniol folosindu-se de pensetă. Perfect! Nici măcar o-ncrețitură. Nemernicii n-o să poată spune că a dat cineva o spargere-n magazin și a umblat prin lăzile cu iaurturi.

— Inteligent, comentă Erin.

Își cercetă părul în oglindă. Majoritatea dansatoarelor purtau peruci, dar Erin considera că peruca ar fi încetinit-o și i-ar fi limitat mișcările. Pierderea perucii era unul dintre lucrurile cele mai groaznice care se puteau întâmpla pe scenă. Asta și să-ți vină ciclul.

— Cum mi-e fundul? îl întrebă pe Shad. Mi se vede crăpătura?

— Nu, păpușă, ești acoperită.

— Mersi, spuse Erin. Vorbim mai târziu.

— N-ai decât să râzi. O să fiu bogat.

— Nimic nu mă mai surprinde.

Îi era imposibil să nu invidieze optimismul lui Shad.

— Așa cum stau lucrurile, zise el, companiile cu-adevărat mari n-ajung la tribunal pentru chestii de-astea, ca să n-aibă parte de publicitate negativă. Avocatul mi-a spus că-i plătesc pur și simplu pe reclamanți. Mălai serios.

— Numele clientului este Killian, spuse Erin. Masa trei. Anunță-mă dacă apare.

După aceea ieși. El îi auzi tocurile țocănind pe scenă, aplauzele și răcnetele alimentate de gin.

Shad își privi paharul. Piciorușul gândacului se afundase la loc; suprafața iaurtului arăta netedă și virgină. O operă de maestru! Shad puse sigiliul de staniol într-o punguță ziploc, pe care o închise apăsând cu degetul mare și arătătorul de-a lungul benzii de etanșeizare: dovada. Grijuliu, duse paharul de iaurt în frigiderul dansatoarelor, îl puse pe raftul al doilea, între șase cutii de Diet Sprite și castronașul cu brânză de vaci. Peste eticheta iaurtului Delicato, lipi un avertisment scris de mână:

„A nu se mânca sau altceva.”

Reciti notița de două-trei ori și decise că nu era îndeajuns de impunătoare. Scrise alta și o lipi sub prima: „Proprietatea lui Shad.”

Intră apoi în sală ca să vadă dacă nu trebuia să tragă ceva șuturi în dos. Bineînțeles, la masa numărul opt un dealer de Volvo cu ochii cât găluștele încerca să sugă degetele de la picioare ale unei chelnerițe. Fără efort, Shad îl aruncă pe ușa din spate. Extrase un Pepsi din vitrina frigorifică și se sui pe un taburet la bar.

La miezul nopții, slăbănogul cu ochelari dreptunghiulari apăru și-și ocupă scaunul obișnuit la masa numărul trei. Shad se îndreptă nepăsător

într-acolo și se așează lângă el. Pe scenă, Erin dansa din toată inima.

„N-are dreptate într-o privință”, gândi Shad. „*Eu* mă uit la ochii ei, mă uit în fiecare seară. Și sunt cât se poate de verzi.”

Capitolul 2

Malcolm J. Moldowsky nu ezită să-i spună congresmenului american Dave Dilbeck că era „un idiot cu buletin”.

La care Dilbeck, conștient de influența și statutul lui Moldowsky, răspunse:

— Îmi pare rău, Malcolm.

Plimbându-se prin cabinetul congresmenului, Moldowsky aruncă priviri reci și disprețuitoare spre toate plăcuțele, *presse-papier*-urile comemorative, jalnicele mementouri din alamă ale îndelungatei și neînsemnatei cariere politice a lui Dilbeck.

— Întrevăd probleme, zise Malcolm Moldowsky.

Era aranjorul unui aranjor, deși nu aceea era ocupația precizată pe formularul lui de impozitare a venitului.

Nu exista nicio problemă, insista Dilbeck, absolut niciuna.

— Am plecat înainte să fi venit poliția.

Moldowsky era un bărbat scund, chiar deconcertant de scund, dar compensa statura îmbrăcându-se ca un membru al familiei regale și scăldându-se în colonie scumpă. Era ușor să fii atât de impresionat de garderoba fabuloasă și de aroma exotică ale lui Moldy, încât să-i ignori cuvintele, care erau invariabil importante.

— M-asculți? îl întrebă pe Dave Dilbeck.

— Ai zis că-i o problemă, iar eu zic că nu văd nicio problemă.

Buza superioară a lui Moldowsky se răsfrânse, dezvăluind dentiția măruntă și cu vârfuri ascuțite a unei primate inferioare. Se apropie mai mult de Dilbeck și rosti:

— Numele Gary Hart îți amintește ceva? Nasulie generală… ai nevoie de-o reîmprospătare a memoriei?

— Atunci a fost altceva, spuse congresmenul.

— Așa-i. Domnul Hart n-a trimis pe nimeni la camera de gardă.

Dilbeck simți căldura degajată de Moldowsky care se apropiase de el, izul mentolat al răsuflării lui și-i inhală aroma de mosc italian de import, îndeajuns de puternică pentru a extermina termitele. Se sculă repede. Se simțea mai în largul lui vorbind cu creștetul capului acestui om, decât privindu-l în ochi.

— N-o să se mai întâmple, promise congresmenul, asta-i sigur.

— Serios?

Acidul din întrebarea lui Moldowsky îl neliniști pe congresmen.

— Mi-am examinat sufletul în profunzime.

Moldowsky se retrase, astfel ca Dilbeck să-i poată vedea fața.

— David, problema nu se-ascunde-n în sufletul tău, ci-n blestemații tăi de pantaloni.

Congresmenul clătină solemn din cap.

— Malcolm, slăbiciunea este de natură spirituală. Doar manifestarea ei este materială…

— Mănânci căcat cu polonicul.

— Să știi c-o pot domina, urmă Dilbeck. Îmi pot controla pornirile astea animalice, așteaptă numai puțin și vei vedea.

Moldowsky ridică brațele iritat.

— Tu și pornirile tale nenorocite! Davey, este un an electoral. Asta-n primul rând. Numai un idiot cu buletin și-ar plimba moaca printr-un local cu stripteuze într-un an electoral. În al doilea rând, omul tău a scos o armă și-ntâmplător ăsta-i un delict serios.

— Malcolm, nu-l învinui pe Erb.

— Și-n al treilea rând, continuă Moldowsky, în timpul comiterii agresiunii ai fost recunoscut de unul dintre clienții acelui local minunat. Ceea ce provoacă tot felul de posibile probleme, dintre care niciuna nu-i plăcută.

— Stai, stai, stai! Dilbeck își lovi o palmă cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână pentru a solicita pauză ca antrenorii în timpul meciurilor. Să nu sărim la concluzii.

Malcolm Moldowsky râse neplăcut.

— Asta-i meseria mea, domnule congresmen. Reîncepu să se plimbe prin cabinet. De ce l-ai pocnit cu sticla pe individul ăla? Stai, nu-mi spune – ai o afacere cu stripteuza, este? Poate că poartă în pântece fructul dragostei voastre?

— Nici măcar nu știu cum o cheamă, spuse Dilbeck.

— Totuși ai simțit acest impuls necontrolabil de a-i apăra onoarea… care-o fi aia? Te-nțeleg, David. Te-nțeleg perfect.

— Este o boală, asta-i tot. N-ar trebui să stau în preajma unor femei dezbrăcate.

Agresivitatea se topise complet din congresmen. Moldowsky ocoli biroul și se apropie de el. Vorbi cu glas mai domol:

— N-ai nevoie de rahatul ăsta acum. Ai de dus o campanie. Vine votul zahărului. Trebuie să prezidezi o comisie. Moldowsky încercă să-l bată pe congresmen pe umăr, însă nu era îndeajuns de înalt. Sfârși prin a-l bate pe cot. O să m-ocup eu de asta, îi spuse.

— Mulțumesc, M-m-m… Malcolm.

Dilbeck fusese cât pe aici să se scape și să-i spună Moldy, „Mucegaiul”, așa cum îi spuneau toți lui Moldowsky pe la spate. Moldowsky detesta porecla aceea, mai ales fiindcă era un fanatic al igienei.

— Încă o rugăminte, zise Moldowsky. Până-n noiembrie, ține-l pe micuțul David în pantaloni. Ca un hatâr personal pentru mine.

Dilbeck se învăpăie la față.

— Pentru că, urmă Moldowsky, urăsc să mă gândesc cum ar privi electoratul tău un asemenea comportament – toți pensionarii, cubanezii conservatori și tinerii idealiști de pe plajă. Ce ar

crede ei dacă congresmenul Davey ar fi surprins cu o gașcă de dansatoare din buric? Cum crezi c-ar suna asta?

— Prost, admise congresmenul. Simțea nevoia să bea ceva.

— Mai faci parte din cler?

— Sunt diacon, zise Dilbeck.

— Serios? Malcolm Moldowsky afișă un rânjet sălbatic. Dacă te mai încearcă imboldul s-alergi după fofoloance, dă-mi un telefon. Îți aranjez eu ceva. Coborî tonul vocii. Este an electoral, domnule diacon, și trebuie să fii atent. Dacă simți nevoia de bairam, venim cu el la tine. De-acord?

— De acord, încuviință congresmenul.

După plecarea lui Moldy, întredeschise o fereastră și înghiți cu lăcomie aerul proaspăt.

•

De fiecare dată, la câțiva ani, Congresul SUA vota subvenții financiare generoase pentru o mână de milionari agricoli din întinsul stat Florida. Planta care-i făcea milionari era trestia-de-zahăr, al cărei preț era umflat zdravăn și garantat de guvernul american. Spolierea aceasta nerușinată atingea două ținte: îi menținea foarte bogați pe cultivatorii americani și destabiliza economiile amărâte ale națiunilor caraibe sărace, care nu-și puteau vinde propriile recolte de trestie-de-zahăr în Statele Unite nici măcar la jumătate din prețul artificial.

Din motive politice, subvenționarea guvernamentală îndreptată spre industria zahărului era promovată în mod patriotic ca ajutor pentru familiile sărace de fermieri. Era adevărat, unele dintre marile companii producătoare de zahăr erau proprietate de familie, dar membrii familiei înșiși călcau rareori pe plantații. Apropierea lor maximă de zahăr o reprezentau cubulețele pe care le puneau în cafea la Clubul Bancherilor. Descendenții cultivatorilor de trestie-de-zahăr n-ar fi fost prinși nici morți pe un câmp dogoritor, unde

noroiul abunda în șerpi și insecte. Munca brută era lăsată în seama emigranților jamaicani și dominicani, care erau plătiți cu lefuri de mizerie ca să taie toată ziua cu macetele sub soarele arzător.

Așa se întâmpla de o eternitate, iar indivizi ca Malcolm Moldowsky nu-și făcuseră griji din cauza asta. Sarcina lui Moldowsky, pe lângă multe altele, era să se asigure că subvenționarea prețurilor marilor companii de zahăr, poreclite „Big Sugar", trecea fără probleme prin Congres. Pentru asta, Moldowsky avea nevoie de senatori și reprezentanți care să manifeste simpatie față de cultivatori. Din fericire, simpatiile erau încă ușor de cumpărat în Washington: nu necesitau decât contribuții pentru campanii.

În felul acesta Moldowsky putea strânge întotdeauna voturile dorite. Asta nu era o problemă și totuși voturile nu ajutau la nimic dacă legea zahărului nu era aprobată de comisie, iar în anul acesta în comisia Camerei existau contradicții serioase legate de subiecte ce nu aveau nicio legătură cu agricultura. Nu mai puțin de trei congresmeni anterior maleabili suferiseră crize stranii de conștiință și anunțaseră că vor vota împotriva subvenționării prețului zahărului. Aparent protestau împotriva stării jalnice a imigranților și a poluării dezastruoase din Parcul Național Everglades, în care agricultorii deversau cu regularitate miliarde de litri de ape reziduale.

Malcolm Moldowsky știa că congresmenilor disidenți nu le păsa câtuși de puțin de muncitorii amărâți de pe plantații și nici dacă Everglades ar fi luat foc și s-ar fi transformat în tăciuni. De fapt, opozițiile față de legea zahărului erau represalii la adresa președintelui comisiei, David Dilbeck, cel care dăduse votul decisiv împotriva unei frumoase creșteri de 22% a salariilor pentru el și pentru distinșii lui colegi din Cameră.

Dilbeck comisese păcatul acela intolerabil printr-un banal accident: beat fiind, apăsase pur și

simplu butonul greșit când se trecuse la votarea creșterii salariilor. În starea euforică în care se afla, fusese un miracol că găsise drumul spre propriul scaun, și cu atât mai mult că acționase mașina de vot. În după-amiaza următoare, congresmenul mahmur deschisese televizorul și-l auzise pe crainic lăudându-l pentru curajul său. Dilbeck habar nu avusese la ce se referea; nu-și amintea nimic din seara anterioară. Când personalul cabinetului său îi explicase ce făcuse, el se târâse până la un coș de hârtii și vomitase.

În loc să admită adevărul – meritul integral pentru acțiunea lui aparținuse distileriilor de rom Barbancourt – David Dilbeck participase la cel mai important talk-show de seară și afirmase că se simțea mândru fiindcă votase așa cum o făcuse, spunând că nu era momentul ca membrii Congresului să golească buzunarele publice. În intimitate, Dilbeck era furios pe sine; avusese nevoie de banii aceia suplimentari mai mult ca oricine.

Iar acum tovarășii lui politicieni contraatacau. Ei știau că Dilbeck depindea de Big Sugar pentru contribuțiile la campania sa și mai știau că Big Sugar se baza pe Dave Dilbeck pentru susținerea prețurilor. De aceea membrii Camerei Reprezentanților deciseseră să-l ardă zdravăn și să-i dea în același timp o lecție.

Malcolm J. Moldowsky văzuse grozăvia desfăcându-și petalele. Toate talentele lui subterane aveau să fie necesare pentru a salva legea subvenționării zahărului și n-o putea face dacă Dilbeck era târât într-un scandal sexual. După ani de șerpuire prin rigolele politicii, Moldowsky continua să fie surprins de prostia primitivă pe care o manifestau majoritatea politicienilor în fiecare moment. El nu avea nici urmă de milă pentru congresmenul Dilbeck, dar l-ar fi ajutat oricum.

Erau în joc milioane și milioane de dolari. Moldy ar fi făcut orice trebuia făcut, indiferent cu

ce preț.

•

Celelalte dansatoare știau că ceva o tulbura pe Erin. Se vedea în evoluția ei.

— Iar e vorba de Darrell, zise Urbana Sprawl, de departe cea mai voinică și mai atractivă dintre dansatoare. Urbana era cea mai bună prietenă a lui Erin din *Pupăza creață.*

— Nu, nu-i vorba despre Darrell, spuse Erin. Adică… este și nu este.

Darrell Grant era fostul ei soț. Divorțaseră după ce avuseseră parte de cinci ani de căsnicie nenorocită și de un copil minunat, o fetiță. Înfruntarea din tribunal fusese îndelungată și foarte costisitoare, așa că Erin decisese să-și încerce norocul în meseria de dansatoare exotică, care era mai bine plătită decât o funcționară. Noua ei slujbă nu avea nimic exotic, dar nu era pe atât de sordidă pe cât se temuse. Banii câștigați abia acopereau taxele legale.

După aceea Darrell se șmecherise. Depusese o reclamație în care se plângea că Erin nu era o mamă potrivită și-l invitase pe judecătorul de divorțuri să vină și să vadă cu propriii săi ochi cum își câștiga existența viitoarea fostă doamnă Grant. Judecătorul asistase la șapte numere de dans și, deoarece aparținea Bisericii Creștinilor Renăscuți, concluzionase că pentru impresionabila fiică minoră a lui Erin ar fi fost mai bine să rămână în custodia tatălui. Faptul că Darrell Grant era dependent de droguri, că fusese închis și că se ocupa cu plasarea de scaune cu rotile furate nu-l tulburase pe judecător în aceeași măsură ca faptul că Erin își scotea în public lenjeria intimă. Judecătorul îi ținuse o prelegere încruntată despre decență și moralitate și o anunțase că-și putea vedea fiica în fiecare al treilea weekend al lunii și în Ajunul Crăciunului. Avocatul ei făcea recurs la sentință și Erin avea acum nevoie de bani mai mult ca oricând. Între timp judecătorul de divorțuri

devenise un client regulat în *Pupăza creață,* ocupând un separeu slab iluminat de lângă automatele pentru Foosball. Erin nu-i adresase niciodată vreun cuvânt, însă Shad avea grijă întotdeauna să urineze pe șest în whisky-urile Jack Daniel's cu care-l servea.

— Haide, spune, insistă Urbana Sprawl, nu mă face să te iau la poceală.

Se demachiau folosind aceeași oglindă ciobită din vestiare.

Erin recunoscu că era vorba despre un client.

— Eu îi spun domnul Ginitor. De fapt îl cheamă Killian.

— Masa trei, rosti altă dansatoare care era cunoscută ca Monique Jr. În club dansau două Monique și niciuna nu voia să-și schimbe numele de scenă. Îl știu pe tip, zise Monique Jr. Are niște ochelari ciudați, o cravată naspa și dă niște bacșișuri de căcat.

— Îți face probleme? o întrebă Urbana Sprawl pe Erin.

— A lipsit două nopți, asta-i tot.

— Vai de mine! exclamă Monique Jr. Sună la FBI.

— N-ai înțeles. Este vorba despre cazul meu. Erin deschise poșeta și scoase un șervețel împăturit într-un pătrat mic. I-l întinse lui Monique Jr. Mi l-a dat ultima dată când a venit. Voia să discutăm, dar Shad stătea chiar acolo, așa că mi-a transmis mesajul ăsta.

Monique Jr. citi în tăcere, apoi îi trecu bilețelul lui Urbana Sprawl. Domnul Killian îl scrisese grijuliu, cu litere de tipar mici, străduindu-se în mod evident să fie ordonat.

> *Te pot ajuta să-ți recapeți fiica. Nu-ți cer nimic, decât un zâmbet generos. În plus, poți adăuga ZZ Top la melodiile tale*? *Orice cântec de pe primul album ar fi excelent. Mulțumesc*.

— Bărbații sunt în stare de orice, comentă sceptic Monique Jr. Orice ca s-ajungă la bijboacă.

Erin considera că ar fi meritat să asculte ce avea de spus Killian.

— Și dacă vorbește pe bune?

Urbana Sprawl împături biletul și i-l restitui.

— Întrebarea-i de unde știe de Angela?

— Știe totul.

Fusese prima ei experiență cu un client care făcuse o obsesie. Vreme de trei săptămâni, seară de seară, lui Killian îi curseseră balele la masa numărul trei.

— Zice că mă iubește, urmă Erin. Nu l-am încurajat. Nu i-am spus nimic de natură personală.

— Se mai întâmplă, încuviință Urbana. Nu poți face nimic, decât să-l ții la distanță.

Erin mai spuse că i se părea destul de inofensiv.

— Se poate întâmpla ceva rău dacă-l ascult? Am ajuns în situația în care sunt gata să încerc orice.

— Să-ți zic o chestie, interveni Monique Jr. Puțulică ăla trebuie să-nvețe cum se dau bacșișurile.

Shad vârî capul pe ușă.

— Ședință de personal, anunță el tușind. Peste cinci minute, la șefu'.

— Frige-o, se răsti Urbana Sprawl care era aproape goală.

Shad realmente nu-și dăduse seama. După unsprezece ani de lucru în cluburi de striptease devenise insensibil la vederea sânilor goi. O boală profesională, concluzionase el, și un motiv în plus s-o șteargă dracului de-acolo până nu era prea târziu.

— Spune-i domnului Orly că venim imediat, spuse Erin.

Shad se retrase închizând ușa. Lui Erin i se părea că bodyguardul semăna cu o broască țestoasă – capul lui noduros era spân și sclipea ca și cum ar fi fost umed, iar nasul i se arcuia energic

spre linia subțire și severă a buzelor, formând un prognatism cu aspect letal. Din câte putea ea să vadă, Shad nu avea nici sprâncene, nici gene.

— Urât mai e, observă Monique Jr.

— Nu-i chiar atât de rău. Erin îmbrăcă un halat de baie albastru și se încălță cu sandale. Le povesti celorlalte despre planul lui Shad pentru gândacul mort.

— Iaurt! exclamă Monique Jr. Doamne, ce scârbos!

— Sper să-i iasă, spuse Urbana Sprawl. Sper să-ncaseze un milion de dolari și să plece în Tahiti, să trăiască acolo.

„Visuri", gândi Erin. Shad n-avea să plece nicăieri până nu-i va spune domnul Orly s-o facă.

•

Cabinetul lui Orly era decorat în imitație de velur roșu. El îl detesta la fel de mult ca oricare altul. Decorațiunile țipătoare fuseseră alese de anteriorul proprietar al clubului, înainte de a fi împușcat și azvârlit pe banda de mare viteză a autostrăzii 95. Orly spunea că asasinatul nu avusese nicio legătură cu gustul bărbatului pentru imitația de velur, ci mai degrabă cu incapacitatea lui de a-și justifica veniturile în mod convingător. Ceea ce însemna că ciordise. Imitația de velur rămăsese pe pereții lui Orly pentru a le reaminti angajaților că nu ciordești de la ciorditorii profesioniști decât dacă ești foarte priceput.

Pe măsură ce dansatoarele se adunară în fața biroului lui Orly, bărbatul fu copleșit de combinația de parfumuri puternice și porni să tușească și să strănute spasmodic. Shad aduse o cutie cu batiste de hârtie și o doză de Dr. Pepper. Orly oferi un recital întreg de suflatul nasului, urmat de examinarea batistei pentru a vedea ce evacuase. Erin se uită la Urbana Sprawl și dădu ochii peste cap. Bărbatul era un porc.

— Bun, începu Orly. În seara asta o să vorbim despre dansuri. Aud tot felul de plângeri.

Niciuna dintre stripteuze nu scoase un cuvânt. Orly strânse din umeri și continuă:

— În esență, uite care-i treaba: Fetelor, trebuie să vă mișcați mai mult. Trebuie să dați mai mult și din cururi și din țâțe. M-am uitat în seara asta și, pe cuvântul meu, câteva parcă sunteți moarte. Nu se mișcă nimic pe voi.

Orly făcu o pauză și deschise doza de Dr. Pepper, care făcu spumă. Când bărbatul linse buza cutiei cu limba, unele dansatoare gemură.

Orly ridică ochii și zise:

— Are careva vreo problemă? Dacă are, s-o auzim.

Erin înălță o mână.

— Domnule Orly, stilul dansului nostru depinde de muzică.

Orly îi făcu semn cu doza să continue.

— Zi mai departe.

— Dacă melodiile sunt rapide, noi dansăm repede. Dacă sunt lente, dansăm lent…

— Am mai avut discuția asta, o opri el. Ați vrut să vă alegeți singure cântecele și eu am fost de-acord, cu condiția să fie cântece bune, care să înfierbânteze. Dar unele dintre ele sunt niște căcaturi, îmi dau cuvântul, parcă-i muzică de-aia de-o pune-n magazinele pentru poponari.

— Janet Jackson, spuse Urbana Sprawl, Madonna – eu nu cred că asta-i muzică de poponari. Paula Abdul? Ce naiba!

Nu era modul cel mai bun de a-l aborda pe Orly, care nu făcea deosebire între Janet Jackson și Mahalia Jackson. El puse băutura pe masă și-și frecă palmele umezite de la dozâ.

— Știu doar că-n seara asta am văzut un tip dormind ca un prunc la masa patru. *Dormind*! Avea nasul la treizeci de centimetri de zambilica lui Sabrina și sforăia, băga-mi-aș să-mi bag! Am văzut-o cu ochii mei. Orly se aplecă în față și ridică glasul: Ia spuneți-mi ce stripteuză-i aia care-și adoarme clienții?!

Sabrina, care pieptăna peruca șatenă pe care o ținea în poală, nu zise nimic. Dansatoarele preferau să nu argumenteze cu domnul Orly, care se făIea cu legăturile lui interlope. În plus unele dintre ele nu erau prea grozave pe scenă și o știau. „Apatie” ar fi fost un termen eufemistic pentru a le descrie dansurile. Erin încerca să le ajute în numerele lor, însă în general ele nu se topeau după repetiții.

— Că-s lente, că-s rapide, că-s la mijloc – asta nu contează, zise Orly. Chestia-i să profitați de ce v-a dat Dumnezeu și să le puneți în mișcare. Strănută pe neașteptate, întinse mâna spre o batistă și o vârî în ambele nări. Continuă să vorbească, cu batista fluturând la fiecare cuvânt. Gândiți-vă la asta ca la cordeală. Vă cordiți cu muzica. Viteza n-are nicio treabă, ci mișcarea-i importantă, ce dracu’, atitudinea! Fetelor, eu nu vă plătesc să-mi plictisiți clienții, ați înțeles? Clientul care doarme nu-mi cumpără pileala și-n niciun caz nu vă bagă banu’ la jartiere.

Tot Erin fu cea care vorbi:

— Domnule Orly, ați pomenit despre atitudine. Eu sunt de acord că în club există o problemă de moral și cred că știu și despre ce-i vorba.

Asta atrase atenția tuturor. Până și Shad ridică ochii.

— Este vorba despre nume, urmă Erin. *Pupăza creață*… este un nume foarte vulgar.

Orly își smulse batista din nas. În mod obișnuit ar fi concediat o femeie pentru o asemenea remarcă, dar Erin aducea o mulțime de clienți în club. Ea era una dintre puținele dansatoare care puteau să danseze cu adevărat.

— Mie-mi place *Pupăza creață,* zise el. Atrage atenția și-i șmecheros.

Erin spuse că era vulgar și înjositor.

— Și nu-i bun pentru moral. Lasă impresia că suntem o gașcă de pațachine, iar noi nu suntem așa ceva.

Orly îi spuse să nu mai fie așa rigidă.

— Este ca o ațâțare, scumpo. Suntem un club de striptease, ce mama naibii, cine ar plăti șapte dolari intrarea ca să se uite la niște fete *cuminți*?

Avea dreptate și totuși Erin insistă:

— Eu îmi dau seama perfect de natura slujbei noastre, dar asta nu înseamnă că nu putem avea mândrie. Când prietenii și rudele ne întreabă unde lucrăm, unele dintre noi nu spunem adevărul. Unele dintre noi se rușinează să pronunțe numele clubului.

Orly păru mai degrabă amuzat decât ofensat. Le privi pe celelalte dansatoare și întrebă:

— E adevărat?

Câteva aprobară. Orly se întoarse către Shad.

— Tu ce zici? Ți-e rușine că lucrezi aici?

— Oh, nu, zise Shad. E visul meu de-o viață.

Îi făcu din ochi lui Erin, care se strădui să nu izbucnească în râs.

Orly se lăsă pe spate în scaun și încrucișă mâinile la ceafă. Cămașa albă îi era pătată la ambele subsuori.

— Numele nu se schimbă, anunță el.

— Ce-ar fi să organizăm un concurs? sugeră Erin. Să găsim alt nume mai bun.

— Nu!

— Îmi amintesc când se numea *Palatul plăcerilor,* spuse Urbana Sprawl. Iar înainte i-a zis *Ușa la balcoane.*

— Eu țin minte, zise Monique Jr., vremea când se numea *Alegerea domnilor,* până a fost închis pentru prostituție.

Orly se crispă la auzul cuvântului.

— Ei bine, acum este *Pupăza creață* și va rămâne *Pupăza creață* cât timp o s-o zic eu.

Mai avea încă de plătit două miare pentru firma cea nouă.

— Perfect, spuse Erin. Rămâne *Pupăza creață.* Este foarte șic.

El o ignoră.

— Concluzia finală este să îmbunătățiți nenorocitele alea de dansuri. Deschise un sertar și scoase un teanc de videocasete. Astea-s de la un club din Dallas. Luați-le acasă și studiați ce bine se mișcă fetele alea. Ele câștigă pe seară trei-patru sutare ca bacșișuri și nu mă miră.

Shad întinse câte o casetă fiecărei dansatoare.

— Domnule Orly, rosti Urbana Sprawl, eu n-am video.

— Am eu unul pe care-l poți închiria.

— Patru sutare pe noapte, da? zise Erin. Poate c-ar merita o excursie la Dallas. Poate că au ceva locuri libere.

Orly o ignoră din nou.

— Înc-o chestie, zise el, după care puteți să plecați acasă. Este vorba despre ce s-a-ntâmplat aseară. Bătaia de pe scenă.

Monique Jr. spuse că nu fusese cine știe ce bătaie, doar un tip care dăduse cu o sticlă în altul.

— Indiferent ce ar fi fost, reluă Orly, n-ați văzut absolut nimic, ați înțeles? Dacă vă-ntreabă cineva, vă duceți și-i ziceți lui Shad.

Erin fu surprinsă de instrucțiunile acelea. În *Pupăza creață* încăierările erau frecvente, dar domnul Orly manifesta rareori vreun interes față de ele.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea. Poliția?

— Concluzia finală este că nu sunteți plătite ca să răspundeți la întrebări. Sunteți plătite ca să vă dezbrăcați. Goli doza de Dr. Pepper, râgâi și azvârli cutia spre Shad care o prinse fără efort. Ne-am înțeles în privința asta?

Stripteuzele mormăiră fără entuziasm.

— Bun, zise Orly.

Începu să tragă aer pe nas, gata să strănute, însă reuși să se abțină. Sabrina ridică timid un braț. Orly îi spuse să fie scurtă.

— E vorba despre tipul care dormea la masa patru, rosti ea. Să știți că n-a fost vina mea, domnule Orly. Era drogat.

— Scumpo, nu-mi pasă nici dacă i se făcuse anestezie generală. În clubul meu vreau să stea cu ochii beliți. S-a-nțeles?

Dansatoarele se ridicară și năvăliră afară din cabinet, creând un curent sufocant de parfum. Orly îi ceru lui Erin să mai stea un minut. După ce rămaseră singuri, rosti:

— Tipul nu te-a rănit aseară, nu?

— Care dintre ei – cel care m-a îmbrățișat sau cel cu sticla de șampanie?

— Indiferent care. Vreau doar să știu dacă nu te-ai ales cu vreo rană. Tăieturi, vânătăi, orice-ar fi te ducem la medic. Localul plătește.

Localul plătea? Erin era stupefiată. Îi spuse lui Orly că nu pățise nimic.

— Mă bucur, zise el, dar ca s-o știi și tu: așa ceva n-o să se mai repete. Am vorbit și cu Shad.

— N-a fost vina lui…

Bărbatul o opri cu un gest din mână.

— Meseria unui bodyguard este să dea șuturi în cur. Îi plătesc bani frumoși găozarului.

Erin se ridică să plece.

— Înc-o chestie, urmă Orly. În seara asta nu m-am referit la tine. Când e vorba de dans și altele, ești ultima fată care trebuie să se uite la un căcat de video. Ești una din cele mai bune pe care le-am avut vreodată.

— Mulțumesc, domnule Orly.

— Cu muzica nu mă prind deloc. I-a dracu' de lentă, da' – ce naiba! – tu o faci să meargă. Nu-și pot dezlipi ochii de la tine.

— Mulțumesc, repetă ea.

— Ține-o tot așa, spuse Orly. Dac-ai nevoie de orice și vorbesc serios – *orice* – anunță-mă.

Erin ieși din cabinet absolut convinsă că se găsea într-un bucluc serios.

Când ajunse la mașină, o aștepta bărbatul căreia ea îi spunea domnul Ginitor.

Capitolul 3

Când Paul Guber își recăpătă cunoștința, primul lucru pe care-l văzu la piciorul patului de spital fu un avocat. Știa că era avocat fără să i-o fi spus cineva; un bărbat îmbrăcat în costum cu vestă nu putea să aibă alt scop acolo.

— Numele meu este Mordecai, spuse avocatul. Peste pântecele impunător strângea o servietă subțire din piele mată de culoare roșu-burgund. Mă aflu aici pentru a te ajuta în orice fel pot.

Creierii lui Paul Guber erau scăldați în morfină. Încercă să vorbească, însă avu impresia că scuipă cenușă. Câmpul lui vizual era îngust și foarte strălucitor la periferii, ca un televizor ieftin. O femeie intră în cadru și mișcă buzele.

— Cum te simți, iubitule?

Era Joyce, logodnica lui. Paul Guber o văzu întinzându-se și atingând o ridicătură a păturii – piciorul lui stâng. Paul Guber fu încântat să descopere că nu era paralizat.

— Prietenii tăi, zise Mordecai, mi-au relatat ce s-a petrecut. Ca să fiu foarte sincer, am fost îngrozit. În ce lume trăim!

Paul Guber clipi des din ochi, pentru a-și îmbunătăți focalizarea.

— Ai noroc că ai supraviețuit, îi mărturisi Mordecai.

Paul nu era la fel de sigur. Se întrebă ce-i spuseseră Richards și ceilalți lui Joyce despre petrecerea burlacilor. Apariția unui avocat în rezerva lui din spital îl determina să suspecteze tot ce putea fi mai rău.

Deschise gura ca să lanseze o apărare provizorie, dar Mordecai îl opri cu o palmă trandafirie, dolofană.

— Ar fi mai bine să n-o faci, zâmbi ca un lup avocatul.

Joyce făcu prezentările.

— Mordecai este vărul meu. Fiul cel mare al unchiului Dan… l-ai cunoscut pe unchiul Dan. I-am telefonat imediat cum am aflat ce s-a întâmplat.

Ea nu părea câtuși de puțin să aibă gânduri ucigașe. Paul Guber fu ușurat, dar totuși precaut.

— Probabil că nu-ți amintești prea multe, zise Mordecai. Este de așteptat.

Paul își amintea însă totul. Joyce îl bătu ușor peste tibii, pe sub cearșaf.

— Vai, Paul, spuse ea, nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva.

— În domeniul meu, rosti Mordecai, așa ceva este cunoscut drept culpă gravă.

Paul tuși. Simți tusea ca și cum cineva îi trăgea o răzătoare pentru brânză pe interiorul gâtului.

— Nu încerca să vorbești, îl sfătui din nou avocatul. Ai fost agresat cu brutalitate, ceea ce a determinat afecțiuni fizice și emoționale. Afecțiuni *permanente,* ca urmare a unei culpe grave.

Cuvintele ieșeau dintr-un tunel, dar Paul pricepu ideea generală. Avocatul fremăta de nerăbdare ca să acționeze pe cineva în judecată. Paul dorea să oprească din față ideea respectivă; un proces îndelungat cu un local de striptease nu l-ar fi încântat nici pe patronul lui, nici pe viitorii socri.

— Nu ne interesează cine a făcut-o, vorbea Mordecai. Ne interesează cum de s-a îngăduit să se întâmple așa ceva. Cu alte cuvinte, cine poartă răspunderea. Ne interesează despăgubiri atât de consistente, încât un simplu derbedeu de pe stradă nu și le-ar putea permite.

Joyce se deplasă spre căpătâiul patului și începu să mângâie fruntea lui Paul.

— Cineva va trebui să plătească pentru asta, rosti ea încetișor.

Mordecai continuă prompt:

— Nu ești singura parte vătămată, domnule Guber. Anularea unei nunți este un eveniment

sfâșietor pentru toți cei implicați. Mă gândesc în primul rând la viitoarea mireasă.

— Invitațiile care au fost gravate, detalie Joyce. Muzicanții, floriștii, avansul plătit pentru închirierea sălii. Hyatt nu-i un hotel tocmai ieftin.

Paul închise ochii. Poate că totul era un vis. Poate că nu existase nicio femeie goală care dansa pe muzica lui Van Morrison.

— Cu greu mi-a venit să cred când prietenul tău Richard ne-a descris circumstanțele. Să fii tâlhărit în curtea unei sinagogi!

Paul gemu fără să vrea.

— Nu te teme, intenționăm să deschidem acțiune legală, zise Mordecai. Poți să fii sigur de asta.

Ridică servieta de parcă ar fi conținut o armă secretă.

— Ăăă…, începu Paul, însă Joyce îi apăsă buzele cu două degete.

— Acum odihnește-te, șopti ea. O să ne-ntoarcem mai târziu.

— Și nu spune niciun cuvânt nimănui, spuse avocatul Mordecai. În domeniul meu de activitate, clientul cel mai bun este clientul neajutorat.

Paul Guber simți o înțepătură în braț și deschise ochii pentru a vedea o infirmieră frumoasă care-l injecta cu analgezice. Fu atât de recunoscător, încât ar fi putut s-o sărute pe buze.

•

Mama lui Erin locuia în California cu al cincilea ei soț. La fiecare două săptămâni îi scria lui Erin relatări extrem de detaliate ale unor sesiuni extravagante de cumpărături. Întotdeauna scrisorile se încheiau cu o rugăminte: „Părăsește slujba aceea oribilă! Părăsește locul acela oribil! Vino să stai cu noi!”

Mama lui Erin nu era de acord că dansatul în pielea goală era o meserie. Erin nu era de acord cu măritișul pentru bani. Rareori cele două femei discutau între ele fără să se certe. Toți tații vitregi

succesivi ai lui Erin oferiseră susținere financiară, dar Erin nu ar fi luat nici măcar un bănuț. Asta o scotea din sărite pe mama ei. Banii sunt tot spilul, spunea ea. Noi, fetele, ar trebui să fim unite!

Tatăl natural al lui Erin, care fusese de asemenea bogat, murise într-un accident de automobil pe când ea era mică. Într-o noapte se îmbătase și intrase cu Eldorado-ul într-un canal de drenaj. Cele trei tinere de pe bancheta din spate izbutiseră să iasă din mașină și să înoate până la mal. Pentru tatăl lui Erin fusese mai bine că n-o făcuse.

Pe drumul spre cimitir, mama ei spusese că regreta din tot sufletul că ticălosul nu trăise, ca să fi putut divorța de el pe măsura păcatelor lui. De-a lungul anilor mama lui Erin ajunsese expertă în divorțuri, ca și în văduvie. Nu era o coincidență faptul că toți tații vitregi ai lui Erin fuseseră succesiv mai bogați și mai bătrâni decât predecesorii lor. Pe măsură ce înaintă în vârstă, Erin acceptă realitatea că mama ei era o neobosită căutătoare de aur, care n-avea să fie niciodată fericită, niciodată satisfăcută. Pe de altă parte soții ei știau exact cu ce se alegeau și nu părea să le pese. Așa a învățat Erin una dintre marile lecții ale vieții: o femeie atrăgătoare poate să obțină orice dorește, fiindcă bărbații sunt amuzant de nevolnici. Ei ar face *orice* fie și pentru o promisiune îndepărtată a actului sexual.

Erin aproape că uitase preceptul acela până când mariajul ei se destrămase și rămăsese falită, luptându-se pentru custodia fiicei sale. Fusese cu adevărat zdrobită în ziua în care avocatul care se ocupa de divorț îi explicase cât ar fi costat-o să obțină custodia permanentă a Angelei. Erin rămăsese uluită de cifră, care însemna mai mulți bani decât ar fi câștigat o secretară în doi-trei ani. Totul depindea, spusese avocatul, de cât de jegos intenționa să se comporte fostul ei soț, Darrell. Foarte jegos, replicase Erin.

Înțelesese atunci că într-o slujbă obișnuită, de la 9 la 17, n-avea să reușească nimic și că trebuia să caute altceva. În aceeași seară, când ajunsese acasă, rămăsese în fața oglinzii din dormitor și, lent, își scosese hainele, începând cu bluza. I se păruse ridicol. Pusese niște muzică, Mitch Ryder & Detroit Wheels, și încercase din nou. Erin fusese dintotdeauna o dansatoare bună, însă nu se văzuse vreodată dansând goală-pușcă în fața unei oglinzi cât ea de înaltă. Deși avea trup și chip frumoase, se simțea penibil. Se gândise cine naiba ar plăti ca să vadă așa ceva?

În seara următoare mersese în *Pupăza creață* ca să ia pulsul locului. Clubul era aglomerat și muzica asurzitoare. Avusese nevoie de aproape o oră până să se poată relaxa îndeajuns ca să se lămurească atât asupra talentului dansatoarelor, cât și asupra clienților. Erin observase că multe dintre dansatoare erau foarte slabe și încercau să compenseze prin diverse trucuri. O succesiune uzuală de mișcări consta dintr-o rotire urmată de o aplecare și expunerea unei fese. Altă șmecherie, jalnic de lipsită de orice corelare cu ritmul muzicii, era oprirea în mijlocul unui pas și lingerea cât mai lascivă a unui deget arătător. Gestul trezea publicul masculin din plictiseală, făcându-l să răcnească sălbatic. Erin privise amuzată cum clienții se împleticeau spre scenă, fluierând și agitând bancnote îmbibate în bere. „Cât de ușor sunt de amuzat!” se gândise. Diferența era prea mică între asta și ceea ce făcea mama ei; era același joc de ațâțare, aceeași ecuație esențială. Folosește ce ai ca să capeți ce dorești.

În dimineața următoare Erin băuse două cești de cafea neagră și-i telefonase mamei ei în San Diego.

— Ia ghici ce vreau să fac, spusese ea și apoi îi dăduse vestea pe un ton voios.

Mama lui Erin dezaprobase. Zisese că era un mod ieftin de a-ți câștiga existența, fie și numai

pentru câteva luni. Mai spusese că nu era un loc unde să întâlnească bărbați de clasă.

— Banii-s frumoși, rostise Erin, și cred c-o pot face.

— În niciun caz cu țâțele alea, zisese mama ei.

Dimensiunile modeste ale sânilor lui Erin fuseseră subiect de discuție de mult timp. Mama lui Erin (aflată la al treilea set de implanturi saline) considera că amplificarea chirurgicală avea să crească șansele lui Erin de a atrage un bărbat de calitate. Îl indica pe Darrell Grant ca un exemplu al ticăloșilor de speță joasă care erau atrași de femeile cu piept plat. Insista că exista o relație matematică între dimensiunile țâțelor unei femei și viabilitatea financiară a pretendenților ei.

Erin spusese că ea era mulțumită cu mărimea sânilor pe care îi dăduse Dumnezeu și era încrezătoare că clienții aveau s-o considere sexy.

— Ha! exclamase mama ei. O să vezi tu, domnișoară. O să vezi tu cine-ncasează bacșișurile cele mai grase – fetele cu lăptărie, alea!

Mama lui Erin se înșelase. Fiica ei era o dansatoare excelentă.

•

Erin fu surprinsă să-l întâlnească pe Jerry Killian în parcarea clubului *Pupăza creață.* El îi întinse un buchet de trandafiri galbeni și o cutiuță ce conținea un colier cu diamant. După aceea îi spuse că o iubea mai mult decât viața însăși.

— Vino-ți în fire, zise Erin.

— Sunt amețit.

— Evident.

— Amețit de iubire!

— Nu mă cunoști, spuse Erin. Dacă iubești ceva, atunci iubești dansurile mele. Și poate faptul că eram dezbrăcată când dansam.

Chipul lui Killian se contorsionă de durere.

— Te-aș iubi la fel de mult, rosti el, dacă ai fi casieriță la bancă.

— Complet îmbrăcată?

— Într -un sac de cartofi, declară el.

Erin acceptă trandafirii, dar îi restitui colierul. Descuie portiera mașinii și așeză buchetul pe locul din față. Pipăi podeaua automobilului în căutarea revolverului calibrul 0,32, pentru orice eventualitate.

— Erin, cunosc totul despre tine. Mi-ai citit biletul?

— Oricine se poate duce la tribunal ca să se intereseze, domnule Killian. Totul există în dosare.

Brusc, Killian se lăsă într-un genunchi pe pavaj.

— Sunt un bărbat serios.

— Nu face așa ceva, zise Erin obosită.

— Te iubesc. Pot să aranjez cazul de custodie. Glasul lui era arzător. Îți pot readuce fiica.

„Stai calmă”, gândi Erin. Murea de dorința de a-l întreba cum se putea așa ceva, cum avea s-o facă.

— Ridică-te, domnule Killian. Îți distrugi o pereche bună de pantaloni.

Killian nu se clinti. Își încleștă mâinile în fața pieptului, parcă rugându-se.

— Judecătorul aspiră la o poziție superioară. Trage cu ochiul spre tribunalul federal.

— Și bănuiesc că tu ai legături la nivel înalt.

Killian se lumină la chip.

— Este suficient un apel telefonic și îți va vedea cazul într-o lumină diferită.

— Mai bine îți spun eu ceva despre judecătorul ăsta, zise Erin. Vine în club, stă în spate și face laba în timp ce eu dansez…

— Asta-i o informație bună, observă Killian. O putem folosi.

— Las-o baltă…

— Te rog, o opri el, nu mă subestima.

Erin se gândea. Și dacă o poate face? Dacă are într-adevăr influență?

— Spune-mi care sunt legăturile tale. De ce ar fi atât de important un apel telefonic din partea ta?

— Nu din partea mea, precizâ Killian, ci din partea unui congresmen.

Erin scoase din poșetă cheile mașinii și le scutură nervos.

Killian continuă voios:

— Gândește-te, Erin. Un congresmen solicită o favoare. Ai îndrăzni să-l refuzi? În niciun caz, dacă-ți dorești să devii judecător federal. În niciun caz, dacă ai nevoie de o relație la Washington.

O atinse ușor pe brat și ea observă că degetele îi tremurau.

— Fetița ta… o cheamă Angela. Locul ei este alături de tine.

Erin simți un nod în răsuflare. Numele fiicei ei, rostit de străinul acesta, o copleșea de tristețe.

— Nici eu nu sunt căsătorit, spuse Killian.

— Nu te lăsa dus de val.

— Ai dreptate, Erin. Îmi cer iertare. Se ridică și-și scutură de praf pantalonii. Am lucrat la planul ăsta și am făcut progrese. Mai lasă-mă o săptămână și o să ai o nouă înfățișare la tribunal. Și cred că vei descoperi că judecătorul este mult mai deschis față de caz.

Tocmai se apleca să-i sărute mâna, când Shad îl placă din lateral. Nu se putu vorbi despre o încăierare, deoarece Killian nu opuse niciun fel de rezistență. Păru să se înmoaie ca o cârpă. Când ochelarii îi zburară de pe nas, chipul lui căpătă o expresie visătoare.

Erin îi spuse lui Shad să nu-l rănească.

— De ce nu?

Killian era întins pe asfaltul umed. Când înălță capul, câteva pietricele îi rămaseră lipite în mod comic de un obraz.

— Sunt un om care se ține de cuvânt, spuse cu glas rece.

Shad întinse un deget spre el.

— Să nu te mai prind pe-aici, pulică.

— Vorbești în numele managementului? se interesă Killian.

Shad îi puse pe gât un pantof măsura 48.

— Ai grijă, zise Erin.

— Mă furnică degetele.

— Dar o iubesc, croncăni Killian. Sunt îndrăgostit până peste cap.

— Ești jalnic, clătină din cap Shad. Însă ai gusturi bune.

— Nu mă subestima. Nu sunt lipsit de relații.

Shad o privi pe Erin, care strânse din umeri.

— Fii soția mea! strigă Killian.

Shad se aplecă peste el și-l prinse de guler.

— Ajunge, rosti el.

Erin porni mașina. Shad nu-l lăsă pe Jerry Killian să se ridice de jos decât după ce ea deja plecase.

•

În seara următoare, în vestiar, Monique Sr. anunță că la masa numărul șapte stătea Joe Walsh.

Erin, care-și repara un toc de la pantof, ridică ochii și întrebă:

— Joe Walsh, chitaristul lui Eagles?

Monique Sr. radie de încântare.

— Mai există altul?

Ea observa cu regularitate celebritățile din public. Marțea trecută fusese celebrul avocat William Kunstler. Cu o săptămână în urmă, Clint Eastwood.

Reperările erau imaginare, dar niciuna dintre celelalte dansatoare nu le contestau. Fiecare avea propriul ei truc pentru automotivare, o forță interioară care s-o împingă spre scenă când începea muzica. Pentru Monique Sr. inspirația sosea din convingerea că în club se afla o personalitate faimoasă, cineva care ar fi putut rămâne impresionat de mișcările ei, cineva care ar fi putut s-o ia de aici și să-i schimbe viața pentru totdeauna. Lui Erin i se părea inteligent din partea lui Monique Sr. să aleagă personalități ale căror nume erau bine cunoscute, însă ale căror chipuri nu erau tocmai embleme naționale. De exemplu, Joe Walsh era o lovitură genială. În umbrele albăstrui de fum din *Pupăza creață* o duzină de

clienți puteau să semene cu legendarul muzician. Era o fantezie invulnerabilă și Erin o admira.

— Moș Joe mi-a băgat patruzeci de parai, spunea Monique Sr. Ce dracu', își poate permite, doar el a scris „Hotel California".

— Excelent cântec, încuviință Erin ciocănind noul toc la locul lui. Monique Sr. era o enciclopedie a rock-and-roll-ului.

Shad intră în vestiar fără să ciocănească la ușă. Îi întinse lui Erin un plic îndoit, care fusese contrasemnat cu cerneală poștală roșie: ultima ei scrisoare către Angela, returnată cu mențiunea „nepredat destinatarului".

— Oh, nu! rosti Urbana Sprawl.

Erin mototoli cu amărăciune scrisoarea în palmă. Nemernicul de Darrell o făcuse din nou – acționase fără să-i spună. O luase pe Angie.

— N-are adresă alternativă? întrebă Monique Sr.

Erin înjură cu patimă. Bărbatul era un găozar mârșav. Cum naiba căzuse pe bec după el?

— Ia-ți liber în seara asta, păpușă, spuse Shad.

— Nu pot. Erin își scoase cu gesturi scurte rujul și peria de păr și-și făcu de lucru în fața oglinzii. Dans, dans, dans, își repetă ea încetișor.

Monique Sr. avea celebrități fictive care s-o motiveze; Erin îl avea pe Darrell Grant. Judecătorul de divorț îi ordonase lui Darrell să nu-și părăsească locuința, dar la fel de bine putea să fi vorbit cu un motan vagabond. De fiecare dată când fostul ei soț dispărea, Erin vedea cum taxele juridice mai creșteau cu cinci miare. Găsirea nemernicului și apoi înmânarea citațiilor o costau o avere.

— E seara ta norocoasă, zise Shad și ridică alt plic; avea culoarea levănțicii și foșnea rigid, iar scrisul cu litere de tipar era familiar. Mi-am luat libertatea…

— L-ai deschis?

— După cele întâmplate, da. Cum naiba să n-o fac?

— Ți-am spus că-i inofensiv, spuse Erin.
— Dacă nu este, rosti Shad, va deveni.
Erin citi mesajul de două ori:

> *Planul a fost pus în mișcare. În curând devotamentul meu pentru tine va fi dovedit. Continui să aștept surâsul și pe ZZ Top*.

Celelalte dansatoare vociferară să vadă și ele biletul, dar Erin îl vârî în poșetă.
— Nu, acesta este privat.
— Chestia-i că nu ascultă prea bine ce i se spune, observă Shad. Îl avertizase pe domnul Ginitor că atențiile lui nu erau bine privite.
Erin era decisă să nu se lase amețită de speranțe. Monique Jr. avea probabil dreptate; Killian încerca să i se strecoare în cearșaf, atât și nimic mai mult. Poate că afacerea cu congresmenul și judecătorul nu era decât o abureală. Sau poate că nu. Întrebarea era cât de departe ar fi fost Killian dispus să meargă pentru a o impresiona?
Își perie părul cu gesturi prelungi și egale, ascultând când îi începea cântecul în difuzoare. Era rândul ei pe scenă.

•

Malcolm J. Moldowsky nu avea scrupule să trateze cu proprietarul unui local de striptease ce aparținea lumii interlope. Prefera asta decât să trateze cu congresmeni și senatori.
Inițial Orly fusese rezervat și malițios. Întrebase de ce l-ar fi durut în cur pe un barosan de congresmen de clienții unui local cu stripteuze. Dar imediat ce Moldowsky ridicase subiectul autorizației de vânzare a băuturilor și problema reînnoirii ei, Orly devenise un model de prietenie și cooperare. Îl identificase pe clientul de la masa numărul trei pe baza recipiselor cardului de credit și apoi, când clientul revenise în club, Orly telefonase prompt, anunțându-i prezența. Până

atunci, desigur, Moldowsky aflase identitatea bărbatului. Până atunci bărbatul luase legătura cu congresmenul David Lane Dilbeck.

Cu toate acestea, Moldowsky a fost recunoscător pentru informația primită de la Orly. Era bine să-i știe mișcările lui Jerry Killian.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, zise Orly. Omul meu a ajuns primul acolo.

— Domnișoara a fost agresată?

— Câtuși de puțin. Totuși concluzia finală este că nu-i pot permite unui zbanghiu în călduri să-mi terorizeze cea mai bună dansatoare.

— Te înțeleg, domnule Orly.

— Chestia-i că am și fete mai drăguțe. Cu craci mai lungi, cu țâțe mai mari. Asta nu-i nici măcar blondă. Însă dansează de nu se poate și și-a atras o clientelă bună, iar asta aduce banu' în afacerea mea.

— Nu se va mai repeta, îl asigură Moldowsky.

— Dacă treci pe stradă pe lângă fata asta nu-ntorci capul după ea, dar îmi dau cuvântu' că le are rău de tot cu dansu'.

— Talentul înnăscut este rar, comentă Moldowsky, și-n domeniul meu de activitate.

— Cred că-nțelegi că nu pot accepta ca tot felul de bărbați să se-nvârtă prin parcare, așteptându-le pe fete. Poate s-apară vreun polițai mai bengos care să pună întrebări despre scopul solicitării. Eu am mai trecut prin cazuri d-astea. Așa cum ai spus, trebuie să mă gândesc la autorizația aia.

— Domnul Killian a avut niște probleme personale.

— Cine n-are? zise Orly. I-o lume vai de capu' nostru, nu?

— Așa este, aprobă Moldowsky și-l felicită din nou pe Orly pentru ajutor și discreție. Dacă putem face ceva pentru a ne achita de favoarea asta, te rugăm să ne anunți.

— Ajunge un cuvânt bun strecurat acolo unde trebuie.

„Un cuvânt bun? Pentru cine – familia de mafioți Gambino?” Moldowsky surâse în barbă.

— S-a făcut, îi zise lui Orly.

— În plus fratele meu are o mică problemă cu impozitele. Poate că știi pe cineva.

„Nimic nu-i simplu niciodată”, gândi Moldowsky.

— Nu pot promite miracole, spuse el, dar o să dau niște telefoane.

Orly îi mulțumi și adăugă:

— Nu vreau să-i fac probleme tipului ăsta, Killian, ci mai degrabă să-l scutesc de niște necazuri. Bodyguardul meu, Shad, e dispus să-l facă zdrențe.

— Domnul Killian nu va reveni, zise Moldowsky.

— Așa să fie.

Orly nu ceru detalii. Iar Moldowsky nu intenționa să-i ofere.

Capitolul 4

Darrell Grant locuise în suburbia Lauderhill, care oferea o gamă extrem de largă de apartamente părăginite. El închiriase un duplex mobilat într-o fundătură în care toate peluzele din fața caselor, fără excepții, aveau automobile pe butuci. Erin se întrebă dacă era o cerință de sistematizare.

În fața apartamentului lui Darrell Grant se afla un Buick Riviera ruginit, prin al cărui tablou de bord crescuse un tufiș. Placa de înmatriculare dovedea că mașina fusese aici din anul 1982, cu mult înainte de sosirea lui Darrell Grant. Motivul pentru care bărbatul n-o mutase de acolo nu era greu de ghicit: remorcatul costă.

Cealaltă jumătate a duplexului mohorât al lui Darrell era ocupată de doi tineri misionari mormoni, care o salutară politicos pe Erin când se apropie pe trotuar. Misionarii își ungeau bicicletele, pregătindu-se pentru altă expediție printre păcătoșii din Florida de Sud. Erin le admira entuziasmul și tăria; era un cartier dur pentru prozelitism.

— L-ați văzut astăzi pe domnul Grant? se interesă ea. Misionarii spuseră că nu, domnul Grant nu mai apăruse de vreo săptămână. Erin se duse să bată la ușă. Darrell lipise folie de staniol pe interiorul ferestrelor, așa încât din fața casei nu puteai să vezi nimic înăuntru. Când se îndreptă spre spatele duplexului, unul dintre tinerii mormoni o avertiză să umble cu grijă, deoarece curtea era plină cu piese pentru scaune cu rotile.

Erin păși cu atenție printr-un traseu cu obstacole alcătuit din jante ruginite, spițe desprinse la un capăt, frâne, cadre și rezemătoare de picioare. Presupuse că afacerea cu furatul scaunelor cu rotile trebuia să-i fi mers destul de bine lui Darrell Grant ca să fi abandonat atâtea piese de schimb

valoroase… fie asta, fie polițiștii erau din nou pe urmele lui, silindu-l la o plecare în pripă.

În mod tipic pentru el, Darrell lăsase descuiată ușa din spate a apartamentului. Când Erin o deschise, văzu că fostul ei soț plecase cu adevărat. Așa cum îi stătea în obicei, furase tot ce nu era bătut în cuie, plus câteva dintre obiectele bătute în cuie. Lipseau mobilele, carpetele, întrerupătoarele, lustrele, instalațiile sanitare, ventilatoarele de plafon, încălzitorul de apă, prizele telefonice, ba chiar și rezervorul de la closet. Darrell Grant era un adevărat maestru al „curățeniei”; desfăcuse cu chin până și linoleumul din baie. Erin nu putea să creadă că exista o piață prea mare pentru linoleumul la mâna a doua, totuși era posibil ca Darrell să fi fost un vizionar. Comerțul cu bunuri furate nu era imun la tendințele recesiunii.

Darrell curățase toate camerele, mai puțin una: dormitorul lui Angie. Când intră acolo, Erin icni.

Pereții erau goi, cu excepția unei duzini de cuie vechi și a unei oglinzi în formă de inimioară. Podeaua era presărată cu păpuși stricate: Barbie decapitate, Muppets dezmembrate, ursuleți eviscerați. Păpușile aveau un element comun – toate fuseseră cadouri ale lui Erin pentru Angela.

Acesta era stilul lui Darrell Grant. Lipsit de abilități verbale, era înclinat spre exprimarea prin etalări de violență imbecilă.

Inima lui Erin zvâcnea de furie. Și-l imagină pe Darrell în dormitorul fiicei lor, separând metodic păpușile de celelalte jucării ale Angelei și apoi atacându-le cu un cuțit pentru friptură sau cu foarfecele de grădină sau Dumnezeu mai știe cu ce… și lăsând oglinda pe perete, pentru a se putea admira în timpul lucrului.

„Nu!” gândi Erin. Nu acela era motivul pentru care oglinda nu fusese furată. Darrell o lăsase pentru Erin, ca să se poată vedea în clipa descoperirii, ca să-și poată zări șocul de pe chip

când zărea ce făcuse el în dormitorul lui Angie. Ca să se poată vedea izbucnind în plâns.

Dar ea nu izbucni în plâns.

Fără să atingă nimic, se retrase din cameră. După aceea ieși grăbită din casă și-i întrebă pe mormonii prietenoși dacă-i puteau împrumuta un aparat de fotografiat.

•

Sora lui Darrell Grant locuia într-un parc de rulote, la cincizeci de kilometri sud de Miami. Împărțea o rulotă dublă cu un bărbat care lucra noaptea ca paznic la centrala nuclearoelectrică Turkey Point. Numele pazniculuiera Alberto Alonso. El o întâmpină cu căldură pe Erin la ușa din față. Faptul că era o stripteuză profesionistă îl amețea realmente.

— Intră, intră! răcni Alberto.

Deschise larg brațele și încercă s-o îmbrățișeze; de fapt, era mai degrabă un placaj. Erin îi evită cu abilitate strânsoarea.

— Unde-i Rita? întrebă ea.

— Afară, cu cățeii, zise Alberto. Sunt ultimii fătați de Lupa – vrei să-i vezi? Avem un albinos.

— Poate mai târziu, spuse Erin.

Lupa era cățeaua familiei, o încrucișare între un ciobănesc german și un lup cenușiu sălbatic din Munții McKinley. La intervale regulate, Rita o împerechea pe Lupa cu alți câini-lupi. Reușea să vândă puii cu câte trei sute de dolari bucata, uneori chiar mai mult. Era moda cea mai recentă în câini macho, după ce pitbullii își pierduseră din popularitate.

— Șase pui, anunță Alberto, iar singurul băiat e albinos. Ar trebui să vezi ce coițe are!

— Trebuie să fiți tare mândri, comentă Erin.

— Încerc să cointeresez compania de electricitate.

— Pentru ce?

— Pentru câini-lupi, pentru ce altceva?

Zâmbetul lui Alberto dezvălui o mulțime de dinți lipsă. Erin nu știa cum s-ar fi putut încrede cineva într-un paznic cu asemenea dantură.

— Gândește-te, urmă Alberto. Haite de lupi care patrulează pe tot perimetrul complexului. Dispare orice amenințare de terorism. Dispare orice sabotaj.

Ușa din plasă se deschise și Rita năvăli înăuntru.

— Al, de câte ori ți-am zis – ăștia nu-s câini de pază! Firea lor nu-i pentru așa ceva.

Purta capot, sandale din șnururi, mască de prinzător de baseball și mănuși din prelată, care i se ridicau până la coate. Văzând-o, Erin își reaminti că niciunul dintre frații lui Darrell nu era măcar pe departe normal sau echilibrat. În familia Grant procrearea devenise o ruletă a geneticii.

— Bună, Rita, zise ea.

— Ah, salut! Rita își scoase masca, dezvăluind o dâră urâtă de copci recente, de la mijlocul frunții până la șaua nasului. Lupa, îi explică. E al naibii de nervoasă în preajma puilor.

— Erin, scumpo, spuse Alberto, bei ceva?

— Un pahar cu apă, mulțumesc.

— Mă referam la *o băutură.*

— Bagă două, interveni Rita.

— Doar apă, precizează Erin. Nu pot să rămân mult timp.

Alberto era în mod evident dezamăgit. Își târșâi picioarele până la frigider și începu să se lupte cu o tavă de cuburi de gheață. Rita trase de mănuși și rosti:

— Măi-măi, ce mai surpriză!

— Este vorba despre Darrell, zise Erin. Iar a dispărut.

— Nu te mai ambala și tu.

— Știți pe unde este?

— Habar n-am. Rita se lăsă pe o canapea neagră din imitație de piele, care fâsâi sub greutatea ei. Mai lucrezi în sex-clubul ăla?

Cu Rita n-avea să fie ușor; simularea prostiei era povestea vieții ei. Alberto era veriga slabă.

— Am auzit că banii-s frumoși, remarcă Rita. Ce naiba, așa ar și trebui.

— Când ai vorbit ultima dată cu fratele tău? o întrebă Erin.

— Vai de mine, cred că nici nu mai țin minte.

Alberto reapăru cu apă pentru Erin și cu un bourbon pentru Rita, ambele servite în borcănașe în care fusese peltea. Pe neașteptate, Alberto întrebă:

— Cum stă treaba cu petrecerile private? Niște băieți de la centrală m-au rugat să mă interesez. Voiau să rezerve o sală pentru banchet la Motelul Ramada.

— Eu nu mă ocup de petreceri private, îi spuse Erin. Eu dansez în club. Doar atât.

— Și fetele celelalte?

— Trebuie să le întrebi pe ele, Alberto.

— A fost la localul tău, precizează Rita. Mai zi-mi o dată cum se numește.

— *Pupăza creață,* rosti Alberto îndatoritor.

Rita se încruntă.

— Mi se păruse că-i zicea *Parada pieilor.*

— Nu, spuse Alberto, ăla-i altul.

— Oricum, te-a văzut dansând.

— Serios?

Lui Erin nu-i plăcea ideea unui Alberto furișându-se în club ca să tragă cu ochiul. Și-l putea imagina oferind o relatare completă tipilor de la Turkey Point. Era cu adevărat jalnic. Erin era persoana cea mai apropiată de o celebritate pe care Alberto avea s-o cunoască vreodată.

— Sper că a fost un spectacol de calitate, spuse ea dulce. Sper că a meritat banii.

— Doamne, zise Rita și își aprinse o țigară. Câteva săptămâni dup-aia, n-a mai vorbit despre altceva. Ai zice că n-a mai văzut în viața lui păr pubian.

Alberto Alonso se înroși în cele din urmă la față.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vii, îi zise Erin. Ți-aș fi trimis o sticlă de șampanie la masă.

— Vorbești serios? Șampanie roz?

Din curtea din spate se auziră urlete și zgomote. Rita înhăță masca de baseball și se grăbi afară.

— Ai grijă! strigă Alberto în urma ei.

Erin îi făcu semn să se așeze.

— Nu prea ne mai vizităm, rosti ea.

— Păi, cu divorțul și cu toate celelalte…

— Asta nu înseamnă că nu mai putem fi prieteni, zise Erin.

— Mie mi-ar plăcea asta, spuse Alberto. Își trase scaunul mai aproape. Să fim prieteni. Tu și eu!

Respirația îi devenise în mod evident mai greoaie și sprâncenele i se umeziseră.

Erin nu vedea prea des bărbați care să transpire prin sprâncene.

— Orice istorie, continuă ea, poate fi privită din două direcții. Darrell a avut partea lui de vină.

— Asta-i clar. Nu-i un sfânt.

De afară o auziră pe Rita răcnind înjurături la adresa câinelui-lup. După aceea se auzi un zbieret sălbatic înfiorător.

— La dracu', făcu Alberto. Fac pariu că-i altă pisică.

Erin îl atinse ușor pe genunchi.

— Trebuie să-l găsesc pe Darrell. Este foarte important.

— S-a mutat, Erin.

— Știu asta.

— Nu-ți face griji, scumpo.

Alberto trânti o mână dolofană și umedă peste palma ei. Încercă cu stângăcie să-și împletească degetele cu ale femeii, dar Erin își retrase mâna.

— Unde-i el, Alberto?

— Rita m-ar ucide.

— Vorbim aici despre fiica mea.

Alberto privi nervos către ușa din plasă.

— El ne telefonează de două-trei ori pe săptămână. De obicei are nevoie de bani. Dar nu-s

sigur unde stă.

Încercă s-o prindă iarăși de mână, însă Erin se descotorosi de el.

— Orice poate fi de ajutor, zise ea. Țara, statul, orice. M-aș mulțumi și cu codul poștal.

— Rita vorbește cu el, nu eu. Darrell nu mi-a spus niciodată nimic. Nu se încrede în oamenii legii, asta-i.

Era cam exagerat din partea lui Alberto Alonso să se clasifice ca om al legii, dar Erin nu comentă. Cererile lui de angajare fuseseră respinse de toate departamentele de poliție municipală din sud-estul Statelor Unite. Deși avea bravura unui om al legii, nu avea și profilul psihologic convenabil. „Irațional" era termenul cel mai frecvent auzit atunci când se discuta dosarul lui Alberto.

— Nu te teme, îi zise lui Erin. Sunt sigur că Angie o duce bine.

— N-o duce bine, Alberto. Este cu dementul ăla de fost soț al meu.

Alberto tăcu șocat. Vacarmul din curtea din spate amuți brusc. Rita strecură capul pe ușă.

— Unde-i nenorocita aia de lopată?

— Credeam că e la un loc cu greblele, spuse Alberto.

— Nu-i acolo!

Ușa se trânti.

Erin îl rugă pe Alberto să-i aducă o aspirină.

— Te doare capul?

— De-mi vine să urlu, încuviință ea.

— Biata de tine. Se ridică în picioare și-i cuprinse fața între palme. Ai febră, scumpo.

— Alberto, nu-i febră. Mă doare capul.

— Îți aduc niște Bayer. Vin imediat. Se duse în baie și începu să scotocească prin dulăpiorul cu medicamente. Am Advil! strigă el. Tylenol! Anacin! Excedrin PM! Preferi tablete sau capsule gel?

Alberto reveni în living cu pumnii plini de tablete, prafuri și capsule. Rita era acolo, instalată

pe canapea, și trăgea cu furie dintr-o țigară. Erin dispăruse.

— Măi, măi. Glasul Ritei tăia ca un cuțit. Parc-ai fi doctorul Aumădoare.

•

Erin era perfect conștientă că furtul de scrisori constituia o culpă federală care putea fi pedepsită prin amendă, închisoare sau ambele. Știa de asemenea că în Districtul Southern al Floridei, procurorul petrecea exact zero ore pe cap de locuitor în urmărirea hoților de corespondență, fiindcă timpul îi era ocupat de acuzarea dealerilor de droguri, traficanților de arme, dictatorilor străini alungați, directorilor băncilor de economii și împrumuturi, politicienilor locali corupți și polițiștilor incorecți de toate gradele.

Modul de acțiune al sistemului federal de justiție îi era bine cunoscut lui Erin, fiindcă slujba ei anterioară, înainte să fi devenit dansatoare de striptease, implicase dactilografierea și fișarea de rapoarte pentru FBI. Erin fusese eficientă, precisă și mereu în alertă. Din unele puncte de vedere fusese mai isteață decât agentul FBI căruia îi raporta. Deși sistemul lui de fișare era perfect, instinctele sale în stradă erau nesigure. Lui Erin îi plăcea de el, însă agentul era tânăr, lipsit de experiență și jalnic de naiv în abordări; Florida de Sud îl mesteca de viu.

Când Erin fusese concediată, agentul (al cărui nume era Cleary) fusese mai tulburat decât ea. Pentru a anula decizia încercase totul în interiorul ierarhiei complicate a FBI-ului, dar în zadar. Erin fusese reclasificată ca risc pentru securitate după ce soțul ei fusese acuzat pentru a patra infracțiune din viață: furtul a unsprezece scaune cu rotile din căminul pentru pensionari Sunshine Groves. Nu contase faptul că pe atunci Erin era separată de Darrell Grant – el îi telefonase din închisoare și asta fusese totul, îi telefonase la serviciu, idiotul! Îi spusese să se grăbească și să abandoneze Fordul

Camaro și pentru numele lui Dumnezeu să nu-i lase pe polițai să se uite în portbagaj. Darrell Grant urlase instrucțiunile acelea, uitând că majoritatea apelurilor telefonice efectuate din închisoarea districtuală Broward (ca și toate apelurile telefonice către clădirea FBI) erau înregistrate în mod automat.

Erin însăși nu fusese niciodată suspectată de complicitate, întrucât pe ambele benzi audio cuvintele ei către Darrell Grant fuseseră clare:

— Ești un idiot. Unde-i fiică-mea?

Deși regretase slujba pierdută, pe Erin n-o măcinase ranchiuna. Înțelesese perfect problema. Nimeni n-ar trebui să fie căsătorit cu un infractor de carieră, cu atât mai puțin un angajat FBI. Agentul Cleary fusese distrus și redactase o scrisoare de referință laudativă, „În atenția celor interesați", pe hârtie cu antet FBI. Pentru el nu fusese un gest chiar îndrăzneț. Așa cum se dovedise, scrisoarea nu fusese necesară când Erin venise să se angajeze în *Pupăza creață.* „Ia să-ți văd țâțele", zisese domnul Orly. „Bun. Când poți să-ncepi?" Erin nu avusese inima să-i spună agentului Cleary care era noua ei ocupație.

Ca o ironie a sorții, acuzația împotriva lui Darrell Grant fusese retrasă, deoarece el acceptase să devină informator pentru departamentul șerifului. Prima lui acțiune fusese să-i toarne pe trei dintre prietenii săi hoți; pentru asta, Darrell fusese răsplătit cu un trecut nou și imaculat, grație butonului DELETE de pe calculatorul cu delicte infracționale al șerifului. Evaporarea cazierului lui Darrell fusese ilegală, dar nu fără precedent; dacă ar fi fost luați la întrebări, cei care se ocupaseră de Darrell ar fi putut susține oricând că fusese un accident. Calculatoarele cu delicte infracționale erau notorii pentru ștergerile spontane.

În bătălia care urmase pentru custodia Angelei, Erin se pomenise luptând nu numai cu Darrell Grant, cetățean model, ci și cu detectivii care

crezuseră atât de prostește că el lucra de partea lor. Ori de câte ori se decidea data unei noi înfățișări la tribunal, detectivii aranjau în mod convenabil pentru Darrell Grant să părăsească orașul cu o misiune sub acoperire. Declarațiile ce atestau urgența misiunii erau disponibile din plin. În rarele ocazii când Darrell apărea realmente în fața tribunalului, nu venea nimeni care să depună mărturie pentru infracțiunile lui. Arhiva fusese curățită aproape la fel de complet ca și memoria calculatorului. În privința naturii criminale a lui Darrell Grant, judecătorului nu-i rămânea decât mărturia lui Erin pe care o respingea cu indiferență.

Distrusă și descurajată, Erin refuza să cedeze. Ea intenționa să-l urmărească pe Darrell Grant prin sistemul legal, atât de departe și atâta vreme cât avea să fie necesar. Angela se găsea în pericol nu pentru că Darrell ar fi fost brutal, ci pentru că era neglijent în mod repetat. De acum era numai o chestiune de timp până ce avea să pățească ceva și atunci avea să înceapă adevăratul coșmar. Atunci fiica lui Erin ar fi fost transferată în custodia marelui stat Florida, care nu era renumit pentru atenția pe care o acorda copiilor.

Angie n-avea să fie niciodată un copil crescut de stat. Erin n-avea să lase să se întâmple așa ceva. Pentru a o salva pe fetiță, era în stare de orice, inclusiv să fure corespondența Ritei Grant de pe masa din bucătărie.

Erin puse o casetă cu Jimmy Buffett, se întinse pe pat și începu să examineze scrisorile Ritei. Purta un șort tăiat dintr-o pereche de blugi, o cămașă hawaiiană largă și ochelari de soare albastru-metalici. Părul îi era strâns în coadă de cal, pe care o vârâse sub o șapcă de baseball din bumbac roz. Picioarele desculțe se legănau în ritmul muzicii și se simțea mult mai bine în privința viitorului.

Majoritatea corespondenței furate era inutilă pentru investigația privată a lui Erin – factura de la electricitate, o scrisoare de la revista *Penthouse* prin care se reamintea reînnoirea abonamentului, o scrisoare nostalgică din partea altui frate straniu (fratele mai mic al lui Darrell, care simula nebunia în spitalul statal din Chattahoochee) și o scrisoare de la Asociația Națională a Deținătorilor de Arme, la care atât Rita, cât și Alberto solicitaseră înscrierea plini de speranțe.

Un singur element era interesant pentru Erin: factura telefonică. Nu era necesar să fi fost instruit de FBI ca să examinezi apelurile interurbane și să remarci locul unde se afla Darrell Grant. N-o ștersese prea departe: Erin număra șapte apeluri cu taxă inversă primite de la un număr din Deerfield Beach. Era perfect logic. Deerfield Beach era un orășel copleșitor de populat cu pensionari. Acolo unde ai pensionari, ai scaune cu rotile.

Erin reduse volumul sonor al sistemului stereo și ridică receptorul telefonului. Mâna îi tremură când formă numărul – nu de emoție, ci de furie. Telefonul țârâi de șase ori înainte să i se răspundă. Folosindu-și glasul de doamnă în vârstă, Erin declară că suna de la Societatea Sf. Vitus, care se ocupa de colectarea de donații pentru cei fără adăpost.

— În ce constau donațiile? întrebă Darrell Grant.

— Orice obiect de care vă puteți dispensa, domnule. Alimente, haine, echipamente medicale…

— De exemplu, scaune cu rotile? se interesă Darrell Grant.

Erin ascultă atentă, căutând să distingă pe fundal zgomotele făcute de un copil. Auzi doar televizorul, deschis la un talkshow.

— Alo? repetă Darrell Grant. Scaunele cu rotile sunt bune?

— Ca să fiu sinceră, avem foarte multe scaune și tărgi cu rotile. Totuși orice alte echipamente medicale ar fi foarte apreciate.

— Îmi pare rău, spuse Darrell Grant. Am niște scaune cu rotile uzate care sunt în formă destul de bună.

Erin se împotrivi ispitei de a urla ceva teribil în receptor. Folosind același glas de doamnă vârstnică, rosti:

— Tocmai am primit un lot de scaune noi-nouțe donate de spitalul districtual. Oricum, vă mulțumesc.

— Da? Ce model?

— Nu v-aș putea oferi detalii. Nu vă puteți însă înscrie pentru conserve sau așternuturi?

— Ba da, cum să nu, răspunse Darrell Grant. Ba chiar vi le pot aduce personal. Dați-mi adresa și mai spuneți o dată numele sfântului ăla, vă rog, pe litere.

Erin rânji. „Ce idiot!”

Capitolul 5

Moldowsky nu știa că Jerry Killian era îndrăgostit până peste cap, că era de-a dreptul în limbă după Erin. Nu că asta ar fi contat cine știe ce; șantajul rămânea șantaj.

— Unde-i Dilbeck? întrebă Killian.

— Mă aflu aici în calitate de reprezentant personal al domnului congresmen. Malcolm Moldowsky scoase un carnețel cu monogramă. Dintr-un buzunar interior își făcu apariția un stilou aurit. Perfect – să vedem care-s termenii.

— Nu așa repede.

Stăteau așezați pe puntea superioară a *Reginei junglei,* un erzaț țipător de vapor cu zbaturi care se plimba înainte și înapoi pe canalul din Fort Lauderdale. Fusese ideea lui Killian să se întâlnească aici, înconjurați în siguranță de turiști și participanți la conferințe.

— Am cerut în mod specific să mă întâlnesc cu domnul congresmen, spuse el.

Moldowsky suspină plin de răbdare.

— Domnul Dilbeck este foarte ocupat. În dimineața aceasta efectuează o vizită de lucru în Little Haiti. După-amiază va inaugura un parc pentru jucătorii de domino în Little Havana. Diseară va ține un discurs pentru Fiii și Fiicele Democrației Nicaraguane în Exil.

Killian fluieră batjocoritor. Malcolm Moldowsky precizează:

— Este un an electoral, prietene.

— Nu are de ce să se teamă din partea mea.

— Este un om ocupat – asta-i tot ce pot să spun.

Killian încrucișă brațele.

— Și atunci trimite pe un tip care miroase ca un bideu din Bangkok?

— Te referi la colonia mea?

— Fără supărare! Eu sunt un bărbat care utilizează Brut.

Moldowsky mâzgăli placid pe carnețel.

— Nicio supărare.

— Congresmenul tău este un băiat căruia îi sare ușor țandăra. L-a bătut de l-a stricat pe jegosul ăla din clubul de dans.

Killian așteptă o explicație, dar Moldowsky continua să deseneze, fără să spună nimic.

— Are o problemă în prezența doamnelor, continuă Killian. Cred că are nevoie de ajutor, înainte să se ducă vestea.

— Putem trece la afaceri? întrebă Moldowsky.

— Unicul motiv pentru care am menționat toate astea este faptul că sunt îngrijorat. Ar putea să rănească pe cineva ori să fie el însuși rănit. Barurile de dans sunt locuri periculoase.

— Voi transmite observația mai departe. Acum putem începe?

Punct cu punct, Killian își explică cererile Erau numai două. Moldowsky ascultă impasibil și-și luă notițe. După ce șantajistul termină, Moldowsky ridică ochii și spuse:

— Este absolut scandalos.

Regina junglei fluieră prelung de patru ori. Căpitanul încerca să atragă atenția unui operator de ecluză.

— Care parte este scandaloasă? se interesă Killian.

— Banii, bineînțeles. Un milion de dolari!

— Lasă banii. Cum stau lucrurile cu partea cealaltă?

Moldowsky îl privi atent.

— Lăsăm banii?

— Evident. Doar ți-am testat coaiele. Killian izbucni într-un râs încântat. Făcu semn unui chelner să mai aducă două beri.

— Vreau doar să fiu sigur că am înțeles limpede: Nu vrei bani. Niciun bănuț.

Killian își scoase ochelarii cu lentile groase și-i ridică spre razele soarelui, inspectându-i în căutare de pete.

— Pentru un tip care se îmbracă așa elegant, spuse el, ești cam tăntălău. Nu, domnule reprezentant personal, nu vreau bani. Tot ce doresc este să aranjeze un proces simplu.

— Vorbește mai încet.

— Dosarul *Grant împotriva lui Grant.*

— Am reținut din capul locului, zise Moldowsky. O problemă de custodie. Care este interesul tău în acest dosar?

— Nu-i treaba ta, replică Killian. Iar dacă mai continui cu întrebări în direcția asta, mă voi duce imediat la poliție și voi povesti ce am văzut în *Pupăza creață.* Sunt sigur că titlurile din ziare vor fi foarte interesante.

Ecluza se deschise în cele din urmă, lăsând *Regina junglei* să treacă și turiștii izbucniră în aplauze cretine de… turiști. Un chelner apăru cu berile. Moldowsky și Killian băură în tăcere, până ce entuziasmul se domoli pe punte.

— Este o croazieră excelentă, comentă Killian încântat. Au una la fel și-n Miami, nu?

— În Golful Biscayne. Un tur al reședințelor celebrităților.

Moldowsky rămăsese politicos, deși decisese că Jerry Killian era țăcănit și țăcăniții puteau provoca probleme.

— Care anume? Care celebrități? întrebă Killian.

— Bee Gees.

— Care dintre ei?

— Toată formația. Toți au vile cu ieșire la golf.

— Casa Madonnei face parte din tur?

— Bineînțeles, suspină Moldowsky. Readuse conversația la șantaj. Ce te face să crezi că congresmenul Dilbeck poate influența un judecător local de divorțuri? Desigur, în eventualitatea în care ar fi de acord s-o facă.

— Simplu. Judecătorul s-a plictisit să se mai ocupe de divorțuri. Vrea să urce în ierarhie, mai

exact să ajungă în tribunalul federal. Pentru asta are nevoie de legături politice.

Moldowsky se încruntă.

— Dar Senatul este cel care validează…

— Știu asta! zise Killian strângând furios marginea mesei. O *știu,* 'te-n mă-ta de-ncrezut. Știu că Senatul validează numirile. Însă o scrisoare din partea unui congresmen ar fi utilă, nu? Ar putea influența unii senatori din Comisia Judiciară, corect?

— Da, spuse Moldowsky. Ai dreptate.

Ochii îi erau ațintiți asupra cravatei uzate a lui Killian, care se înmuiase în halba de bere. Killian observă și o trase repede afară. Dacă era stânjenit, nu lăsă să se vadă nimic.

— Judecătorul ar fi impresionat să fie contactat de un congresmen. Asta-i ideea, despre asta vorbim, domnule reprezentant personal – nu atât despre influență, cât despre apariția respectivă. Cui îi pasă dacă țăranu' ăsta o s-ajungă vreodată în tribunalul federal? Noi vrem ca el să creadă că poate ajunge. Noi vrem ca el să creadă că Dilbeck are puterea și influența de a-l ridica ori de a-l coborî. Și am impresia că tu ești exact viermele jegos care va transmite mesajul acesta.

Uneori Malcolm Moldowsky își regreta propria indiferență. După atâția ani în care acționase ca aranjor politic, își pierduse capacitatea de a fi insultat personal; practic nimic nu-l provoca. În domeniul lui de activitate, emoțiile erau riscante. Ele deformau simțurile, ducând la erori grave și la impulsuri prostești. Evident ar fi fost plăcut să-i tragă lui Jerry Killian un pumn atât de tare, încât să vomite sânge, dar acela ar fi fost un gest contraproductiv. Bărbatul era motivat de forțe mai profunde și mai insistente decât lăcomia, ceea ce-l făcea realmente periculos.

De aceea Moldowsky spuse:

— O să văd ce pot face.

— Știam eu.

— Între timp, nu mai poți intra în clubul de striptease. Moldowsky închise carnețelul și puse capacul la stilou. Dacă mai apari acolo, înțelegerea a căzut. Ai înțeles?

— Mi se pare corect, zise Killian. Nicio problemă.

Îl durea însă inima când se gândea la asta.

•

Acționarea în judecată a unei sinagogi era dificilă chiar și când toate circumstanțele erau favorabile. Mordecai avea dificultăți în a găsi linii îndrumătoare. Manualele de specialitate nu conțineau precedente de acest fel. În același timp îi venea greu să-și mobilizeze entuziasmul. Când îi povestise maică-sii despre caz, ea îi trăsese o palmă cu o mănușă de bucătărie. Era modul ei de a-i reaminti că doi dintre unchii lui erau rabini ortodocși.

Planul lui Mordecai pentru cazul Paul Guber era îngreunat chiar de prietenii victimei, care nu-și puteau reaminti numele sau adresa sinagogii unde avusese loc atacul sălbatic. Tinerii puneau vina confuziei lor pe întuneric, ora înaintată și consumul de alcool, dar Mordecai nu se născuse ieri. Amnezia colectivă era semnul cert al unui consens colectiv. Se gândise să-l întrebe pe Paul Guber despre detaliile reale ale incidentului, însă asta ar fi însemnat ca Paul să deschidă gura și să vorbească, ruinând astfel un aspect vital al strategiei legale a lui Mordecai. El dorea ca juriul să vadă un broker rămas mut și neajutorat în urma traumei violente. Un broker care ar fi putut să continue să vorbească cu clienții la telefon nu era un reclamant chiar atât de vrednic de milă. Planul lui Mordecai cerea ca sărmanul domn Guber să rămână tăcut.

Avocatul decise să utilizeze ajutoare vizuale. Făcu rost de o hartă a districtului Broward și o fixă pe un șevalet înalt. Cu piuneze colorate marcă toate sinagogile de la Tamarac la Hallandale. Ideea

lui era să-i aducă pe Paul Guber și pe prietenii săi în fața hărții; fie că avea să le declanșeze amintirile, fie că avea să-i ajute să cadă de comun acord în privința unei istorii plauzibile. Sinagogile din cartierele bogate erau însemnate prin piuneze verde-strălucitor – modul subtil prin care Mordecai sugera un inculpat convenabil de prosper.

Harta fu adusă în camera de spital a lui Paul Guber și prietenii săi se adunară de ambele părți ale patului. Mordecai se retrase un pas și aștepta. Bărbații mijiră ochii spre hartă. Mormăiră. Arătară cu degetul. Își frecară bărbiile, simulând concentrarea. Era o scenă jalnică. După o oră, Mordecai le ceru să plece acasă și să se mai gândească.

Când ieșiră din rezervă, logodnica lui Paul îl întrebă pe avocat:

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că-mi pierd interesul, replică avocatul.

Când Mordecai reveni la birou, secretara păru ușurată să-l vadă, ceea ce era neobișnuit. Îl duse în sala de întruniri, unde îl aștepta un client nou. Mordecai trebui să-și adune tot curajul pentru a-i strânge mâna.

— Mă numesc Shad, spuse bărbatul. Am vorbit la telefon.

Era masiv, dur și spân. Purta un tricou fără mâneci, pantaloni din mătase de parașută și cizme negre de tip Western. Avea strângerea de mână a unui luptător profesionist.

Secretara lui Mordecai dispăru. Avocatul se așeză la masă și-i făcu semn lui Shad să ia loc.

— Ai un frigider? întrebă Shad.

— Pardon?

Shad deschise o pungă cafenie de hârtie și scoase dinăuntru punguța ziploc care conținea sigiliul de staniol intact; pe acesta din urmă îl ridică cu un gest dramatic, arătându-l lui

Mordecai. După aceea Shad scotoci prin pungă și extrase paharul de iaurt degresat Delicato.

— Fructe de pădure, anunță el înlăturând folia în care-l învelise.

— Ah, da, rosti Mordecai. Dumneata ești cel cu insecta.

— Gândacul, precizează apăsat Shad.

Împinse iaurtul peste masă. Mordecai îl examină într-o doară, fără să descopere nimic.

— Este înăuntru? se zgâi el la conținutul cremos cu aspect virgin.

— Păi cum? făcu Shad. E un monstru.

Mordecai ridică spre lumină paharul din plastic.

— Aș fi dorit să-l văd.

Shad îi întinse o linguriță și spuse:

— Succes la pescuit.

Avocatul șovăi.

— Mai întâi ar trebui să facem niște fotografii.

Își sună secretara și-i ceru să aducă aparatul foto. Peste câteva clipe ea îl sună ca să-l anunțe că în aparat nu mai exista film.

— Sper că ai un frigider, zise Shad.

— Da, sigur că da.

— Și aș dori o chitanță.

Mordecai se simți jignit.

— Nu ai încredere în mine?

— Nu încă, spuse Shad.

— Nu te teme. O să semnăm un contract.

— Aș dori totuși o chitanță de primire. Acolo-i viitorul meu, arătă el paharul de iaurt. Aia-i pensia mea.

Mordecai explică termenele și condițiile uzuale pentru asemenea cazuri. Când ajunse la partea cu onorariul, îl văzu pe Shad încordându-se.

— Patruzeci la sută? Asta-i partea ta?

— Este onorariul standard, domnule Shad. Vă puteți interesa și în alte părți.

— Patruzeci la sută… băga-mi-aș…

— Majoritatea avocaților solicită onorarii similare.

— Serios? Shad coborî capul și se aplecă peste masă. Am avut un avocat care-a acceptat un caz cu un șobolan pentru treizeci și trei la sută, plus cheltuielile.

— Ei bine, rosti Mordecai netulburat, cei patruzeci la sută ai mei includ toate costurile. Nu dorea să audă despre celălalt caz și totuși trebuia să afle. Atunci când spui șobolan…

— Un pui de norvegian. Shad depărtă brațele, indicând mărimea. Cam atât de mare. S-a-ntâmplat în *Beef N' Reef* din Wilton Manors. Am desfăcut folia și – pac! – un șobolan! Întins acolo pe porția mea de coaste specialitatea casei. Să mai vorbești de traume…

Imaginea îl făcu pe Mordecai să amuțească.

— I-ai dat în judecată?

— Normal, da' s-a-ntâmplat ceva. Restaurantul… nu știu exact. N-o să-ți vină să crezi, dar m-au dat ei în judecată și avocatul mi-a spus c-ar fi mai bine s-o las moartă. Shad vorbea cu amărăciune despre experiența aceea. Nu le-am plătit nemernicilor niciun bănuț, adăugă el apăsat. Asta a fost înțelegerea la care am ajuns.

— Este contractul uzual pentru situații neprevăzute. Mordecai se simțea mai bine acum, revenit pe teritoriul familiar. Nu-i ușor să acționezi în judecată o corporație mare. Este muncă grea. Și costă.

— La telefon ai spus c-o să cadă la pace.

— Probabil că da, domnule Shad, însă nu fără luptă. De acolo îmi obțin eu cei patruzeci la sută… în cazul în care câștigăm.

Mordecai nu dovedea optimismul înflăcărat care i-ar fi plăcut lui Shad. Se întrebă dacă făcea alegerile potrivite în privința avocaților.

— Cât timp rămâne iaurtul nealterat? întrebă el.

Avocatul spuse că nu știa.

— Ar fi bine să afli. Shad ridică paharul. Când căcatu' ăsta-ncepe să se-ntoarcă, să fii atent.

Nenică, pute-n așa hal că-ți cade tapetu' de pe pereți.

— Dacă va fi necesar, o să-l congelăm, sugeră Mordecai.

— Nu-i haleală, zise Shad, ci o dovadă. Așa c-ai grijă să nu belești setul procedural de laborator.

— În niciun caz.

„Setul procedural de laborator?" se gândi Mordecai. „Care-i treaba cu individul ăsta?"

— Zi-mi despre marele tău psihiatru, spuse Shad.

— Este bun. L-am utilizat și în alte cazuri. Ar trebui să începi să-l vezi cât mai curând cu putință și cât mai des cu putință.

— Și cine-o să plătească pentru asta?

Mordecai surâse patern.

— Nu te teme. În cele din urmă compania „Delicato" se va îngriji de toate cheltuielile. Între timp va trebui să alcătuim o fișă medicală detaliată.

— N-am fost niciodată la psihiatru, zise Shad. Am senzația că n-o să-mi placă.

— Este important să avem o bază pentru suferințele și chinurile prin care ai trecut. Ea va ajuta la determinarea daunelor finale.

— Te referi la bani.

— Exact. Tribunalul trebuie să cunoască nenorocirile prin care ai trecut. Este posibil chiar să te întrebi dacă n-ar trebui să-ți părăsești slujba.

— Nu pot, zise Shad sec.

— Pierderea veniturilor ar spori mult sensibilitatea juriului. Ce părere ai despre un concediu fără plată?

Shad spuse că nu, nu-și putea părăsi munca. Mordecai bătu în retragere. Puteau să discute aspectul acela cu altă ocazie.

— Ce fel de muncă ai? întrebă el.

— În domeniul divertismentului, răspunse Shad.

— Serios? Mordecai nu-și putea imagina așa ceva. Ești… artist?

Se gândea la circ.

Shad scutură din cap.

— Securitate. Asigur securitatea.

— Pot întreba unde anume?

— La un club pentru bărbați.

Mordecai inspiră adânc. Bănui că și jurații aveau să facă la fel. Își imagină sala de tribunal și pe el privind neajutorat cum simpatia pierea din ochii juraților. Mordecai simți o milă nemăsurată pentru propria lui persoană; fusese o zi jalnică. Mai întâi dezastrul cu Paul Guber și acum asta. De ce oare el nu ispitea niciodată reclamanții de calitate – puștii adorabili, văduvele tinere și fermecătoare, pensionarii triști, dar curajoși?

„Nu-s de mine", gândi Mordecai. „Eu mă aleg cu o gorilă dintr-un bar de striptease. Și nici măcar cu un bodyguard cu aspect normal, ci cu un spân basedowian care seamănă cu un actor respins la selecția pentru *Star Trek*."

— Care-i duma? spuse bărbatul pe nume Shad. Dacă nu vrei s-o faci, spune. Testă iaurtul cu linguriță. Vreau să vezi asta.

— Nu-i nevoie, protestă avocatul. Te cred.

Mordecai se împinse în ambele picioare, îndepărtând scaunul de masa de conferințe. Se ridică tocmai în clipa în care Shad făcu descoperirea.

— Ha!

— Dumnezeule, zise Mordecai.

— Nu ți-am zis? E un gândac sau ce pizda mă-sii e? Insecta preistorică umplea linguriță. Shad o ridică la nivelul ochilor lui Mordecai. Avocatul icni de repulsie. Cu elitrele strâmbe, gândacul mort zăcea într-o baltă de cremă albăstruie. Antenele stropite de iaurt atârnau fără viață.

Shad era foarte mândru.

— Ei?

— Pune-l la loc, șuieră avocatul.

— Gândește-te, zise Shad, să te-așezi pentru micul dejun și…

— Termină!

— Îți vine să borăști, este?

— Da, șopti Mordecai. Se prinse de colțul mesei ca să-și păstreze echilibrul. Te rog, acum pune-l la loc.

Shad așeză cu grijă insecta în iaurt și amestecă ușor. În scurt timp cadavrul fragil dispăru din vedere.

— Poftim, făcu el. Ia zi, unde-i frigiderul?

— O trimit pe Beverly să-ți arate.

Avocatul își tampona fălcile cu batista.

— Asta-nseamnă că iei cazul?

— Da, zise Mordecai.

Vremurile erau grele și un gândac era un gândac.

Capitolul 6

Monique Sr. anunță că Peter Drucker bea bere la masa numărul paisprezece.

Orly pocni din palmele lui dolofane.

— Vezi?! Alt motiv pentru care trebuie să lucrezi. Nu voia ca Erin să-și ia seara liberă. Când în public este un comedian celebru, nu trebuie să ratezi șansa.

— Peter Drucker, rosti Erin amabil, este economist.

— Ăla-i, insistă Monique Sr. Poți să verifici și singură. Bea Corona din sticlă, fără lămâie.

— Ca să nu mai zic că azi e marți, se plânse Orly. Marțea sunt luptele în ulei. Una dintre serile noastre cele mai ocupate.

— Eu nu lupt, îi reaminti Erin. Nici în ulei, nici în cremă de vanilie, nici în noroi. Luptele nu-s pentru mine.

Luptele în pielea goală în ulei reprezentau o tradiție la *Pupăza creață*, dar Erin refuza să participe. În opinia ei, dansatoarele profesioniste n-ar fi trebuit să se tăvălească într-un bazin umplut cu lichid împreună cu bețivi fără cămașă, în stare de semierecție. Ca motiv secundar, lui Erin nu-i plăcea nici cum arăta uleiul. Orly era imprecis în privința mărcii; într-o zi spunea că-i de floarea-soarelui, în alta jura că era de măsline. Erin avea bănuiala că nu era niciuna, nici alta. Odată un inspector sanitar venise pentru o analiză bacteriană inopinată. În mod incredibil, în bazinul pentru lupte nu se descoperise nici măcar un singur microb în viață. Misterul fusese explicat mai târziu, în aceeași seară, când inspectorul revenise cu patru dintre colegii săi de serviciu. Stătuseră la aceeași masă din rândul întâi și avuseseră parte de tot Amaretto pe care-l putuseră bea, pe socoteala domnului Orly.

— Marțea este o seară mare, spunea Orly. Concluzia finală este c-avem nevoie de toate dansatoarele noastre cele mai bune.

— Vă rog, domnule Orly. Este ceva personal.

— Ia zi.

— Mă întâlnesc cu fostul meu soț, explică Erin, ca să discutăm aranjamentele viitoare privind custodia fiicei noastre.

Aici Urbana Sprawl interveni cu opinia ei despre Darrell Grant, descriindu-l atât de intens, încât domnul Orly se oferi imediat să dispună lichidarea lui.

— Nu-i nevoie, zise Erin.

— Să fie bătut? Schilodit? Alege! Orly execută pantomima formării unui număr de telefon. Uite-atât de ușor este, când cunoști oamenii care trebuie.

— Mulțumesc, însă mă pot descurca și singură.

Din politețe, Erin se prefăcu că acceptă sceneta de mafiot a domnului Orly. Acesta arăta la fel de sicilian ca Moshe Dayan.

Urbana Sprawl îl îndemnă pe Orly să-i dea lui Erin seara liberă de dragul fetiței ei pierdute. Orly nu fu câtuși de puțin mișcat. Îi spuse:

— Promite-mi că-i vorba cu adevărat despre o problemă de familie. Promite-mi că nu te furișezi la concurență pentru o audiție.

— Ba cum să nu, făcu Erin. Visul meu de-o viață este să lucrez pentru mutanții ăia.

Domnul Orly era paranoic să nu-și piardă stripteuzele cele mai bune în favoarea localului *Parada pieilor,* care recruta în mod agresiv, oferind bonificații de angajare. Recent proprietarii introduseseră „Seara dansurilor intime”, ca replică la „Seara luptelor în ulei” din *Pupăza creață.* Dansurile intime erau mai degrabă o frecare viguroasă a stripteuzelor de suprafețele frontale ale clienților complet îmbrăcați. Erau evident mai erotice decât luptele în ulei și nu făceau chiar atâta

mizerie. Era clar că Orly simțea presiunea concurenței.

— Zi-mi adevărul, îi spuse lui Erin.

— V-am spus adevărul. Mă întâlnesc cu fostul meu soț. Își luă poșeta, pentru a indica sfârșitul conversației. Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Shad. Vine și el.

— Shad al meu? Sprâncenele lui Orly zvâcniră îngrijorate.

— Îmi face o favoare, explică Erin. S-ar putea să apară necazuri.

— Să fii atunci atentă.

— O să fiu.

— Fiindcă bodyguarzii buni sunt greu de găsit, adăugă Orly. Poate că nu mă crezi, da-s mai greu de găsit decât dansatoarele.

•

Erin îl cunoscuse pe Darrell Grant la Spitalul Broward, unde mama ei se afla în recuperare după o operație în care ombilicul îi fusese inversat prin chirurgie plastică. Mama lui Erin plătise 1 500 $ unui chirurg estetician, ca să-i transforme ombilicul „convex” în „concav”. Erin nu știuse că exista o asemenea procedură, dar mama ei o asigurase că toate manechinele celebre din lumea modei recurseseră la ea.

Erin stătea lângă patul mamei, admirând opera chirurgului, când Darrell Grant apăruse cu cearșafuri noi și o ploscă curată. El lucra ca infirmier în spital și, așa cum Erin aflase ulterior, de acolo dobândise gustul pentru narcotice și talentul pentru umflarea scaunelor cu rotile. Ca aspect exterior însă Darrell nu aducea deloc cu un infractor. Erin era încă îndeajuns de naivă ca să creadă că toți escrocii aveau dinți stricați, păr unsuros și tatuaje dobândite în închisoare. Ea presupunea că bărbații arătoși și îngrijiți aveau același atu natural ca și femeile frumoase și îngrijite: lumea te trata mai bine și de aceea nu

exista niciun motiv pentru un comportament nepotrivit.

Iar Darrell Grant era neobișnuit de chipeș, cu fața ascuțită și ochi sclipitori și zburdalnici. O invitase la restaurantul cu autoservire din incinta spitalului și o vrăjise cu povestea iute inventată a vieții sale. Piesa centrală a născocirii fusese o „Stea de Bronz" autentică pe care o purta în buzunarul de la piept al uniformei de spital. Îi istorisise lui Erin că o căpătase fiindcă ucisese un franctiror cubanez în timpul invaziei Grenadei. Erin optase să nu-i pună povestea sub semnul întrebării, știind că Pentagonul acordase o sută de mii de medalii drept mulțumire că micuța insulă a mirodeniilor redevenise sigură pentru lanțul motelurilor Holiday Inn. Mult mai târziu în relația lor, Erin avea să afle că Darrell se alesese de fapt cu „Steaua de Bronz", plus două lăzi de bere Michelob, atunci când jefuise un sediu al organizației American Legion.

Ei doi continuaseră să se întâlnească timp de șase luni, spre oroarea mamei lui Erin. Aceasta dirijase un șir lung de medici, avocați și contabili în direcția fiicei ei, iar Erin îi considerase pe toți prea serioși și egocentrici. Unii fuseseră îndeajuns de vârstnici pentru a-i fi tați. Darrell Grant era impulsiv, plin de șmecherii și o făcea să râdă. Pe atunci asta părea important. Decizia lui Erin de a-l lua de soț fusese bruscă și dezastruoasă și avusese efectul dorit de a o elibera din ghearele mamei ei.

Latura psihopată a lui Darrell Grant nu apăruse vreme de optsprezece luni, după care el abandonase orice pretenție de muncă cinstită și se dedicase exclusiv hoției. Pentru a explica orele stranii de program și venitul fluctuant, îi spusese lui Erin că vindea echipamente medicale. Hazul și căldura lui băiețească se evaporaseră spectaculos sub farmecele înghețate și gemene ale amfetaminei și metacualonului; în funcție de ciclul narcoticelor, era fie un vârtej de viață, fie un zombie. Erin, care

tocmai rămăsese însărcinată, nu dorea să abandoneze căsătoria fără să-i ofere lui Darrell Grant șansa de a se îndrepta. Ideea divorțului o intimida aproape la fel de mult ca și gândul la zbieretul „Ti-am spus eu!” al mamei.

Când aflase că Erin aștepta un copil, Darrell jurase să-și schimbe modul de viață. Renunțase la pilule, îndepărtase din garaj toate bunurile furate și se angajase ca vânzător de produse antirugină la un dealer de automobile Chrysler. Fusese un om nou, timp de aproape o lună. Într-o joi, Erin revenise de la serviciu și-l găsise pe Darrell în living, ștergând cu dalta numărul de serie de pe un scaun cu rotile pediatric. Când îl luase la întrebări, el fusese cuprins de o criză de nervi și o pălmuise de două ori. Distracția se sfârșise brusc când Erin îl lovise cu pumnul în laringe, îl trântise pe podea și-l izbise în testicule cu mânerul mopului. Fusese prima dată când Darrell întrezărise temperamentul soției sale și îl impresionase. De atunci n-o mai atinsese nici măcar cu vârful degetului; în loc s-o facă, își descărca sentimentele distrugând lucrurile pe care ea le prețuia – obiecte de artă, mobile, albume de fotografii, haine preferate. Până se născuse Angela, căsnicia fusese iremediabil pulverizată.

Erin nu se torturase cu remușcări. Fusese păcălită și învățase o lecție. Acum era momentul să se concentreze ca s-o readucă pe Angela.

Așteptând în mașină cu Shad, Erin schițâ ultimul plan.

— Deci este o cursă, zise el.

— Exact.

— N-o s-aducă niciun scaun cu rotile pentru săraci.

— Nu, spuse Erin, ci o să încerce să le fure.

Shad scuipă ceva pe geam.

— Și ai fost măritată cu jigodia asta?

— Toți greșim.

— Nu-ți vine boala, zise Shad, când iubirea se-ntoarce și te mușcă la fel ca un șarpe călcat pe

coadă? Așa se întâmplă, să fiu al naibii. Se-ntâmplă în fiecare zi.

Erin îi arătă fotografiile păpușilor sfârtecate din dormitorul lui Angie.

— Doamne Dumnezeule, zise el.

— Mă îngrijorează soarta fetiței mele. Asta-i toată treaba.

Câteva minute Shad nu rosti niciun cuvânt. După aceea o întrebă pe Erin dacă era mulțumită de avocatul ei.

— Nu-s prea sigur în privința avocatului meu, zise el. Nu manifestă entuziasm.

— Avocatul meu este un tip în regulă, răspunse Erin. Sistemul mă scoate din minți.

— Mie-mi spui? Shad era încântat să pălăvrăgească cu Erin despre problemele acestea; simțea de parcă ar fi fost războinici pe același câmp de luptă. Dac-ar exista justiție adevărată, tu ți-ai lua fetița înapoi și eu m-aș îmbogăți cu gândacul meu mort.

— Ar fi frumos, rosti Erin încetișor.

Mașina se afla în colțul cel mai îndepărtat și mai întunecat al parcării unui mall din Oakland Park. Adresa pe care Erin i-o dăduse lui Darrell Grant aparținea unui magazin de închirieri video falimentar, aflat în capătul opus al mallului. În vitrină rămăseseră câteva postere de filme; din automobil, Erin putea distinge imaginea uriașă a lui Arnold Schwarzenegger cu ochelari de soare.

— De unde știi că vine-n seara asta? întrebă Shad.

— Fiindcă i-am spus că aduc scaunele cu rotile în fiecare miercuri dimineață. Abia așteaptă să vadă inventarul.

— Îi place vreun model anume?

— Preferă Everest-and-Jennings, spuse Erin. Sunt bune și Rolls și Theradyne.

Shad era intrigat. Până atunci crezuse că toate scaunele cu rotile erau cam la fel.

— Rolls ca Rolls-Royce?

Erin spuse că nu, era altă companie. Shad întrebă de ce fostul ei soț nu fura automobile ca toată lumea.

— Fiindcă nu poate să repare nici măcar un prăjitor de pâine, zise Erin. Autoturismele sunt prea complicate pentru Darrell Grant.

Shad scuipă din nou pe geam. Părea să țintească o pavelă anume de pe bordură.

— Și eu… ce vrei să fac, exact? Vreau să zic, când ajunge el aici.

— Văzând și făcând, spuse Erin.

— I-aș putea rupe ceva. Poate să-ncep c-un deget. Shad flutură din degetul mic. Depinde cât de serioasă ești.

— Eu vreau doar să stau de vorbă cu el.

Erin se rezemă de tetieră și închise ochii. Se gândi la tânărul bătut până își pierduse cunoștința pe scena din *Pupăza creață*… oare mai era în spital? Își amintea expresia turbată de pe fața atacatorului, mugetele primitive și răgușite pe care le emisese în timp ce lovea cu sticla de șampanie.

„Eu să fiu oare motivul?” se întrebă ea. „Eu stârnesc reacțiile astea în bărbați?”

Mai întâi Orly și acum Shad, oferindu-se să-l schilodească pe fostul ei soț. Un serviciu banal, ca și cum i-ar fi încărcat bateria de la mașină sau i-ar fi conectat aparatura stereo.

— În cubitus este foarte bine, spuse Shad. O lovi ușor pe Erin pe antebraț, ca să-i arate locul. O rangă plasată cam pe-aici l-ar face să fie atent la cuvintele noastre.

Erin se îndreptă în scaun.

— Pot să te întreb ceva? Par eu tipul de femeie pe care o impresionează violența?

El mârâi neutru.

— Vorbesc serios, Shad. Asta-i opinia ta despre mine?

El își lăsă pe un umăr capul uriaș și o privi intrigat. În întuneric semăna cu un urs scalpat.

— La asta mă pricep eu mai bine, asta-i tot – să bat. Din cauza meseriei mele.

— Deci nu-i vorba despre mine?

— Ha! Nu, nu-i vorba despre tine.

— Pentru că pe mine *nu mă impresionează* chestiile astea.

— De asta ai o armă sub scaun?

Erin nu avu prezența de spirit a unei replici pe măsură.

— Nu-i nimic, păpușă, rânji Shad. Ai dreptul.

— N-am folosit-o niciodată, îi spuse ea.

— Dar ai putea s-o faci. Shad își încrucișă brațele. Tot ce spun este că violența poate fi utilă. Uneori este modul cel mai bun de a-ți impune punctul de vedere.

— Nu cu Darrell.

Fostul soț al lui Erin ar fi fost încântat de o rană. Ce dovadă mai bună că ea umbla într-un anturaj vicios și că nu era potrivită să aibă grijă de Angela Darrell? Ticălosul viclean ar fi muls dintr-un membru fracturat tot ce putea fi muls. Avea să poarte ghipsul până-i putrezea pe braț.

— Tu decizi, zise Shad.

— Vreau doar să stau de vorbă cu el.

— Perfect.

Însă în adâncul ei Erin savură pentru o clipă o imagine a lui Shad bătându-l pe Darrell Grant până-l transforma în tocătură pentru chiftele. Probabil că ar fi trebuit să fie rușinată de sentimentul acela și totuși nu era.

Mai ales când se gândea la ce le făcuse păpușilor lui Angie.

•

La miezul nopții Shad ieși să caute un automat de Coca-Cola. Erin puse o casetă cu Jimmy Buffett și dădu sonorul încet. Melodiile caraibe îi plăceau cel mai mult. Imaginația ei își desfăcu aripile și în scurt timp visa plaje perlate și limanuri ascunse. Era desculță în surf și-și mișca degetele în nisip.

Când deschise ochii, pantofii îi dispăruseră. Ambele portiere ale vechiului Ford Fairlane erau deschise. Când coborî din mașină, păși pe ceva din plastic, care trosni, rupându-se în bucăți ascuțite. Caseta cu Buffett, pe pavaj.

Erin îngheță.

— Shad?

O mână o prinse de păr, răsucind puternic și smucindu-i capul spre înapoi atât de mult, încât nu putea să vadă decât cerul. Simți ceva tăios apăsând-o pe gât.

— Tot mai sforăi ca o scroafă.

Era Darrell Grant.

Erin tremura fără să se poată controla. Era stânjenitor că-i îngăduia s-o vadă atât de speriată.

— Nu pot să cred c-ai încercat să-mi întinzi o cursă, zise el. Să-mi bag pula dacă pot să cred.

— Ce?

Erin nu recunoscu tonul pițigăiat al propriei ei voci.

Darrell Grant îi trânti o palmă peste gură și-i spuse să tacă dracului. Amândoi auziră pașii.

— Prietenul tău, șopti Darrell. Marfă!

Shad apăru din umbră cu o Diet Coke într-o mână și o cutie nedeschisă de Canada Dry în cealaltă. Lăsă ambele cutii jos de îndată ce văzu cuțitul lung de la gâtul lui Erin. Darrell Grant îi spuse să nu încerce nicio prostie. Expresia lui Shad rămase invizibilă în întuneric.

— Am o idee, zise Darrell.

Îi spuse lui Shad să se întindă pe burtă, iar dacă nu să ia o găleată ca să o umple cu sângele lui Erin. Shad încuviință și se întinse pe jos. Darrell Grant îi dădu drumul lui Erin și sări imediat pe bodyguard, afundându-și genunchii în omoplații lui enormi. Hohotind, Darrell izbuti să prindă încheieturile groase ale lui Shad cu o pereche de cătușe din plastic flexibil.

— Potolește-te, vorbi Erin încă tremurând.

Cu ambele mâini, Darrell Grant aținti cuțitul pe creștetul țestei spâne a lui Shad; pielea netedă se adânci sub apăsarea vârfului lamei.

Erin îi ceru din nou să se oprească și fostul ei soț chicoti din nou. Rulă mânerul cuțitului între palme, înainte și înapoi, astfel încât vârful se roti pe pielea lui Shad. Erin zări prima picătură de sânge, neagră în lumina slabă.

— Doare? întrebă Darrell Grant.

— Nu, răspunse Shad sincer.

Nu prea simțea durerea fizică. Medicii nu păreau să știe motivul.

— De când porți cuțit? întrebă Erin.

— Tu de când umbli cu papagali urâți și cheli? Darrell Grant se ridică și șfichiui cuțitul ca pe o sabie prin aer. Era în mod evident drogat. Bănuiesc că-i o simplă coincidență că te afli aici, chiar în parcarea asta, în seara asta, nu-i așa? *En garde*! Descrise un „Z” prin aer. Ce – crezi că-s chior? Ți-am văzut mașina de la trei intersecții. Iisuse, ce mai spioană ai fi! Poate că data viitoare bagi și niște artificii.

— Ești un idiot, spuse ea.

Darrell Grant rânji strâmb.

— Așa se vorbește în Societatea Sf. Vitus? *Tu* ai fost la telefon, este? Tu ai vorbit despre scaunele alea noi-noute.

— Ți-ai pierdut mințile.

— Atunci explică asta! Acuzator, întinse cuțitul spre Fairlane. Și asta! Îl lovi pe Shad cu vârful cizmei maro de cowboy. Mi-ai întins o cursă, să-mi bag pula!

— Darrell, zise Erin, am o listă întreagă: atac cu armă albă, tentativă de răpire, spargere, deținere de narcotice…

— Gura! se răsti el. Ce vrei să cred, că tu și Igor ăsta v-ați oprit aici ca să v-o trageți? Știu că ești singură, Erin, dar asta-i ridicol. Am văzut niște iguane care-s mai mișto.

Ea se gândi la arma din mașină și numără pașii până la scaunul șoferului. Apoi își alungă ideea din minte. Împușcarea lui Darrell ar fi însemnat să n-o mai revadă niciodată pe Angie. Judecătorul avea să se asigure de asta.

— Puștiule! Era Shad care vorbea prin colțul gurii. Nu avea de ales, fiind cu fața în jos pe asfalt. Puștiule, ascultă-mă. Doamna și cu mine lucrăm împreună. Mă ducea și pe mine acasă, când căcatu' ăsta de Ford s-a-ncins ca dracu'. Ne-am oprit ca să lăsăm radiatorul să se răcească, asta-i tot. Asta-i toată povestea.

Darrell Grant se lăsă pe vine și răsuci nasul lui Shad.

— Să fiu al dracu'! Știe să vorbească!

„Droguri minune", gândi Erin.

— Ce s-a-ntâmplat cu părul tău? întrebă ea.

Darrell răbufni, auzindu-i tonul caustic. Pentru un bărbat a cărui meserie era furatul de la invalizi, era surprinzător de orgolios în privința aspectului său exterior.

— L-am mai deschis nițel, spuse el. Și?

— Și barba asta nerasă de câteva zile, urmă Erin. Ia vino să te văd.

— Nici vorbă.

Se ridică ursuz.

— E perioada ta de Russell Crowe?

— Gura, Erin.

Ea încerca să-i ia gândurile de la Shad și de la alte prostii pe care le putea face cu șișul.

— Fac pariu că ți-ai tras și un Armani alb, asortat la păr.

— Hai sictir, zise Darrell Grant.

Când își puse cuțitul la brâu, Erin se simți ceva mai ușurată în privința situației. Spera ca totul să se dezumfle la nivelul unei simple discuții în contradictoriu.

Pe neașteptate Darrell se sui pe capul lui Shad cu tocurile cizmelor de cowboy.

— Dă-te jos! strigă Erin.

— Silește-mă.

— Darrell, încetează!

Shad nu scoase niciun sunet. Erin nu era sigură dacă mai era conștient.

— Îmi place aici sus, ciripi Darrell Grant.

Se balansă pe țeasta lui Shad ca pe ciotul unui chiparos.

— Termină, imploră Erin.

— Cât dai? Dai douăzeci?

Erin privi spre chipul lui Shad de sub cizme. Ochii îi erau închiși, însă își încleștase maxilarele.

— Douăzeci de parai, repetă Darrell Grant. Repede, repede!

Azvârlise poșeta lui Erin sub mașină și ea trebui să se târască acolo. Darrell Grant rânji când o văzu lăsându-se în patru labe.

— Îmi place, chicoti el. Îmi deșteaptă amintiri.

Cu gesturi mecanice, Erin bâjbâi prin poșetă după bani. Găsi o bancnotă de douăzeci de dolari și o întinse fostului ei soț. Acesta o adulmecă de parcă ar fi fost un bol cu coniac.

— Incredibil, zise el. Ajunge să-ți arăți pizda și bărbații aruncă cu bani. Nu așa că-i o țară măreață, Erin? Nu ești mândră că ești americană?

În clipa aceea singura persoană pe care Erin o detesta mai mult decât pe Darrell Grant era ea însăși, pentru că se măritase cu el.

— Dă-te jos de pe omul ăsta, rosti pe un ton rece.

Darrell sări de pe capul lui Shad.

— Unde-i Angie?

— E sănătoasă și-n siguranță, spuse Darrell Grant, Dac-o să o fii mămică cuminte, o să te las să-i telefonezi de Crăciun.

— O să ne-ntoarcem la tribunal. Glasul lui Erin tremura. Deja ai încălcat ordinul judecătoresc.

— Ne-ntoarcem la tribunal! Răcnetul lui Darrell Grant umplea noaptea. Ne-ntoarcem la tribunal! Îmi place.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, Darrell?

Dorea realmente să știe. Se comporta mult mai rău decât îl văzuse vreodată.

Își smulse cuțitul de la brâu și se aplecă peste Shad. Pentru o clipă Erin se temu că avea să-i reteze beregata bodyguardului. Se închipui atârnându-se de spinarea lui Darrell, vârându-și unghiile în ochii lui.

— N-o face, rosti ea.

— Ce să nu fac?

Folosind cuțitul ca pe un toc, Darrell zgârie litera „G” în creștetul scalpului lui Shad. Sângele se prelinse pe țeasta bodyguardului și bălti în pliurile de mușchi de la baza gâtului său. Erin se simți ametită și înfiorată. Shad rămase tăcut, deși deschisese ochii.

— Așa.

Darrell Grant se retrase și-și admiră opera.

— Ce dovedește asta? întrebă Erin.

— Nu ne-ntoarcem la tribunal.

— Te-nșeli, Darrell.

— Am câștigat, scumpo. Am luat toate punctele, mai ții minte?

— Ce-ai făcut cu pantofii mei?

Hohotele de râs se auziră iarăși.

— Trezește-te, micuță Dorothy, spuse el. De-acum nu mai ești în Kansas!

Darrell Grant ocoli automobilul lui Erin și-i străpunse fiecare cauciuc cu câte o lovitură de cuțit. După aceea șută în ambele cutii aduse de Shad și porni de-a curmezișul parcării. Când dispăru în întuneric, Erin îl putu auzi cântând „Peste curcubeu”, melodia din *Vrăjitorul din Oz.*

La picioarele ei, Shad se întoarse cu fața în sus și clipi spre stele.

— Drăguț tip, rosti el. Păcat că voi doi nu v-ați înțeles.

Capitolul 7

În seara următoare, Erin dansă pe muzica formației ZZ Top.

În magazinul de discuri de unde cumpăra ea de obicei nu aveau primul album al formației, așa încât se mulțumi cu unul mai recent. Kevin, DJ-ul clubului, fu încântat de solourile de chitară și de ritmul rapid al chitarei bas. Clienții ei obișnuiți nu păreau să fie deranjați de schimbarea cadenței.

Cel pe care ea îl poreclise domnul Ginitor nu se afla în sală. Erin se temea că Shad îl speriase, alungându-l pentru totdeauna din *Pupăza creață.* Fie asta, fie el renunțase s-o mai urmărească.

Se zisese și cu iubirea.

În ciuda rațiunii, Jerry Killian devenise un pai de speranță pentru Erin în bătălia ei pentru Angela. Negocierile cu Darrell Grant erau imposibile, dar poate că Killian reușea să ajungă la judecător. Poate că presiunea politică reprezenta calea pe care trebuia pornit. Erin trebuia să afle mai multe despre legătura lui Killian – congresmenul.

În primul rând, cum se numea.

Dansă în afara spoturilor timp suficient pentru a-și feri ochii de lumini și a inspecta rândurile din spate. Judecătorul era în separeul său obișnuit de lângă automatele pentru Foosball. Monique Sr. era pe masa lui, unde dezlănțuise o furtună. Judecătorul o privea printre pleoapele pe jumătate coborâte, inert. Erin bănuia că mâinile îi erau ocupate sub masă.

După spectacol, domnul Orly veni în vestiar și anunță că era de acord cu muzica nouă.

— Cu cât e mai rapidă, cu atât mai bine, zise el.

Urbana Sprawl spuse că ZZ Top reprezenta un risc pentru sănătatea ei.

— Mă omoară țâțele astea.

— Auzi, făcu Orly, noi acceptăm rapul tău de căcat. Ice Cur sau cum îl cheamă pe-ăla.

— Ice Cube!

— Concluzia finală este că poți tolera opt minute de hard rock.

— Imediat îmi rămân urme de la extensii, se plânse Urbana.

— O să găsesc niște bucăți mai lente, propuse Erin.

— Nici vorbă! protestă Orly. Alea rapide sunt excelente. Toți transpiră, toți beau.

— Și toți bagă bacșișuri, zise Monique Sr., fluturând o bancnotă de cincizeci. Celelalte dansatoare fluierară.

— Discuția s-a-ncheiat, rosti Orly și dispăru.

Când programul se termină, Erin se demachie și se îmbrăcă repede. Urbana o întrebă de ce se grăbea.

— Am de făcut un drum.

— La ora 3 noaptea?

— Mă-ntâlnesc cu cineva.

— Să nu-mi zici că-i Darrell.

Urbana și celelalte dansatoare știau despre incidentul de lângă mașina lui Erin. Văzuseră și tăieturile de cuțit de pe țeasta lui Shad.

— Nu te teme, zise Erin. Este vorba doar despre Jerry Killian.

Își trase fermoarul blugilor și se încălță cu sandale.

— Domnul Ginitor? întrebă Monique Jr. De ce?

— Ca să discutăm.

— Nu mi se pare o idee bună, spuse Monique Sr.

— La 3 noaptea nici nu poți să ai prea multe idei bune. Erin se inspectă în oglindă. Vremurile disperate necesită măsuri disperate.

— Ai răbdare, o sfătui Urbana Sprawl. O să se-ntoarcă. Mai ales dacă o să continui să pui cântecele care-i plac.

— Nu mai pot aștepta, zise Erin.

— Cum o să-l găsești?

— L-am găsit deja.

Urbana Sprawl zâmbi.

— În cartea de telefon!

— Nu, clătină din cap Erin. Nu apare acolo.

— Atunci cum l-ai găsit?

— Am făcut niște investigații, explică Erin enigmatic. Nu le putea spune adevărul.

Un apel telefonic îl trimisese pe agentul Cleary la tastatura calculatorului. Era fericit să o poată ajuta și pusese puține întrebări; continua să se simtă vinovat că nu-i putuse fi de ajutor când fusese concediată.

Monique Jr. îi zise lui Erin că era o nebunie să-l sune pe domnul Ginitor în toiul nopții.

— Nu poți să știi dacă nu-i vreun psihopat asasin.

— Ah, nu, eu cred că-i inofensiv.

— Așa ziceau și de ucigașii în serie.

— Mulțumesc, spuse Erin luându-și poșeta și costumele de dans, pentru liniștea sufletească.

Urbana Sprawl blocă ușa fără mare efort.

— Lasă-l până-n weekend, sugeră ea.

Erin simți un val de oboseală. Își pierdea energia de a argumenta. Prietenele ei aveau dreptate: era o nebunie.

— Răbdare, continuă Urbana.

— Până în weekend, fu Erin de acord. Dacă mai poți rezista până atunci la muzica nouă.

Monique Jr. zise că ZZ Top era dinamită. Ea n-avea să mai danseze niciodată pe rap. Voia un joben alb și frac pentru „Sharp-Dressed Man”.

Încruntându-se, Urbana își cântări în palme sânii gigantici.

— Încearcă tu să țopăi cu nenorocirile *astea* și-ajungi în spital. Mă fut în ZZ al tău și dă-mi-l pe Cube ăla lent.

Erin o înțelegea. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să trăiești cu un piept de dimensiunile acelea. Niciuna dintre dansatoare nu se îndoia de zvonul potrivit căruia Urbana sufocase odată un bărbat pe o canapea extensibilă. Era perfect plauzibil.

— Ne vedem mâine, le spuse Erin prietenelor ei.

— Te duci acasă? întrebă Monique Sr. Fii cinstită.

— Acasă, încuviință Erin.

Shad o urmă în mașina lui, pentru orice eventualitate.

•

Moldowsky îl găsi pe congresmen într-o ședință de masaj. O roșcată cu bustieră aurie îl încălecase pe spinare și răpăia cu muchiile palmelor pe omoplații lui albicioși. Pentru o maseuză, femeia avea unghii foarte lungi.

— Salut-o pe Eve.

Cuvintele lui Dilbeck hârâiau comic sub loviturile palmelor.

— Salut, Eve, spuse Moldowsky. Avem ceva de discutat între patru ochi. Nu te supăra.

Eve zise că nu era nicio supărare. Vorbea cu un ușor accent britanic.

— Intră la duș, i se adresă Dilbeck. Vin și eu imediat.

După ce femeia ieși din încăpere, Moldowsky zise:

— David, unde-i nevastă-ta?

— Cred că la cumpărături.

— Crezi?

— Da, la cumpărături. I-am spus lui Pierre să meargă încet.

— Ești un idiot fără speranțe, observă Moldowsky.

Dilbeck se ridică în capul oaselor și se acoperi cu prosopul.

— Ce-am mai făcut acum? Ce dracu', Malcolm, parc-ai fi maică-mea!

Auziră apa pornind să curgă în cabina de duș aflată puțin mai departe pe hol.

— Este o prostituată? indică din bărbie Moldowsky.

— Nu știu încă, răspunse congresmenul. Și chiar dac-ar fi, care-i problema? N-are nici cea mai

mică idee cine sunt eu. Abia a sosit de la Londra.

— Ce frumos! Un pod de flori peste Atlantic!

— Ce te-a apucat?

— Legea zahărului, Davey. Colegii tăi joacă dur și clienții mei sunt foarte îngrijorați. Vor să știe dacă nu cumva și-au pus banii pe-un cal perdant.

— Relaxează-te. Diseară mă vizitează tânărul Christopher.

„Să mă relaxez?" gândi Moldowsky. „Dobitocul are o prostituată în baie, o victimă în spital și un șantajist care-i gata să telefoneze la ziare."

— Ai vorbit cu judecătorul? îl întrebă.

— Da, am prânzit cu el.

— Și?

— A fost recunoscător pentru interesul meu față de cariera lui. Așa cum ai spus, trage cu ochiul la tribunalul federal.

Dilbeck se sculă și-și aranjă prosopul. Privi pofticios pe hol, spre sunetele discrete ale dușului.

— Și ce-a zis despre cazul *Grant împotriva lui Grant*?

— Oh, am discutat și despre asta. Dilbeck începu să se plimbe prin încăpere, străduindu-se să se îndepărteze de colonia lui Moldowsky. Judecătorul este o persoană foarte religioasă sau cel puțin așa pretinde.

— Creștin Renăscut, presupun.

— Renăscut de mai multe ori. Este foarte convins că a luat decizia corectă în cazul de custodie. Pare să aibă un interes personal față de situație.

— Așa-i, zise Moldowsky.

— A spus că mama este o târfă. I-adevărat, Malcolm?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Aici există ceva ce nu-mi spui.

— David, există multe pe care nu ți le spun.

— Știi că am o slăbiciune vizavi de târfe.

— Nici măcar să nu te gândești la așa ceva. Moldowsky nu-i spunea nimic lui Dilbeck. Cu cât

știa mai puține, cu atât mai bine. Bun – și care-i rezultatul final? Ce-a zis judecătorul?

— N-are nevoie de mine, Malcolm. Joacă golf c-un nenorocit de senator.

Moldowsky înjură descurajat.

— … care face parte din Comisia Judiciară. Cum se eliberează ceva în districtul nostru, judecătorul s-a și instalat acolo. Vreau să zic că n-are nevoie de noi.

— Deci n-o să aranjeze cazul, spuse Moldowsky, nici ca pe o favoare personală.

— „Femeia este o vagaboandă și-o păcătoasă. Nu este potrivită pentru a crește un copil.” Exact așa a spus, Malcolm. Plus citatele din Biblie.

— Asta-i o veste tare proastă.

— Da, zise Dilbeck. N-a fost un prânz productiv.

Moldowsky își trosni încheieturile falangelor, agitat.

— Ar pune botu’ la o mită? Bani lichizi, direct?

— Este împotriva principiilor lui, zise David Dilbeck, dar l-ar încânta o muie gratuită.

O venă deveni vizibilă pe gâtul lui Moldowsky.

— Stai să văd dac-am înțeles: doamna capătă custodia copilului ei numai dacă i-o ia la cioc judecătorului…

— A zis că atunci s-ar mai gândi. Doar atât. Ar fi un „atu”, cum s-a exprimat el.

— David, trebuie să recunosc că ești un negociator senzațional. Ar trebui să te ia la convorbirile israeliano-palestiniene. Moldowsky porni prin încăpere, zbierând: Cine-i pulifriciul ăsta de judecător? Citează din Biblie – din ce, din Cartea Pulii?

— Ce naiba, făcu congresmenul, vorbim despre o amărâtă de muie.

Moldowsky îl încolți pe David Dilbeck și-l prinse de brațe.

— Killian n-o să fie de acord. Mama n-o să fie de acord. Ce dracu’, Davey, eu n-am niciun fel de

reticențe morale, însă nici *eu* n-aș fi de acord. Este chestia cea mai nasoală pe care-am auzit-o vreodată.

Vaporii coloniei lui îl făceau pe congresmen să lăcrimeze.

— Malcolm, judecătorul n-o să ia bani. Am încercat.

— Asta-i rușinos.

— Nici măcar pentru campania lui, spuse Dilbeck. M-am oferit să-i vărs printr-o comisie politică, dar a refuzat. Ăsta-i și motivul pentru care tinde la un post federal, ca să nu mai fie nevoit să candideze de fiecare dată. Are o părere de tot căcatul despre politicieni.

Țevile de apă emiseră un țiuit metalic când dușul se opri. Dilbeck se întoarse brusc în direcția zgomotului. Expresia lui era holbarea familiară de distragere sexuală.

— Ești incorigibil, mormăi Moldowsky.

— Ce? Dilbeck își umezi buza inferioară.

— Am zis că ești incorigibil. Du-te și vezi ce face prietena ta. Eu am plecat.

— Mersi, Malcolm.

— Și-ncearcă să stai departe de necazuri diseară.

— Evident, zise congresmenul. O să vină Erb.

— E bine, aprobă Moldowsky.

Erb Crandall era bun, dar era singur. În unele seri Dilbeck avea nevoie de doi paznici.

Când Moldowsky porni pe hol, ușa băii se deschise brusc și el fu învăluit într-un nor de aburi plăcut mirositori. Eve stătea în prag, zveltă, udă leoarcă și îmbujorată. Dacă Moldowsky fu câtuși de puțin impresionat, nu se trădă. Păși politicos într-o parte și o lăsă să treacă.

— Ai săpun pe urechi, spuse el.

•

Peste mai puțin de două ore congresmenul David Lane Dilbeck era imaginea mulțumirii și relaxării masculine. Zâmbea, sufla inele de fum,

răpăia cu degetele pe pantofi, fredona în ritmul muzicii. Un alt pahar de rom cu Coca-Cola apăru la câțiva centimetri de degetele lui, sporindu-i buna dispoziție. În dreapta stătea Erb Crandall, care se gârbovise neliniștit peste un suc de portocale. În răstimpuri, privea spre ușă, anticipând o razie. În stânga congresmenului, un bărbat pe nume Christopher Rojo făcu un avion dintr-o bancnotă de cincizeci de dolari și-l lansă spre podium, unde o femeie dansa precaut cu un piton de Burma lung de trei metri. Maxilarele reptilei fuseseră legate cu bandă scotch și cineva îi pictase pe bot o mustață roșie. Erb Crandall bănuia că era vorba despre o glumă cu aluzie la Hitler.

— A-ntâia, zise Dilbeck. Nu-i grozavă, Erb? Și ce zici de șarpele ăla afurisit?

— Da, făcu Crandall, ce viață…

Femeia, al cărei nume de scenă era Lorelei, aranjase pitonul într-un mod interesant. Coada șarpelui cobora printre fesele goale, printre picioare și se curba în sus către vintrele ei.

— I-un animal bine dresat, observă congresmenul.

Christopher Rojo era la fel de impresionat. Făcea un nou avion de hârtie dintr-o bancnotă de o sută de dolari. Rojo era un tânăr bogat cu puține ambiții și o grămadă de timp liber. Familia lui deținea o afacere serioasă cu trestie-de-zahăr pe malul sudic al Lacului Okeechobee. Christopher nu fusese niciodată la fermă, dar văzuse fotografii. Plantațiile de trestie-de-zahăr arătau ca un infern urât mirositor; pe el îl uluia averea pe care o produceau. Banii erau atât de mulți, încât era imposibil să-i cheltuiești pe toți. Dumnezeu îi era martor că se străduia s-o facă.

— Ia, Davey, rosti el. E rândul tău.

Dilbeck luă avionul din dolari și-l aruncă spre dansatoarea cu piton. Avionul aterizâ între picioarele femeii. Ea făcu lent cu ochiul spre bărbați și execută un șpagat elegant. Ridicând

banii, se prefăcu că-i arată șarpelui. Dilbeck se tăvăli de râs. Lorelei se ridică în picioare, flutură din braț și dispăru de pe podium. Spectacolul se terminase.

Erb Crandall oftă ușurat. Poate că seara avea să se termine fără incidente.

— Cât pariezi? se adresă Rojo lui Dilbeck.

Congresmenul sorbi gânditor din rom.

— Nouăzeci și șase, cupa B, spuse el. Naturali.

— Eu zic, flutură Rojo alt teanc de bani, că n-are mai mult de nouăzeci și unu și-s complet plastic fantastic!

Netezi pe masă o bancnotă de cincizeci. David Dilbeck făcu la fel. Se întoarseră către Crandall, care făcu semn că nu paria. Asta făcuseră toată seara, de fiecare dată când pe podium apărea altă dansatoare. Pariul consta din două secțiuni: mărimea bustului și existența silicoanelor. Rojo fusese curățat și Crandall nu era surprins. Congresmenul avea un ochi infailibil pentru formele feminine; erau pasiunea lui de o viață, urmate îndeaproape de implanturi.

Rojo se ridică ametit și strigă un bărbat pe nume Ling. În scurt timp lângă masa lor apăru un oriental micuț cu smoching negru și șapcă Yankees. Nu semăna deloc cu coproprietarul unui local de striptease, însă exact asta era.

— Domnule Ling! rosti Rojo desfăcând brațele. Dă-ne anvergura doamnei Piton.

— O cheamă Lorelei, precizează Dilbeck. Fii respectuos.

Rojo se așeză. Dilbeck indică banii de pe masă.

— Domnule Ling, vedeți care-i miza.

Ling încuviință tolerant.

— Doriți raportul asupra ugerelor?

— Exact.

— Domnișoara Lorelei are nouăzeci și șase de centimetri, cupa B.

— Ha! croncăni Dilbeck.

Se întinse către bani, dar Christopher Rojo îl prinse de braț.

— Implanturi! șuieră tânărul. Spune-i, domnule Ling. Spune-i că sunt implanturi și facem banii juma-juma.

— Nu, domnule, rosti Ling. Lorelei este naturală.

— *Mierda,* zise Rojo.

Congresmenul radie, trăgându-și banii.

— La *Parada pieilor* sunt numai cele mai bune, spuse Ling. Numai cele mai reușite.

— Crema cremelor, aprobă Dilbeck.

— Unde altundeva mai vedeți un șarpe atât de mare? se lăudă Ling. Un șarpe ca ăsta ar putea înghiți un ponei.

— Fac prinsoare că și Lorelei ar putea s-o facă.

Dilbeck chicoti de propria lui poantă incredibil de spirituală. Nu era însă un chicotit vesel și destins. Era gros și amenințător. Erb Crandall intră în starea de alertă maximă.

— Davey, s-a făcut târziu, rosti el.

— Aiurea. Congresmenul își aprinse o țigară. Domnule Ling, aș dori să fac cunoștință cu prințesa pitonilor.

— Și eu, îl secundă Christopher Rojo.

Ling strânse din umeri.

— Cu sau fără șarpe?

— Fără, spuse Dilbeck. Spune-i că am eu unul al meu.

Rojo se înecă de râs. Erb Crandall se foi stânjenit. Nu era o idee grozavă, câtuși de puțin.

— Haide, Davey, reluă el, mâine dimineață trebuie să ții un discurs.

Congresmenul adoptă o postură de idiot.

— Acum optzeci și șapte de ani, prepuțurile noastre au dat naștere unei noi națiuni…, începu el să parodieze Declarația de Independență.

Crandall nu zâmbi. Dilbeck zise:

— Haide, Erb, unde dracu' trebuie să vorbesc?

— La Camera de Comerț.

— Căcat. Dilbeck îl pocni pe Rojo pe umăr. Chris, n-ai văzut în viața ta niște mortăciuni ca alea. Ar trebui să-i spună Camera de Cadavre.

— Cu toate acestea, zise Crandall, discursul este programat la ora 7:30.

— O să-l ducem acolo, promise Rojo.

— Așadar, interveni Ling ușor iritat, doriți un dans intim sau nu?

Congresmenul desfăcu larg brațele.

— Pare ispititor, frate Ling. Du-te și-adu-o pe cum-îi-zice.

— Domnișoara Lorelei?

— Exact.

Crandall se apropie mai mult de Dilbeck și-i vorbi sever la ureche. Dilbeck clătină din cap înainte și înapoi, fără să-și desprindă cocteilul de buze.

— Doar o *lambada* micuță și intimă, rosti el sorbind zgomotos. Ce rău ar putea face?

— Păi da, zise Rojo. Lăsați-l pe sărmanul om să se distreze.

Era inutil să obiecteze. Crandall înlătură de pe masă toate sticlele și alte arme potențiale. După aceea traversă fără grabă clubul, pentru a vedea dacă recunoștea pe cineva. Nu-și făcea griji în privința presei, fiindcă reporterii nu câștigau atâția bani, încât să piardă vremea prin localuri ca *Parada pieilor.* Erb Crandall se temea de republicani – ar fi fost de ajuns unul, iscodind din umbră, și onorabilul David Lane Dilbeck ar fi fost în găleată. Peruca ieftină și ochelarii negri atrăgeau și mai mult atenția asupra lui; șapca șoferului, împrumutată de la taciturnul Pierre, îi era cu cel puțin trei numere prea mică. Pentru a o împiedica să-i cadă de pe cap, Dilbeck o prinsese de perucă cu ace de siguranță; de fiecare dată când șapca se mișca, părul se mișca odată cu ea. Nici măcar Christopher Rojo nu părea să-și dea seama. Acesta era un lucru bun în privința măruntei probleme a lui Dilbeck; în localurile de striptease, clienții nu

petreceau prea mult timp studiindu-se reciproc. Dansatoarele le monopolizau toată atenția.

În seara asta clubul nu era nici pe jumătate plin și Crandall nu zări pe nimeni din minunata lume a politicii. Când reveni la masă, scaunul congresmenului era gol. Rojo arătă spre partea din spate a localului, unde de-a lungul unui perete se întindea un șir de separeuri aurite. Erau rezervate pentru dansurile intime și alte interludii private.

— I-am băgat două sutare, zise Rojo. El voia trei, da' i-am dat numai două.

— Două-s de-ajuns.

Crandall se așeză și-și privi ceasul. Avea să-l lase zece minute.

— Sunt obosit, frate, spuse Rojo. Scotoci prin haină și scoase un ghemotoc de staniol. Vrei o doză?

Erb Crandall se simți epuizat.

— Excepțional, Chris. Ce idee nemaipomenită! Îmi dai voie?

Despături folia și examina pulberea dinăuntru. Rojo surâse încurajator. Crandall îi răspunse tot printr-un zâmbet. Apoi hârâi o flegmă din fundul gâtului și o scuipă peste drog.

— Ce dracu'! strigă Rojo.

Crandall împinse staniolul peste masă.

— Scapă de el, îi spuse, în drum spre ușă.

— Ești nebun?!

— Chris, ascultă. Dacă n-ai dispărut în treizeci de secunde, o să-i spun babacului tău despre asta. Primul lucru, *mañana.*

Rojo văzu cum contul pe care i-l deschisese familia se evapora instantaneu. Înveli repede cocaina îmbibată de scuipat într-o batistă cu monogramă.

— Poftim, i se adresă lui Crandall. Acum ești fericit?

— Am zis s-o ștergi.

— Păi și când îmi vine rândul?

Crandall nu înțelese de ce scheuna.

— Cu doamna-șarpe, Erb. Eu urmez după Davey!

— Ia vezi dacă plouă afară, îi zise Crandall.

Se ridică și porni în căutarea congresmenului.

•

Dansurile intime era activitatea care-i abătea cel mai bine mintea lui David Dilbeck de la necazuri. Legea zahărului, campania de realegere, nevasta, șantajul – cui îi păsa? Era singur cu prințesa pitonului. Se legănau după ritmuri imaginare ale lui Johnny Mathis. Congresmenul își ținea palmele pe fesele lui Lorelei. Ea își freca protuberanțele delicios de naturale de burta lui de vârstă mijlocie. Glasul îi suna dulce și sincer. Părul îi mirosea a orhidee. Dilbeck avea o erecție. Viața era minunată.

Când încercă să descheie sutienul lui Lorelei, ea îl opri.

— Nu, nu, îi șopti.

— Ce?!

— Asta-i legea, scumpule.

— Nu-ți face griji în privința ei, zise el.

— Uite cum stă treaba, dacă vrei un dans lent, nu pot fi dezbrăcată. Asta-i legea. Dacă-s dezbrăcată, nu mă poți atinge nicăieri.

Dilbeck știa câte ceva despre ordonanțele districtuale referitoare la indecență.

— Îmi pare rău, scumpule, urmă Lorelei și își mișcă șoldurile, frecându-se de el în ritm sinuos. Nu-i chiar așa rău, nu? Îl țintuise de ușa separeului.

— Am o idee, spuse Dilbeck.

— Da?

— Dacă te dezbraci pe jumătate? În felul ăsta pot să ating partea care nu-i dezbrăcată.

— Bună-ncercare, zise Lorelei, dar legea zice că sau totul, sau nimic.

Continuară să danseze așa, până ce Dilbeck simți că-i crăpa șlițul. Cu glas scăzut, întrebă:

— Și cu *ea* ce facem?

— O admirăm, răspunse Lorelei, însă nimic în plus.

Dilbeck își privi disperat prohabul.

— Chestia este, urmă femeia, că poți să fii un polițai sub acoperire.

El își smulse șapca și peruca, dezvăluindu-i doamnei-piton adevărata lui înfățișare.

— Nu-s polițai, ci congresmen.

— Sigur că da, și eu sunt Demi Moore.

Din comportamentul lui Lorelei, Dilbeck simți că dansul intim se apropia de final.

— Cât timp mai avem? întrebă el.

— Vreo patruzeci și cinci de secunde, scumpule.

David Dilbeck își descheie iute cămașa, se lăsă pe jos și se întinse pe spate pe podea. Lorelei îl studie precaut.

— Dansează pe mine, îi spuse el.

— Cât dai?

— Două sutare.

— Cu tocuri sau desculță?

— Un picior așa și unul așa, zise congresmenul închizând ochii.

Lorelei păși cu grijă pe pieptul lui.

— De la ce-i cicatricea aia?

— Dublu bypass, răspunse Dilbeck cu un icnet. Nu-ți face griji, sunt ca nou. Acum, dansează, te rog.

— Iisuse, mormăi femeia-piton.

— Așa, așa. Bravo, fato!

— Să-mi zici dacă te doare.

— O să-ți zic dacă nu mă doare, replică congresmenul.

Lorelei avea dificultăți în a-și păstra echilibrul, deoarece topografia lui Dilbeck era neregulată și spongioasă.

— Ești un talent excepțional, rosti Dilbeck gemând de plăcere sub greutatea ei. Mâinile i se furișară aidoma unor păianjeni spre șliț.

— Ah, nu, nu! Lorelei îl călcă puternic pe încheieturi. Asta nu-i voie.

— Haide, mami…

— Dacă vrei s-o iei la labă, du-te acasă și fă-o.

David Dilbeck strigă o dată. Urmă după aceea o serie de sunete ca niște bolboroseli sub apă. Porni apoi să se zbată epileptic sub dansatoarea stupefiată; zvâcnind din picioarele încordate și dându-și peste cap ochii holbați, ca un câine turbat.

Lorelei se temu să-și retragă picioarele de pe brațele bărbatului. În sinea ei se ocări fiindcă nu ceruse banii înainte; dacă labagiul crăpa, trebuia să-i umble prin buzunare.

Dilbeck începu să tresalte de parcă ar fi fost curentat. Ca să nu cadă, Lorelei se propti cu ambele brațe de pereții separeului. Ușa se deschise brusc și un străin o prinse de subsuori. O scoase afară și o întrebă dacă pățise ceva. Ea spuse că-și lăsase un pantof înăuntru. Bărbatul zise că, ținând seama de cele întâmplate, probabil că nu-l mai dorea înapoi. Îi întinse trei sute de dolari.

— Mulțumesc, făcu Lorelei. El o să fie-n regulă?

— Nu-ți face griji.

Mâinile dansatoarei tremurau când împături banii.

— Știi ce mi-a zis? Mi-a zis că-i congresmen.

Erb Crandall izbucni în râs.

— Sunt unii, spuse el, care ar încerca orice.

Scotoci prin buzunar, căutând altă bancnotă de o sută.

Capitolul 8

În ziua următoare Malcolm Moldowsky dădu telefonul. Întâlnirea fu stabilită la un club de bowling de pe Sunrise Boulevard.

— Ia orice pistă prinzi liberă, spuse bărbatul. Este etapă în Ligă.

Labele picioarelor lui Moldowsky erau atât de mici, încât trebui să închirieze pantofi de femeie. Luă o bilă de patru kilograme și încercă să-i curețe găurile pline de microbi cu batista lui cu monogramă. Se sili să nu se gândească la cei care-și vârâseră degetele acolo înaintea lui.

Jucă de unul singur timp de o oră până ce apăru bărbatul. Era mătăhălos ca o butie și purta un tricou UPS cafeniu. Examină scorul lui Moldowsky și comentă:

— Nu-i rău.

— Am trișat, zise Moldowsky trimițând o bilă în șanțul lateral.

Nu doborâse nici patruzeci de popice. Pe carnetul de scor trecuse o sută șaizeci și patru de puncte.

Bărbatul își încălță pantofii de bowling și doborî toate popicele dintr-o lovitură, din două lovituri și iar dintr-o singură lovitură.

— Ai ales o pistă bună, îi spuse lui Moldowsky.

O chelneriță se apropie, dar bărbatul îi făcu semn să se îndepărteze. Moldowsky îi întinse un plic cafeniu gros.

— Totul este înăuntru, rosti el. Și biletele. Poți să verifici.

— Nțț, făcu jucătorul de bowling. Nu-mi pasă ce-i înăuntru. Eu nu sunt decât un curier.

Lansă o lovitură cu efect, care lăsă în picioare popicele 7 și 10.

— Îți plac pariurile? îl întrebă pe Moldowsky. Stai așa, a fost o întrebare idioată. Evident că-ți

place tot ce ține de risc. Altfel nu te-ai fi băgat în asta.

— Frumos gândit.

— Pe cinci dolari că le dobor pe-amândouă?

— S-a făcut, spuse Moldowsky. Pe cinci dolari.

Lipsa lui de interes ar fi fost evidentă și pentru un puști de trei ani.

Lovitura bărbatului voinic păru floare la ureche, atingând popicul 7 doar atât cât să zboare în cealaltă parte a pistei și să-l doboare și pe 10.

— Asta-i combinația cea mai nasoală din bowling, zise el. Știai?

— Extraordinar, comentă Moldowsky și căscă. Îi întinse cinci bancnote de un dolar. Transmite-le oamenilor tăi să acționeze cât mai repede cu putință. Ne confruntăm cu un termen-limită.

— Nu știu despre ce dracu' vorbești, spuse bărbatul, însă le transmit cu plăcere. E rândul tău, amice.

Fără entuziasm, Moldowsky se poziționă în capătul pistei. Făcu trei pași mici și rigizi și trânti bila pe pistă. În mod neașteptat, doborî toate popicele.

— Baftă chioară, recunoscu el.

— Asta-i cea mai bună, zise bărbatul în tricoul UPS. Acum du-te acasă, da? Totu-i sub control.

•

O singură întâmplare nenorocită susținea senzația apăsătoare de inutilitate care-l împovărase pe Mordecai în fiecare zi de când absolvise Facultatea de Drept, al două sutelea șapte într-un an cu două sute doisprezece studenți.

Dezamăgirea era cu atât mai crudă, cu cât sosise într-un moment rar de optimism. Un avocat de la compania „Lactato Delicato" venise la biroul lui pentru a discuta un posibil acord în cazul iaurtului cu fructe de pădure întinat de gândac. Pentru Mordecai, dorința companiei de a negocia (fără schimbul obișnuit de scrisori nepoliticoase) reprezentase o surpriză minunată. O înțelegere în

afara tribunalului l-ar fi scutit de orele lungi de pregătire minuțioasă pentru un proces; în același timp l-ar fi scăpat de a-l aduce înaintea juriului pe clientul său – Shad, gorila.

Caracterul oficial al întâlnirii îi sporise enorm speranțele. Avocatul de la „Lactato Delicato" fusese politicos, înțelept și neaplecat spre amenințări. Era extrem de conștient de consecințele relațiilor cu publicul în urma unui proces entomologic puternic mediatizat. Principala îngrijorare o reprezenta televiziunea: în statul Florida, camerele TV erau acceptate în sălile de judecată. Cei doi bărbați căzuseră de acord că imaginea color a unui gândac de bucătărie extras dintr-un recipient Delicato putea să aibă un impact negativ asupra încrederii consumatorilor. Dimensiunile daunelor, la nivelul vânzărilor, ar fi depins de numărul piețelor majore care ar fi preluat transmisia TV din sala de judecată. Dorința avocatului de a evita asemenea riscuri era evidentă din mărimea ofertei sale inițiale – o sumă „undeva de ordinul sutelor de mii". Mordecai se străduise să-și mascheze exaltarea.

Desigur, avocatul de la „Lactato Delicato" solicitase să vadă gândacul lui Shad. O simplă formalitate, îl asigurase pe Mordecai. Avocatul adusese un aparat foto de 35 mm ca să imortalizeze impurificarea. Fotografiile aveau să fie importante, explicase el, în eventualitatea în care clienții săi ar fi pus la îndoială înțelepciunea ofertei de aplanare. O scurtă proiecție în sala de consiliu avea să le schimbe părerea.

Mordecai fusese impresionat de meticulozitatea avocatului. Își dăduse seama că garanțiile pentru produse puteau fi un domeniu atractiv de practicare a profesiunii, dacă puteai evita tribunalele.

Regretase că Beverly nu era prezentă pentru a-i împărtăși triumful, dar ea se învoise din pricina uneia dintre migrenele care o țineau câte trei zile.

Mordecai se folosea de o înlocuitoare temporară, Rachel, a cărei efervescență neobosită compensa faptul că nu știa să stenografieze și că dactilografia cu viteza melcului. Mordecai o chemase pe Rachel în birou și-i ceruse să-i aducă din frigider iaurtul cu fructe de pădure. Zâmbetul părăsise instantaneu chipul fetei și Mordecai înțelesese.

— O să mai cumpăr câteva, zisese ea repede, în pauza de prânz.

Mordecai nu găsea cuvinte pentru a-și exprima groaza. Avocatul de la „Lactato Delicato" și-a cerut scuze politicos și a trecut în odaia alăturată ca să vorbească la telefon.

— Doamne, Rachel…, rostise Mordecai copleșit.

— O să cumpăr oferta mixtă. Opt tipuri cu fructe tropicale.

— Rachel!

— Da, domnule?

— Ce ți-a venit să-l mănânci?

— Mi-era foame.

— N-ai văzut că paharul era deschis?

— Am crezut că era al lui Bev. N-avea niciun rost să stea acolo și să se acrească.

— Rachel, spusese Mordecai, nu-nțelegi…

— Îmi pare foarte, foarte rău.

Începuse să plângă.

— Taci, rostise Mordecai. În clipa asta, ai tăcut!

Când se gândea la Shad, îi transpira imediat pielea gâtului. Cum avea să-i spună? Ce prăpăd avea să urmeze? Mordecai își jelise de asemenea propria pierdere financiară: patruzeci la sută din zero însemna zero. Abdomenul lui masiv se zguduise.

— N-am știut că era al dumneavoastră, se tânguise Rachel. N-am știut că vă place iaurtul.

— Urăsc iaurtul. Mă cufurește.

Regretele secretarei fuseseră adumbrite de confuzie.

— Atunci de ce sunteți atât de supărat?

— Fiindcă mi-ai înghițit dovada. Mordecai vorbise cu glas straniu, monoton. Cum a fost, Rachel?

— Iaurtul?

— Da, iaurtul. Nu avea bucăți cam mari de fructe de pădure?

— Acum că mi-ați adus aminte, ba da. Păruse îngrijorată. O să mă concediați?

— Mai rău decât atât, zisese Mordecai. Ia loc, te rog.

— Ce vreți să faceți?

— Ceva care-mi va oferi o plăcere imensă. O să-ți spun exact ce anume ai mâncat.

•

Zi de vizită.

Erin aștepta în Holiday Park sub cerul înnorat. Alesese o bancă de lângă terenurile de tenis pentru public, unde învățase să joace Chris Evert. Azi era un meci de dublu între turiști canadieni francezi. Aveau pielea cea mai albă și venele cele mai albăstrii pe care le văzuse Erin vreodată.

Darrell Grant o lăsa întotdeauna să aștepte, fiindcă faptul că-i determina viața în după-amiezile acestea îi conferea un sentiment de putere. Azi sosi cu patruzeci și cinci de minute întârziere, împingând-o pe Angela într-un scaun cu rotile.

— Mami, ia uite ce-am luat de la spital!

Erin își ridică fiica pe trotuar și-i spuse lui Darrell Grant s-o șteargă.

— Ce mai face prietenul tău urât ca curul? făcu el.

— Mami are un prieten? întrebă Angela.

— Nu, iubita mea. N-am niciun prieten.

Erin era furioasă că Darrell se folosea de Angela pentru furturile lui de scaune cu rotile. Dacă ar fi fost prins, urmările ar fi fost teribile – autoritățile statale ar fi preluat definitiv custodia fetiței. Erin se simțea perfect îndreptățită să răcnească la Darrell și să-i spună că era un idiot nesăbuit, dar

nu voia să-și strice puținul timp pe care-l putea petrece cu Angela.

— Văd că ai cauciucuri noi la mașină, zise Darrell Grant.

Erin îl ignoră. Controlă rochița, șosetele și chiloțeii fiicei ei, pentru a se asigura că erau curate. Pentru un psihopat, Darrell era foarte atent în privința igienei.

— Ai grijă de drăguța mea parteneră, spuse el și împinse scaunul cu rotile gol înapoi spre furgoneta lui unde rămase așteptând. În zilele de vizită nu le lăsa niciodată pe Erin și Angela să-i iasă din câmpul vizual. Dacă i s-ar fi ivit ocazia, Erin ar fi încercat cu siguranță să fugă cu fata. Darrell o știa în mod cert.

Erin își luă fiica de mână și începură să se plimbe.

— Ce mai faci, iubito?

— Bine.

— Ți-ai făcut vreun prieten nou?

— Merg vinerea la mătușa Rita. Are un lup adevărat!

„Grozav”, gândi Erin. „Nebuna de Rita și carnivorele ei drăgălașe.”

— Să te ferești de lup, Angela. Uneori lupii pot să fie răi.

— Mami, mătușa Rita mi-a spus că pot să iau un pui.

— Nu, o să-ți luăm un cățel adevărat…

— Tati a zis că nu. A zis că poate o să luăm o pasăre.

— O pasăre? repetă Erin.

Exact ce-și doresc toți copiii de patru ani.

— O pasăre vorbitoare, zise Angela. Ca Big Bird, da’ nițel mai mică.

— Ți-ar plăcea?

— Tati zice că i-am putea spune Ciocănica. Este un nume bun?

— Nu, spuse Erin, nu tocmai.

Ocoliră parcul. Darrell Grant le urmărea încet cu furgoneta. Erin aranjă un picnic sub copaci. Ea și Angela mâncară sandvișuri cu unt de arahide și cântară cântece din emisiunea TV „Compania de Electricitate”. Apăru o veveriță cenușie și-i dădură să mănânce pufuleți cu brânză.

La 14:50, Darrell începu să claxoneze. Când Erin nu reacționă, el apăsă cu toată puterea pe claxon și nu-i mai dădu drumul. Hărmălaia acoperi sunetele blânde din parc. Canadienii se opriră din partida de tenis și-l înjurară în franceză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Erin.

— Tati face zgomotul ăsta?

— Mă tem că da.

Erin își strânse în brațe fiica și o sărută. Simți în părul fetiței mirosul nenorocitelor de țigări ale lui Darrell.

— Mami, am uitat să-ți spun.

— Ce, iubito?

— Mi-am pierdut toate păpușile.

— Îmi pare tare rău.

— Când ne-am mutat. Tati a zis că nu le-a putut găsi.

— O să-ți cumpăr altele noi, promise Erin.

Nu avea să-i dezvăluie niciodată Angelei ce făcuse tatăl ei. Așa ceva nu putea fi explicat.

— Te iubesc, Angie.

— Și eu te iubesc, mami. Pot să-i spun lui tati despre păpușile noi?

— Mai bine să-i facem o surpriză.

•

De la agentul Cleary, Erin aflase următoarele informații de bază despre Jerry Killian: înălțime 1,75 m, greutate 63,5 kg, vârstă 48 de ani, stare civilă divorțat. Lucra la videomontaj pentru filiala locală a postului CBS. Era membru cotizant al Partidului Democrat. Șofa un Chevrolet Caprice, model 1988. Își cumpăra ochelarii de la un optician cu reduceri. Era abonat la *Newsweek, Harper's, The New Yorker, Rolling Stone,*

Consumer Reports și *Hustler.* Fosta lui soție deschisese recent o prăvălie de macrameuri într-o suburbie a Atlantei și semnătura lui apărea ca garant al împrumutului. Aveau două fiice la Georgia State University. Avea abonament pe un sezon la meciurile de acasă ale echipei Miami Dolphins. Închiria toate filmele în care jucase vreodată Debra Winger. Avea o limită de credit de 3 000 $ pe un card Visa. Toamna mergea să pescuiască păstrăvi în vestul statului Montana și întotdeauna închiria un automobil economic. Nu fusese arestat niciodată.

Și locuia în apartamentul 317, la numărul 4 566 de pe Green Duck Parkway, în Fort Lauderdale, statul Florida.

Erin îi telefonă în prealabil. Killian rămase năucit, auzindu-i vocea. Își puse cravată și sacou și ieși s-o aștepte în ușă.

— În poșeta mea, spuse Erin, este o armă încărcată.

— Foarte bine.

— Am venit aici exclusiv în scopuri de afaceri.

— Am înțeles, zise Killian.

Ea se așteptase ca apartamentul lui să fie ordonat și era. Interiorul mirosea a dezodorizant de lămâie. Se așezară unul în fața celuilalt la o masă ovală din sufragerie.

— Voiam să-ți mulțumesc, începu ea. Muzica pe care ai sugerat-o este excelentă pentru dansul pe scenă.

Killian radie de fericire.

— Ai încercat-o? Sunt foarte încântat.

— Ar trebui să treci pe la club, să vezi. I-am spus lui Shad că nu-i nicio problemă dacă vii.

— Serios? Părea melancolic. Poate că peste o vreme.

— De ce nu acum?

— Am demarat negocierile. O clauză a acordului este să mă țin departe de *Pupăza creață.*

Killian făcu o pauză. Este lucrul cel mai dificil pe care l-am făcut vreodată. Îți duc dorul teribil.

„Acum începe”, gândi Erin. „Pune mâna pe furtun.”

— Pot să-ți spun Jerry? întrebă ea.

— M-aș simți în al nouălea cer dacă ai face-o…

— Jerry, uite cum stă treaba. Trebuie să știu mai multe despre aceste așa-zise negocieri. Aici discutăm despre viața mea. Despre fetița mea.

— Evident, nu ai încredere în mine.

— Nu te *cunosc.*

— Erin, spuse el, nu aș face absolut nimic care să te pericliteze pe tine sau pe fiica ta. Iubirea mea este completă, durabilă și pură. Mă pârjolește zi și noapte. Sunt amețit de iubire.

Inima lui Erin nici măcar nu tresări.

— Jerry, rosti ea, cine-i congresmenul acesta?

— Este din alt district. Nu-i știi numele.

— Pune-mă la încercare. Citesc ziarele.

— Numele este lipsit de importanță, spuse Killian. Esențial este faptul că el are o problemă serioasă cu doamnele. M-aș simți jenat să intru în detalii.

— Haide, te rog.

— Sunt un gentleman. Așa am fost educat.

— Iar eu sunt o stripteuză, Jerry. Odată am avut un client care mi-a mâncat coarda slipului tanga dintre fese - a mestecat-o, a înghițit-o și a împins-o la vale cu whisky Southern Comfort. După aceea a regurgitat elasticul.

Urechile lui Killian se înviorară.

— Ideea este, urmă Erin, că nu mă poate șoca nimic din ceea ce ar face un bărbat. Am un fost soț care-și crestează inițialele pe capetele altora. Congresmenul tău este la fel de amuzant?

— Eu nu-l apăr, zise Jerry Killian. Te apăr pe tine.

— În caz că apar probleme?

Killian se ridică și spuse:

— Vino cu mine.

Erin îl urmă prin apartament. Ținea poșeta strâns sub brațul stâng, astfel încât putea simți pistolul dinăuntru. Killian deschise ușa unui dormitor micuț pentru musafiri, pe care-l transformase într-o expoziție privată. Pereții erau împodobiți cu fotografii publicitare de stripteuze locale. În mod interesant, toate imaginile aveau încadrarea standard de tip bust; le-ar fi putut prezenta la o grădiniță pentru copii fără să se teamă de acuzații de imoralitate. Fotografia lui Erin era înrămată în lemn și ocupa poziția centrală în panteon. Era iluminată de propria ei aplică de alamă.

Examinând colecția, Killian comentă:

— Nimic nu este mai frumos decât zâmbetul unei femei.

— Haide zău, zise Erin. De-aia vii la *Pupăza creață* – pentru zâmbetele noastre?

— Este poarta către adevărata iubire și seninătate. Fără un zâmbet, ce înseamnă restul? Doar țâțe și un smoc de păr.

— Jerry?

— Da?

— Mă sperii.

— Erin, sunt amețit. O recunosc.

— Le cunoști pe toate fetele astea?

— Le-am cunoscut. Le-am ocrotit. Și ori de câte ori am putut, le-am ajutat. Arătă o blondă platinată cu nas ascuțit și gene ca niște țepi lucioși. Allison a avut o problemă cu drogurile. Am introdus-o într-un program excelent și azi este curată.

Erin întrebă dacă Allison mai dansează.

— Nu, nu mai dansează. Killian se apropie de fotografie și contemplă fiecare detaliu, de parcă ar fi fost un Monet. La o săptămână după ce a terminat tratamentul s-a măritat cu un silvicultor și s-a mutat în Tallahassee. N-am primit nici măcar o carte poștală. Se întoarse către Erin și se lumină la față. Dar nu-i nimic! Eu nu cer nimic.

— Decât un zâmbet.

— Atunci când vine din inimă.

Erin stinse lumina și-l împinse pe Killian înapoi spre living. Se așeză lângă el pe o sofa și-i vorbi ca unui copil:

— Ăsta nu-i un joc, spuse ea.

— Am auzit că m-au poreclit domnul Ginitor.

— Toate ținem la tine, Jerry. Este o poreclă de afecțiune.

— Am într-adevăr un aspect fragil, de șoarece de bibliotecă.

— Eu l-aș numi mai degrabă „cărturăresc”.

— Nu te lăsa amăgită, Erin. Pot să joc dur.

Ea îi prinse palmele – o mișcare standard pentru a le opri s-o ia razna.

— Spune-mi și mie cu ce anume exact îl ai la mână pe congresmen?

Killian îi zise că nu-i putea spune. Își eliberă o mână și schiță gestul tragerii unui fermoar peste buze.

— Trebuie să fie ceva tare, o luă Erin pe departe, ca să-l determini să influențeze un judecător.

— Nu pot discuta, repetă Killian. Este o problemă între bărbați.

Erin oftă și-și slăbi strânsoarea.

— Uite care-i dilema mea, Jerry: Să cred povestea ta? Să sper în zadar? Toată afacerea cu Darrell și Angie a fost un coșmar.

— Te înțeleg, aprobă el. Am citit dosarul la tribunal. Așa am găsit numele judecătorului.

— Dacă aș fi știut mai multe, poate că te-aș fi putut ajuta.

— Este și așa bine pus la punct, spuse Killian.

Nu voia să cedeze. De obicei atingerea unei mâini catifelate ar fi reușit șmecheria, însă nu și de data aceasta. Erin se sculă.

— Bine, Jerry. Cât va dura?

— Aștept un telefon azi după-amiază.

— Congresmenii lucrează duminica?

— Lucrează, atunci când miza este cariera lor.

Erin rămase în ușă, căutând un mod cât mai uman pentru a spune ceea ce trebuia spus.

— Dacă chestia asta va ține, dacă o voi primi înapoi pe Angela… ei bine, nu-ți pot da nimic, Jerry. Ar trebui să știi asta.

— Prin nimic, vrei să spui…

— Știi bine ce vreau să spun. Îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru bunătatea ta. Mai mult de atât nu pot să promit.

— Ți se pare că arăt distrus?

— Nițel, da.

— Păi, cine n-ar fi? Chicoti ușor. Fac prinsoare că vei părăsi și clubul.

— Absolut. Odată ce o recapăt pe Angie, am plecat.

— Atunci poți să faci ceva pentru mine. Se apropie de combina stereo și începu să cotrobăiască printr-un teanc de CD-uri. Doar o secundă! strigă spre Erin. Te rog!

În curând apartamentul fu umplut de acordurile de heavy rock: „She's Got Legs" de ZZ Top. Erin îi aruncă lui Killian o privire batjocoritoare de dezaprobare.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse ea.

— Te superi?

— Un singur dans, zise Erin.

Urbana i-ar fi sucit gâtul.

•

Prima dată când suise pe scena din club, Erin vomitase înainte și după spectacol. Urbana Sprawl o trăsese deoparte.

— Este ca și cum ai merge pe o punte suspendată, ține minte. Totu-i în regulă, atât timp cât nu te uiți în jos.

Monique Jr. o strânsese în brațe și șoptise:

— Este o petrecere în pijamale, scumpo. De-aia suntem așa dezbrăcate.

Iar Monique Sr. zisese:

— Termină cu lacrimile, pentru Dumnezeu! La masa numărul nouă este Michael Jordan!

Erin avusese nevoie de o săptămână pentru a găsi o metodă care să aibă succes. Ori de câte ori îngheța și se trezea întrebându-se de ce – de ce fac asta?! – se gândea la Angie. Odată ajunsă pe scenă, toată șmecheria era să viseze pe muzică. De aceea era atât de mofturoasă în privința cântecelor: ele trebuiau să însemne ceva. Dacă totul mergea bine, neliniștea groaznică se topea și Erin devenea minunat de detașată de tot ce era în jur. Uita că țopăia de colo-colo, așa cum se născuse, în fața unui local plin cu bețivi. În fantezia din mintea ei, bărbații din public îi ovaționau pendulările înalte și piruetele fluide, nu formele feselor.

Zâmbetele fuseseră un chin la început, fiindcă Erin nu era tocmai extaziată de munca aceea. În plus observase că mulți clienți nu zâmbeau nici ei, ci priveau cu expresii studioase și impasibile, ca experții de la un târg de vite. Tot Urbana îi oferise un sfat valoros: „Un surâs frumos bate-n orice zi o halbă de-un kil!”

Erin se străduise să surâdă și banii se înmulțiseră. Bărbații avansau și-i vârau bancnote de zece dolari în jartiere sau în elasticul slipului tanga. Mulți clienți erau emoționați fiindcă stăteau așa de aproape și în mod evident îi speria posibilitatea atingerii unei coapse străine. Lui Erin i se reamintea în mod constant de puterea ridicolă a sexului; o banală goliciune feminină îi reducea pe unii bărbați la nivelul unor idioți bâlbâiți cu degete lipicioase. Pentru clienții mai îndrăzneți, prezența bizară a lui Shad descuraja pipăiturile și solicitările obscene.

După vreo lună Erin își învinsese timiditatea. Spre deosebire de unele dintre dansatoare, ea n-avea să se simtă niciodată complet în largul ei pe scenă. Simțea un fior mărunt în faptul că-i atâța pe bărbați, dar nu un val fierbinte de încântare generat de ovațiile și fluierăturile unor străini. Spre deosebire de ea, cele două Monique iubeau atenția gălăgioasă ce li se acorda, fiindcă le făcea să se

simtă ca niște vedete atrăgătoare. Cu cât audiența era mai înnebunită, cu atât reprezentația lor era mai nebunească. Erin nu evolua pentru public. Muzica era stăpâna și în același timp evadarea ei. Când cânta Van Morrison, Erin dansa *cu adevărat* sub razele lunii.

Însă asta se întâmpla în club, nu în apartamentul unui client.

Cu toate acestea, nu se temea. În mod evident, domnul Ginitor era neajutorat în prezența ei; dacă i-ar fi cerut-o, și-ar fi băgat limba într-o priză de curent electric. Erin îl neutraliză și mai mult pe bărbat, întrebându-l despre portretul sepia al unei femei cu păr ondulat, care-i privea de pe comodă. Era, așa cum bănuise ea, iubita și răposata mamă a lui Jerry. Erin se simți mai în siguranță sub ochii atenți ai decedatei doamne Killian.

Jerry curăță masa ovală și o ajută pe Erin să se urce. Ea îi întinse sandalele și poșeta. Deja Killian uitase de armă, de congresmen, de șantaj, de ziua în care se aflau…

Lemnul tăbliei era lunecos și rece sub tălpile lui Erin. Ea dansă timp de patru minute și nu-și scoase nici măcar puloverul. Killian era amețit.

— Splendid, repeta el întruna pentru sine.

După ce cântecul se termină, vârî ceva în buzunarul din spate al blugilor lui Erin. Nu era un bacșiș.

La ușă, ea îl sărută frățește pe obraz. Killian tresări violent în momentul contactului.

— Dacă am vești bune, îi spuse, o să mă vezi în afara clubului.

— Fii atent, zise Erin, deși nu era îngrijorată în mod serios. Lucrul cel mai rău care se putea întâmpla era ca necunoscutul congresmen să-i spună lui Killian s-o întindă de acolo.

El își flutură afectuos brațul din prag, când Erin porni spre mașină. Ea îi răspunse în același fel și-i oferi unul dintre zâmbetele ei cele mai frumoase. Decisese că era în esență un individ cu suflet bun.

Când ajunse acasă, Erin scoase biletul din buzunar și-l despături pe masa din bucătărie. Pe el scria:

Mulțumesc că-mi salvezi sufletul.

În seara aceea Erin lucră program dublu în *Pupăza creață,* sperând că va apărea Jerry Killian. El nu se ivi. În dimineața următoare, îi telefonă la apartament și nu-i răspunse nimeni. Când încercă la postul TV unde lucra Jerry, directorul de la știri îi spuse că domnul Killian plecase în concediu. Era așteptat peste două săptămâni.

În club, Erin reveni la melodiile ei obișnuite de dans – Clapton, Creedence Clearwater, Allman Brothers. În scurt timp se pierdu în chitarele de blues și lumea păru un loc mai bun, deși nu era așa.

Nu-l mai revăzu niciodată pe Jerry Killian.

Capitolul 9

În seara de 16 septembrie, în taverna *Lozeau Lounge* din vestul statului Montana, frații Skyler băură câte șase beri fiecare, aruncară darts într-un elan împăiat și se contraziseră în privința semnificațiilor cosmice dintr-o melodie a cântărețului de country Randy Travis.

După aceea porniră spre casă, aflată într-o vale din Munții Bitterroot. Johnny Skyler șofa, deoarece permisul fratelui său Faron fusese suspendat de patru ori și anulat definitiv de două ori. Asta nu-nsemna însă mare lucru în statul Montana cel mare și liber, unde combinația dintre șofat și băutură este privită ca un drept inalienabil.

Johnny Skyler urmă drumul de țară spre râul Clark Fork și podul de oțel cu o singură bandă ce avea să-i ducă spre nevestele și copiii care-i așteptau în rulote duble identice ce fuseseră cumpărate cu reducere de 20% la un târg de primăvară din Spokane. Banii pe care frații Skyler îi economisiseră prin cumpărarea de rulote fuseseră folosiți cu înțelepciune: o antenă parabolică pentru satelit era fixată între cele două locuințe. Un furuncul rotund printre verticalele regale ale brazilor Douglas și pinilor Ponderosa, antena TV continua să rămână investiția cea mai de seamă pe care o făcuseră vreodată Johnny și Faron: Galele de lupte! Show-urile japoneze de jocuri! Într-o seară, comutând de pe un canal pe altul, dăduseră peste un tip care stătea de vorbă cu iepurași Playboy autentici! Intervievatorul avea pielea atât de bronzată, încât cei doi Skyler speculaseră că ar putea fi un indian, atât doar că vorbea prea repede și râdea prea tare. În jurul gâtului bărbatului atârna un medalion de aur mare cât un găinaț de gâscă. Johnny și Faron nu-și putuseră dezlipi ochii de la el.

Nu începea nici urmă de îndoială: antena TV satelit păstra unitatea familiilor Skyler. În iernile lungi, reci și vântoase, era tot ce-i oprea pe bărbați să înnebunească de plictiseală, iar vara le distra pe neveste și copii, astfel încât Faron și Johnny puteau întârzia mai mult: să mai deschidă o cutie de bere Rolling Rock, să se relaxeze și să privească soarele coborând peste crestele munților.

În seara aceasta însă o furtună se rostogolea amenințător dinspre Idaho. Nu mai exista amurg, ci doar o întunecare amenințătoare și bruscă. Nori vineții se îngrămădeau peste Bitterroot și deasupra râului sufla un vânt rece, care zăngănea tabla cu prețuri atârnată la pompa de benzină de lângă *Lozeau Lounge.* Înăuntru, Johnny Skyler se lăsă ușor pe spate și mai aruncă o săgeată spre elanul împăiat, își smulse fratele de pe taburetul de la bar și-i zise c-ar fi bine să pornească spre casă, cât mai puteau distinge drumul.

Drumul de țară cobora dealul drept spre podul vechi de oțel care se întindea peste râu. Picături mari de ploaie începură să lovească Fordul Bronco, perforând colbul brun și cretos de pe parbrizul fumuriu. Temându-se de vântul puternic, Johnny Skyler încetini. Viteza întâia. Faza lungă. Ambele palme pe volan. Apropiindu-se de pod, avu grijă să alinieze roțile camionului pe cele două scânduri groase de lemn, deja lunecoase din cauza ploii. La jumătatea podului, Faron Skyler rosti:

— Stai așa.

Fratele lui frână, fără să oprească motorul.

— Uite-acolo, zise Faron.

— Pe râu?

— Da. Am văzut o barcă.

— Nu se poate, spuse Johnny Skyler.

Coborî geamul. Era prea întuneric ca să vadă ceva pe Clark Fork.

— Așteaptă să fulgere, insistă fratele lui.

Din amonte, o rafală ultravioletă lumină râul pentru o fracțiune de secundă. În clipa aceea,

Johnny Skyler zări barca, la vreo douăzeci de metri depărtare în aval de pod.

— Acolo… lângă bancul de pietriș, zise Faron.

— Da, am văzut-o.

— L-ai văzut și pe tip?

— Nu.

Johnny reduse intensitatea farurilor și miji ochii în bezna tot mai adâncă. Ploaia era destul de puternică și-i udă mâneca stângă. Johnny trase un scuipat energic și vântul i-l readuse în față.

Altă pârâitură de fulger, înaltă și foarte îndepărtată. Un stroboscop violet ilumină valea, apoi se făcu din nou beznă. Scena rămase totuși întipărită pe retinele lui Johnny: o barcă pneumatică roșie, cu vâslele strâmbe, lunecând pieziș în lungul unui banc îngust de pietriș care despica râul în două pe o distanță mică. Bărbatul din barcă era cu spatele la pod. Purta o vestă oliv și o șapcă cu urechi, ambele etichetându-l în mod clar ca fiind străin de locurile acelea. Brațele îi erau întinse pe lângă trup. În poală avea o undiță.

— Nebunu' dracu', comentă Faron Skyler.

— Crezi c-are nevoie de-ajutor?

— Normal c-are nevoie de-ajutor. Trebuie să-i examineze cineva capu'. Un sonat de pescar de păstrăvi.

Johnny nu știa ce să facă, nu știa ce poate fi făcut. Când frontul sfârâitor al furtunii clocoti peste ei, podul de oțel nu mai păru un loc prea grozav pentru staționare. Tunetele zgâlțâiau grinzile.

— Ar fi bine să iasă din apă, remarcă Johnny Skyler privind cu atenție spre locul în care pescarul apăruse ultima dată sub lumina unui fulger.

Johnny se gândi ce ar fi implicat logistica unei salvări, după care își alungă ideea din cap. Malurile râului Clark Fork erau stâncoase și abrupte în porțiunea aceasta și, bineînțeles, frații

Skyler erau plini de bere. „Dezastru” era cuvântul care veni în mintea lui Johnny.

Făcu palmele căuș la gură și strigă împotriva vântului:

— Alo, hei!

— Las-o moartă, zise Faron. Nu te poate auzi.

Johnny încercă iarăși.

— Alo, hei!

Alt fulger, altă imagine a bărcii, lunecând mai departe în aval. Pescarul nu părea să fi auzit strigătele. Undița îi stătea nemișcată în poală; mânerele vâslelor rămâneau neatinse – una îndreptată spre înainte, iar cealaltă în direcția opusă.

— Asta-i nebun de legat, repetă Faron.

— Ceva nu-i în regulă.

Un trăsnet lovi în apropiere și frații își acoperiră capetele. Auziră trosnetul unui pin înalt care se rupse în trei bucăți.

— E momentul s-o ștergem, spuse Faron. Nu crezi?

Johnny Skyler avea un presentiment neplăcut. Privi în jos spre Clark Fork, așteptând alt fulger pentru a-l mai vedea o dată pe nebunul pescar de păstrăvi.

— N-o să pățească nimic, Johnny. Râul încetinește pe următorii doi kilometri. Și-un câine orb ar putea ajunge la mal.

— Așa ar trebui.

Johnny nu văzuse niciodată o barcă pe segmentul acela din Clark Fork atât de târziu seara. Următorul ponton era la douăzeci de kilometri în aval. Și cine dracu’ se duce noaptea la pescuit pe furtună?

— Vrei, te rog, s-o calci dracului? spuse Faron Skyler. N-am chef să fiu prăjit pe podul ăsta nenorocit. În plus o să pierdem meciul.

De când Denver promovase în prima ligă, Faron devenise un fanatic al baseball-ului. Nu-l interesa ce părere avea frate-său. Fotbalul era altceva. Cu

antena parabolică puteau să vadă chiar și echipa Argonauts din Toronto.

— E 21:30, observă Johnny Skyler. Meciul aproape că s-a terminat.

— Futu-i!

— Faron, nu-l mai văd.

— Poate c-a trecut de cot.

— Fără să vâslească, n-avea cum s-o facă. Numai dac-ar avea un motor pe barca aia.

— Nu trebuie să facă nimic altceva decât să se țină bine, zise Faron. Haide să-i dăm drumul!

— Doar un minut.

Ploaia se revărsa în cascadă, răpăind pe capota Fordului Bronco. Johnny ridică în cele din urmă geamul, dar nu-și desprinse ochii de la râu.

Cerul trosni și râul deveni o oglindă roz. De data aceasta frații nu avură nicio greutate în a zări bărcuța roșie care se rotea în curentul lent, pe măsură ce plutea la vale.

— Dumnezeule, icni Johnny Skyler.

Faron se prinse cu ambele mâini de bord.

— Dementu' dracu', rosti el.

Barca era goală. Pescarul dispăruse.

Cei doi Skyler săriră din camion și alergară spre râu.

•

Ploaia se opri peste două ore. Până atunci șeriful Districtului Mineral trimisese o șalupă și un scafandru. Serviciul Forestier SUA promisese patru pădurari și un elicopter, cu condiția ca vremea să o permită. Câțiva localnici veniră cu bărci pneumatice, luntri și lanterne acvatice. Camparea micuță de pe mal, la Forest Grove, slujea drept cartier general pentru căutare, care, potrivit standardelor locale, a fost eroică și epuizantă.

Până în zori barca pneumatică fusese găsită, blocată pieziș sub un pilon al podului autostrăzii I-90, la vest de Lozeau. Vâslele se pierduseră, iar în barcă nu exista niciun indiciu asupra pescarului

dispărut. Singurele urme ale pasagerului erau o cutie goală de lichior de malț Colt 45 și un ambalaj mototolit de Snickers.

Căutarea trupului dură optsprezece ore și se dovedi inutilă. Un reporter de la *Missoulian* sosi la Forest Grove și-i intervievă pe frații Skyler, care oferiră o relatare mult înzorzonată despre ce văzuseră pe râu în timpul furtunii. După aceea se pozară lângă elicopterul Serviciului Forestier. În zilele următoare frații urmăriră cu conștiinciozitate postul de televiziune C-Span pe antena parabolică, dar nu zăriră nicio menționare a eforturilor de salvare de pe Clark Fork sau a rolului jucat de ei. Faima îi îmbrățișă pe cei doi Skyler în chipuri mai modeste; trecură ani înainte să mai fie nevoiți să-și plătească berile în *Lozeau Lounge.*

•

Copiii celei de-a doua soții a lui Al García îi spuneau Al și era perfect. Nu se punea problema să-i spună „tată”. Copiii aveau deja un tată, care era la închisoare din cauza lui Al García.

Așa își cunoscuse García a doua soție – pe când îi aresta soțul pentru o crimă asociată drogurilor. Nu existaseră ranchiune. La șase luni după proces, ea ceruse divorțul și se măritase cu Al.

De la dealer de hașiș la detectiv criminalist, îi spusese García, urci în ierarhie. Nu prea mult, zisese Donna. Era iute la replică. Copiii erau și ei de treabă: un băiat și o fată, de opt, respectiv de nouă ani, sau de nouă, respectiv de zece ani – García avea probleme să le țină minte vârsta. Una peste alta, ținea foarte mult la ei și nu se simțea deloc vinovat în privința circumstanțelor.

Prima dată când băiatul întrebase când avea să iasă din pușcărie adevăratul lui tată, Al García îl prinsese de mânuță și-i spusese:

— Niciodată, Andy.

Când băiatul întrebase de ce, García răspunsese:

— Fiindcă tăticul tău a împușcat un om între ochi.

Andy apreciase seriozitatea situației. Sora lui, Lynne, care era fie cu un an mai mare, fie cu un an mai mică, spusese că poate tatăl ei avusese un motiv întemeiat ca să-l împuște pe celălalt. O sută de mii de motive, zisese Al García, dar niciunul îndeajuns de întemeiat. În clipa aceea Donna năvălise ca o furtună din bucătărie și le poruncise tuturor să înceteze dacă nu voiau s-o încurce.

Când venise momentul primei lor vacanțe de familie, Donna alesese Montana de Vest, fiindcă ea și copiii nu văzuseră niciodată munții. Lui Al García i se păruse perfect. Dăduse câteva telefoane și descoperise că Montana, în ciuda reputației de Vest Sălbatic, era un loc sigur și liniștit; în Districtul Dade existau intersecții de trafic în care rata deceselor violente era mai mare.

Donna închiriase o cabană mică din bușteni pe râul Clark Fork, la vreo o sută de kilometri de Missoula. García nu se dădea în vânt după viața în aer liber și totuși o cabană pe malul apei părea o idee splendidă. Le promise lui Andy și Lynne că avea să-i ajute să prindă un păstrăv mare, pe care să-l frigă pentru cină. Îi promise Donnei că n-avea să vorbească despre slujba lui și nu avea să telefoneze la Miami, nici măcar o dată, pentru a se interesa de cazurile în curs.

În paisprezece ani ca detectiv criminalist, sergentul Al García investigase personal o mie nouă sute nouăzeci și două de crime. Blestemul lui era să și le reamintească pe toate, cu detaliile cele mai bizare. Serialul „Rescue 911” rulând la televizor, în vreme ce ei trasau conturul cadavrului. Ceasul Rolex fals purtat de victimă. Mirosul de fursecuri arse din bucătărie. O fotografie în hol, cu bărbatul mort distrându-se la Disney Land. Al García detesta infailibilitatea memoriei sale; îl făcea un detectiv excelent, dar un om predispus la probleme psihologice.

Montana se dovedise un stat mai bun decât se așteptase; deschis și prietenos, cu puține excepții.

Recepționera de la motelul din Missoula îl privise pătrunzător atunci când îi citise numele pe cardul de credit. În ziua de azi nu era ușor să fii un García din Miami. În mod automat, unii presupuneau că aveai șase kilograme de cocaină în portbagaj și un automat Uzi încărcat sub scaunul din față.

În ziua următoare, când ajunseseră la cabana din bușteni de pe râu, Al García aproape că uitase de unde venise și ce făcea pentru a-și câștiga existența. Stând pe puntea de lemn a debarcaderului, își spusese că valea râului era locul cel mai senin pe care-l văzuse vreodată. Se îmbătase cu mireasma pinilor care umplea aerul, închisese ochii și se pierduse fără greutate în tăcerea pădurilor din jur. În prima zi, Andy văzuse două căprioare. În a doua seară, Lynne găsise craniul mic și decolorat de soare al unui sconcs; dorise să-l ducă acasă, în Florida, însă Donna spusese nu, mai bine să-l înmormântăm așa cum se cuvine în grădină.

În ziua a treia, Andy veni alergând atât de iute pe mal, încât García crezu că-l urmărea un urs. Băiatul striga:

— Al, vino! Vino repede!

García îi spuse să se calmeze și să respire adânc. Andy îl prinse de braț și-l trase cu putere.

— Haide! Pe râu!

— Ce este, fiule?

— O geamandură.

García simți un nod acru în gât. Viața alături de un polițist criminalist le asigurase copiilor Donnei un vocabular precis în privința morților. Ei știau totul despre port-bagajiști, neidentificați, ciuruiți, accidentați și sinucigași.

Și geamanduri, bineînțeles.

Îl urmă pe băiat, coborând dealul spre malul râului. Detectivul intră în apă, lunecând cu tenișii pe fundul acoperit cu prundiș. Înecatul plutea cu fața în sus, încâlcit într-un desiș puțin înalt. Chipul

îi era violet și umflat, cu ochii holbați ca în desenele animate.

— E mort, Al? Andy rămăsese pe mal; își încrucișase brațele mici pe piept și avea un aer foarte serios. E mort, nu-i așa?

— Foarte, răspunse García.

— Ți-am zis eu!

Mortul purta pantaloni cauciucați groși și o vestă oliv cu multe buzunărașe. García deschise fermoarul celui din partea stângă a pieptului și scoase un portofel. Portofelul conținea trei bancnote de câte o sută de dolari, șase cecuri de călătorie și un permis de conducere laminat în plastic, ale cărui culori erau familiare.

— Să dea dracii, spuse García.

— Cine-i, Al? strigă băiatul.

— Du-te la mama și spune-i să cheme poliția.

Băiatul o luă la fugă. Chipul mortului privea în sus, cu ochii căscați, din râul clipocitor.

— Ești un nasol, vorbi Al García către cadavru. Ești un nasol că mi-ai stricat vacanța.

Privi din nou permisul de conducere al mortului și blestemă acru. Nenorocitul era din Fort Lauderdale, Florida.

„De ce?” se întrebă García. „De ce nu mă lasă și pe mine să respir?”

Capitolul 10

Shad era fascinat de sprâncenele psihiatrului, stufoase și cu fire multicolore.

— Sunt adevărate? întrebă el.

— Te rog, făcu psihiatrul trăgându-se îndărăt. Fără atingeri.

Era prima vizită a lui Shad la un psihiatru – omul lui Mordecai. Se numea Vibbs, era un șmecher din Palm Beach și cel mai bun prieten al reclamanților. Pe un perete atârna o diplomă laminată în plastic de la Universitatea Yale. Shad era mai interesat de borcanul cu bomboane de pe masa lui. Își umplu gura și începu să mestece.

— Povestește-mi despre gândac, spuse doctorul Vibbs.

— Era mare în pizda mă-sii, scrâșniră cuvintele din gura lui Shad.

— Te-a indispus?

Hohotul lui Shad dezvălui o gură uriașă, plină cu salivă, bomboane de mentă și caramele.

— Indispus? Ce dracu', sunt traumatizat. Poți să scrii chestia asta.

Doctorul Vibbs era zguduit de prezența masivă și spână a lui Shad. Cei mai mulți dintre clienții pe care îi trimisese Mordecai fuseseră oameni obișnuiți; acesta era altfel. Când bărbatul spân se aplecă să mai ia un drops, psihiatrul observă un „G" crestat pe scalp. Bănui că Shad și-l făcuse singur.

Vibbs testă precaut terenul.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări personale – este modalitatea standard pentru evaluările de acest fel.

— Bagă evaluarea, zise Shad. Ți-am zis că m-a traumatizat în pizda mă-sii. Ce altceva mai vrei?

— Ai coșmaruri?

— Nț.

— Nici chiar despre gândac? Încearcă să-ți reamintești.

— Aha, făcu Shad. Se prinsese. Acu' c-ai pomenit de ele, am avut niște coșmaruri groaznice.

— Este de înțeles, spuse psihiatrul notând de zor. Povestește-mi despre ele.

— Pe Sunrise Boulevard mă fugărea un gândac uriaș, căruia-i curgea iaurt din ochi.

— Am înțeles, zise psihiatrul.

Nu ridică ochii din însemnările sale și Shad aprecie că era un semnal pentru ca el să se străduiască mai mult.

— Da, și monstrul ăsta de gândac mă alerga-nainte și-napoi, băloșind și mugind ca o mie de tigri. Era mare-n pizda mă-sii, cât o cisternă. Și-n plus avea un prunc mort în dinți.

— Am înțeles.

— Și când s-a apropiat mult de mine… s-a transformat în mămica mea!

— Este bine, zise doctor Vibbs fără pic de emoție. Povestește-mi mai multe despre mama ta.

— Hă?

— Te rog, mă interesează relația pe care ai avut-o cu mama ta.

— Te interesează?

O lumină stranie licări în ochii lui Shad. Îl smulse pe doctorul Vibbs din scaun și-l trânti cu fața în jos pe podea. După aceea luă o pereche de foarfeci cu mâner elegant din lemn și tăie hainele psihiatrului de la gât până la fese. Pe birou, Shad găsi un suport rotativ cu ștampile de cauciuc. Alese una roșie pe care scria NEASIGURAT și ștampilă peste tot spatele gol al lui Vibbs. Avu nevoie de ceva timp până termină toată cerneala. Între timp, scâncete triste ca de cățel se auzeau dinspre psihiatru.

— Ești un escroc, se plânse Shad.

Azvârli ștampila pe birou și-și umplu pumnul cu dropsuri, ca să aibă pe drum.

— Ești dezechilibrat! strigă Vibbs.

— Nu-s dezechilibrat. Cuvântul exact este „traumatizat”, în pizda mă-sii. Ar fi trebuit să-l scrii.

— Pleacă, zise Vibbs.

Shad rămase în picioare lângă el.

— Nu plec, până nu-l silabisești.

— Poftim?

— Haide, băi, scormonitorule de creieri. *Traumatizat.*

Cu glas tremurat, dar sfidător, psihiatrul silabisi perfect cuvântul.

— Sunt mândru de tine, zise Shad pășind peste el. Și poți să uiți chestia aia cu mămica mea. Nu știu ce m-a apucat.

•

Pentru a potoli agitația angajaților din *Pupăza creață,* Orly avea obiceiul să dea cu pumnul în masă și să invoce Mafia. Se lăuda cu legăturile de-o viață pe care le avea cu Angelo Bruno, Nicky Scarfo, Fat Tony Salerno și alți gangsteri faimoși ale căror nume le culegea din revistele cu crime. Vorbea despre frății de sânge și despre moartea indiscutabilă care-i aștepta pe cei care le încălcau. De obicei reprezentația lui avea efectul scontat de a stopa cererile de creștere a salariului, asigurările de sănătate sau cea mai vagă îmbunătățire a condițiilor de muncă din club. În realitate el nu avea absolut nicio conexiune cu crima organizată. Mafia nu era interesată de *Pupăza creață*, deoarece localurile de striptease căpătau prea multă atenție din partea poliției. Orly auzise lucrul acesta în mod direct de la singurul mafiot autentic pe care-l întâlnise vreodată, un cămătar judecat pentru că rupsese degetele mari ale unui delincvent vânzător de automobile Chrysler. Orly venise la tribunal ca să se documenteze personal, ca să afle cum opera Mafia în realitate. În timpul unei pauze se apropiase de cămătar și inițiase o conversație prietenoasă. Când îl întrebase dacă cunoștea pe cineva din piața cluburilor de striptease, cămătarul

se încruntase și spusese că nici nu putea fi vorba despre așa ceva, era prea expus la razii. Pe de altă parte, zisese mafiotul, sălile de jocuri video erau cu totul altă cioacă. O sală de jocuri video ar fi fost o investiție înțeleaptă și foarte atrăgătoare. Orly fusese dezamăgit, dar din politețe rămăsese la proces până la pronunțarea verdictului. Acesta fusese „nevinovat”. Jurații (printre care se numărau câțiva recenți cumpărători de produse Chrysler) fuseseră în mod evident neimpresionați de povestea nefericirilor victimei. Orly îi văzuse pe câțiva zâmbind când vânzătorul descrisese cum mâinile îi fuseseră introduse în ușa unui Sedan New Yorker albastru-oțeliu. Atâta caznă pentru o datorie de șase sute de dolari! Orly fusese impresionat. Continuase să viseze că, într-o bună zi, Mafia îl va număra printre partenerii săi.

Deocamdată însă trebuia să se bazeze doar pe iluzii. Orly se confrunta cu o încăpere plină cu dansatoare nemulțumite. Ca de obicei, Erin vorbi în numele grupului.

— Punctul numărul unu, începu ea. Aerul condiționat.

Orly făcu o grimasă.

— Ce-i cu el?

— În local este prea rece, zise Erin.

— Termostatul este la douăzeci de grade, spuse Urbana Sprawl. E groaznic de frig.

Orly se întoarse către Shad, care stătea inexpresiv într-un colț.

— Ți-e frig?

— Nu, răspunse Shad, dar eu nu simt prea multe în privința frigului și căldurii.

— Ei bine, urmă Orly, eu mă simt excelent la douăzeci de grade.

Fiindcă ești o reptilă, gândi Erin și spuse:

— Purtați un pulover, domnule Orly. Pe de altă parte, nouă ne-ngheață fundurile goale.

Orly își frecă palmele.

— Frigul vă face mai sexy. Vă-ntărește sfârcurile și le ridică. Asta le place clienților, n-am dreptate?

Atmosfera din odaie deveni încordată.

— Felicitări, i se adresă Erin lui Orly. Ați coborât mai jos ca oricând.

— Ai grijă, o avertiză el. Ai grijă cum vorbești.

De obicei timidă, Monique Jr. rosti:

— Eu nu cred… de aceea faceți așa frig? Ca să ni se poată întări nouă sfârcurile?

— Sfârcurile, declară Orly, sunt o parte foarte importantă a acestei afaceri.

În colț, Shad își înăbuși un chicotit.

— Creșteți temperatura, anunță Erin, altfel nu mai dansăm.

— O să mă prefac că n-am auzit asta, zise Orly.

Erin luă un pix și scrise pe sugativă: 22 DE GRADE SAU NU MAI DANSĂM!

— O să mă prefac că n-am văzut asta, spuse Orly. O aștepta pe Erin să bată în retragere. Același lucru îl așteptau și celelalte dansatoare. Orly adoptă un ton amenințător: Insubordonarea poate fi periculoasă, domnișoară. Nu uita ce s-a întâmplat cu bietul Gonzalo.

Bietul Gonzalo fusese proprietarul anterior al *Pupezei creț*e, al cărui cadavru ciuruit de gloanțe fusese azvârlit pe autostradă – penalizarea, afirmase Orly, pentru că furase din casetele cu monede ale mașinilor Foosball.

— Concluzia finală este că lui Fat Tony îi place ca lucrurile să meargă fără probleme, declamă Orly.

Erin bănuia că Fat Tony și Mafia n-aveau absolut nicio legătură cu moartea lui Gonzalo. Mai degrabă fusese o dispută între Gonzalo și unul dintre numeroșii lui dealeri de droguri.

— Uitați ce vă propun, zise ea. De ce nu-i cereți lui Fat Tony să treacă diseară pe la club?

Orly fu năucit. Se legănă nesigur în scaunul lui.

— Vreau să se dezbrace și el, urmă Erin. Să văd dacă nu-i îngheață țâțele lui bătrâne și ofilite de mafiot.

Celelalte dansatoare murmurară uluite. Ce-o apucase pe fata asta?

— Haide, insistă Erin. Telefonați-i.

Orly părea făcut praf.

— Calci pe o gheață foarte subțire, rosti el fără putere.

Erin rânji.

— Fac prinsoare că-n *Parada pieilor* e cald și bine.

— Hristoase, făcu Orly. Nici măcar să nu te gândești la așa ceva.

Ea se întoarse către celelalte dansatoare.

— Votăm?

Una câte una, femeile i se alăturară.

— Nu! strigă Orly. Să nu vă duceți la nenorociții ăia de Ling!

— Atunci dă mai tare termostatul, spuse Urbana Sprawl brusc încurajată. Fat Tony nu vrea ca dansatoarele lui să se-mbolnăvească de TBC.

Cele două Monique chicotiră. Shad se răsuci către peretele acoperit cu imitație de velur roșu, pentru a-și ascunde zâmbetul. El știa că nu existau niciun Fat Tony și nicio conexiune cu Mafia. Principalii investitori în *Pupăza creață* erau un grup de chirurgi ortopezi relativ inofensivi din Lowell, statul Massachusetts.

Fără chef, Orly anunță că va crește temperatura din club până la 21 de grade. Erin insistă pentru 22.

— Bine, încuviință Orly, dar vreau să văd niște mameloane tari ca piatra. Vorbesc cât se poate de serios!

Erin trecu la punctul numărul doi de pe ordinea de zi.

— Am adunat mai multe idei pentru un nume nou.

— Nici vorbă, pufni Orly. Am spus deja „nu”.

— Ceva șic.

— Vrei ceva șic? Învață-le pe tutele astea cum să danseze. *Dup-aia* poate c-o să vorbim despre un nume șic. Deocamdată *Pupăza creață* e perfect.

— *Bombonele lipicioase,* spuse Erin. Sexy, dar nu vulgar. Ce ziceți?

— Eu zic, rosti Orly, că le-am dat fetelor astea o videocasetă de la clubul cel mai tare din Dallas, da? Nu trebuiau să facă altceva decât s-o bage în aparat și să se uite la nenorocita aia de casetă. Ce dracu', și-un cimpanzeu ar putea învăța câțiva din pașii ăia…

— Durează, observă Erin.

— Pe dracu'. Orly arătă spre Sabrina, care era absorbită să-și lustruiască unghiile. Tu te-ai uitat la caseta aia?

Sabrina plecă ochii și spuse că nu se uitase.

— Am încheiat discuția. Orly izbi cu pumnul în brațul fotoliului. Am încheiat discuția! O să trecem la un nume șic atunci când o să văd niște dansuri șic.

Urbana Sprawl agită din braț.

— Domnule Orly, eu m-am uitat la caseta aia. Cred că fetele alea din Dallas luaseră crank.

— Oh, *asta* să fie? sublinie Orly cu sarcasm.

— *Bombonele lipicioase,* repetă Erin. Mai gândiți-vă.

Cineva bătu ușor la ușă. Orly făcu semn către Shad, care se duse în partea din spate a încăperii, poziționându-se strategic.

— Cine-i? întrebă el.

Din cealaltă parte se auzi un glas gros:

— Poliția.

Shad își privi șeful, așteptând instrucțiuni.

— Căcat, făcu Orly. Ce-o mai fi?

Fața lui căpătase culoarea varului.

•

Erin nu știa ce să creadă despre sergentul Al García. Nu știa dacă era un polițist bun sau prost,

dar știa că el n-avea s-ajungă niciodată în FBI. Nu se obosea deloc să ia notițe.

Cu toate acestea în favoarea lui acționau alți factori. Trecuseră unsprezece minute și Al García încă n-o invitase la o întâlnire și nici măcar n-o întrebase dacă era măritată. Asta îl deosebea de majoritatea polițailor care treceau pe la *Pupăza creață.*

El stătea vizavi de Erin într-un separeu din spate. Motivând simptome imaginare de gripă, Orly o șterse pe ușa din față. Shad se găsea la bar și negocia cu un angrosist achiziția a două lădițe de rom Havana. Pe scenă, Urbana Sprawl dansa după un rap porcos.

Erin purta un body de dantelă, tanga alb și pantofi cu toc – nu tocmai ținuta ideală pentru o discuție cu poliția. García fuma o țigară de foi și nu băga deloc în seamă interiorul parfumat. Îi întinse lui Erin fotocopia unui permis de conducere auto eliberat în statul Florida. Când ea văzu fotografia lui Jerry Killian, știa că privea un om mort. García i-o spusese deja.

— Ce anume s-a întâmplat de fapt?

Gura i se uscase și timpanele îi bâzâiau încetișor.

— S-a înecat, răspunse detectivul. Fotografia ta atârnă în apartamentul lui.

— A mea și a încă unei duzini de dansatoare.

— Pe noptieră am găsit un teanc de șervețele de cocteil. Știai despre ele? Șervețele de cocteil de la *Pupăza creață.*

Foarte ferm, Erin rosti:

— Nu i-am văzut niciodată dormitorul.

— El scria pe șervețelele alea. Mesaje adresate lui însuși, copiilor lui, ție… García făcu o pauză. Te deranjează fumul?

— Nu, zise Erin, este parfumul meu favorit dintotdeauna. Fumul de țigară și terebentina.

Fără să-și ceară scuze, detectivul stinse țigara de foi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Erin. Încă nu acceptase complet realitatea – domnul Ginitor murise. Era prea mult. Vreau să știu totul, spuse ea.

— S-a întâmplat că amicul tău a apărut plutind mort în râul Clark Fork și mi-a stricat pescuitul de păstrăvi. Ai fost vreodată acolo – pe Clark Fork? García scotoci prin jachetă și scoase un plic cu instantanee de familie. Găsi o fotografie care arăta râul și muntele și i-o întinse lui Erin: Districtul Mineral, statul Montana. Este frumos, nu?

Erin încuviință. În planul doi al fotografiei se aflau o femeie atrăgătoare și doi copii. Păreau perfect normali – familia lui Al García.

— În Districtul Mineral nu se comit multe crime, spuse detectivul. Medicul legist s-a uitat doar o dată la domnul Turist, fără să-i scoată hainele de pescar, și a declarat „Înecare accidentală”. Fiind un mitocan de cubanez tăbăcit în metropolă, i-am solicitat politicos s-arunce o privire în pieptul domnului Turist. Legistul, un băiat drăguț, a zis sigur că da. L-a desfăcut pe loc, acolo unde era.

Cina săracă în calorii a lui Erin execută un salt mortal lent prin stomacul ei. Îl întrebă pe García ce se găsise în Jerry Killian.

— Nu mare lucru. García ținea țigara de foi stinsă ușor ridicată, ca pe un penel. Niște apă în plămâni. Asta era de așteptat. Totuși când un om se înecă într-un lac sau într-un râu, în plămâni îi pătrund și fire de iarbă, gândăcei, nisip… ai fi surprinsă dacă ai vedea. Într-o noapte am pescuit lângă Key Biscayne o geamandură care avea în bronhiole un mormoloc de pește!

Al García vorbea tare ca să se facă auzit peste muzica de dans.

— Îmi pari cam dată peste cap. Vrei să vin altădată?

— Poți s-ajungi la final? zise Erin nervoasă. Peste zece minute începe programul meu.

— Sigur că da, încuviință García. Clark Fork era plin de insecte și frunze – ajunge să bagi găleata-n apă și-ți dai seama ce vreau să spun. Dar apa din plămânii lui Killian era surprinzător de curată.

— Apă de la chiuvetă, zise Erin.

— Ești o fată isteață.

— Așadar l-a ucis cineva?

— Probabil într-o cadă, spuse García, dac-ar fi să-mi dau cu presupusul.

— Putem ieși? întrebă Erin.

— Numai dacă mă lași să fumez.

Shad îi urmă în parcare. Erin îi făcu semn să plece. Al García se purta de parcă oricum îi era indiferent. Își aprinse țigara de foi și se rezemă de mașina lui, un Caprice albastru fără însemne de poliție.

— Vorbești serios că Jerry a fost ucis? întrebă Erin.

— Fosta lui soție spune că în fiecare an se ducea să pescuiască în Vest. De data asta, lucrurile au diferit într-un singur fel: când a ajuns acolo, nu și-a scos permis de pescuit. Asta-i al naibii de ciudat. García se întoarse și suflă fumul în beznă. Doi localnici l-au văzut coborând râul într-o barcă de cauciuc, singur, pe furtună.

— Era viu?

— Mă-ndoiesc. Ai vreo ipoteză, domnișoară Grant?

— Lasă-mă să mă gândesc, zise Erin. Lucrurile sunt complicate.

Instinctul matern îi spunea să evite subiectul Angelei și promisiunea făcută de Jerry Killian. Era posibil ca García să știe deja.

— Ca s-o știm în mod oficial, vorbi el, nu tu l-ai omorât, așa-i?

Erin râse uluită, cu amărăciune:

— Nu, domnule. Nu l-am iubit. Nu m-am culcat cu el și în mod clar nu l-am ucis.

— Te cred, zise García, dar mă topesc după tocurile cui.

Îi întinse cartea lui de vizită. Ea o studie cu atenție.

— Aici scrie Districtul Dade.

— Da, asta-i o problemă. Suntem în Broward, nu-i așa? García plimbă țigara dintr-un colț în celălalt al gurii. Montana este hăt departe, domnișoară Grant. S-ar putea să dureze destul până să stârnesc interesul local.

— Din punct de vedere tehnic nu-i totuși jurisdicția ta.

— Așa este, aprobă el. Mă amestec, pur și simplu.

— De ce? întrebă Erin.

— Pentru că băiatul meu este cel care l-a găsit. García își scoase din buzunar cheile de la mașină. Ai copii, așa că înțelegi.

— A pățit ceva… fiul tău?

— Nu, dar vrea să știe ce s-a întâmplat, iar eu aș prefera să-i spun adevărul. Oricum, înecații se-ntâmplă să fie specialitatea mea, sunt mândru s-o spun.

Glasul lui Al García se stinse. Părea obosit, preocupat și cu zece ani mai bătrân decât probabil era. Erin își înfrână imboldul de a-i spune totul.

— Aș dori să fiu de ajutor, rosti ea, însă mă-ndoiesc că pot. Domnul Killian a fost un client și atâta tot. Abia dacă-l cunosc.

García făcu vânt chiștocului de țigară, care aterizâ sfârâind într-o băltoacă.

După ce urcase în mașină, Erin îi făcu semn să coboare geamul. Se apropie de portieră și spuse:

— Dacă nu este o anchetă oficială, cum ai intrat în apartamentul lui?

— M-am adresat administratorului. García îi făcu din ochi. Insigna de polițist e tare de tot. Porni motorul. Intră înapoi în local, îi zise lui Erin, până nu răcești.

— O să fie o slujbă de înmormântare? întrebă ea.

— Pentru Killian? Deocamdată, nu. Legistul a promis că nu va semna actele încă o săptămână, până mai investighez eu.

— Și trupul lui Jerry unde a rămas?

— Într-un congelator din Missoula, răspunse García. Alături de două tone de elani morți.

•

Verișoara Joyce nu era chiar ultima persoană din lume pe care Mordecai ar fi vrut s-o vadă, totuși figura în partea de sus a listei.

— Dezastru, spuse ea trântindu-i pe birou un teanc de diapozitive color. Am găsit astea în sertarul cu chiloți ai lui Paul.

— Cum se mai simte Paul? întrebă Mordecai.

— Mai bine, răspunse Joyce. Temporar.

— Ceva succese în identificarea sinagogii-fantomă?

— N-a existat nicio sinagogă, zise ea. Uită-te la diapozitive.

Erau fotografiile făcute de prietenul lui Paul Guber la nefericita petrecere a burlacilor. Avocatul examină metodic diapozitivele, ridicându-l pe fiecare spre veioza flexibilă.

Joyce se așeză și începu să se smiorcăie.

— Ăsta-i bărbatul cu care voiam să mă mărit.

Privind fotografiile, Mordecai regretă că nu avea un proiector și un ecran. Femeile erau vesele, remarcabil de arătoase și complet despuiate. Îl compătimi pe Paul Guber, fiindcă era imposibil să nu-i recunoști chipul tineresc, afundat senin între coapsele goale ale unei brunete. Efectul fu un fior interesant mai jos de pântecele său.

— În mod evident, comentă Mordecai, a fost implicat consumul de alcool. Un consum excesiv de alcool.

— Lasă scuzele. Vreau să-l acționezi în judecată pe nemernic.

— Pentru ce? Încă nu ești măritată.

— Ce mai avocat ești și tu! își suflă ea nasul.

— Ce-i asta?

Mordecai examina ultimul diapozitiv, al cărui conținut diferea de celelalte. Un bărbat pântecos cu păr argintiu stătea în picioare lângă Paul Guber, care era tot îngenuncheat. Necunoscutul ridica deasupra capului, cu ambele mâini, o sticlă verde, ca și cum ar fi mânuit un topor. Chipul îi era schimonosit de furie. Înapoia lui se întrevedea silueta unui bărbat mai voinic, care se repezea cu brațele întinse, încercând să oprească atacul.

— Dinamită, șopti Mordecai.

Luă o lupă din sertarul de sus al biroului și se aplecă mai mult peste diapozitiv.

— Ce mult mă bucur că te amuză, comentă Joyce. Viitorul meu este varză, dar slavă Domnului că tu te distrezi.

— Joyce?

— Ce-i?

— Taci, te rog.

Smiorcăielile încetară. Expresia verișoarei lui deveni rece și disprețuitoare.

Mordecai radia când ridică ochii de la diapozitive.

— Îi *știu* pe tipii ăștia!

— Pe cine? De ce rânjești?

— Joyce, du-te imediat acasă. Ai grijă de logodnicul tău.

— Nu pot. Joacă golf.

— Nu! exclamă Mordecai. Nu se poate să joace golf. El este un om foarte bolnav. Are migrene permanente. Pierderi ale cunoștinței… Imagini duble… Du-te și găsește-l, Joyce. Ai grijă de el.

Avocatul o împinse spre ușă.

— O să te caut mâine. Avem multe de discutat.

Joyce se feri.

— Și eu? Ce-ar trebui să fac – să uit ce am văzut în diapozitivele alea? Logodnicul meu, bărbatul cu care plănuisem să mă mărit, lingând burta unei curve sordide! Să uit imaginea aceea îngrozitoare?

— Dacă ești deșteaptă, da, zise avocatul, fiindcă putem încă profita de un caz extraordinar.

— Vrei să dai în judecată un local de striptease?

— Nu fi tâmpită. Mordecai își prinse verișoara de umeri. Prima regulă a prejudiciului spune că întotdeauna trebuie să te duci după buzunarele cele mai largi – în cazul acesta, tipul care l-a lovit pe Paul.

— Cine-i? întrebă Joyce.

— O să discutăm asta mai târziu.

— O celebritate? Spera să fie un star de cinema. Ia dă-mi poza aia s-o mai văd o dată.

— Mai târziu, spuse Mordecai îndreptând-o către ușă.

— Are bani? Ești absolut sigur?

— Oho, sunt sigur că poate face rost de bani, răspunse avocatul. Sunt absolut sigur.

„În sfârșit am și un câștig din a fi democrat!” gândi Mordecai.

Capitolul 11

Miezul nopții îi găsi pe congresmenul Dilbeck și pe Christopher Rojo plini de veselie în *Parada pieilor*. Sărbătoreau vestea bună primită de Dilbeck, așa cum o relatase Malcolm Moldowsky prin intermediul lui Erb Crandall: amenințarea șantajului dispăruse! Entuziasmat, congresmenul nu ceru detalii și nici nu-i fură oferite. Moldy era un magician, iar scamatoriile lui trebuiau să rămână secrete și mistice. Dilbeck și Rojo toastară în cinstea micuțului belitor unsuros, apoi își întoarseră atenția spre scena de dans. În scurt timp ceața albăstruie se umplu cu avioane de hârtie construite din dolari. Până la ora închiderii, Dilbeck și Rojo se împrieteniseră repede cu două dansatoare ale localului.

Zorile îi găsiră pe cei patru la o sută douăzeci de kilometri depărtare, pe un dig de pe malul sud-estic al Lacului Okeechobee. Purtând doar ciorapi trei sferturi și șort de tip Jockey, Chris Rojo declama istoria culturii zahărului și rolul jucat în ea de congresmenul Dilbeck. Dansatoarele se plânseseră de ciupiturile furnicilor și se retrăseseră pe tocurile înalte de zece centimetri în confortul cu aer condiționat al limuzinei, unde Pierre pregătea cocteiluri Bloody Mary.

Rojo se plimba înainte și înapoi pe dig și vorbea non-stop; un monolog sclipitor, tipic alimentat de cocaină.

— Optzeci de mii de hectare de glod – oh, ce glod minunat! Dulcea trestie-de-zahăr întinzându-se cât poți vedea cu ochii…

Retinele încețoșate de gin ale lui Dilbeck abia reușeau să vadă dincolo de șireturile propriilor pantofi. Primele raze de soare îi încălziră umerii goi și stârniră mâncărimile furnicătoare lăsate de insecte. Dilbeck se legănă de pe un picior pe

celălalt, de parcă petrecuse noaptea într-o bărcuță minusculă.

— S-ar putea să borăsc, îl anunță el pe Rojo.

Era prima vizită a tânărului milionar pe plantațiile unde era semănată averea familiei sale. El își ridică spre cer brațele subțiri și bronzate și strigă:

— Patruzeci și șase de cenți kilogramul! Răcnetul îl făcu pe Dilbeck să se crispeze. Patruzeci și șase de cenți! urlă din nou Rojo, Mulțumesc, *Tio Sam*! Mulțumesc, Davey.

Patruzeci și cinci de cenți pe kilogram era prețul mediu angro cu care se vindea zahărul produs de corporația familiei lui Christopher Rojo. Valoarea exagerată fusese stabilită de Congres și era monitorizată de corporația Commodity Credit, o divizie a Departamentului Agriculturii. Rojo avea toate motivele să fie recunoscător: pe piața mondială, trestia-de-zahăr din bazinul Mării Caraibilor se vindea cu numai douăzeci și cinci de cenți pe kilogram. Cotele stricte de import opreau pătrunderea majorității zahărului străin în SUA și permiteau astfel familiei Rojo să-și păstreze prețul fixat și, în felul acesta, stilul de trai grotesc. Ori de câte ori cotele de import erau atacate de grupurile comerciale internaționale, Congresul sărea în ajutor. Dilbeck era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Big Sugar și Chris Rojo nu scăpa nicio ocazie de a-și demonstra recunoștința. Acum, stând pe dig, îl cuprinse pe congresmen într-o îmbrățișare stângace, dar feroce.

Dilbeck simți că se clatină și se eliberă.

— Nu mă simt prea bine. Unde-s fetele?

— Cine știe, răspunse Rojo. Destinde-te, prietene. Fete vor exista mereu.

Congresmenul miji ochii spre soare.

— Le-am tras-o azi-noapte?

— Habar n-am.

— Nici eu, zise Dilbeck. Presupun că le-am tras-o.

— Pentru o mie de dolari, sper și eu c-am făcut-o.

Dilbeck se strâmbă auzind suma.

— Atâta ai plătit?

— Cinci sute bucata. Și ce dacă? Glasul lui Chris Rojo era uscat și ascuțit. Pentru mine nu-nseamnă nimic. Doar niște bani.

Dilbeck simți cum temperatura corpului i se ridica odată cu soarele. Își atinse ceafa și constată că era umedă. Se întrebă ce se întâmplase cu cămașa lui. Spera că una dintre dansatoarele domnului Ling i-o mestecase cuprinsă de frenezie sexuală.

— Este o lume nebună, Davey, spuse Rojo. I-am dat unei fete cinci sute de parai doar pentru un număr, da? Amărâștencele care taie trestia asta – gesticulă spre plantații – câștigă banii ăștia în trei săptămâni.

— Vorbești serios? întrebă Dilbeck.

— E o țară adevărată, prietene. Acum trebuie să-mi găsesc pantalonii.

Până ce reveniră la limuzină, efectul cocainei dispăruse, lovindu-l puternic pe Christopher Rojo, iar David Dilbeck se împleticea pe punctul de a suferi un atac cerebral din cauza arșiței. Pierre ținu portiera deschisă când cei doi bărbați se prăbușiră pe bancheta din spate. Dansatoarele dormeau într-un vălmășag de păr blond, dantelă și ciorapi din material sintetic. Cămașa lui Dilbeck și pantalonii lui Rojo zăceau boțite pe podeaua automobilului. Congresmenul scoase un pumn de cuburi de gheață din frigiderul portabil și le lipi de frunte.

— E cald, băga-mi-aș picioarele, spuse el.

Chris Rojo icni:

— E Florida, tată.

De pe scaunul șoferului, Pierre se răsuci tăcut, așteptând indicații.

— Spre civilizație, comandă Rojo. Și calc-o tare.

Dilbeck privi câmpurile netede și maronii zburând pe lângă ei cu 145 km/h; tulpinile înalte de trestie-de-zahăr se întindeau până la orizont. Nu-i venea să creadă că niște oameni lucrau de dimineață până seara în căldura aceea sufocantă. Auzise că era rău, dar, Doamne Dumnezeule, nu-și imaginase niciodată așa ceva.

— Care-i plata? îl întrebă pe Rojo.

— Pentru fete? Ți-am zis, Davey – cinci de bucată.

— Nu, mă referam la imigranți.

— Ah, la ăia. Rojo se chinuia să-și vâre picioarele în pantalonii mototoliți. Taică-meu zice că până la treizeci de dolari pe zi. Totul depinde dacă șeful de echipă e-n zi bună. Dar după ce scazi masa și casa, băutura și țigările… cine știe? Și nici asistența medicală nu-i ieftină.

— Iisuse, spuse congresmenul.

— Ce dracu', se-ntorc mereu, în fiecare an. Prin comparație cu Santo Domingo, aici e sanatoriu.

— Și cât timp lucrează?

— Până termină, zise Rojo. Tata spune că unul priceput taie o tonă de trestie-de-zahăr pe oră. Îți vine să crezi așa ceva? O tonă întreagă… extraordinar ce poate face un om când este motivat ca lumea.

David Dilbeck se întoarse dinspre fereastră și închise ochii. Îl apuca amețeala și-i venea să vomite numai când se gândea la asta.

•

Judecătorul fu surprins când Erin se așeză la masa lui.

— Mă mai țineți minte? întrebă ea. Mama nepotrivită.

Judecătorul își goli inexpresiv whiskyul Jack Daniel's.

— Sperasem că era o vizită neprotocolară, spuse el.

Erin se luptă să se calmeze. Băuse două Martini în timpul pauzei – o extravaganță rară când dansa.

Problema era moartea lui Killian. Implicarea ei, chiar și periferică, într-o crimă îi putea distruge orice șansă de a o recăpăta pe Angie. În tentativa orbită de iubire de a fi de ajutor, era posibil ca Jerry Killian să fi provocat niște oameni periculoși. Cât de departe își dusese planul bizar? Încercase oare realmente să șantajeze un congresmen? Erin trebuia să afle mai multe înainte de a-i povesti lui Al García despre rolul pe care-l jucase ea însăși în toată afacerea aceea. Judecătorul era pista cea mai clară și în același timp cea mai riscantă.

Erin simulă un atac în direcția evidentă.

— Aș dori să ascultați și versiunea mea asupra cazului.

— Am ascultat-o deja, zise judecătorul, în tribunal.

O chelneriță aduse alt pahar cu băutură, pe care judecătorul îl privi cu jind, dar din care nu sorbi. Erin se întrebă dacă Shad îl diluase în felul obișnuit.

— Grație dumneavoastră, rosti ea, fiica mea este în custodia unui infractor depravat.

— Dovezile nu reflectă așa ceva.

— Dovezile au fost periate, domnule judecător. Darrell Grant este informator plătit al șerifului și dumneavoastră o știți. Cazierul i-a fost curățat.

Foindu-se într-un separeu întunecat, judecătorul nu era chiar la fel de impunător ca în sala de tribunal. Aici, în *Pupăza creață,* el nu era decât un alt moș bășinos și obsedat sexual cu visuri erotice imposibile.

— Fostul meu soț, vorbi Erin, fură scaune cu rotile. A luat-o complice pe fiica noastră.

Judecătorul o anunță că el își baza opiniile pe faptele cunoscute din dosar; aceea era legea.

— Este adevărat însă că orice decizie poate fi revocată. Roti cuburile de gheață din pahar în sens invers acelor de ceas. Dansezi pe masa mea?

— Nu fac așa ceva.

— Celelalte fete dansează.

— Nu și eu, zise Erin.

— Atunci poate altceva? Judecătorul își prinse paharul cu ambele mâini, ca și cum ar fi fost un potir sacru. Vocea lui căpătă un ton viclean: Am menționat o idee anume prietenului tău.

— Despre care prieten este vorba?

— Prietenul tău „special”.

„Evident”, gândi Erin.

— Am mulți prieteni speciali, spuse ea, cu multe idei speciale.

Judecătorul își umezi buzele ca niște râme și zise:

— Îți place să te joci. Bâjbâi pe sub masă de parcă s-ar fi scărpinat, dar scoase de acolo o Biblie. Vin adesea aici ca să mă rog pentru păcătoase ca tine.

— Oho, asta a fost tare.

— Țin mereu Cartea Cărților în poala mea.

— Fac prinsoare, spuse Erin. În levitație?

— Mă înfrunt cu diavolul pe propriul lui teren.

— Să zicem…

— Binele împotriva răului, răul împotriva binelui. Este o înfruntare eternă.

Judecătorul găsi un colțișor uscat al mesei și așeză Biblia acolo. După aceea se servi cu o sorbitură zgomotoasă de bourbon. Pe scenă, cele două Monique dansau în roluri de pistolari: cizme cu franjuri, pălării Stetson, tocuri pentru pistoale și câte o stea de argint pe fiecare sân gol. Judecătorul fu brusc absorbit.

— Este timpul să mă pregătesc, zise Erin ieșind din separeu.

Judecătorul își reîndreptă atenția către ea.

— Asta înseamnă că răspunsul este nu?

— Prietenul meu special ce răspuns a zis că va fi?

— Domnul Dilbeck n-a fost sigur.

„În sfârșit”, gândi Erin, „congresmenul lui Jerry.”

— Am discutat despre cazul tău de custodie, urmă judecătorul. Eu am sugerat o înțelegere orală. Nu ți-a spus?

O înțelegere *orală.* Ce deștept formulat! O replică spirituală de mare succes.

— Domnule judecător, spuse Erin, nu cunosc pe nimeni cu numele Dilbeck. Și indiferent ce i-ați fi sugerat, vă promit că răspunsul meu va fi negativ.

Judecătorul păru mai degrabă uimit, decât umilit.

— Perfect, rosti el amestecând gheața, însă poate că ne-am putea ruga împreună într-o dimineață de duminică.

•

Rânjind ca un imbecil, avocatul aștepta la ușă.

— Intră, intră, intră!

Shad nu avea încredere în jovialitate.

— Te-am auzit de prima dată. Ce vești de la „Lactato Delicato”?

Mordecai îl conduse către sala de întruniri.

— Dorești o cafea, domnule Shad?

— Doresc răspunsuri, domnule Mordecai.

Shad scoase de la centură o bormașină Black & Decker cu acumulator și un burghiu de 8 mm. Fără un cuvânt, începu să facă o sumedenie de găuri în litografia Matisse favorită a lui Mordecai.

— Noul pointilism, explică el avocatului stupefiat.

În scurt timp tabloul căzu de pe perete, expunând un model identic de găuri nou-nouțe în tencuială. Secretara lui Mordecai bătu alarmată la ușă și Shad îi spuse să plece. Mordecai căzu în genunchi și implora milă. Repetase scena din clipa în care îi telefonase doctorul Vibbs, plângând și înghițind barbiturice. Ședința lui cu Shad mersese destul de prost.

— Nu mă ucide, se rugă Mordecai. O să fac orice.

Shad își băgă bormașina sub braț.

— Ia-o cu-nceputul, cap-de-miel.

Relatarea avocatului ieși în scâncete: iaurtul fusese depozitat în siguranță în frigiderul cabinetului. Într-o zi Beverly lipsise, bolnavă. Înlocuitoarea luase iaurtul, nu întrebase pe nimeni… mâncase toată porcăria, cu gândac cu tot. Poți să crezi cât de idioată poate fi o pizdă?

Ochii amfibieni ai lui Shad se închiseră lent și rămaseră așa mult timp. Se gândea că ar fi trebuit să lase notița de avertizare pe paharul de iaurt.

Genunchii îl dureau pe avocat, dar era prea înspăimântat ca să se clintească. Beverly ciocăni din nou la ușă și de data aceasta Mordecai fu surprins să-și audă propriul glas spunându-i să stea liniștită, că totu-i în regulă.

Pur și simplu alt psihopat narcoleptic care necesita consiliere juridică.

— Te simți bine? îl întrebă avocatul pe Shad.

Gigantul spân deschise ochii. Chipul lui nu trăda nimic. Dintr-un buzunar de la piept scoase un pumn de insecte moarte și rigide – gândaci de bucătărie, greieri, rădaște, gândaci de Colorado, ba chiar și un scorpion – pe care le întinse pe masă pentru a fi examinate de Mordecai.

— De data asta, spuse Shad, n-o mai belești.

Avocatul se sculă în picioare. Ocoli încet masa, prefăcându-se că admiră colecția lui Shad.

— O să discutăm problema asta, zise Mordecai.

— Nu avem ce discuta, partenere. Trimite-ți fata la supermarket. Numai cu aromă de fructe.

— Nu-nțelegi…

— Și spune-i să verifice data de pe pahare. Nu-mi bag degețelele în iaurt expirat, nici vorbă.

Shad se lăsă pe spate și așteptă ca Mordecai să acționeze.

— Asta-nseamnă fraudă, spuse avocatul. Pot fi exclus din barou.

— Poți fi și *exterminat,* zise Shad, dacă nu-ți miști curul ăla gras.

Mordecai simți cum sângele i se golea din picioare. În scurt timp pierdu orice senzație mai

jos de mijloc. Vocea i se sugrumă.

— Eu… am… alt… plan.

— Cum să nu.

— P-pe… c-cu-cuvânt!

Dintr-o singură lovitură în umăr, Shad îl trânti la pământ pe avocat. Mordecai începu să urle. Shad îi spuse să-și țină gura, să nu se mai comporte ca o fetiță. Mordecai urlă și mai tare.

Shad se aplecă deasupra lui, țintind. Nu spuse decât:

— Jalnic.

După aceea dădu drumul scorpionului mort în gura deschisă a lui Mordecai. Imediat avocatul se opri din plâns, ca să poată vomita.

— Să știi că mai am și altele, anunță Shad.

Pe ușă năvăli brusc secretara lui Mordecai. Atacul ei era însă doar cu jumătate de inimă. Ca armă, Beverly alesese un cuțitaș pentru deschis scrisori, ieftin și poleit cu aur, care se îndoi ca un carton de cutia toracică masivă a lui Shad. Acesta o dezarmă calm pe femeie și-i spuse să aducă un pahar cu apă pentru șeful ei.

Ulterior, după ce Mordecai regurgitase scorpionul și toți se liniștiseră, Beverly confirmă versiunea avocatului asupra destinului dovezii lui Shad: înlocuitoarea ei o înghițise pe nemestecate.

— Hm-m-m, făcu Shad. Mi se pare că miroase a malpraxis.

Aranjă celelalte insecte moarte într-o formațiune militară pe masă.

— Te rog, zise Mordecai. A fost un accident.

— Gândacul ăla era pensia mea, în pizda mă-sii. Înțelegi?

— Dacă vrei să ai o pensie care să te scutească de griji, domnule Shad, atunci ascultă-mi oferta. Mordecai îi făcu semn secretarei sale să părăsească odaia. Te rog să fii atent, îi ceru el lui Shad.

Shad ținea cu delicatețe un greier și un gândac de Colorado între degetul mare și cel arătător. Îi făcu pe gândacii morți să danseze pe masă.

— Dă-i drumul, îi spuse avocatului, sunt numai urechi.

Mordecai scoase diapozitivul color de la petrecerea burlacilor a lui Paul Guber.

— Uită-te la ăsta.

— Ce este?

— Poftim. Ține-l de un colț.

Shad puse la loc insectele în formație și își îndreptă atenția asupra diapozitivului. Îl apropie de veioză și miji un ochi spre imaginea cât un timbru.

— Ia te uită, rosti el.

— Știi unde a fost făcută fotografia aceasta?

— Sigur că da. În club.

— Și cine-i în poză?

— Eu, Erin și doi labagii beți.

— Erin e stripteuza?

Capul lui Shad se întoarse lent.

— Este o dansatoare. Cea mai bună.

Glasul lui era ucigător. Mordecai gândi: „Hristoase, acum am insultat-o pe prietena monstrului. Poate ceva să meargă și mai prost?”

Șovăitor, avocatul continuă:

— Numele tânărului este Paul Guber. Este clientul meu.

— Să-l ajute Dumnezeu.

— Pe cel care lovește cu sticla de vin îl recunoști?

Shad se uită din nou la diapozitiv.

— Nu. Iar sticla este de șampanie. Aș zice că-i Korbel.

— Se numește David Dilbeck. Urmărești scena politică, domnule Shad?

— *Arăt* eu ca și cum aș urmări scena politică?

— Domnul Dilbeck este congresmen.

Shad se gândi la asta în timp ce studie iarăși diapozitivul. Apoi zise:

— S-a pus într-o postură cam nașpa. Cred că ai de gând să-l jupoi.

— S-ar putea, încuviință Mordecai. Cu toate acestea, sper că se va putea cădea la o înțelegere

privată, într-o atmosferă rezonabilă.

— „Cu toate acestea”? Shad detesta excesul de cuvinte inutile. Îl ciupi pe Mordecai de obrazul dolofan și îi spuse: „Îmi plăcea mai mult când aveai scorpionul în ocarină.”

— Termină! strigă avocatul.

Shad îi dădu drumul.

— Și care-i rolul meu? Dar fără psihiatri. M-am săturat de sonați.

Mordecai își frecă ciupitura de pe față.

— Domnule Shad, tu ai văzut totul, întregul atac. Când oamenii lui Dilbeck vor afla că am un martor ocular se vor – scuză-mi expresia – căca pe ei.

— Câți bani poate să aibă un păduchios de congresmen? întrebă Shad.

— Crede-mă, cu cât sunt mai păduchioși, cu atât au mai mult. Mordecai se îndepărtă ușor de raza de acțiune a lui Shad. Ceea ce nu trebuie să uiți, nicio clipă, este că noi nu-l vânăm pe Dilbeck. Banii serioși sunt în mâinile celor care sunt stăpâni pe sufletul lui.

Shad se juca din nou cu insectele lui moarte.

— Ar trebui să-ncerc asta pe-o tablă de șah, remarcă el.

— Te rog, zise Mordecai. Ai încredere în mine. Știu despre Dilbeck – acum zece ani amândoi am fost delegați ai democraților.

— Îmi dau lacrimile, spuse Shad.

— Vorbim aici de milioane de dolari!

Individul părea să fie serios. Shad își amână decizia de a-l bătea măr.

— Milioane, repetă Mordecai răgușit. Stăpânii lui David Dilbeck, cei care ar face *orice* ca să-l păstreze în funcție, sunt unii dintre cei mai bogați nemernici din Florida. Au bani de spart.

— În cazul ăsta, zise Shad, hai să spargem și noi ceva.

Capitolul 12

Orly angaja o dansatoare nouă, al cărei nume de scenă era Marvela. Era o blondă-roșcată înaltă, cu chip frumos, care știa cum să se miște. În prima ei seară de lucru în colivie, câștigă de două ori mai multe bacșișuri decât Erin.

Mai târziu, în fața unei cutii de înghețată cu vanilie, Urbana Sprawl îi spuse lui Erin că era și momentul să mai simtă amenințarea concurenței.

— O noapte liberă, murmură Erin. Dansase prost, cu un zâmbet atât de forțat și de nesincer, încât doar clienții cei mai beți nu și-ar fi dat seama. Concentrarea mea e dusă naibii, zise ea.

— Care-i treaba?

— Domnul Ginitor e mort.

— Dumnezeule, șopti Urbana.

— Posibil ucis.

— Iisuse Hristoase!

Până atunci Erin nu spusese nimănui care fusese motivul adevărat al vizitei sergentului Al García în *Pupăza creață.* Celelalte dansatoare bănuiseră că subiectul fusese fostul soț al lui Erin, despre care mai multe secții de poliție își manifestaseră interesul.

Urbana Sprawl cerși detalii ale morții lui Jerry Killian.

— Este o poveste lungă, zise Erin, și cred că eu am căzut la mijloc. Se întinse în spate și încuie ușa vestiarului. Se pare că cineva l-a înecat pe mititel.

— Din cauza ta?

— Indirect.

— Atunci ar fi mai bine să te-ascunzi, fato. Vino să stai cu mine și cu Roy.

Prietenul lui Urbana era mecanicul unei bande de motocicliști rebeli. El și Urbana se specializaseră în musafiri neașteptați. Erin îi mulțumi oricum.

— În locul tău, aș fi șters-o cu primul avion.

— Nu fără Angela. Și în primul rând am nevoie de mai mulți bani.

Opțiunile ei erau limitate și toate foarte costisitoare.

Urbana sugeră dansuri pe mese și petreceri private.

— Ești singura care nu se bagă la de-astea.

— S-ar putea să ajung și acolo.

— Există și alte moduri, rosti grav Urbana. Știu că tu n-ai face-o, dar unele fete o fac. Totul depinde de cât ai nevoie și de cât de rău te frige buza.

Erin o bătu ușor pe mână pe prietena ei și-i spuse să nu-și facă griji.

— Mai degrabă aș jefui un supermarket decât să recurg la șmecherii. Urbana, vrei să-i spui domnului Orly că plec mai devreme în noaptea asta?

Erin se simțea prea obosită ca să se demachieze ori să-și scoată costumul de dans. Peste body-ul roșu și tanga își trase un trening gri și un tricou larg. Își strânse părul într-o coadă de cal, împături bacșișurile în poșetă și-și puse pantofii într-o pungă de plastic. Își privi în oglindă chipul cu ochii adânciți în orbite și zise:

— Ce gagică marfă sunt.

— Anunță-mă, spuse Urbana, dacă te pot ajuta cu orice.

— Rupe-i picioarele lui Marvela.

— Du-te acasă, scumpo. Culcă-te.

— Să mă culc? Ce-nseamnă asta?

Erin îi spuse la revedere și descuie ușa vestiarului. Monique Sr. se afla pe holul semiîntunecat, străduindu-se să-și repare o jartieră ruptă.

— Ce mai noapte, zise ea. Jerry Seinfeld este la masa unsprezece.

— Da?! se miră Erin. Mie-mi place Jay Leno.

•

Erin merse acasă și-și prepară un Martini. Puse o casetă cu Tom Petty și o dădu la maximum și se dezbrăcă. Întinsă pe pat, contemplă chipurile scofâlcite și familiare de pe perete – postere cu vedete rock legendare, dintre care câteva mai erau încă în viață. Posterele erau un cadou de la unul dintre cei mai înfocați clienți ai lui Erin, un promotor de concerte. Era atât de doritor s-o impresioneze, încât odată falsificase autograful lui Rod Stewart pe un CD. Era mai mult decât patetic.

Apartamentul lui Erin era mobilat minimalist, fiindcă reprezenta o escală temporară. Ea refuza să investească în orice nu era din plastic și portabil și nu putea fi mutat numai într-o zi de către o singură femeie. Până și sistemul stereo, unica ei extravaganță, se ambala în patru cutii ușoare.

Nimic nu lega sufletul ei de locul acesta, nici chiar amintirile. Pe cei trei bărbați care fuseseră în dormitor îi putea uita la fel de ușor ca și decorul cumpărat de la solduri. Unul dintre ei nici nu-și scosese pantalonii înainte ca Erin să-i spună s-o șteargă. Ea privea „60 Minutes”, emisiunea ei TV favorită, când tânărul vizitator remarcase că nu-i plăcea programul fiindcă „se vorbește prea mult”. Erin îi ordonase să-și încheie pantalonii și s-o frigă. N-avea să mai iasă niciodată cu un jucător de baseball.

Își îndoi o pernă sub cap și se gândi cu amărăciune: „Mișto viață mi-am mai făcut!”

Telefonul de pe noptieră părea roșu ca focul; existau o mulțime de posibilități. Să-și sune mama și să împrumute bani pentru mai mulți avocați? Poate când o-ngheța Golful Biscayne.

Să-l sune pe García și să-i spună totul? Erin se îndoia că detectivul va fi mișcat până la lacrimi de relatarea problemelor ei familiale. Avea totuși să fie interesat de detaliile bizare ale planului de șantaj al lui Jerry Killian. Un ucigaș cu conexiuni politice ar fi fost o evadare binevenită de la

corvezile crimelor familiale și cele legate de droguri.

„Poate că ăsta-i telefonul pe care trebuie să-l dau”, gândi Erin. „Să termin odată.”

Se răzgândi și-și puse paharul gol de Martini pe podea. Jimi Hendrix se înălța deasupra căpătâiului patului, cântând cu limba la chitara Stratocaster pentru stângaci. Mort la douăzeci și șapte de ani. „Nu și eu, băiete”, gândi Erin.

Luă telefonul de pe noptieră și-l ținu în echilibru pe abdomen. Tastă un număr din Deerfield Beach și închise ochii, gândindu-se *te rog, te rog, te rog.*

Angela răspunse la al treilea apel.

— Iubito?

— Mami?

— Eu sunt. Te-am trezit?

— Unde ești, mami?

— Tati este acolo? Dacă da, vorbește mai încet.

— Poți să vii să ne vezi? În fiecare zi facem vizite la spital.

— Care spital, iubito?

— Mai multe. Tati se-mbracă în doctor.

— Dumnezeule, oftă Erin.

— Dup-aia mă pune-ntr-un scaun cu rotile și mă-mpinge repede de tot. Poți să vii să ne vezi? Mergem repede-repede… poți să-mpingi și tu.

— Angela, ascultă-mă.

— Trebuie să plec. Te iubesc, mâini.

— Angela…

Tăcere prelungă. Răsuflarea cuiva. Apoi o tuse hârâită.

— Angie?

Darrell Grant râse, ascuțit și impulsionat de droguri.

— O să schimb numărul ăsta.

— Ești un căcat fără minte, spuse Erin. Dac-o să fii prins folosind-o pe fetiță…

— Ce dracu’, n-o să fiu prins! E o combinație de comă, nu ți-a zis? Am șutit halatul unui doctor, un stetoscop adevărat și chestii de-astea. Nenică,

să vezi ce-autentic arăt! Mă gândesc chiar serios să-ncerc și ceva ginecologie pe de lături…

— Darrell, o să ia fata! Statul o să ne-o ia de la amândoi. Pentru totdeauna!

— Doamne, câte *griji* îți faci. Ți-am zis deja, n-o să mă prindă. Șmecheria e c-o-mbrac pe Angie în pijama, așa c-arată ca un pacient adevărat. Pijamaua ei cu Cookie Monsters, o mai ții minte? Aia cu tălpi micuțe pe fund…

— Dobitocule.

— Haide, haide, nu emite judecăți. Cine vorbește – tu, care-ți arăți țâțele ca să-ți câștigi pâinea? Bombonico, nu mă judeca tu-n pula mea…

Erin trânti telefonul de podea. Era prea nervoasă ca să plângă, prea agitată ca să doarmă. Își trase un pulover și blugii și înhăță cheile mașinii de pe comodă.

•

Agentul special Tom Cleary purta un halat de baie burgund și papuci moi maro. Lui Erin i se părea practic adorabil. Nu-l văzuse niciodată ciufulit și nearanjat. Din cauza somnului, părul nisipiu îi stătea într-un smoc ascuțit, ca o creastă de cocoș.

— Cafea? croncăni el.

Stăteau în bucătărie și vorbeau cu glasuri scăzute, în timp ce soția lui Cleary încălzea un biberon pentru copilul care țipa la etaj. Era al patrulea al cuplului în șase ani și stresul fecundității se făcea simțit. Când Erin își ceru scuze pentru ora înaintată, doamna Cleary spuse că nu era nicio problemă. Absolut nicio problemă! Era pe punctul să explodeze de politețe artificială. În clipa în care sui la etaj, soțul ei se relaxă ușurat.

— Am nevoie de ajutor, rosti Erin aplecându-se înainte.

— Iar este vorba despre Darrell?

— Bineînțeles.

Îi povesti despre fostul ei soț care devenise informator al poliției, despre cazul din tribunal care-i toca toți banii, despre șmecheria lui Darrell Grant cu scaunele cu rotile în care o folosea pe Angela…

— Stai așa, interveni agentul. El a obținut custodia? Mi se pare imposibil.

Erin simți un nod în gât.

— Judecătorul spune că nu-s potrivită ca mamă. Ce părere ai?

Cleary se holba incredul.

— Nu ești potrivită? Cuvintele se auziră ca o șoaptă oripilată, de parcă ar fi vorbit despre o boală temută de toți. Ce naiba… Erin, s-a întâmplat ceva?

„Nu-i pot spune despre slujbă", gândi Erin. „N-ar putea să înțeleagă *Pupăza creață*."

— Este o poveste lungă, zise ea.

— Darrell a ajuns la judecător?

— Cineva a făcut-o.

Cafeaua era gata. Cleary turnă în cești. La etaj, copilul încetă în sfârșit să mai plângă.

— Tom, spuse Erin, el îmi transformă fiica într-o țigancă.

Agentul FBI încuviință sobru.

— Problema este că nu putem extinde jurisdicția. Ea începu să spună ceva, însă Cleary o întrerupse: Lasă-mă să termin. Divorțul tău este un caz civil, complet în afara domeniului nostru de activitate. Dar dacă tu aduci dovezi că judecătorul este corupt, atunci am putea intra în acțiune…

— Nu am dovezi, rosti Erin apăsat. Crezusem că acesta este domeniul vostru.

Ochii lui Cleary scânteiară și totuși continuă:

— Afacerea cu scaune cu rotile – cu asta sunt de acord, este condamnabilă. În esență tu te referi însă la furturi pe scară mare, ceva în care Biroul nu se bagă.

— Totuși poliția locală îl are pe Darrell pe statul ei de plată, fir-ar să fie!

— Ascultă-mă, zise Cleary, dacă încerc să strecor asta pe lângă șeful meu… n-am absolut nici cea mai mică șansă. O să mi-o trântească înapoi, drept în față.

Agentul era mâhnit, dar inflexibil. Erin se simți ca biciuită.

— Un telefon de la tine și polițaii l-ar arunca din palme ca pe o castană fierbinte, spuse ea. Un amărât de telefon, Tom.

— Eu nu lucrez așa. Regulile sunt reguli.

— Însă înainte m-ai ajutat.

— Am cerut informații despre un nume. Asta-i ușor, Erin. Cleary își scoase ochelarii și-și frecă tâmplele. Ceea ce nu pot face, rosti el obosit, este să deschid un dosar federal pentru fostul tău soț. Îmi pare foarte rău.

— Și mie, murmură Erin înspre ceașca ei de cafea.

Agentul se interesă dacă informațiile despre Jerry Killian fuseseră utile. Ah, da, zise Erin, foarte utile. Îi mulțumi pentru cafea și se ridică repede să plece, dar nu înainte ca agentul să întrebe:

— Ce rol are el în toată afacerea asta? La Killian mă refer.

— Este altă poveste lungă, spuse Erin.

Cleary s-ar fi panicat dacă ar fi știut că Jerry Killian era mort. În mod automat, ar fi făcut conexiunea între crimă și faptul că el lăsase să-i scape informații din calculator. După aceea s-ar fi simțit îmboldit să mărturisească încălcarea regulamentului. Câțiva metri cubi de hârțoage s-ar fi acumulat înainte ca să înceapă ancheta reală despre înecarea lui Killian. Între timp Tom Cleary ar fi fost cu certitudine transferat într-un echivalent FBI al Siberiei, unde pe soția lui ar fi așteptat-o un viitor de ierni geroase și posibilități limitate de creșă. În cele din urmă FBI ar fi putut să lămurească detaliile morții lui Killian și să-l exonereze pe surghiunitul Cleary. Dar până atunci

Darrell Grant se putea afla în siguranță în Tasmania, sau oriunde, cu Angela.

Erin nu avea timp să aștepte FBI-ul. De asemenea, îl dorea pe agentul Tom Cleary în Miami, în cazul în care urma să aibă nevoie de el.

Când porni spre ușă, Cleary o întrebă unde lucra.

— Într-un local, răspunse Erin, la bar.

Nu era o minciună dificilă. Același lucru le spusese și bunicilor ei.

— Care local? întrebă Cleary.

— Nu-l cunoști, Tom. În tot cazul nu-i în jurisdicția ta.

Agentul acceptă impasibil sarcasmul. Spuse că detesta să se gândească la ea ca vânzând băuturi. Erin spuse că câștiga frumușel.

— În afacerea asta cu Darrell, rosti Cleary cu glasul încărcat de vinovăție, aș dori să fiu în stare să ocolesc regulamentul, însă nu pot. Pur și simplu nu pot.

— Înțeleg, Tom. Erin privi discret în direcția soției, apoi îl sărută pe obraz. Mulțumesc oricum, zise ea.

Când ajunse acasă, pe postul ESPN se transmitea campionatul mexican de box. Fața unui boxer era tumefiată și învinețită, cu sângele șiroindu-i parcă din trei nări. Celălalt luptător expedia meticulos lovituri spre nasul fracturat, până ce sângerarea se înrăutăți în asemenea hal, încât arbitrul căzu pe podeaua alunecoasă a ringului.

Într-un moment al vieții ei, Erin n-ar fi putut înțelege felul în care o ființă umana putea să abată atâta mizerie asupra unui oponent pe care abia îl cunoștea. Acum, gândindu-se la fostul ei soț, începu să înțeleagă impulsul boxerului: un simplu transfer de agresiune, din viața reală în ring.

Până dimineață se răcorise. Execută o sută de abdomene, remontă telefonul și încercă alt apel. Și acesta era o posibilitate îndepărtată.

•

Erb Crandall observă ceva nou în holul de la intrare al apartamentului lui Malcolm Moldowsky. Era un portret color al lui John Mitchell, fost procuror general și ulterior condamnat pentru activități ilegale.

— Un drag prieten și mentor, explică Moldy. Calomniat cu sălbăticie, cu mult înaintea timpului tău. O tragedie americană.

— Știu totul despre el, Malcolm.

— Un geniu politic, zise Moldowsky. Greșeala lui fatală a fost că și-acordat loialitatea cui n-o merita. A încasat-o în locul lui Nixon.

— Cine n-a încasat-o?

Erb Crandall fusese în liceu în decursul audierilor în cazul Watergate. Și-l amintea pe John Mitchell ca pe un câine bătrân și ursuz, bleg și nătăfleț.

— Inițiatul absolut, spuse Moldy aprins.

Mângâie rama portretului cu un gest tandru care-l neliniști pe Crandall.

— Tu n-ai un erou? întrebă Moldowsky.

— Nu.

— Ești foarte cinic, Erb.

— Oamenii care au eroi cred de obicei în ceva. Tu în ce crezi?

Moldy căzu pe gânduri în timp ce turna coniac în două pahare. Îi întinse unul lui Crandall și răspunse:

— Eu cred în influențarea de dragul influențării.

— Să apeși butoanele.

— Este incitant – nu ești de acord?

— Ca să fiu sincer, zise Crandall, în unele zile e de tot rahatul.

— Te afli încă jos, Erb. Ai răbdare.

— Vrei să spui că într-o bună zi aș putea ajunge ca… *el*? Arătă spre chipul servil al lui John Mitchell. Vai de mine, Malcolm, de-abia aștept!

— Ești un cinic împuțit.

Stăteau în livingul plușat al lui Moldowsky, din care se vedea panorama Oceanului Atlantic. Luminile îndepărtate ale cargoboturilor și remorcherelor clipeau spre ei din Gulfstream. Pe Crandall priveliștea îl liniștea, iar coniacul îl încălzise.

Moldowsky îi ceru o actualizare a campaniei de realegere. Fu încântat să audă că oponentul republican al lui David Dilbeck, un dealer de aparate electrocasnice care simpatiza cu extrema dreaptă, adunase până în prezent doar șaizeci de mii de dolari. Pulifriciul amărât își pierdea aproape toată ziua ocolind presa și încercând să explice două condamnări foarte vechi pentru fraudă poștală din Little Rock, statul Arkansas. Moldy, personal, dezgropase lista obscură de condamnări și i-o dăduse unui amic ziarist din Miami.

În privința propriei lor campanii, Erb Crandall raportă că toți membrii în viață ai familiei Rojo, incluzând zeci de veri îndepărtați, trimiseseră conștiincioși cecuri la purtător cu contribuția maximă permisă de lege pentru realegerea lui David Dilbeck. Alte mii de dolari se revărsau dinspre cetățeni aparent banali, care doreau să susțină activitatea exemplară a congresmenului. Confruntarea numelor acelor contributori cu listele de votanți sau chiar cu cartea de telefon ar fi fost inutilă. Numele aparțineau muncitorilor agricoli caraibi, aduși de industria zahărului pentru a lucra pe plantațiile de trestie-de-zahăr. Moldowsky avusese ideea inspirată de a-i utiliza pe imigranții care nu puteau fi urmăriți ca paravan pentru donațiile ilegale din partea familiei Rojo.

— Davey tot nu știe, spuse Crandall.

— Să nu-i spui, zise Moldy.

— El crede că este adorat de mase.

— Încurajează-i ideea asta, Erb. Ne place un candidat cu încredere.

— Oho, are multă încredere, făcu Crandall. Are atât de-al dracu’ de multă încredere, încât nu-l pot

controla.

Îi întinse lui Moldy cea mai recentă notă de plată din *Parada pieilor.* Domnul Ling adăugase plin de îndrăzneală patruzeci de dolari pentru „înlocuirea acoperitorilor de sfârcuri deteriorate”.

— Și *tu* unde erai? se interesă Moldowsky.

— A ieșit pe ușa din spate, Malcolm. Chris Rojo a trimis mașina.

— Am întrebat unde erai tu.

— Dormeam în living.

— Sictir, zise Malcolm. În seara asta, *tu* să-l culci pe el. Pentru asta plătesc eu.

Moldowsky era neliniștit să audă că Dilbeck revenise la vechile lui șiretlicuri libertine. În mod evident, idiotul nu învățase nimic din episodul *Pupăza creață.*

— Nu-i putem pune ceva în mâncare? întrebă Erb Crandall. Mă gândisem la salpetru.

— Da? Eu mă gândisem la un sedativ.

Moldowsky era uluit de imbecilitatea congresmenului. Nu-și dădea seama cât de mult se apropiase de dezastru? Jerry Killian nu mai exista, dar aveau să apară alții ca el, alți șantajiști periculoși, dacă Dilbeck nu ocolea cât se putea de departe localurile cu femei goale.

— Mai este ceva, spuse Crandall.

Moldowsky își slăbi nodul cravatei cu un gest viguros, de parcă ar fi fost un laț de spânzurătoare.

— Lasă-mă să ghicesc: a ciocănit o majoretă. O majoretă care era minoră. De la școala catolică de fete?

— Mi-ai zis să te informez despre orice chestii bizare.

— Atunci informează-mă, Erb. Înainte de muri dracului din cauza suspansului.

Crandall își vârî în gură o bomboană pentru tuse.

— Azi-dimineață congresmenul a primit un telefon neobișnuit.

— Aici sau în biroul din Washington?

— În Washington. Mesajul a fost preluat de o secretară. Pe când vorbea, Erb Crandall își muta bomboana dintr-o parte în cealaltă a gurii. Apelantul a fost o femeie, spuse el.

— Ce bombă!

— A spus că era o prietenă a lui Jerry Killian.

— Faci mișto de mine, rămase Moldy cu gura căscată. Erb, vreau să cred că faci mișto de mine.

— Mă vezi râzând?

— Și ce altceva? lătră Moldowsky. Ce-a mai spus?

— Atât, Malcolm. Nu și-a lăsat nici numele, nici vreun număr de telefon. Secretara a zis că a fost foarte politicoasă. A mai zis că va reveni altădată, când va fi disponibil congresmenul.

Moldowsky își trecu violent degetele prin păr – Crandall știa că acela era un semn de agitație. Aspectul exterior impecabil constituia una dintre trăsăturile definitorii ale lui Moldy.

— I-ai spus lui Davey? întrebă el.

— Bineînțeles că nu.

— Care secretară a preluat apelul?

— Cea vârstnică, Beth Ann. Nu-ți face griji, ea nu știe absolut nimic. Numele Killian nu înseamnă nimic pentru ea. Crandall mestecă zgomotos bomboana de tuse și o înghiți cu coniac. Malcolm, ar cam fi momentul să mă pui la curent cu situația.

— Zi mersi că n-am făcut-o.

— Ziceai însă că s-a aranjat totul.

Moldowsky rămase cu ochii spre ocean.

— Așa crezusem.

•

Când îi piui pagerul, sergentul Al García stătea pe un congelator de carne, mesteca gumă și completa rapoarte. În congelator se aflau Ira și Stephanie Fishman, în vârstă de optzeci și unu, respectiv șaptezeci și șapte de ani, îndoiți ca niște scaune pliante de grădină. Decedaseră la două zile unul după celălalt în luna iulie, cu douăzeci de ani în urmă. Fiica lor Audrey, unicul copil, îi

introdusese pe cei doi într-un congelator industrial model Sears, pe care-l cumpărase special în acest scop. Laolaltă, Ira și Stephanie Fishman încasau aproximativ o mie șapte sute de dolari pe lună de la asigurări sociale, handicapați și veterani. Fiind șomeră și fără șanse de angajare, Audrey nu simțise niciun imbold de a informa guvernul sau pe altcineva că părinții ei muriseră. Prietenii bănuiseră că perechea se săturase de climatul fierbinte și revenise în Long Island. Nimeni cu excepția lui Audrey nu știa că Ira și Stephanie zăceau perfect conservați sub trei duzini de preparate congelate Swanson, în majoritate biftecuri Salisbury. Cecurile de la asigurările sociale continuaseră să vină și Audrey le încasase în toți anii aceia.

Secretul ei fusese în siguranță până azi. Se sculase de dimineață și luase ca de obicei autobuzul bisericii pentru partida de bingo. Pe la amiază, un tânăr infractor pe nume Johnnie Wilkinson spărsese geamul de la un dormitor și intrase în reședința Fishman în căutare de bani, arme, carduri de credit și echipamente stereo. Curiozitatea (sau poate foamea) îl atrăsese la congelatorul cel mare, iar urletele sale ulterioare fuseseră auzite de un poștaș care trecea pe acolo. Când Audrey se întorsese își găsise căsuța roind de polițiști. Fusese imediat arestată, dar detectivii nu fuseseră siguri asupra acuzației pe care să i-o aducă.

Aveau să treacă destule zile până când cei doi Fishman aveau să se dezghețe suficient pentru o autopsie așa cum se cuvenea, deși lui García i se părea că decedaseră din cauze naturale. Florida nu avea o lege specifică împotriva congelării rudelor moarte, însă Audrey comisese o suită de infracțiuni, neanunțând moartea părinților ei și depozitându-i pe răposați într-un cartier rezidențial. Cât despre escrocheria cu asigurările sociale, aceasta constituia un delict federal. Al

García nu avea nici jurisdicție, nici interes față de caz. Fu destul de încântat când pagerul i se opri.

Erin se întâlni cu el la *Denny's,* pe Biscayne Boulevard. Ocupară separeul cel mai îndepărtat de vitrina cu plăcinte congelate. Când García încercă să-și aprindă o țigară de foi, Erin i-o luă din gură și o stinse într-o ceașcă de cafea.

— Nu era nevoie, mormăi detectivul.

— Scoate-ți carnețelul, zise ea.

Al García surâse.

— Ce-nseamnă instruirea FBI!

— Știi despre asta?

— Nu-s chiar așa prost pe cât par.

Apăru o chelneriță și García comandă un hamburger și cartofi prăjiți. Erin ceru o salată.

— Ce altceva mai știi? întrebă ea.

— Ai trecut printr-o perioadă când ai fost blondă.

Erin izbucni în râs.

— Dumnezeule! Mi-ai văzut permisul de conducere!

— Îți stă mai bine brunetă. Al García își scoase carnețelul. Vârî capacul pixului în gură, ca să compenseze absența țigării de foi. De fapt, spuse el, n-am căpătat decât lucrurile de bază. Înălțime, greutate, stare civilă. Zero de la Centrul de informații criminalistice Florida, ceea ce este bine. Ah, da, ai depășit cu vreo o sută de dolari creditul de pe cardul Visa. Frate, ce bine știu să recit *asta.*

— Sunt impresionată, zise Erin.

— N-ai de ce.

— Știi și despre Darrell?

— Este un tip pe care ar fi greu să nu-l bagi în seamă. Să auzim însă despre răposatul domn Killian.

Cu cât Erin vorbi mai mult, cu atât se simți mai bine. García se comporta de parcă i-ar fi crezut fiecare cuvințel, deși ea se întreba dacă nu cumva totul făcea parte din rutină. Detectivul se comporta perfect neamenințător. Își lua notițe într-o

stenografie stângace de polițist, atent ca nu cumva scrisul să impieteze asupra înfulecării hamburgerului. În mod previzibil, tresări când auzi că Killian se lăudase despre accesul la un congresmen.

— Am aflat numele de la judecător, zise Erin.

Privi cum detectivul scrise DILBECK cu majuscule ordonate în carnețelul său.

— Indiferent ce ar fi încercat Jerry, adăugă ea, mă rog la Dumnezeu să nu fi fost ucis din cauza asta.

— Dragostea poate fi un element periculos, observă García.

— Nu l-am oprit, fiindcă… recunosc, m-am gândit că exista o șansă suplimentară de a-mi recăpăta fiica. Știu că pare o nebunie.

— Nu și pentru mine, spuse García. Am citit dosarul de divorț.

— Grozav, zise Erin.

Dosarul era o troacă de calomnii. Darrell Grant inventase minciuni îngrozitoare despre apetitul ei sexual și-și mituise doi amici să-i susțină născocirile. Existau apoi cuvintele tăioase ale judecătorului însuși, care acuzase afectat caracterul nepotrivit al lui Erin de a fi mamă. Îl privi străpungător pe García.

— Pentru nimic în lume nu i-aș face vreun rău fiicei mele.

— Știu asta.

Erin se repezi parcă răzbunător asupra salatei. Avea gust de șervețele umede.

— Ce vreau să spun, rosti García, este că faptul că ai fost de acord cu ideea domnului Killian nu mi se pare o nebunie. Fostul tău soț este un găinat, dacă-mi permiți să mă exprim mai dintr-o bucată. Nu are nicio treabă cu creșterea fetiței. Angela o cheamă, nu?

— Ceea ce a spus judecătorul, chestiile din dosar…

— Poți să le uiți, zise García.

— Sunt minciuni.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji din pricina lor. Vrei plăcintă cu lămâie?

Erin luă o porție. Al García mâncă două. După aceea desfăcu ambalajul de pe altă țigară de foi, ținând-o în afara razei de acțiune a lui Erin.

— Te rog, îi spuse. Te rog frumos.

Ea se pomeni zâmbind. Când García tăie vârful țigării, Erin luă bricheta și o aprinse. Se întinse peste masă și-i oferi foc.

— Au adus cadavrul din Montana, vorbi García printre pufăituri. Cred că-i în Atlanta. Fosta soție a lui Killian vrea să-l înmormânteze acolo.

— Și ancheta crimei?

— În Districtul Mineral nu le place cuvântul ăsta. La *crimă* mă refer. *Neclasificat* a fost lucrul cel mai bun pe care l-au putut face. Legistul zice că va redeschide dosarul, dacă eu descopăr ceva nou. Adică altceva decât niște simple picături de apă de la robinet în plămâni.

— Și o să mai cauți?

— În timpul liber, sigur că da. García se lăsă pe spate într-o atitudine de totală relaxare. O întrebă pe Erin dacă în ultima vreme în *Pupăza creață* se întâmplase ceva neobișnuit. Gândește-te bine, o îndemnă.

— Lucrurile sunt liniștite. Avem un manager de sală destul de solid.

— Niciun incident? Nicio încăierare urâtă?

Erin aminti de bețivul nebun cu sticla de șampanie.

— L-a băgat în spital pe un tânăr, zise ea. Sunt convinsă că trebuie să existe fișa medicală.

— Și unde era marele vostru „manager de sală”?

— N-a putut face cine știe ce. L-au amenințat cu arma.

— Ia zi mai departe, spuse García.

— Arma n-o avea cel cu sticla, ci bodyguardul lui.

— Așa mulți bodyguarzi vizitează *Pupăza creață*?

— Nu s-a tras niciun foc, zise Erin. Totul s-a terminat în cinci minute.

— Și nu l-ai recunoscut pe bețivul acela?

— Aveam altul care mi se lipise de coapsă. Cel cu sticla de șampanie a apărut ca din senin.

García se aplecă înainte.

— I-ai văzut fața? L-ai recunoaște, dacă l-ai revedea?

— Poate că da. Erin tăcu câteva clipe. Shad l-a putut vedea mai bine decât mine.

— Gorila?

— Să nu-i spui vreodată așa. Titulatura este „Manager de sală”.

— Trebuie să vorbesc cu el, zise García.

Erin era sceptică.

— Este genul de individ puternic și tăcut.

Optă să nu-l împovăreze pe García cu opinia lui Shad despre polițiști.

— O să vin în club într-o seară, spuse detectivul. Tu faci prezentările și o să ne orientăm după cum bate vântul, în cazul cel mai rău, mă refuză.

„Greșit”, gândi Erin. „Asta nu-i tot ce poate face.”

García se interesă dacă Jerry Killian fusese în club în noaptea atacului cu sticla de șampanie. Erin nu mai ținea minte; spuse că avea să le întrebe pe celelalte dansatoare.

— Probabil că-i o întrebare prostească, zise Al García, dar o să-mi mai cruțe din timp. A fost arestat cineva?

Erin chicoti. Nu se putuse abține.

— Înțeleg că răspunsul este „nu”, rosti detectivul.

Făcu semn să li se aducă nota de plată.

Erin îi spuse că ar mai fi trebuit să știe ceva.

— Azi am sunat la biroul congresmenului. Le-am zis că am fost o prietenă apropiată a lui Jerry

Killian.

— Elegant, încuviință García. Bănuiesc că nu a acceptat convorbirea.

— Exact.

— Și sper că nu ți-ai lăsat numele.

— Exact, repetă Erin. Vrei să mai încerc din nou?

— Te rog să n-o faci.

García ieși din separeu și se duse să achite consumația. Erin îl așteptă la ușa din față, apoi îl urmă afară. Începuse o ploaie ușoară de vară. Palmierii de pe bulevard arătau pleoștiți și anemici.

García rămase sub tenda de la *Denny's* și scrise ceva pe o foaie de hârtie. I-o întinse lui Erin și spuse:

— Este numărul meu de acasă. Păzește-l ca pe ochii din cap.

Erin băgă numărul în poșetă.

— Soția ta știe la ce caz lucrezi?

— Nu-ți face griji în privința asta. Sună la orice oră. Își feri țigara de ploaie și o conduse pe Erin la mașina ei. Donna va înțelege. Crede-mă.

— Fac prinsoare că și ea a avut un Darrell, zise Erin.

— Unul de clasă mondială. Prin comparație, al tău cântă în corul bisericii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— În primul rând l-am băgat la pârnaie, spuse García, și după aceea m-am însurat cu nevastă-sa.

— Asta chiar că-nseamnă să lucrezi cu stil, zise Erin.

— Îhî. Așa spune și Donna.

Capitolul 13

În dimineața de 25 septembrie, o zi de toamnă ușor vântoasă, Jerry Killian a fost înmormântat în Decatur Memorial Gardens, la câțiva kilometri de Atlanta. Înmormântarea urmase unei ceremonii discrete la care participaseră fosta soție a lui Killian, fiicele lui și nouă prieteni de la postul de televiziune din Florida. Toți participanții la funeralii au fost fotografiați în secret de un bărbat ascuns la patruzeci și cinci de metri depărtare într-un pâlc de pini tineri. Bărbatul purta o salopetă murdară de gropar, dar lucra pentru Malcolm J. Moldowsky. A utilizat un aparat Leica de 35 mm cu teleobiectiv și antrenare mecanică și a fotografiat pe două filme separate, pentru siguranță. Până la mijlocul după-amiezii, pe biroul lui Moldowsky din Miami se aflau șase filme cu negative alb-negru. Fiecare persoană din fiecare cadru fusese identificată: niciuna nu părea să-l poată asocia pe răposatul domn Killian cu congresmenul David Lane Dilbeck.

Moldy era convins că femeia care telefonase la biroul lui Dilbeck din Washington nu participase la înmormântare. Cine era ea – o amantă? O parteneră secretă în planul de șantaj? N-avea să fie ușor s-o găsească. Dacă Killian ar fi lucrat oriunde altundeva decât într-un post de televiziune, Moldowsky ar fi putut trimite un detectiv privat discret care să-i tragă de limbă pe amici și pe colegi, în cazul acesta însă era prea riscant. Cei din mass-media erau în general excentrici și suspicioși, iar vizita unui detectiv privat ar fi stârnit lucrurile și mai mult. Strategia cea mai sigură era să aștepte. Poate că femeia misterioasă avea să telefoneze din nou sau poate că nu.

În tot cazul, Malcolm J. Moldowsky nu se putea relaxa. Era ca și cum o cobră ar fi umblat în

libertate prin casă. În cele din urmă calci pe ea vrând-nevrând. Singura întrebare era: Când?

•

Darrell Grant încărca scaune cu rotile când Merkin și Picatta au sosit neanunțați. Detectivii de la divizia de furturi din Broward coborâră din mașina lipsită de însemne distinctive și ocoliră fără grabă camionul de trei ori. În cele din urmă unul dintre ei îl întrebă pe Darrell Grant ce pizda mă-sii făcea.

— Meseria, răspunse el.

— Le furi? întrebă Merkin.

— Bineînțeles că nu.

Darrell Grant tresărea și asuda copios.

— Ia zi ce ți-ai băgat azi în vene, voinicule? se interesă Picatta.

— Nes, replică Darrell Grant împingând un Everest-and-Jennings în sus pe rampă. Vreți, vă rog, să vă dați la o parte, ca să pot termina aici? Vă rog?

Era îngrijorat de ceva ce spusese Erin – despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Angie, dacă el era închis iarăși.

Picatta și Merkin schimbau priviri în stilul polițiștilor, ceea ce sporea nervozitatea lui Darrell Grant. Trecu prin spițele scaunelor furate o coardă lungă de bungee jumping și o fixă de un inel de pe latura camionului; în felul acela, n-aveau să se miște dintr-o parte în alta la fiecare curbă.

— Unde-i camioneta ta? întrebă Picatta.

— Ce-i cu ea?

— De ce a trebuit să-nchiriezi camionul, asta vreau să știu?

— Camioneta-i prea mică, zise Darrell Grant. Ar trebui să fie evident.

— Da, făcu Merkin. Afacerea asta cu scaune cu rotile stricate merge a-ntâia. În curând o să ai francize.

Picatta râse. Darrell Grant închise camionul și se așeză pe bara de protecție.

— Nu-i ca furturile de mașini, observă Picatta. Mașinile au o serie de identificare pe care o poți verifica.

— Și talonul de înregistrare, spuse partenerul lui.

— Plus cartea mașinii, completă Picatta. Asta-i mișto la scaunele cu rotile. Aproape că n-ai cum să le urmărești.

Darrell Grant scoase cuțitul și începu să-și curețe unghiile, ștergând lama pe blugi. Polițiștilor nu le venea să creadă cât tupeu avea individul.

— Credeți că le-am furat? întrebă el. Haideți s-o formulăm altfel: Vreți adevărul adevărat? Dacă eu aș fi furat căcaturile astea de scaune, voi ați vrea cu adevărat s-o știți?

— Nu, răspunse Merkin. N-am vrea.

— Atunci nu mă mai futeți la cap cu vrăjeli, da?

— Interesant, zise Picatta, și noi am fi vrut să-ți cerem același lucru.

Darrell Grant ridică ochii, simulând inocența.

— Luna asta ne-ai oferit nici mai mult, nici mai puțin de trei ponturi. Picatta făcu o pauză. Trei ponturi absolut sigure. Vrei s-auzi scorul, voinicule? Trei șuturi, zero goluri.

Darrell se lovi ușor cu lama cuțitului pe genunchi.

— Știți și voi cum este, spuse el. Câștigi, da' mai și pierzi.

— Să-mi bag pula dacă nu ești un izvor de înțelepciune, comentă Merkin.

Detectivii enumerară lista de ponturi fără succes ale lui Darrell. Presupusul dealer de cocaină plasa de fapt detergent Tide. Presupusul mare jefuitor de bănci se dovedise a fi un adolescent care strica (dar rareori reușea să spargă) bancomatele de la periferii. Iar banda de presupuși hoți sofisticați de automobile străine fusese un trio de manglitori amărâți de capace de roți.

— O suită de ghinioane, rosti Darrell Grant examinându-și tenișii.

Picatta se ghemui, pentru a ajunge la nivelul ochilor lui.

— Uită-te la mine, frumosule, cu tine vorbesc.

— Am primit informații naspa, asta a fost.

— Noi ne riscăm gâtul pentru tine, voinicule.

— Și aș aprecia dacă…

— Nu doar o dată, ci de două ori ne-am riscat gâturile pentru tine. Unde ți-e fetița?

Darrell Grant se încordă. Cuțitul îi căzu din mână.

— Nu-i treaba voastră, spuse el.

Merkin îl prinse brutal de șuvița de păr care-i cădea pe frunte.

— Blondule, să-ți spun eu cum merge viața. Tot ce faci e treaba noastră: Ce mașină ai, unde mănânci, unde dormi, ce furi sau ce nu furi. Dacă te ștergi la cur cu mâna dreaptă sau cu stânga. Toate-s treaba noastră.

— E la grădiniță, zise Darrell Grant. O duce bine.

Împinse într-o parte mâna lui Merkin și-și netezi părul. Când se aplecă să-și ia cuțitul, Picatta dădu un șut armei.

— Îi putem telefona oricând judecătorului ăla.

— Duceți-vă amândoi în pula mea, spuse Darrell Grant.

— Atunci dă-ne niște cazuri, zise Merkin. Niște cazuri *bune.*

— Ceea ce-nseamnă, adăugă Picatta, că ar trebui să fii pe străzi, cu ochii tăi albaștri și frumoși larg deschiși. Lasă scaunele, voinicule.

— Și drogurile, continuă Merkin. Ia gândește-te: Dacă judecătorul te pune pe neașteptate să-ți faci analiza urinei? Dacă mai vrei să păstrezi custodia fetiței, ar fi bine să fii curat.

— Drogații sunt părinți nasoi, spuse Picatta. Asta-i bine știut.

Darrell Grant se ridică în picioare.

— Mulțumesc, dom' doctor. Ursuz, ridică șișul și sui în cabina camionului. Ținem legătura, zise

el.

Când camionul se îndepărtă, Merkin se încruntă.

— Nu-mi place să văd atâta înverșunare într-un om așa tânăr.

— La ce să te aștepți de la un ratat pe viață?

— Mda, făcu Merkin, da' e ratatul *nostru.*

•

Shad era irascibil și retras. Neîndoios, vinovată era slujba – bețivii, fetele imprevizibile, Orly și toată nenorocirea asta de local. Acum Kevin, DJ-ul, era obsedat de Hammer – douăzeci de minute non-stop cu cea mai iritantă muzică pe care Shad o auzise vreodată. În cele din urmă nu mai putu să reziste. Năvăli în cabină, îl îmbrânci pe Kevin și smulse CD-ul din player. Peste *Pupăza creață* se lăsă liniștea – dansatoarele se opriră din mișcări în mijlocul unduirilor. Clienții murmurară îngrijorați. Anticipând o razie, un turist peruvian se năpusti spre ușă; de pe masa lui, abandonată, Monique Jr. înjură autocompătimitor. Peruvianul care o șterse îi umplea jartierele cu bancnote de douăzeci de dolari.

Shad mestecă CD-ul cu Hammer ca pe o napolitană mare și lucitoare, fără să simtă nicio clipă cioburile ascuțite care-i tăiau limba și gingiile. Scuipă toate resturile însângerate pe stativul microfonului lui Kevin și-i porunci să pună Eagles sau să-și ia adio de la viață. Privind din spatele clubului, Orly se retrase silențios în sanctuarul lui din imitație de velur roșu.

Erin așteptă cam o oră pentru ca Shad să se potolească. Când se apropie de el, bărbatul stătea singur în separeul din colț, citind o ediție cu litere mari a *Metamorfozei* de Kafka.

— Este o carte bună? întrebă ea.

Shad ridică privirea.

— Începe să-mi pară rău pentru gândaci.

— Chiar dorisem să te întreb, zise Erin. Cum merge cu procesul?

Shad clătină posac din cap.

— Am trecut la alte proiecte, păpușă.

— Ce anume?

Shad se gândise foarte mult la momentul acesta: ar fi trebuit s-o includă pe Erin în planul lui Mordecai? Ea era prietenă cu Shad sau oricum persoana cea mai apropiată de un prieten. Ce surprinsă ar fi fost să afle că nebunul beat cu sticla de șampanie era un congresmen! Aproape că merita să i-o spună, doar pentru a-i vedea zâmbetul acela minunat.

Pe de altă parte în joc era o sumă potențial imensă. Cu cât existau mai mulți participanți la acțiunea de mulgere inițiată de Mordecai, cu atât se reducea partea fiecăruia. „Existau momente”, gândi Shad, „când exigențele financiare erau mai presus de prietenie.”

— Am jurat să țin secret, răspunse el. Să nu crezi c-aș avea ceva personal cu tine.

— Este legat de iaurturi?

El râse, destinzându-se.

— Nici iaurturi și nici insecte.

Erin se interesă despre rana de la cap. Shad își plecă fruntea, pentru a-i arăta cum se vindeca semnul lăsat de cuțitul lui Darrell Grant.

— Cicatricea dispare, spuse el. Sunt nițel dezamăgit.

Pentru a cincizecea oară, Erin își ceru scuze pentru cele întâmplate.

— Nu te mai gândi la asta, zise Shad. Bănuiesc că ne vom mai întâlni, eu și fostul tău soț.

— Eu nu mi-aș dori-o, rosti Erin. Pentru o clipă înaintea ochilor îi apăruse imaginea lui Darrell Grant suit pe targă într-o ambulanță.

Pe scena principală ieși noua dansatoare, Marvela. Ea prinse cu ambele mâini una dintre barele verticale aurite, își întinse picioarele lungi și se lăsă pe spate într-o postură languroasă. Începu să scuture din cap, ca dintr-un mop, rotindu-l în ritmul muzicii. Bărbații din primul rând croncăniră entuziasmați.

— Ce crezi că are mai mult succes? îl întrebă Erin pe Shad. Țâțele sau părul?

— E clar că părul.

— Am auzit c-ar fi încasat patru sute azi-noapte.

— Da? Shad își propuse să stea de vorbă cu debutanta asta, Marvela; lui îi dăduse doar cinci dolari. Oricum tot tu ești cea mai bună, îi spuse lui Erin.

— Nu știu… Ea se pricepe cu adevărat să danseze.

— Nu ca tine.

Shad reveni la Kafka.

Erin știa că ar fi trebuit să suie pe scenă și să danseze, ca să mai câștige ceva bani, dar era minunat să facă o pauză. Se simțea confortabil să stea în separeul întunecos alături de Shad.

— Am o mică problemă, zise ea.

— Ce s-a întâmplat? ridică Shad ochii din carte.

— Vreau să stai de vorbă cu cineva.

— Cu cine?

— Este un tip de treabă. Cred că mă poate ajuta.

— Te-am întrebat cine este?

Când Erin îi spuse că era vorba despre un polițist, Shad pufni.

— Problema ta nu-i chiar așa mică.

— Este adevărat. Este detectiv criminalist.

— Iisuse Hristoase!

— Nu-i chiar atât de urât pe cât pare.

Când însă Erin povesti ce i se întâmplase domnului Ginitor, păru cu adevărat urât. Shad nu înțelegea de ce s-ar fi sinchisit cineva să-l ucidă pe omuleț și, cu toată sinceritatea, nu-i păsa defel. Era mai îngrijorat în privința lui Erin.

— Nu trebuia să-ți iei vacanță? o întrebă. Îți recomand să te duci pe Marte.

— Detectivul vrea să știe ce s-a întâmplat în noaptea aceea de acum câteva săptămâni, când ai fost amenințat cu arma.

— Nu-mi amintesc. Îmi pare rău.

— Haide, îl ciupi Erin de braț. Mă va ajuta cu Angela. Totul se leagă.

— Cum? întrebă Shad. Fetița ta-i implicată – cum ai reușit asta?

Nu putea să creadă că Erin se băgase într-o asemenea porcărie.

— Ș-ș-ș, făcu ea.

Monique Jr. se apropie de separeu și spuse că domnul Orly dorea să stea de vorbă cu Shad. Mai spuse că Kevin solicita să i se ceară scuze. Shad răspunse că avea să se scuze bucuros de îndată ce Kevin dovedea o urmă de bun-gust muzical. Monique Jr. acceptă voios să transmită mesajul acela domnului Orly.

După ce ea plecă, Shad se întoarse către Erin și spuse că slujba de manager de sală îl obosea.

— Am neapărată nevoie de o carieră nouă.

— Și eu, încuviință Erin. O slujbă în care să pot purta din nou chiloți.

Shad își ridică palmele la cap și se apăsă ușor, parcă testând un pepene să vadă dacă era copt. Strânse puternic din ochi, apoi clipi de mai multe ori.

— Nu mai observ lucrurile obișnuite, asta mă-ngrijorează. De exemplu, abia acum mi-am dat seama că ai țâțele goale.

Erin se acoperi.

— Aoleu, scuză-mă. Eram în mijlocul unui număr…

— Ideea este c-ar fi trebuit să văd din prima clipă. Nu ești de-acord?

— Dar când vezi atât de multe…

— Exact! Prea multe. Trebuie să plec. Shad arătă spre cartea de pe masă. Tipul din povestea asta se transformă într-un miriapod, în pizda mă-sii. Se trezește într-o dimineață și – pac! – este un gândac. Sună ca o idioțenie, însă în tot cazul te face să te gândești. Oamenii se schimbă peste noapte, dacă nu-s atenți.

— Poate că *tu* ai nevoie de o vacanță, zise Erin.

— Da, s-ar putea. Shad răpăi ușor cu pumnii pe masă. Bine, o să vorbesc cu-afurisitul tău de detectiv. Totuși, așa cum ți-am zis, memoria mea nu mai e ce-a fost.

Erin se aplecă și-l sărută pe fruntea imensă.

— Hei, făcu Shad, ăsta-i un tanga nou.

— Așa-i.

— Marfă rău.

— Ia uite, demonstră Erin, are arici în loc de capse.

— Să fiu al dracu'. Shad studie gânditor încheietoarea. Cine-a inventat asta probabil că s-a umplut de bani.

— Cred c-a fost o femeie.

Shad strânse din umeri.

— Un lucru e sigur – noi nu suntem în partea cu bani grei a domeniului.

— Amin, făcu Erin.

•

Când David Dilbeck auzi ultima valoare a fondurilor strânse, îi spuse lui Erb Crandall să cheme limuzina. Era momentul să sărbătorească! Crandall spuse că nici vorbă, în seara asta rămânem acasă.

— Erb, zise congresmenul, uită-te și tu ce zi am avut. *Trei* nenorocite de demonstrații anti-Castro. Fidel este un tiran. Fidel este un nenorocit. Fidel este un monstru…

— Toți politicienii trebuie să cânte refrenul ăsta.

— Mă sleiește, Erb. Omul mai trebuie și să se destindă.

— Nici nu poate fi vorba despre așa ceva, Davey.

— Mi-am cumpărat o perucă nouă…

— Las-o baltă.

— O să stăm în spate, Erb. Fără dansuri intime, mă jur pe Dumnezeu. Sună-i pe Ling și rezervă-ne o masă.

Crandall îi oferi alternativa. Congresmenul păru interesat.

— Unde-i Pamela? întrebă Crandall.

— În Virginia. Cineva din familia Kennedy organizează un spectacol de caritate pentru o boală. Nu știu care anume.

— Nu știi care Kennedy?

— Nu știu care boală, zise Dilbeck. Un fel de anemie.

— Și Pamela n-o să fie sigur acasă în seara asta?

— Vine abia sâmbătă.

— Atunci putem avea musafiri.

Congresmenul se lumină la față.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai distractiv.

•

La 21:30, sosiră dansatoarele de la *Parada picilor,* care aduseră propria lor muzică. Erb Crandall le conduse pe cele două femei spre o măsuță de cafea din lemn de tec din cabinetul congresmenului. Dilbeck apăru într-un halat alb și larg și se așeză turcește pe podea. Îi ceru lui Crandall să aducă o sticlă de Korbel din frigider. Dansatoarele își exprimară grija de a nu strica lemnul de calitate, așa încât Dilbeck le încurajă să-și scoată pantofii cu tocuri și să danseze desculțe. Erb Crandall reveni cu șampania. Umplu trei pahare, puse sticla într-o frapieră cu gheață și părăsi încăperea. Își trase un scaun pe hol și se instală lângă ușa odăii. Muzica pulsa prin pereți, insuportabil de monotonă. După vreo oră Erb Crandall merse la dulăpiorul de medicamente al Pamelei Dilbeck, ca să caute ceva împotriva migrenelor. Deschise un flacon de Darvon și înghiți două pastile cu un pahar de suc de portocale din bucătărie.

Când reveni la postul lui, muzica de dans răsuna mai tare ca oricând. Crandall observă că ușa camerei era întredeschisă. Înainte de a putea trage cu ochiul înăuntru, una dintre dansatoare ieși din baia aflată vizavi pe hol. Într-o mână purta o perucă neagră, creață, iar în cealaltă un prosop ud. Părea grăbită.

— Totu-i în regulă? întrebă Crandall.

— Parfum, zise dansatoarea. Sper că te pricepi la resuscitarea cardiacă.

În cabinet nu se zărea nici urmă de a doua dansatoare. Congresmenul zăcea fără cunoștință lângă măsuța din lemn de tec. Halatul îi era deschis, dezvelind șuncile roz de pe burtă și izmenele de mătase cu imprimeuri. Erb Crandall se aplecă și puse o palmă pe pieptul lui David Dilbeck, care se cobora și se ridica repede.

— Infarct, speculă el.

— Nț, zise dansatoarea fără perucă și-i povesti ce se întâmplase.

— Iisuse! exclamă Crandall. Unde l-a lovit?

— Între ochi.

— Cu ce?

— Cu dreapta.

— Cu pumnul?

Lui Erb Crandall i se părea uluitor. Examină cu atenție chipul palid al congresmenului. Un cucui vânăt urât se ridica între sprâncenele acestuia. În centrul cucuiului era o adâncitură microscopică, perfect dreptunghiulară.

— Purta inel, observă Crandall.

— Cu acvamarin, zise dansatoarea fără perucă. Piatra ei norocoasă.

Erb Crandall plasă o pernă sub capul lui Dilbeck și-i puse prosopul ud în jurul gâtului. Dansatoarea se oferi să telefoneze la urgență, dar Crandall o opri.

— Unde-i partenera ta? o întrebă.

— Afară, în mașină. S-a speriat îngrozitor.

Dilbeck se mișcă puțin, emițând un chițăit ca de șoarece. Crandall își apropie buzele de urechea lui și îi spuse:

— Davey, trezește-te!

Dilbeck amuți la loc. Crandall se apropie de birou și căută numărul de telefon al medicului personal al congresmenului. Formă numărul cu

gesturi rigide și lăsă un mesaj de urgență pe robotul telefonic.

— Mai bine să-l ducem la spital, zise dansatoarea fără perucă.

— Imediat, replică Erb Crandall caustic.

La orice spital l-ar fi dus, a doua zi ar fi apărut pe prima pagină a tuturor ziarelor.

CONGRESMEN RĂNIT LA CAP DE O LOVITURĂ MISTERIOASĂ
Asistenții păstrează tăcere despre incidentul din timpul nopții
Campania de realegere a lui Dilbeck pusă sub semnul întrebării

Crandall privi candidatul lipsit de cunoștință și alternă între mânie și panică. Indiferent dacă Dilbeck trăia sau murea, Malcolm Moldowsky ar fi fost extrem de furios și vina avea să se abată din nou asupra lui Crandall. Nu era corect. Cu excepția arestului la domiciliu, apetitele carnale ale lui Dilbeck păreau imposibil de controlat.

— Arată nasol, comentă dansatoarea îmbrăcată acum în haine de stradă. Dacă crapă?

— Țara va pierde atunci alt mare conducător. Cât vă datorăm?

— Domnul Ling a zis cinci de fiecare.

Erb Crandall scoase două mii de dolari dintr-un plic încuiat în locul obișnuit, în sertarul din dreapta jos al biroului lui Dilbeck. Îi dădu banii dansatoarei fără perucă și spuse:

— N-ai fost aici în seara asta, nu m-ai văzut niciodată, nu l-ai văzut niciodată. Același lucru e valabil și pentru cealaltă fată, clar? Nu-l cunoașteți pe bărbatul ăsta.

— Dar eu *nici nu-l cunosc.* Chiar nu știu cine-i.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, zise Erb Crandall.

— N-ar fi trebuit să facă ce-a făcut. Indiferent cine-ar fi.

— Ne pare rău pentru asta. Dacă o să numeri banii, o să vezi cât de rău ne pare.

Ceva se mișcă pe podea; piciorul drept al congresmenului lovea câini satanici nevăzuți.

Dansatoarea fără perucă vârî banii în poșetă și puse poșeta pe umăr.

— N-a existat niciun motiv pentru ce-a făcut. Totul mergea bine, era o petrecere privată plăcută. Nu știu ce l-a apucat.

— Habar n-am, zise Crandall.

Unde era doctorul?

— Poate că n-ar fi trebuit să bem șampania.

— Da, asta-i. Șampania.

Dansatoarea se apropie ca să se mai uite o dată la vânătaia dintre sprâncenele lui Dilbeck.

— La dracu', spuse ea. Are o piatră mare la inel.

— La revedere, rosti Erb Crandall.

— Putem lua limuzina înapoi la Lauderdale?

— Sigur că da, încuviință el. Luați-o. Distrați-vă.

Capitolul 14

Paul Guber nu deborda de entuziasm în privința planului lui Mordecai.

— Nu vreau să mă bag în asta, zise el.

Avocatul plescăi dezaprobator.

— Este o oportunitate rară.

— Te-am mai auzit. Răspunsul este „nu”.

Stând alături de logodnicul ei, Joyce îl îmboldi cu forță:

— Este vorba despre viitorul nostru, Paul. Ne-aranjăm pe viață.

Din expresia rece a tânărului era clar că nu dorea să se aranjeze pe viață cu Joyce. Mordecai simți cum se destramă plasa lui din fire de păianjen și acționă iute pentru a o salva.

— Haideți să facem o plimbare, se adresă el cuplului cu probleme.

Peste o oră se aflau într-un Lincoln care se îndrepta către nord pe o șosea cu două benzi pentru autocamioane cunoscută ca „Nenorocita” 27. Mordecai menținea un monolog constant pentru a-și masca nervozitatea pe autostradă. Joyce uitase ce șofer groaznic era vărul ei; vedere proastă, reflexe întârziate și domeniu limitat de mișcări înapoia volanului din cauza taliei exagerate. Până ajunseră la Clewiston, Paul era un pachet de nervi. Mordecai opri mașina cu o zdruncinătură și se extrase din scaun.

— Unde suntem? întrebă Paul.

— La fabrica de zahăr, răspunse avocatul. Ați vizitat vreuna vreodată?

Fabrica se compunea dintr-o mulțime de depozite, coșuri și clădiri neregulate, întinse pe o suprafață mare. Recoltarea se încheiase cu săptămâni în urmă, așa încât morile erau tăcute și se auzeau numai scârțâiturile cheilor pneumatice; grupuri de mecanici fără cămăși reparau tractoare, remorci și autobuze pentru imigranți. Lângă drum,

un indicator alb-albastru cu vopseaua scorojită anunța FERMA ROJO. Cu litere mai mici scria: „Divizie a Corporației Sweetheart Sugar”.

— Ia ziceți, rosti Mordecai, solicităm un tur?

— Nu, răspunse Paul.

Joyce a refuzat și ea, temându-se ca izurile puternice să nu i se impregneze în țesătura bluzei de import.

Avocatul se lăsă greu pe bara de protecție a mașinii.

— Perfect, zise el. Cum doriți.

Joyce își încrucișă brațele nervoasă.

— E cald și umed aici. Nu poți să treci la subiect?

Mordecai suspină ca o broască țestoasă.

— Țelul acestei călătorii pe teren a fost de a vă ilustra dimensiunile financiare ale cazului vostru. Averea familiei Rojo – indică din bărbie spre indicator – este estimată la patru sute de milioane de dolari.

— Hmmm, făcu Joyce.

— Minimum.

— Noi nu acționăm în judecată familia Rojo, observă Paul Guber.

— Perfect adevărat, spuse avocatul, dar îl acționăm în judecată pe congresmenul lor favorit, cel care face posibilă toată bogăția asta. Ați început să înțelegeți? Bani obținuți din zahăr.

— Eu am fost bătut într-un club de striptease. Atât și nimic mai mult.

— Acesta este aspectul imediat.

— Am avut noroc cu carul că n-a aflat șeful meu. Dacă chestia asta ajunge la tribunal, mi-am luat adio de la slujbă.

— Paul, n-o să mai ai nevoie de o slujbă, îi atrase atenția avocatul. O să ai nevoie de un camion ca să cari banii. Explică-i, Joyce.

Se părea că durerea pricinuită de fotografiile de la petrecerea burlacilor îi trecuse lui Joyce, deoarece susținu din toată inima planul vărului ei.

— Mordecai jură că nu se va ajunge niciodată la tribunal. Scumpule, nu uita că ăsta-i un an electoral.

— Ceea ce înseamnă, interveni avocatul, că înțelegerea financiară va fi promptă, substanțială și absolut secretă. Nu uita că și congresmenul are mult de pierdut.

Paul Guber răspunse printr-un mârâit sceptic.

— Vorbim aici de două-trei milioane de dolari, zise Mordecai. Este o sumă frumușică pentru doi tineri proaspăt căsătoriți.

Optase să nu menționeze rolul lui Shad în planul acela și nici procentajul pe care avea să-l încaseze bodyguardul.

Gânditor, Paul trase un șut unei pietricele, în timp ce un avion cu reacție trecu pe deasupra, înăbușind orice conversație. Când liniștea reveni, se întoarse către Joyce și Mordecai.

— Răspunsul este tot „nu”, anunță el.

— Noaptea poate fi un sfetnic bun, spuse avocatul și clipi cu subînțeles către Joyce. Voi doi ar trebui să discutați asta între patru ochi.

Paul spuse că n-avea nevoie să mai aștepte o noapte și că nu trebuia să discute: refuza pur și simplu să dea pe cineva în judecată.

— Ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat și gata. N- au fost leziuni permanente și – ce naiba! – internarea mi-a fost plătită din asigurarea medicală.

Începu să execute o serie de mișcări rapide de gimnastică, făcând-o pe Joyce să icnească alarmată.

— Vedeți? gâfâi Paul. Săptămâna viitoare mă-ntorc la slujbă.

Exasperat, Mordecai trânti o mână cărnoasă pe capota mașinii.

— Starea ta poate fi definită în mod juridic drept „capacitate diminuată”, îi zise el lui Paul. Asta înseamnă că loviturile primite în cap îți afectează judecata.

Joyce aprobă.

— N-a dormit prea bine.

Paul Guber se opri din sărituri și-și coborî brațele pe lângă trup.

— Voi doi sunteți incredibili, șuieră el străduindu-se să-și recapete suflul. Străfulgerarea ochilor lui Joyce nu reușea să-l intimideze. Probabil că predilecția asta spre planuri și intrigi este o trăsătură de familie.

— Așa crezi? replică Joyce cu glas încordat.

Mordecai păși între ei.

— Gata, gata. Haideți să ne-ntoarcem frumușel acasă.

Joyce insistă să șofeze ea. Mordecai se strecură pe locul de alături și Paul Guber rămase singur pe bancheta din spate. Adormi înainte să ajungă la breteaua spre I-595. Sforăiturile lui stârniră un chicotit lipsit de veselie din partea lui Mordecai.

— Tânărul Paul este stupid, comentă el.

— Mie-mi spui?

— Este o oportunitate extraordinară, urmă avocatul. O ocazie rară, rară de tot.

Joyce întoarse capul spre viitorul ei soț care sforăia. Privirea ei nu era una de iubire pură și totală.

— Mă gândeam…, începu ea.

— Spune.

— Avem realmente nevoie de el? Vreau să spun… după ce s-a terminat… Se prefăcu că se concentrează asupra autostrăzii. Să presupunem că ei sunt de acord cu o compensare imediată – atunci n-ar mai trebui nici măcar să înaintezi o plângere la tribunal, nu?

— Așa este. Câteva telefoane, câteva întâlniri, un cec la purtător – asta-i calea cea mai simplă pentru toți cei implicați.

Joyce coborî glasul.

— Așa că… avem realmente nevoie de el?

Avocatul își mângâie gușile multiple și reflectă pe fundalul sforăiturilor inocente ale clientului său.

— Asta-i o întrebare bună, se adresă el verișoarei sale. O întrebare foarte bună.

•

Când Erin ajunse la *Pupăza creață,* văzu pe acoperiș o echipă de lucrători care demontau reclama de neon. Orly și Shad stăteau în parcare, adânciți în discuție. Când Erin coborî din mașină, Orly îi făcu semn să li se alăture.

— Ei bine, ți s-a împlinit dorința, spuse el.

— Schimbați numele?

— Trebuie, zise Shad. Părea foarte încântat.

Orly îi spuse lui Erin să nu se umfle în pene. Decizia nu avea nicio legătură cu plângerile dansatoarelor; era pur și simplu o chestiune legală.

— Stați să ghicesc, făcu Erin. Mai există un local de striptease cu același nume oribil.

— Nu un local de striptease, răspunse Orly, ci o marcă de drujbe.

Shad își mușcă buza inferioară, silindu-se să nu râdă. Erin era pe punctul de a exploda. Cu o față perfect serioasă, rosti:

— Domnule Orly, n-am auzit în viața mea de drujbele *Pupăza creață.*

— Nici eu n-am auzit, pufni el. Se pare că-s foarte populare în Noua Anglie, de parcă m-ar durea pe mine-n cur de ele.

— Au trimis o adresă, explică Shad. Ne-au amenințat cu tribunalul.

— Îți vine să crezi așa ceva?! Orly ridică brațele în aer. Ne-au zis că le afectăm imaginea corporativă, fiindcă folosim numele pentru a promova sexul și nuditatea. Futu-le neamu-n cur de-avocați!

Un camion cu băutură intră în parcare și Shad își ceru scuze și se duse să verifice încărcătura. Pe acoperiș ultimul vestigiu din plastic din CREAȚĂ căzu sub cheile demontatorilor. Orly se strâmbă scârbit; mai avea încă trei rate de plătit pentru reclamă.

— Cum pizda mă-sii, reflectă el, poți afecta o unealtă de grădinărit?

Erin spuse că era impresionată că firma de drujbe *Pupăza creață* auzise de clubul lui Orly, care se afla atât de departe. Orly îi povesti că fuseseră pârâți de un vânzător de drujbe aflat în vacanță.

— Se pare că era în trecere pe-aici și a remarcat firma.

— Ah, da, se miră Erin. Tocmai trecea pe-aici.

— Una peste alta, căcații mei de avocați au vorbit cu căcații lor de avocați și chestia-i că mai ușor e să schimb firma decât s-ajung la tribunal.

Erin nu se putu abține să nu facă aluzie la Mafie.

— Nu-mi închipuisem niciodată că Mafia s-ar speria de un proces.

— Aici nu-i vorba de sperietură, mormăi Orly. Ea i-o trântise bine de data asta. Nicky și cei ca el nu se dau în vânt după publicitate. Un caz ca ăsta ar putea ajunge pe prima pagină a ziarelor.

— La asta nu mă gândisem.

— Așa c-au decis – dă-i în mă-sa și schimbă firma.

— Sfârșitul unei ere, rosti Erin simulând nostalgia.

— Doar mă cunoști bine. Mi-ar plăcea să mă înfrunt cu nemernicii!

— Dar ei ar putea tărăgăna lucrurile timp de ani buni, zise ea. Mai bine să fiți practic.

Orly își frecă nasul cu furie, de parcă ar fi încercat să alunge un bondar.

— Dacă-ți zice cineva c-asta-i o țară liberă și democrată să știi că mănâncă căcat. Asta-i tot ce pot spune.

Porni fără chef spre intrarea în club. Erin rămase lângă el. Îl întrebă dacă se gândise la alt nume.

— Da, m-am gândit. Și nu vreau să aud niciun comentariu vizavi de el, s-a-nțeles?

— Să-l aud, spuse Erin.

Orly intră în club. Erin nu se simți jignită că nu-i ținuse ușa, ca să intre ea prima. Bărbatul era un porc. N-avea ce să-i facă. În cabinet, el merse direct la frigider și scoase o cutie rece de Dr. Pepper. Nici prin cap nu-i trecuse să-i ofere una lui Erin.

— Spuneți-mi numele cel nou, ceru ea.

— O să te comporți ca o femeie în toată firea? N-o să-ncepi să smiorcăi?

— N-o să smiorcăi.

— Bine, spuse Orly sorbind din cutie. *Scoica roz.* Ce zici?

— Glumiți?

— Cred că-i excelent, plescăi Orly din buze. Feminin. Pontos. Îmi place.

— E groaznic, zise Erin și se ridică să plece.

— Acum nu te-apuca să iști scandal pe-acolo…

— *Scoica roz*?

— Auzi, nu suntem în sala de lectură de la schitul de maici, ci-ntr-un local de striptease. Trebuie să vând un produs.

— Dumneavoastră sunteți patronul, spuse Erin.

— Uneori cred că uiți ce faci ca să-ți câștigi pâinea – că te dezbraci pentru bani. Sau poate că doar preferi să uiți. Orly se legănă înainte și înapoi în scaunul dinapoia biroului. Este doar un nume, scumpo. Produsul nu se schimbă.

Erin nu bătu în retragere. Voia să-l mențină pe Orly în defensivă.

— Ambele Monique, zise el, sunt încântate de *Scoica roz.* Ele spun că sună ca numele unui butic franțuzesc.

— Nu, spuse Erin, sună ca iahtul unui ginecolog.

Orly trânti cutia pe masă.

— Atâta ai în cap! se răsti el. N-am ce-ți face dacă ești obsedată.

Când Erin porni pe hol, îl auzi pe Orly răcnind în urma ei:

— La dracu', e mai șic decât *Parada pieilor*! E mai șic decât muiștii ăia de Ling!

•

Sergentul Al García își petrecu dimineața la o dolină inundată de la periferia lui Hialeah. Căuta capul lui Francisco Goyo. Goyo era un dealer de arme care fusese răpit în Key Biscayne, ucis în Carol City și dezmembrat în Homestead. Părți ale corpului său apăruseră dintr-un capăt în celălalt al Districtului Dade. Al García parcursese sute de kilometri amari în Caprice, colectând mâinile, picioarele, trunchiul și membrele lui Francisco Goyo. García detesta dezmembrările, fiindcă hârțoagele se multiplicau direct proporțional cu numărul părților trupului; avea nevoie de câteva ore ca să scrie despre un simplu deget mare retezat. Evident, cazul Goyo dăduse naștere la pariuri. Ca să câștigi, trebuia să împerechezi o componentă specifică din Goyo cu data descoperirii. Când un apelant anonim anunțase că văzuse un cap fără trup plutind în Hialeah, detectivul Jimbo Fletcher emisese un răget de încântare – în cazul în care capul îi aparținea dealerului ucis, Fletcher ar fi câștigat șaizeci și cinci de dolari. Oricât îl detesta García pe Fletcher, se pomeni sperând ca țeasta să fi aparținut răposatului señor Goyo. García dorea să închidă cazul. Avea un suspect și un mobil; îi lipsea doar un cadavru semiasamblat.

În timp ce scafandrii poliției examinau adâncimile lăptoase ale apei din dolină, García se plimba pe mal. Vântul sufla atât de puternic, încât nu-și putea aprinde o țigară. Nisipul dinspre prundișul calcaros al muntelui șfichiuia, înțepându-i ochii detectivului. Mergând prin mizeria cu aspect de cretă, García își întoarse gândurile la Jerry Killian și la obstacolele aproape imposibile ridicate în calea rezolvării cazului acela. Jurisdicția era un adevărat mărăciniș și depindea de locul unde murise Killian. Dacă

fusese ucis în apartamentul lui, cazul aparținea poliției din Fort Lauderdale. Dacă fusese ucis în apropierea râului din Montana, investigația revenea autorităților din Districtul Mineral. Iar dacă Killian fusese răpit împotriva voinței sale din statul Florida în statul Montana, trebuia să intre în acțiune FBI-ul.

García însuși nu avea niciun fel de jurisdicție, niciun pretext legitim pentru a se ocupa de caz, cu o excepție: nimeni altul nu părea interesat. Detectivul era obsedat de convingerea de modă veche potrivit căreia niciun criminal n-ar trebui să scape cu fața curată. De asemenea, el dorea să-i pedepsească pe nenorociții care stricaseră vacanța familiei sale. Posibila implicare a unui politician de vârf sporea importanța acțiunii sale. De fapt García devenise atât de fascinat de cazul Killian, încât era ispitit să-și ia concediu pe caz de boală pentru a scăpa de îndatoririle sale criminalistice din Districtul Dade. Detesta fiecare minut pe care-l irosea cu rutinele unor crime obișnuite, așa cum erau fragmentele lui Francisco Goyo livrate în pungi. Era vorba despre un infractor banal, cu un cazier lung de cinci pagini. Lumea se îmbunătățise în urma dispariției lui bruște. „De ce oare”, se întrebă García, „mă aflu eu aici, căutându-i capul?” Finalitatea cosmică îi scăpa.

La amiază unul dintre scafandrii poliției apăru la suprafață, cu un plescăit sonor. Îndreptându-se spre mal, ținea un obiect cât mai sus cu putință, ferindu-l de apă. Obiectul avea forma unei nuci mari de cocos. Presupunând situația cea mai rea, García scoase din portbagajul Caprice-ului dosarul voluminos al cazului Goyo. Când reveni pe mal, îi descoperi pe scafandri adunați în jurul capului retezat al unui porc mare, vărgat. Porcul purta o șapcă de baseball Atlanta Braves.

— Pe Fletcher o să-l apuce pandaliile, comentă García.

Scafandrii discutară între ei despre semnificația descoperirii. Sacrificiile de animale erau frecvente printre practicanții cultului Santería de magie neagră, popular în unele regiuni ale Floridei de Sud. Găini, capre, broaște țestoase și alte creaturi erau ucise pentru a îmbuna divinități specifice; în funcție de ceremonial, descoperirea acestor ofrande sinistre în locuri publice nu reprezenta ceva neobișnuit. Totuși șapca de baseball era o enigmă și niciun polițist nu știa ce să înțeleagă din asta. Porcul fusese decapitat ca blestem abătut asupra echipei Atlanta sau ca tribut? Scafandrii îl consultară în această privință pe García. Fiind cubanezul cel mai vârstnic, se presupunea că deținea și cele mai multe cunoștințe în problemele oculte.

— Nu-i un sacrificiu religios, improviză García. Este un animal de companie.

— Nu cred, pufni scafandrul care găsise capul.

— Nu te-ai uitat niciodată la serialul *Green Acres*? Acolo aveau un porc extraordinar.

— Haide, Al, zise scafandrul. Ce oameni sunt ăia care și-ar ucide propriul animal de companie?

— Auzi, *chico,* este recesiune. Nu te mai poți baza pe nimic.

Încheind pe nota aceea sumbră, García plecă de la dolină. În loc să revină la secție, intră pe breteaua ce ducea spre nord, către Districtul Broward. Pe drum se opri la un mall, îi telefonă lui Donna și-i spuse că probabil va întârzia la cină.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea.

— Chestiile obișnuite, răspunse García. Crime. Gagici topless. Lupte în pielea goală în ulei.

— Bietul de tine.

— Ne vedem diseară.

— Bine, spuse Donna. Aștept o povestire pe cinste.

•

Shad era tot ce se așteptase García și mai mult decât atât. Musculatura bărbatului era enormă, dar

tipică pentru profesiunea lui. Detectivul a fost mai impresionat de amenințarea pe care o degaja prezența lui Shad în ansamblu – țeasta netedă și strălucitoare, prognatismul feroce, ochii congestionați, dar inexpresivi. Vârsta bărbatului era imposibil de ghicit. El nu era atât un mutant, cât un dinozaur în viață, clipind rar din ochi și fiind complet netemător. Când vorbea, glasul îi era scăzut, dar tonul dur. Când zâmbea, ceea ce se întâmpla rareori, nu i se vedea niciun dinte.

Erin Grant părea totuși să aibă încredere în el. Din asta, García deduse că, în ciuda aspectului său brutal, Shad era un gentleman față de dansatoare. Era un semn plin de speranțe.

Găsiră un separeu relativ curat lângă o colivie pentru dansatoare. Erin îl rugă pe Kevin să reducă puțin volumul sonor, pentru ca García să nu fie nevoit să urle ca să acopere muzica. Detectivul întinse pe masă câteva fotografii alb-negru. Fără să i se dea vreun indiciu, Erin îl identifică imediat pe bețivul cu sticla de șampanie.

— Atât doar că avea mustață, arătă ea.

García arăta de-a dreptul încântat.

— Știi cine este? Faimosul nostru congresmen Dilbeck!

Privind fix fotografia, Erin se gândi: „Grozav. Asta-i bafta mea."

— Era un nebun, zise ea. Un bețiv sărit de pe fix.

Detectivul aprobă entuziast.

— N-ai pus încă lucrurile cap la cap? Amicul tău, micuțul Jerry, a văzut agresiunea, l-a recunoscut pe Dilbeck pe scenă și a întrevăzut imediat niște posibilități minunate. Dintre toate opțiunile de șantaj, el a ales-o însă pe cea mai altruistă dintre toate: să aranjeze ca tu să-ți recapeți fiica. Cel puțin așa a crezut…

Erin nu-și putea desprinde ochii de la fotografia lui Dilbeck – surâsul scrobit și ochii înfumurați.

Nu păruse atât de distins atunci când îi spărsese capul lui Paul Guber.

— Nenorocitul dracului, spuse ea.

Al García aşteptă confirmarea lui Shad în privinţa identităţii beţivului libidinos. Nu auzi nimic.

— Ţi se pare cunoscut? îl întrebă.

— Nu, răspunse Shad.

Trebuia să se consulte cu Mordecai cât mai repede cu putinţă. Implicarea poliţiei putea distruge planul avocatului, afectând serios pensionarea lui Shad.

García alese o fotografie a lui Erb Crandall.

— Dar el?

Fruntea lui Shad se încreţi.

— Nu sunt sigur.

— Foarte posibil, vorbi García. Domnul Crandall are permis pentru deţinerea de arme de foc mici. El şi alţi şaptezeci şi cinci de mii de locuitori de vază din Florida.

Shad se interesă dacă domnul Crandall era bodyguard profesionist. García răspunse că titulatura lui oficială era Asistent Executiv al Congresmenului Dilbeck.

— Adică babysitter, adăugă detectivul ciocănind cu degetul în chipul nezâmbitor al lui Crandall. După cum umblă vorba şi „omul cu punga”, intermediarul care preia banii. Dar asta ne interesează prea puţin.

García o întrebă pe Erin despre celelalte fotografii – diverşi secretari şi prieteni apropiaţi ai lui David Dilbeck – însă niciuna nu părea familiară.

— Aşadar, iată care-i scenariul nostru, rosti García unindu-şi vârfurile degetelor. Domnişoara Grant i-a identificat pe congresmenul Dilbeck şi pe domnul Crandall ca fiind în *Pupăza creaţă* în seara de 6 septembrie. De asemenea, ea l-a identificat pe congresmen ca fiind persoana care a suit pe scenă şi a atacat alt client. Atacul a luat sfârşit când

domnul Crandall a scos o armă și l-a escortat pe domnul Dilbeck afară din club. Este corect?

— Da, aprobă Erin și privi bănuitor spre Shad care se foi stânjenit.

Nu se simțea în largul lui să n-o ajute. Dacă ea și polițistul ar fi știut despre fotografia acuzatoare a lui Mordecai!

— Nu-i nimic, domnule Shad, zise García. Dacă nu-ți amintești, nu-ți amintești și gata. Nu te rog decât să te mai gândești.

— În fiecare seară văd idioți. Au început să semene între ei.

— Hristoase, știu exact la ce te referi. Erin, pot să beau o Diet Coke?

— Nu-i chelneriță, zise Shad.

— Îmi cer scuze, ai dreptate. O să mi-o iau și singur…

García dădu să se ridice, dar Erin îi făcu semn să rămână așezat.

— Oricum trebuie să mă îmbrac. Când mă întorc, o să aduc trei.

Când Erin se îndreptă spre vestiar, Shad dădu să iasă din separeu. Al García îl prinse de cot și-i ceru să stea locului. Nu era sigur dacă Shad a fost uluit sau amuzat de ordinul lui.

Detectivul se apropie mai mult de Shad.

— Ascultă-mă bine, domnule Manager de Sală. Nu-ți cunosc intențiile și nu știu din ce cauză te-a lăsat în asemenea hal memoria. Este treaba ta și-n tot cazul nu-mi datorezi mie absolut nimic. Știu însă că ții la doamna aceasta frumoasă, nu-i așa?

Grumazul imens al lui Shad pulsa, reliefându-i venele.

— Uite care-i treaba, urmă García. Ea este implicată într-un șantaj. Nu-i vina ei, ci a unui client îndrăgostit până peste urechi care a încercat să facă pe eroul și s-o readucă pe fetița doamnei de la fostul ei soț. Îl cunoști pe domnul Darrell Grant, nu?

Shad încuviință imperceptibil.

— Aha! Memoria ți se îmbunătățește de la o clipă la alta. García hohoti sonor. Oricum, ideea era să-l șantajeze nițel pe congresmen și să-l facă să intervină pe lângă judecătorul de divorțuri. Doamna își recăpăta fetița și clientul devenea un cavaler neprihănit. Atât doar că cineva l-a lichidat înainte s-o facă și de aceea mă găsesc eu aici.

— Spui că Erin ar avea necazuri?

— S-ar putea. Este an electoral, adică momentul cel mai nepotrivit de pe lume pentru un scandal cu tentă sexuală. S-ar putea ca ei să gândească: ce dracu', cine-o să simtă lipsa unei stripteuze?

— Nu-i stripteuză. Dansează.

— Ideea este că nu vrei s-o vezi moartă. Nici eu nu vreau. Este o persoană drăguță, muncește din greu, își iubește copilul și-așa mai departe. Așa că dacă ceva important se clintește în căpățâna asta a ta incredibil de mare, dă-mi un telefon. García strânse fotografiile și le strecură în haină. În caz că n-ai observat, am nevoie de tot ajutorul pe care l-aș putea căpăta.

Expresia lui Shad era ca de piatră și totuși pe dinăuntru era răscolit. Se pricepea bine la polițiști și știa că acesta nu mânca rahat. Se putea ca Erin să fi fost în pericol real și pentru ce… politică? Femeia era dansatoare, ce Dumnezeu! Tot ce-și dorea de la viață era să-și recapete fetița.

O nebunie: asta era! Toată lumea o luase razna. Shad simți o căldură stranie în piept.

García se sculă și puse pe masă o bancnotă de cinci dolari.

— Poți să iei Cola mea, spuse el. Pari însetat.

Capitolul 15

Congresmenul Dilbeck se trezi, simțind izul pișcător al coloniei lui Malcolm Moldowsky. Se ridică, tușind spasmodic. La piciorul patului se aflau Moldy și Erb Crandall, care păreau duri și lipsiți de înțelegere.

Salutul lui Moldowsky confirmă starea generală a celor doi.

— Bună dimineața, creier-de-căcat.

— Salut, Malcolm.

— Erb mi-a povestit despre seara ta.

— Scuză-mă, Malcolm, m-am lăsat dus de val.

— Știi ce trebuie să facem cu tine? Trebuie să te-nvățăm să te masturbezi creativ. Atunci poate că nu le-ai mai deranja pe femei.

— Păpușile alea gonflabile ar trebui să fie numai bune, spuse Crandall. O să comandăm un set întreg – toate formele și culorile.

Dilbeck se simți amețit. Încet, își coborî pe pernă capul care-i bubuia. Era ușurat să vadă că se găsea în propriul lui dormitor, nu în spital. Din asta deduse, poate prematur, că nu pățise nimic serios. Atingându-și vânătaia, gemu melodramatic; cucuiul era uriaș.

— N-ar trebui să mă vadă un doctor? întrebă el.

— Te-a văzut deja și a plecat, răspunse Crandall. Ești un tip foarte norocos – nici comoție, nici leziuni cerebrale.

— N-are leziuni pentru că n-are creier, comentă Moldy.

Congresmenul îi rugă să-l lase; durerea de cap era ucigătoare.

— David, diseară trebuie să participi la o acțiune de strângere de fonduri.

— Nici vorbă, Malcolm. Uită-te la mine. *Uită-te la mine*! Moldowsky se apropie de Dilbeck și se aplecă, privindu-l cu gravitate, ca un dentist.

— În niciun caz nu vei absenta de la acțiunea asta, ai înțeles? Ținta este Bradley, Kerry and Moynihan, care nu doresc să fie tratați cu superioritate. Mai important încă, de la Capitoliu vin șase voturi potențiale în favoarea zahărului.

— Tipii ăia sunt încă șucăriți de chestia cu creșterea salariilor…

— Foarte șucăriți, zise Moldowsky. De aceea îi aducem cu avionul la clasa întâi. De aceea în apartamentele de la hotel îi așteaptă șampanie Dom Perignon și citrice proaspete. Este momentul să-i convingem, Davey. Toți se bizuie pe tine să faci din nou lucrurile așa cum se cuvine.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă că, printre alții, a sunat bătrânul Rojo.

Copleșit de moscul lui Moldowsky, Dilbeck începu să strănute violent. Moldy se retrase iute, ferindu-și gura și nasul de microbii zburători. După ce își regăsi respirația normală, congresmenul anunță că el nu avea să fie văzut în public într-o stare atât de jalnică.

— Nu-i vorba de public, David, zise Erb Crandall, ci de fraierii cu meniul de o mie de parai. Zi-le orice vrei. Zi-le c-ai încasat o minge de golf în cap.

— Nu permitem accesul mass-media, adăugă Moldy. Poți să minți orice-ți trece prin dovleac.

David Dilbeck se strâmbă, pipăindu-și vânătaia.

— Și radiografiile? întrebă el. Cum pot fi siguri în privința comoției dacă nu mi-au făcut radiografie?

— Doctorul ți-a examinat urechile, explică Crandall, căutând hemoragii recente.

— Doamne Dumnezeule!

Scâncelile lui Dilbeck îi zgâriau pe Moldowsky direct pe nervi.

— O să-ți punem gheață pe devlă, e bine? O să zaci toată ziua întins pe spate și cucuiul o să dispară până diseară.

— Exact, încuviință Crandall. O să fii fermecător ca-ntotdeauna.

— Nu mai tratați situația cu ușurință.

Moldowsky desfăcu capacul unui flacon cu medicamente și scoase două tablete portocalii. Îl instrui pe Dilbeck să le înghită împotriva durerii de cap.

— Erb mi-a povestit ce s-a-ntâmplat. După părerea mea, ai avut noroc că fata nu ți-a călcat boașele-n picioare.

Ca de obicei, congresmenul nu-și amintea aproape nimic despre incident.

— Cum o chema? se interesă el.

— Jeanne Kirkpatrick, zise Erb Crandall. Un număr foarte spectaculos.

— Vorbesc serios, nu-mi pot reaminti absolut nimic. Cum o chema… Cum arăta… Dacă era blondă sau roșcată… Dumnezeule, a dispărut totul!

— Așa să rămână, zise Moldy. Trase draperiile pentru a face întuneric în dormitor. Odihnește-te. Ai avut o noapte agitată.

— Malcolm?

— Ce-i, Dave?

— Asta a fost ultima dată, îți jur în fața lui Dumnezeu. M-am lecuit.

— Mi-ar plăcea să te cred. Realmente mi-ar plăcea.

— Îți jur pe mormântul mamei mele, Malcolm. Niciodată. Gata! Mă doare groaznic.

Moldowsky își luă la revedere și părăsi încăperea. Parfumul lui rămase însă în urmă ca un smog industrial. Crandall vârî cuburi de gheață într-un prosop și-l puse pe fruntea congresmenului.

— Erb, mă crezi? întrebă Dilbeck. Mi-a ieșit pentru totdeauna din organism.

— Bravo, spuse Crandall. Dacă ai nevoie de mine, sunt pe hol. Încearcă să dormi.

David Dilbeck adormi și imagini psihedelice apărură și fulgerară înapoia pleoapelor sale ce

zvâcneau. În cele din urmă jerbele de stele care se intersectau lăsară loc unor scene liniștitoare. Congresmenul visă o dansatoare superbă cu păr castaniu lung, sâni mici și rotunzi și un zâmbet care putea opri în loc și inima unui călău.

Când Dilbeck se trezi, gheața din prosop se topise și perna i se udase sub obraz. Respirația îi era fierbinte și neregulată, dar capul nu-i mai pulsa de durere. Se ridică brusc în capul oaselor, convins că femeia care dansase în visul lui era reală, că el nu putuse visa un asemenea surâs.

O văzuse undeva pe dansatoarea aceea: o clipă de lumină îngropată adânc în memorie de o amnezie cauzată de băutură.

Da, o văzuse. Și în mod cât se poate de clar, zâmbea.

— De ce zâmbea? se adresă congresmenul pe un ton lălăit pereților tăcuți. Cine-i frumusețea asta?

Își azvârli pătura și sări din pat. Podeaua i se legănă sub picioare. Se împletici în baie și aprinse lumina. Neliniștit își examină ambele urechi în căutare de sânge, dar nu găsi decât dopuri de ceară.

— Cine-i ea? strigă spre oglindă. Ce vrea cu mine?

•

După nicio săptămână Marvela părăsi clubul, trecând la *Parada pieilor.* Oferta fusese o primă de instalare de cinci sute de dolari, liber în ziua de luni și o garderobă nouă. Orly era alb ca varul la față. Tuturor celor care-l ascultau le declară că din clipa aceasta frații Ling erau ca și morți – momeală de aligatori, îngrășământ pentru orhidee, cârnați pentru micul dejun, M-O-R-Ț-I. Orly mai spunea că telefonase la Staten Island și aranjase cu un asasin profesionist. Nimeni nu-i fura dansatoarele fără s-o ia pe cocoașă!

În ziua următoare, montă o instalație de produs vânt printre spoturile inferioare de pe scena principală. Spuse că aceasta făcea parte dintr-o

campanie nouă prin care *Scoica roz* avea să devină un local șic – nume nou și imagine nouă și modernă. Erin și celelalte dansatoare suspectau că Orly se moderniza în principal pentru a face față concurenței din partea detestabililor Ling.

Instalația de produs vânt era un ventilator electric capsulat, orientat sub un unghi care permitea curentului de aer să fluture părul dansatoarelor. Efectul dorit era să le confere un aspect sălbatic și senzual.

— M-am inspirat din videoclipurile lui Stevie Nicks de la Fleetwood Mac, îi spuse Orly lui Erin. Du-te și-ncearcă.

Ea dansă un număr scurt în fața instalației de produs vânt. Aerul care o izbea în față o făcea să clipească întruna. Nu se simțea teribil de sexy.

După aceea Orly zise:

— De vină-i părul tău.

— Iar începem?

— De ce nu m-asculți, măcar o dată? Ai muri dacă l-ai lăsa să-ți crească mai jos de umeri? Sau cel puțin să-l faci permanent.

Știa că n-avea rost să amintească de vopsit.

— Stevie are stilul ei, eu îl am pe al meu, spuse Erin.

— Am cumpărat și tuburi cu fum și un stroboscop cu neon albastru.

— Vă străduiți serios, zise Erin, și toate apreciem luciul acesta.

Ar fi fost și mai grozav dacă ar fi scos din program nenorocitele alea de lupte în ulei.

Orly deschise o cutie de șervețele noi pentru cocteiluri – roz, evident.

— Observi ceva? întrebă el. Ia uită-te! Nu mai sunt nici țâțici, nici păsărici.

Anterior, pe șervețelele clubului fuseseră desenele unor nuduri ispititoare purtând pălării cu pene și pantofi cu tocuri cui. Erin prefera rozul simplu.

— Sunt elegante, comentă ea, relativ vorbind.

Orly era încântat.

— M-am gândit: de ce să le-ncarc cu țâțe și-altele? N-are rost să te uiți la bijboaca de pe-un șervețel, când exemplarul autentic îți flutură-n fața nasului.

— Bine gândit, spuse Erin.

Nu mai avea nicio speranță în privința lui Orly și totuși cel puțin bărbatul se străduia. Ba chiar dansatoarelor cu părul lung și celor cu peruci părea să le facă plăcere să danseze în fața instalației de produs vânt. Numai Urbana Sprawl refuzase s-o folosească, plângându-se că ventilatorul îi agrava alergia la praf. Spunea că nu exista niciun mod elegant prin care o persoană în pielea goală putea să-și rezolve problema nasului care-i curgea, mai ales în timp ce dansa. Fără chef, Orly acceptase.

Discuțiile despre noua instalație de produs vânt continuară toată seara în vestiar. Majoritatea dansatoarelor o considerau o investiție meritorie; era îmbucurător să-l vadă pe Orly cheltuind pentru îmbunătățiri importante. Feedbackul preliminar din partea clienților era de asemenea pozitiv, judecând după bacșișuri. Pentru obișnuiții clubului, părul fluturat de vânt reprezenta o digresiune interesantă de la pașii împleticiți și zvâcnirile din pelvis efectuate fără tragere de inimă.

— Apropo de clienți, zise Erin, îl mai țineți minte pe domnul Ginitor?

Cele două Monique spuseră că ele îl țineau minte. Erin le întrebă dacă își aminteau să-l fi văzut în seara atacului cu sticla de șampanie. Monique Jr. spuse că da, fiindcă ea îi acorda un dans privat la masa numărul trei când izbucnise scandalul. Își amintea foarte bine, deoarece Jerry Killian fugise la scena principală pentru a vedea ce se întâmplă, lăsând-o neplătită și dansând pe o masă goală.

— M-am sictirit, spuse Monique Jr., dar el s-a-ntors mai târziu și mi-a dat zece dolari.

Dădu ochii peste cap, batjocoritor.

— A zis ceva? întrebă Erin.

— A zis că am sfârcuri îndrăznețe – nu știu ce dracu' voia să spună…

— Nu, vreau să știu dacă a zis ceva despre ce a văzut… despre bătaie?

— M-a întrebat dacă-l cunoșteam pe cel cu sticla și i-am răspuns că nu. Dup-aia m-a-ntrebat dacă știu ce-i cavalerismul și i-am zis că sigur că știu ce este. „Ei bine", a zis el, „o să te bucuri să afli că n-a murit." Eu i-am zis că-i grozav, că mă bucur s-o aud. Dup-aia a-nceput iar tirada despre sfârcurile mele.

Urbana Sprawl fu impresionată de relatarea amănunțită a lui Monique Jr. despre o conversație purtată cu trei săptămâni în urmă; majoritatea dansatoarelor ignorau flecărelile clienților.

— Mi-i amintesc întotdeauna p-ăia care dau bacșișuri de căcat, explică Monique Jr., tot așa cum mi-i amintesc pe cei care dau bacșișuri adevărate.

Erin își aranjă părul cu palmele, se rujă și se îndreptă pentru un dans în trei în colivie. Kevin puse una dintre melodiile ei favorite cu Allman Brothers și Erin îi trimise un sărut. Cântecele lungi nu erau bune pentru local, însă ocazional ea avea nevoie de unul care s-o ajute să iasă din rutină și să plutească odată cu muzica.

În seara aceasta se folosi de timpul respectiv pentru a se gândi la crimă. Faptele păreau să se potrivească în scenariul sergentului Al García: Killian fusese în local când congresmenul aţâţat își ieșise din minți. Omulețul probabil că-l recunoscuse pe Dilbeck în ciuda mustății false și clocise ideea unui șantaj.

Iar peste câteva zile fusese ucis…

Erin era atât de absorbită de gânduri, încât nu-l observă imediat pe client. Acesta se afla sub colivie, privindu-i fundul și așteptându-se să se răsucească în direcția lui. În cele din urmă o strigă

pe nume și ea dansă spre bare. El se întinse și-i vârî niște bani în jartieră. Era o bancnotă de cincizeci de dolari. Erin zâmbi și-și încrucișă brațele peste sâni, simulând că era topită de iubire. Mai târziu se așeză la masa lui pentru a-i mulțumi, un ritual în localurile de striptease atunci când un client dădea un bacșiș excepțional. O vizită de trei-patru minute era considerată suficientă; dacă era mai lungă, răpea timp prețios din programul dansatoarei. Pălăvrăgelile prietenoase lăsau loc inevitabil negocierilor și stripteuzele experimentate erau maestre ale combinațiilor. O bună dansatoare pe mese putea lucra pentru același client vreo șase numere private între dansurile de pe scenă. Cele mai multe așa își câștigau banii; Erin era singura care se limita la bacșișurile de pe scenă.

Bărbatul acesta era trecut de cincizeci de ani și îmbrăcat ca un funcționar superior de la bancă. Sorbea cu prea multă atenție un Jack Daniel's și nu se sinchisise să-și slăbească nodul cravatei. În mod evident, avea planuri pentru seara aceea. Când Erin îi mulțumi pentru bani, el se întinse către mâna ei.

— Dacă plătesc atâta ca să văd, imaginează-ți cât aș fi în stare să plătesc ca să și ating.

„Alt vrăjitor", gândi Erin. Încercă să se retragă, dar bărbatul nu o lăsă.

— În mod evident, zise ea, este prima ta seară aici.

— De unde știi?

— Lasă-mă să ghicesc… ești din Vestul Mijlociu – Chicago, Minneapolis?

— St Paul, zise bărbatul. Ești pricepută, bombonico.

— „Bombonico"? Asta-i tot ce ai mai bun?

Erin n-avea chef de pălăvrăgeli idioate. Trecuseră multe luni de când fusese pipăită de un obsedat din afara orașului – „Chiloței-dulci" îi spusese acela. Fusese din Syracuse și avusese

brațele cele mai păroase pe care le văzuse ea în afara grădinii zoologice.

— Te rog să-mi dai drumul, îi spuse lui St Paul.

— Dansează pentru mine.

— Am făcut-o.

— Nu aici. Am o cameră cu ieșire la plajă. Degetele îi erau uscate și strângeau ferm. O cameră cu saună.

— Nu, mulțumesc.

— Pentru două mii de dolari?

— Nu merit atâta, crede-mă.

Erin își înfipse unghiile în partea moale și cărnoasă de sub încheietura bărbatului. Acesta răcni furios și-i dădu drumul mâinii. Când ea își împinse scaunul pentru a se îndepărta de masă, piciorul bărbatului se repezi și-i răsturnă scaunul. Erin căzu pe spate.

Hohotele de râs ale clientului se stinseră cu un piuit din epiglotă. Erin se ridică și-i văzu fața strânsă în îndoitura brațului lui Shad. Chipul îi era însângerat și cuprins de o remușcare profundă. Shad îl pocnea în stilul lui obișnuit, calm și metodic, totuși pe fața sa Erin văzu furie autentică, lucru rar.

— Ajunge, îi spuse.

Shad îl lăsă pe bărbat să cadă, cu fața în jos. Clientul se rostogoli pe spate și bolborosi ceva despre acționarea în judecată.

— Serios? zise Shad. Vrei s-o suni pe nevastă-ta? Să-ți aduc telefonul. Îl izbi puternic cu vârful cizmei. Ia zi?

Peste zece minute, bărbatul din St Paul era legat cu centura în Fordul Thunderbird negru, închiriat. Își potrivi oglinda retrovizoare pentru a-și verifica starea nasului și buzelor, care erau umflate ca una dintre măștile de ceară folosite la balurile mascate.

Shad se rezemă de portiera mașinii.

— Să nu te mai întorci vreodată pe-aici, îl sfătui.

— N-am avut nicio intenție rea.

— Aduce ea cu o prostituată? Țeasta spână a lui Shad umplea fereastra. Spune-mi, amice. Doamna arată ca o curvă?

Bărbatul din St Paul tremura din tot corpul.

— Îmi pare realmente rău.

Shad o chemă pe Erin la mașină și-i spuse bărbatului să-și ceară scuze din nou, ceea ce acesta făcu din toată inima.

— Trebui să înveți cum să te porți, observă Erin.

— Îmi pare foarte rău. Mă jur în fața Domnului.

— Ce fel de loc crezi că-i ăsta? întrebă Shad. Ți se pare c-ar fi un bordel?

Bărbatul clătină țeapăn din cap.

— Aici este un local șic, interveni Erin. Sunt sigură că ai remarcat șervețelele.

Bărbatul din St Paul dispăru grăbit în noaptea din Florida. Erin îl cuprinse pe Shad cu brațul pe după mijloc.

— Ești destul de iritat în seara asta, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— Am fost doar îngrijorat în privința ta, asta-i tot.

— De ce?

— Fiindcă în lume sunt mulți oameni răi, de-aia.

Ea izbucni în râs.

— Dar tu te afli aici ca să mă protejezi.

— Exact, spuse Shad.

Primul lucru pe care avea să-l facă mâine dimineață avea să fie să se ducă la Mordecai și să-i spună că înțelegerea căzuse. Miza era mult prea mare.

De undeva de pe stradă se auzi vuietul sirenelor. În scurt timp un echipaj de poliție goni pe lângă *Scoica roz*; apoi o ambulanță, alte două echipaje de poliție, altă salvare. Shad și Erin se apropiară de trotuar pentru a vedea dacă fusese un accident de circulație. Peste câteva momente li se alătură Orly, care gâlgâia de satisfacție.

— *Există* un Dumnezeu! anunță el.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Erin.

— Ascultați numai.

De parcă li s-ar fi făcut semn, sirenele începură să se diminueze, una câte una. Girofarurile se strânseseră la vreo șase intersecții depărtare, de cealaltă parte a autostrăzii.

— Probabil c-a fost un accident, zise Erin.

Orly chicoti.

— Nu-i niciun accident. Este *Parada pieilor.*

— Ce-ați făcut? întrebă Shad. Ați aranjat ceva?

— Nu eu, Marvela. Tocmai m-a sunat, șiroind din ochișorii ei frumoși. Orly jubila. Își vrea înapoi slujba cea veche. Ha!

— S-a întâmplat ceva rău, spuse Shad.

— Da, rânji Orly, ceva foarte rău. Le-a murit un tip la masă.

„Biata Marvela", gândi Erin.

— Și nu unul oarecare, urmă Orly. Ditamai judecătorul.

Erin se auzi întrebând:

— Care judecător?

— Cui îi pasă? Un judecător mort rămâne mort. Futu-le neamu-n cur de Ling, sper că acum se cacă pe ei de frică…

Erin porni pe stradă spre luminile albastre și roșii care clipeau. Orly o strigă, însă ea continua să meargă. Traficul încetini și câțiva șoferi claxonară incitați. Erin merse mai departe în pantofii ei cu tocuri cui, tanga cu paiete și sutienul din dantelă neagră, îndreptându-se către luminile ce pâlpâiau, iuțind pasul, spunându-și: poate că, poate că, oh, poate că domnul Orly are dreptate.

Poate că există un Dumnezeu.

•

Judecătorul o considera pe Marvela un arhanghel fermecător și delicios. Ea era singura din clubul lui Orly care flirta cunoscător. Celelalte stripteuze erau detașate, superficiale, chiar reci; unele refuzaseră să danseze pentru el. Judecătorul bănuia că Erin le înveninase pe celelalte împotriva lui – probabil că-l disprețuiau pentru că le

despărțea prietena de unicul ei copil. Ce nedreptate! Justificarea exista acolo, în Biblie, clară ca lumina zilei, dar niciuna dintre dansatoare nu dorise să-l asculte explicând, indiferent cât de mari ar fi fost bacșișurile pe care le oferise. Fiecare om, le-ar fi explicat judecătorul, era înzestrat cu un har. Fiecare om avea un țel aparte pe acest Pământ. Calitatea de mamă, le-ar fi explicat, era un har, iar calitatea de a dansa goală era altul.

Fiind nou-venită în local, Marvela nu știa că judecătorul fusese ostracizat în mod neoficial. Îi oferise niște dansuri pe masă extraordinare și în câteva zile îi sucise mințile. Când ea plecase din clubul lui Orly, judecătorul o urmase fără șovăială la *Parada pieilor* și la brava lume nouă a dansurilor intime.

Distanța dintre cele două cluburi era de opt sute de metri, însă drumul păruse că durase o eternitate. Judecătorul găsise un loc de parcare departe de luminile stradale, pentru a evita să fie recunoscut de vreun automobilist. Discreția era extrem de importantă până ce era reconfirmat pentru tribunalul federal. După aceea avea să fie liber să se recreeze cum poftea; din câte știa, nimeni nu fusese vreodată pus sub acuzare pentru frecventarea unui bar de pizdulici.

Când judecătorul oprise motorul, inima îi bubuia sub coastele firave. Se simțise amețit, dar apreciase că amețeala se datora incitării față de ceea ce-l aștepta. Înainte de a intra în localul încețoșat al celor doi Ling, recitase în gând o rugăciune, mulțumind Domnului în avans pentru binecuvântările pe care urma să le primească. Avea să-și poată pune palmele pe frumoasa Marvela, s-o simtă frecându-și de el coapsele catifelate – toate acelea aveau să fie visuri transpuse în realitate!

Din nefericire pentru judecător, visurile nu se transpuseră în realitate. Anticiparea îl omorî cu câteva clipe înainte de începerea dansului intim. Muri cu limba pe masă și Biblia ținută în echilibru

pe genunchi. O mână îi era încleștată pe prohab ca gheara unui homar; rămase acolo pe toată durata manevrelor viguroase de resuscitare, inclusiv a masajului cardio-pulmonar.

Moartea luase forma unei hemoragii cerebrale masive. O parte însemnată din creierul judecătorului explodase practic în clipa în care Marvela își lăsase bustiera peste creștetul capului lui. Un bodyguard cu gândire rapidă îndepărtase obiectul înainte de sosirea paramedicilor.

Ținând seama de trafic, timpul de reacție al acestora fusese remarcabil. Disperați, cei doi Ling nu avură nicio posibilitate să scoată corpul din local; tot ce au putut face a fost să scâncească înaintea haosului. La două secunde de la apariția primului polițist, *Parada pieilor* se goli de parcă s-ar fi anunțat o scurgere de gaze toxice. Barmanii și dansatoarele fugiseră ultimii.

Când Erin ajunse acolo, văzu un bătrân întins pe podea. Era înconjurat de personal medical tânăr, în uniforme albastre. Unul dintre ei îngenunchease lângă forma nemișcată și lovea pieptul bărbatului în sincronizare perfectă cu *Rythm Nation* al lui Janet Jackson care răsuna din difuzoare. Frații Ling rămăseseră departe de scenă, plângându-se de publicitatea proastă, pierderea veniturilor și o posibilă vizită a agenților statali care se ocupau de comercializarea băuturilor alcoolice.

Erin înaintă destins și se opri între paramedici. Eforturile de salvare a vieții se reduceau odată cu muzica. Bărbatul de pe podea era în mod clar mort. Erin se aplecă pentru a-i examina chipul; părea a fi judecătorul ei și totuși nu era sigură.

— Puteți scoate masca de oxigen? întrebă ea.

Copleșit de ținuta lui Erin, un paramedic se conformă voios. O întrebă dacă o cunoștea pe victimă.

— Din vedere, răspunse ea.

Marvela, care se schimbase în haine de stradă, era intervievată de doi polițiști în uniformă și de

un detectiv civil. Fuma nervos, țigară de la țigară, scuturând scrumul într-o halbă de bere. Erin rămase la bar și-i aștepta pe polițiști să termine. Shad intră și i se alătură.

— Ar trebui să vezi elicopterul de-afară, zise el.

— Combustibil irosit, comentă Erin. E mort ca un pește pe uscat.

— Elicopterul nu-i de la spital, ci de la postul TV Channel 7.

— Serios? Erin râse sinistru. Shad, îmi place ce văd. Detest s-o admit, dar îmi place.

— Individul era un puțoi.

— Și un ipocrit și jumătate.

— Poate că acum îți poți lua fetița înapoi.

— La asta mă gândesc și eu, încuviință Erin. Știu că-i teribil, în circumstanțele acestea…

— Nu te mai gândi. Era o vomă.

Shad se întinse în barul bine garnisit al fraților Ling și luă două pahare. Descolăci tubul robinetului și umplu câte o Cola pentru fiecare. Erin îi privi pe paramedici așezându-l pe judecătorul mort pe o targă și legându-l sub o pătură de lână cafenie.

— Avocatul meu va fi uimit, rosti ea.

— Și fostul tău soț. Buzele lui Shad se despărțiră într-un surâs rece. Mi-ar plăcea să-l văd când o să-l anunți.

— Mă îndoiesc că voi avea această plăcere, zise Erin.

După ce polițiștii terminară cu ea, Marvela veni la bar și se așeză lângă Erin.

— Nici măcar nu l-am atins, mărturisi ea pe un ton de neîncredere sinceră.

Începu să plângă și Erin o strânse în brațe. N-o cunoștea bine pe Marvela și totuși înțelegea perfect trauma de a vedea un client cum moare sub ochii tăi.

Shad sări peste tejgheaua barului și turnă un whisky Dewar’s pentru Marvela, care continua să

suspine intermitent. Ea spuse că nu știa ce se întâmplase – abia își scosese sutienul.

— Nu-mi vine să cred c-a murit, în pizda mă-sii. *A murit*! Nici măcar nu mă așezasem în poala lui…

— Ajunge, o opri Erin. N-a fost vina ta.

Mângâie părul lui Marvela, care mirosea a țigări Marlboro și gel. Lacrimile ei se revărsau pe umărul gol al lui Erin.

— Privește lucrurile și altfel, zise Shad. Tipu' a murit uitându-se la o păsărică. Există și moduri mai urâte de a muri.

Marvela nu era consolată. Își goli paharul și scotoci după altă țigară.

— Ar fi trebuit să rămân manechin și-atât. Costume de baie și body-uri și-atât.

Shad întinse o brichetă și spuse:

— Pentru Dumnezeu.

— E numai vina mea. A murit din cauza mea!

— Ș-ș-ș, îi zise Erin. Nu-ți făceai decât meseria.

Capitolul 16

Rita și Alberto Alonso acceptară s-o țină pe Angela, în timp ce Darrell Grant transporta la St Augustine un lot de scaune cu rotile furate. Alberto ținea la fetiță, dar Rita prefera tovărășia caninelor; puii Lupei erau tot mai mari și mai jucăuși. Darrell Grant îi spuse surorii lui s-o țină pe Angie în rulotă, departe de lupii ăia nenorociți. Rita întrebă unde erau jucăriile fetiței și Darrell zise că în camionetă nu mai avusese loc pentru jucării. Alberto spuse să nu-și facă griji, fiindcă pe-acolo existau destule lucruri cu care se putea juca o fată. Scoase o pungă cu mingi de golf și o vărsă pe podea. Angela se distră pe cât putea de bine.

Alberto dormi toată ziua, în vreme ce Rita petrecu majoritatea timpului în curte cu animalele. Angela era fascinată de aspectul excentric al mătușii ei – masca de jucător de baseball, țigara, mănușile groase de muncitor forestier și hainele largi. Fetița stătea ore întregi la fereastră, privind-o cum lucra cu animalele ei nervoase. La un moment dat, rămasă singură în rulotă, Angela luă telefonul și formă numărul mamei ei, pe care-l memorase. Nu răspunse nimeni, însă Angela lăsă telefonul să sune timp de douăzeci și cinci de minute. Rita intră și fu cuprinsă de o criză de nervi. Îi smulse telefonul și-l așeză pe frigider, unde fetița nu putea ajunge.

Darrell Grant era mulțumit să plece din oraș, fie și numai pentru scurt timp. Eliberat de responsabilitatea paternală, nu mai trebuia să fie atent în privința consumului de amfetamina, de care depindea într-o măsură tot mai mare. Amfetamina îi conferea îndrăzneala de a fura și perfidia de a minți despre furturi. Ea îl ajuta de asemenea să le facă față lui Merkin și Picatta, care îl hărțuiau neîncetat. Detectivii erau feroce de iritanți și mereu în căutare de ponturi fierbinți. Lui

Darrell nu-i păsa să-i dea în gât pe alți infractori, mai ales pentru că alternativa era închisoarea, dar uneori pur și simplu nu avea ce să toarne. Merkin și Picatta nu păreau să înțeleagă că mulți escroci erau de o lenevie cronică; între două delicte consecutive puteau să treacă săptămâni, ba chiar luni de zile. Detectivii cereau însă întruna chestii proaspete și cazuri pe rol. Dacă nicio infracțiune serioasă nu era în curs de derulare, ei se așteptau ca Darrell Grant să iasă pe stradă și să îndemne el însuși la fapte.

Necazul era că Darrell Grant nu avea vreme de pierdut cu ratații. Plasarea scaunelor cu rotile era o afacere care-i consuma tot timpul. De exemplu, cursa la St Augustine promitea încasarea a trei miare – îl aștepta un cămin pentru bătrâni și banii era plătiți imediat la livrare. Merkin și Picatta îl sunaseră însă după aceea, bătându-l la cap să meargă și să discute cu un barman cubanez din Hallandale, care putea sau nu să se ocupe de livrări serioase, de ordinul kilogramelor. Darrell Grant trebuia să gândească rapid și aici îl scosese din rahat amfetamina. Îl ajutase să-și reamintească numele lui Tommy Tinker, tipul cu heroina. Darrell știa cât de mult le plăceau polițiștilor din Florida de Sud cazurile cu heroină. Nu numai că reprezenta o înviorătoare schimbare a decorului de la cocainomani, ci aducea și o apreciere garantată, de obicei „Polițistul lunii”. De aceea Darrell îl vărsase pe Tommy Tinker ca fiind Dealerul de Heroină Nr. 1 la est de autostrada I-95 și le spuse lui Merkin și Picatta unde anume pe Sunrise Boulevard îl puteau găsi.

— În ce lucrează – grame sau uncii? întrebase Picatta.

— Uncii, răspunsese iute Darrell Grant, dar nu le vinde albilor. Altfel aș fi bucuros să particip.

În felul acesta cei doi detectivi plecaseră, iar Darrell o tăiase către St Augustine. Tocmai ieșise din oraș pe la Vero Beach, când creierul îi frânase

atât doar cât să-și aducă aminte că Tommy Tinker murise în New Orleans, după explozia unei bombe incendiare, cu șase ani în urmă. Darrell Grant încercase un scurt fior de panică, dar nici nu se gândise să se întoarcă sau să-i sune pe detectivi. Înghițise alte trei pastile și călcase accelerația. În scurtă vreme camioneta gonea cu viteza inimii lui și viața părea a-ntâia.

•

Congresmenul își reveni la timp pentru gala de colectare a fondurilor. Putu să se îmbrace neajutat, se bărbieri cu o lamă tocită și se pieptănă singur. Fondul arămiu de ten masca vânătaia care se redusese la dimensiunile unui cerculeț verzui în centrul frunții.

Erb Crandall îl duse cu mașina la hotel și rămase lângă el toată seara. Participanții la dineu fură numeroși, iar discursurile măgulitoare. Mărturia cea mai entuziastă sosi din partea senatorului Moynihan, care nu-l cunoscuse niciodată pe David Dilbeck și de aceea nu era afectat de amintiri neplăcute.

După desert, Dilbeck sui pe podium și izbuti să vorbească timp de unsprezece minute fără să se repete. Avu grijă să îndrepte laude absurde spre colegii ale căror voturi erau esențiale pentru reînnoirea susținerii prețurilor zahărului autohton. În sinea sa, Dilbeck se rugă ca remarcile lui să înceapă să topească sentimentele neplăcute – la urma urmelor, de câte ori ajungeau asemenea personaje mărunte să fie comparate cu Roosevelt și Kennedy? Erb Crandall afirmă că ceilalți congresmeni păruseră realmente mișcați. Dilbeck spera asta, deoarece practic îi venise să vomite de complimentele pe care le revărsase.

Trecu apoi de la o masă la alta, mulțumind oaspeților plătitori pentru generozitatea lor. În mod obișnuit, Dilbeck adora să fie centrul atenției, dar în seara asta luminile scenei îl năuceau; vederea ochiului stâng îi era încețoșată și urechile îi

bubuiau ca și cum ar fi avut acolo o orchestră invizibilă de darabane de oțel. Se autosusținu, repetându-și în gând mantra lui Erb: fiecare strângere de mâini valorează o mie de dolari.

La o masă îndepărtată congresmenul fu întâmpinat de un individ rotofei cu obraji îmbujorați și ochi iscoditori de rozător. Bărbatul era îmbrăcat ca pentru înmormântare. Spuse că era avocat și o prezentă pe verișoara sa, o femeie severă. Dilbeck observă o ușoară asemănare de familie.

— Mă mai țineți minte? întrebă avocatul.

— În tot cazul păreți familiar, minți Dilbeck.

— San Francisco… Convenția „Mondale Express”.

— Așa-i, așa-i. Dilbeck nu avea nici cea mai vagă amintire; petrecuse majoritatea convenției pe un scaun de bar la un spectacol de revistă topless. L-am văzut pe Fritz acum vreo trei săptămâni, improviză el. Arată absolut fantastic.

Avocatul îl invită pe congresmen să ia loc pentru câteva minute, însă Dilbeck spuse nu, mulțumesc, mi-au fixat un grafic strict. În clipa aceea avocatul îi dădu fotografia.

— Pentru albumul dumneavoastră, îi spuse.

— Doamne Sfinte! mormăi congresmenul.

Își acoperi ochiul slab și se holbă la poza color în care el lovea cu o sticlă în capul unui necunoscut. Dilbeck nu avea nici cea mai măruntă amintire despre scena grobiană, cu excepția femeii de pe scenă. Era dansatoarea din visul lui – pentru Dumnezeu, era reală! Congresmenul simți o furnicătură cu totul necuvenită pentru momentul acela.

— Am mărit poza, rosti avocatul, de pe un diapozitiv pe care-l păstrez într-un loc foarte sigur. Făcu o pauză și-și trecu un deget peste buza superioară. Dacă-mi permiteți s-o spun, domnule, vă stă mai bine fără mustață.

Dilbeck zâmbi anemic. Aplecându-se peste umărul congresmenului, Erb Crandall fu ușurat să nu se zărească pe fundalul fotografiei. Se întrebă totuși dacă nu existau și alte poze în succesiune – de exemplu, imagini ale lui amenințând cu o armă. Iisuse, ce noapte nenorocită fusese aceea!

— Straniu, rosti Dilbeck, este faptul că nu-mi amintesc momentul.

— Dar dumneavoastră sunteți, nu?

Avocatul radia.

Crandall îl solicită scurt să-și decline identitatea. Mordecai îi întinse o carte de vizită și spuse:

— Sunt convins că vă nedumerește interesul lui Joyce. Tânărul atacat trebuia să-i fie soț.

Crandall își lipi buzele de urechea lui Dilbeck.

— Nu mai scoate niciun cuvânt.

— E-n regulă, Erb. Vorbesc cinstit când spun că nu-mi amintesc.

Avocatul continuă:

— Probabil că vă întrebați despre starea tânărului. Din păcate, veștile nu sunt bune. În urma atacului a suferit leziuni teribile.

Dilbeck se gârbovi.

— Ce pot spune? Îmi pare foarte rău.

— Taci, șuieră Crandall.

— Regretele sunt de înțeles, vorbi Joyce, însă Paul al meu nu va mai fi niciodată același om.

— Traume craniene severe, adăugă avocatul. Sticla pe care o ții în mâini este de șampanie. Korbel, dacă nu mă înșel.

Congresmenul dădu fotografia lui Crandall și spuse:

— Tu ai fost acolo, Erb. Ce dracu' s-a întâmplat?

Cu coada ochiului, Crandall zări un șir neregulat de participanți la dineu, printre care câțiva membri proeminenți ai familiei Rojo, înaintând prin sală spre David Lane Dilbeck. Piti cu dexteritate în smoching fotografia periculoasă și-i spuse lui

Mordecai să-l aștepte la etaj în apartamentul pentru recepții.

— Perfect, încuviință avocatul, speram în puțină intimitate.

— Peste cincisprezece minute, zise Crandall, apoi se grăbi să-l caute pe Malcolm J. Moldowsky.

Cu puterile părăsindu-l, David Dilbeck izbuti să-și termine turul – strângând mâini, simulând recunoașterea, chicotind la glume jalnice, plecându-se înaintea unor măguliri banale… și gândindu-se doar la dansatoarea zveltă a cărei onoare o apărase cu atâta noblețe în seara aceea în *Pupăza creață.* Oare și ea se gândea la el?

•

Joyce se plimba înainte și înapoi prin recepție, în timp ce Mordecai se întâlni singur cu Moldowsky în apartamentul pentru recepții. Nu avu loc niciun schimb de amabilități. Avocatul își anunță cererile; Moldowsky făcu câteva însemnări. Fotografia, boțită în smochingul lui Crandall, se afla între ei, pe măsuța pentru cafea.

— Extorcare, rosti Moldy gânditor.

— În domeniul meu de activitate se numește negocierea unei înțelegeri între părți. Credeți că glumesc când vorbesc despre deschiderea unei acțiuni civile? Imaginea vorbește de la sine, domnule Moldowsky.

— Detest șantajele.

Mordecai strânse din umeri.

— Alți avocați v-ar fi acționat mai întâi în judecată și după aceea s-ar fi oferit să negocieze o înțelegere. Evident, un proces civil aduce imediat problema în ochii publicului. Ținând seama de poziția domnului Dilbeck, am bănuit că dorește să evite publicitatea.

— Mulțumesc că ați fost atât al dracului de grijuliu.

Moldowsky se ridică și-și pregăti ceva de băut. Azvârli o privire spre fotografia incriminatoare a onorabilului David Lane Dilbeck – cu expresia de

ucigaș lipsit de control, înnebunit de patimă. Ar fi făcut realmente senzație pe pagina întâi a ziarelor.

— Înțeleg dacă aveți nevoie de timp, zise avocatul. Trebuie să fie un șoc serios.

— Nu tocmai, spuse Moldy. Numele bărbatului este Paul Jonathan Guber. A petrecut cinci zile în spitalul Broward General, cu tăieturi, vânătăi și o comoție ușoară. Acum și-a revenit, dar nu cred că asta contează. Nu-i așa?

Mordecai amuți pentru o clipă. După câteva secunde replică:

— Să presupun că ați sunat la spital, fiind îngrijorat de sănătatea clientului meu?

Malcolm Moldowsky răpăi cu unghiile lustruite în sticla paharului.

— Avem grijă de congresmen, anunță el.

Erb Crandall urmărise evoluția tânărului domn Guber încă din seara atacului.

— Sunt impresionat, zise Mordecai. Interesul dumneavoastră față de starea medicală a clientului meu ar putea fi însă perceput ca o recunoaștere a responsabilității. Un juriu ar putea fi curios să afle de ce domnul Dilbeck nu și-a declarat niciodată fapta. Același lucru l-ar putea interesa și pe procurorul statului Florida.

Moldy era amuzat.

— Cu cine credeți că aveți de-a face?

— Am venit aici ca să aflu tocmai lucrul acesta. Sperasem într-o discuție civilizată. Mordecai se ridică și-și netezi cutele costumului. Voi fi la tribunal mâine dimineață la prima oră. Pregătiți-l pe domnul congresmen pentru tot ce poate fi mai rău.

— Stai jos, clănțăule, zise Moldowsky.

— Nu, domnule. Am terminat de vorbit.

— Trei milioane este prea mult.

— Serios? Acum era rândul lui Mordecai să fie amuzat. Știți care au fost anul trecut veniturile corporației Sweetheart Sugar?

Moldy emise un șuierat ușor printre dinții din față. Cu gesturi foarte lente, așeză paharul pe masă. Avocatul fu mulțumit. Regreta că Joyce nu-l putea vedea în acțiune, strângându-i de oușoare pe șmecherii cei mari.

— Cunoști un bărbat pe nume Jerry Killian? întrebă Moldowsky.

Avocatul răspunse că nu auzise niciodată numele acela. Moldy își putea da seama că spunea adevărul. Era definitoriu pentru Dilbeck să fie șantajat de două ori pentru aceeași tâmpenie – ba chiar de trei ori, dacă puneai la socoteală și femeia misterioasă care telefonase la biroul lui din Washington.

— Trebuie să știu cine mai este implicat.

— Clienții mei, spuse Mordecai, sunt Joyce și Paul.

Nu menționă faptul că Paul Guber, care nu se alăturase planului, nu avea să afle niciodată despre bani. De asemenea, Mordecai nu dezvălui faptul că o parte modestă din suma stabilită avea să fie primită de un bodyguard violent pe nume Shad.

— Cecul, zise avocatul, va fi făcut în numele contului fiduciar al firmei mele.

— Un cec? Malcolm Moldowsky hohoti răgușit.

— Doar nu vreți să plătiți în bani lichizi?

— Nu, ci prin transfer electronic.

— Din străinătate?

— Nassau, zise Moldy. Posibil din Insulele Cayman. Este vreo problemă?

— Nu, atât timp cât este vorba despre dolari americani.

Avocatul se închipuia ca fiind personificarea abilității profesionale.

— Trei milioane nu va fi posibil, spuse Moldowsky. Încearcă două jumătate.

— Vă țineți de glume, domnule Moldowsky. Amândoi știm prețul zahărului și felul în care se menține atât de ridicat.

— Nu-ți forța norocul, clănțăule. Potrivit informațiilor mele, Paul Guber este complet refăcut.

— Niciodată nu se poate ști ce se întâmplă în creierul omului, reflectă Mordecai. Azi poate că n-are nimic, iar mâine este la terapie intensivă.

— Aha, ești glumeț.

— Posibilitatea unui proces ar fi extrem de stresantă pentru tânăr și viitoarea sa mireasă. Eu aș recomanda terapie prin consiliere de durată.

Moldy flutură un braț prin aer.

— Termină cu rahaturile. O să discut cu niște persoane și te caut.

— Bineînțeles.

— Între timp stai de vorbă cu Joyce. Explică-i importanța confidențialității.

— Nu vă temeți, spuse Mordecai, este o doamnă isteață.

Și în curând foarte bogată.

•

Iahtul familiei Rojo se numea *Afacerea Sweetheart.* Era lung de treizeci de metri și fusese construit în Olanda. Toate cele trei saloane aveau baruri și sisteme audio Dolby.

Iahtul era îndocat la Turnberry Isle, pe canalul intra- coastă. Până ce Moldowsky ajunse acolo se făcuse aproape ora 2 noaptea. Cei doi Rojo mai vârstnici, Joaquin și Willie, îi oferiră musafirului lor o ceașcă de cafea cubaneză. Moldy nu avea nevoie de ea; era complet treaz. Două tinere făceau baie în jacuzzi. Christopher zăcea pe mochetă, lângă un ocelot pătat cu o zgardă bătută în smaralde. Felina sălbatică își lingea labele și mârâia încetișor. Frații Rojo îl conduseră pe Moldowsky la nivelul superior, într-o cabină micuță de pe puntea căpitanului. Willie se interesă despre Erb Crandall.

— Nu l-am invitat, răspunse Moldy, pentru propria lui protecție.

— Spune-ne care este problema, Malcolm.

El o reduse la elementele de bază: Congresmenul se băgase într-o situație neplăcută. Fusese făcută o fotografie compromițătoare. Acum apăruse un avocat care cerea trei milioane de dolari.

Cei doi Rojo fură profund tulburați și discutară în șoaptă, în spaniolă. Moldowsky observă că purtau halate identice, cu numele iahtului brodat în partea stângă a pieptului. Un lob al urechii lui Joaquin era alb de săpun uscat.

— Opțiunile sunt limitate, spuse Moldy.

— Trei milioane de dolari, zise Willie, nu este posibil.

— Sunt convins că se va mulțumi cu două.

Joaquin Rojo murmură o înjurătură. Momentul amenințării cu acționarea în judecată căzuse cum nu se putea mai prost – Dilbeck trebuia să treacă imediat legea zahărului prin comisie, astfel încât plenul Camerei Reprezentanților s-o poată vota înainte de alegerile din noiembrie.

„Imposibil”, își zise Moldowsky.

— Lăbarii ăia nu pot să voteze nimic acum. Toți sunt acasă și-și fac campanie de zor.

În plus, a adăugat el, președintele Camerei Reprezentanților nu dorea să se treacă prea repede la votarea legii, deoarece existau prea multe controverse legate de ea. Ralph Nader, activistul pentru drepturile consumatorului, făcuse scandal în privința subvențiilor din Marea Agricultură. Lobby-urile de tutun și orez intraseră în panică, ceea ce-i determinase pe partenerii lor din Congres să reacționeze în același fel. În clipa de față o votare ar fi fost riscantă; mai inteligent era să aștepte. Iar asta însemna că frații Rojo erau siliți să se bizuie pe Dilbeck pentru alte câteva luni… și aveau nevoie ca el să fie imaculat.

— Cât de rea este fotografia? se interesă Willie.

— Fatală, răspunse Moldy.

— *Mierda.* Să dăm dracului banii!

— Nu! zise Joaquin. N-o să mă las șantajat.

— Avem de ales? Willie se întoarse către Moldowsky. Ia zi, Malcolm?

Fără să menționeze numele lui Jerry Killian, Moldy mărturisi că o problemă similară apăruse cu câteva săptămâni în urmă.

— Am rezolvat-o personal. Aceasta însă este mai complicată.

— Din cauza fotografiei?

— Și a implicării unui avocat.

Willie Rojo aprobă din cap.

— Asta mă îngrijorează și pe mine. Haide să-i plătim nemernicului și să dăm totul uitării.

Fratele lui se ridică, scuturând un pumn albicios.

— Nu, Wilberto. Dacă vrei să plătești, fă-o din moștenirea copiilor tăi. Eu nu mă bag!

Spaniola erupse din nou, iar de data aceasta glasurile fraților escaladară în ceartă. Moldowsky distingea câte un cuvânt, ici și colo. Până la urmă Joaquin Rojo se așeză.

— Malcolm, rosti el, cât de multe știi despre cultivarea trestiei-de-zahăr?

Moldowsky ridică din umeri și spuse că nu prea multe.

— Noi plantăm în compost, urmă Joaquin, provenit în general din iarbă, dar uneori și din mere pădurețe. Este denumit aurul negru, fiindcă produce un zahăr atât de bogat. De pe același ogor un fermier poate avea parte de zece sezoane bune, după care recolta începe să scadă. De ce? Fiindcă stratul de compost se reduce cu fiecare recoltă. Își accentuă spusele, apropiind între ele degetul mare și arătătorul. În cele din urmă solul nu este îndeajuns de adânc pentru trestie și terenul devine inutilizabil. Dedesubt este calcar solid.

— Când compostul dispare, preluă ștafeta Willie, dispare pentru totdeauna. Oamenii noștri ne zic că mai sunt cinci, poate încă șase sezoane.

— Și după aceea?

Joaquin deschise larg brațele, cu palmele în sus.

— Cariere de calcar… Cartiere de locuințe… Cluburi de golf… În clipa de față, viitorul respectiv nu este important.

— Mai târziu va fi, zise fratele lui, dar în clipa de față afacerea noastră este trestia-de-zahăr. Avem nevoie ca acești ultimi ani să fie buni.

— Să vă asigurați o moștenire, încuviință Moldowsky.

— Te rugăm, elimină problema domnului Dilbeck.

— Înțeleg că nu veți plăti avocatul.

— Fratele meu și cu mine am decis să n-o facem.

Ocelotul cu zgarda cu smaralde urcă treptele și se ghemui la picioarele cu papuci ale lui Willie Rojo. Bătrânul scotoci prin faldurile halatului cu monogramă și scoase un hartan de pui. Frații priviră cu drag cum animalul îl devoră cu oase cu tot. Trosnetele îl deranjară pe Malcolm J. Moldowsky, care nu se dădea în vânt după feline.

Joaquin căscă și anunță că era ora de culcare.

— Anunță-ne când s-a rezolvat, îi spuse el lui Moldowsky.

— Va fi totuși scump.

Willie Rojo chicoti, lăsându-l pe ocelot să-i lingă grăsimea de pui care-i rămăsese pe degete.

— Cât de scump? întrebă el. Sunt sigur că nu poate fi vorba de trei milioane de dolari.

— Nici măcar pe departe, zise Moldy, însă există un anume risc.

— Sper că nu pentru noi.

— Nu, domnilor. Nu pentru voi.

•

Darrell Grant vându scaunele cu rotile pentru trei mii două sute de dolari bani-gheață și merse direct de la St Augustine la Daytona Beach. Acolo achiziționă o mulțime de pilule colorate și agăță două prostituate de pe trotuar. Mai târziu, când îl credeau adormit, târfele își lăsară peștele să intre în camera de motel și să-i cotrobăiască prin

lucruri. Darrell aşteptă un timp, apoi strecură mâna sub pernă, unde-şi ţinea cuţitul. Cu un zbieret înfiorător, sări din pat şi-l înjunghie pe proxenet în partea cărnoasă a unei coapse. În vreme ce bărbatul se zbătea pe podea, prostituatele încercau cu disperare să-i oprească sângerarea. Calm, Darrell Grant smulse cearşaful de pe pat şi-l spintecă în fâşii lungi. După aceea îi legă pe garidul care se zvârcolea şi pe cele două prostituate şi le îndesă şosete murdare în gură. Femeile nu se opuseră, deoarece văzuseră îndeaproape pupilele minuscule ale lui Darrell Grant.

În timp ce-l lucra pe proxenet, Darrell fredona o melodie din *Cartea junglei,* pe care Angela o avea pe videocasetă. Voios, săpuni părul negru şi creţ al bărbatului şi-l rase complet. Luă apoi cuţitul şi-i crestă pe scalp un „G" perfect. Peştele gemu şi icni în călduşul mizerabil. Sângele i se prelingea în firicele gemene pe ambele părţi ale capului. Femeile priveau în tăcere, temându-se că avea să urmeze rândul lor.

— Acum am să vă dau o lecţie, oameni buni, zise Darrell Grant.

Îşi luă cheile şi se duse la furgonetă. Se întoarse peste două minute cu un capsator electric industrial pe care-l furase de pe un şantier din Boca Raton. La vederea instrumentului, una dintre prostituate începu să plângă. Darrell Grant se apropie de proxenet şi-i dezlegă un braţ.

Încă gâfâind, rosti:

— Voiai să mă jefuieşti?

Proxenetul scutură cu violenţă din cap.

— Cine minte nu-i cuminte, cântă Darrell.

Conectă capsatorul la priza din perete şi spuse:

— Data viitoare când mai vrei bani, cere politicos.

Prinse mâna proxenetului şi-i capsă de palmă o bancnotă de un dolar. Apăsă întruna pe trăgaciul capsatorului – ping! ping! ping! – până se

terminară capsele. Peștele dădu ochii peste cap și-și pierdu cunoștința. Femeile tremurau de groază.

Brusc, Darrell Grant se simți secătuit de puteri. Se întinse pe pat și sună la Rita. Ea mormăi nemulțumită, de ce dracu-i telefona la ora asta, era 3:30 noaptea.

Fratele ei își ceru scuze și zise:

— Uite care-i treaba, s-ar putea să mai întârzii câteva zile pe-aici. Te deranjează?

— Cum vrei. Erin vine mâine.

— Ce?

— E zi de vizită, spuse Rita.

— Nu!

— Așa ne-a spus.

— Iisuse, Rita, i-ai spus că Angie e acolo? De unde dracu' știa?

— Nu-i vina mea că fiică-ta știe să folosească telefonul. Și-n plus se și cațără ca o maimuță peste tot.

— Angie a sunat-o? Darrell Grant izbi cu pumnul în salteaua fără așternut. Fir-ar al dracului, nu-mi vine să cred c-ai lăsat să se-ntâmple așa ceva!

Luase o doză prea mare ca să se mai poată concentra simultan asupra a două situații de criză. Nu observă că una dintre prostituate izbutise să-și elibereze un braț și se ocupa pe furiș de celelalte noduri.

Darrell mușcă din microfon și răcni:

— Să nu lași pizd-aia-n casă, ai înțeles?

— Este zi de vizită! repetă Rita.

— Nu-i nicio zi de vizită-n pula mea!

— Atunci vino *tu* aici și rezolvă problema. Eu am lupi de dresat.

— Doamne Dumnezeule!

— Încă ceva, am auzit la știri – cum îl chema pe judecătorul ăla care ți-a asigurat divorțul?

Darrell Grant îi spuse numele.

— Așa, Alberto a zis că el era. A murit, Darrell.

— Stai așa…

— Am auzit la televizor, spuse Rita. A murit azi-noapte într-un local de striptease.

Darrell Grant își lăsă obrazul pe salteaua cu miros oribil. În mod clar era momentul să-nghită alte pastile.

La celălalt capăt al firului, Rita relata povestea.

— Familia lui a declarat că se ducea acolo ca să predice Biblia fetelor despuiate. Poți să crezi așa un căcat? I-au găsit o Biblie în poală… a fost la televizor.

— O să fiu acasă mâine dimineață, spuse Darrell Grant cu glas răgușit.

— Și Erin? întrebă Rita. Dinspre Daytona Beach nu se auzi niciun răspuns. Darrell? Hei, frățioare, deșteptarea!

El era însă în lumea viselor, pocnit în țeastă de o prostituată care-l izbise cu capsatorul. Cei trei plecară cu banii, drogurile, cuțitul și, bineînțeles, furgoneta. Nu luară șosetele murdare ale lui Darrell Grant, care au fost primul lucru pe care el l-a gustat când și-a recăpătat cunoștința, după patru ore.

Capitolul 17

În dimineața de 28 septembrie, sergentul Al García șofă printr-o bură fină spre Motelul Flightpath, la două sute de metri vest de principala pistă comercială a aeroportului internațional Fort Lauderdale-Hollywood. Managerul motelului, un grec amabil pe nume Miklos, îl conduse pe detectiv la camera 233. Când Miklos vârî cheia în broască, García spuse:

— Fac pariu că mocheta-i maro.

— De unde știți?

— Mi-a apărut în vis, zise García.

Miklos deschise ușa și arătă rânjind spre mochetă, care era lățoasă și avea culoarea cacao.

— Uneori mă sperii singur, comentă detectivul.

Legistul din Districtul Mineral găsise trei fire maro de fibră din mochetă sub unghia de la degetul mare stâng al lui Jerry Killian.

— Și ce-ați mai visat? întrebă Miklos.

— Că un bărbat pe nume Killian a fost ucis în odaia asta.

— Ah, nu, făcu Miklos. Nu-mi spuneți așa ceva.

Îi povesti cum camerista găsise sub pat carnetul de cecuri al lui Killian.

— Probabil că l-a aruncat intenționat acolo, zise García, ca să nu-l ia ucigașii. În pragul morții, oamenii fac lucruri ciudate.

— L-am expediat înapoi chiar a doua zi, precizează Miklos.

— Ai procedat corect.

— Cine a anunțat poliția?

— Nimeni, răspunse Al García. Eu am deschis corespondența domnului Killian. Acolo era carnetul de cecuri și biletul tău.

Miklos se încruntă.

— A fost legal? Să-i deschideți corespondența, vreau să spun.

— Bineînțeles. Sunt apărătorul legii.

García se lăsă în genunchi și se vârî sub pat. Degetele lui pipăiră mocheta lățoasă în căutarea altor indicii. Nu găsi decât o coajă pietrificată de pizza și o monedă de cinci cenți. Se ridică și-și scutură pantalonii.

— De când lucrez aici, spuse Miklos, au murit șapte oameni. Este foarte trist. Șapte oameni în șapte luni.

— Dintre cei cazați aici?

— Da, domnule. Droguri… revolvere… cuțite… probleme cardiace… Poliția vine frecvent. Înlocuim întruna mocheta și cearșafurile.

— Poate că de vină-i locul, zise García ridicând glasul ca să acopere vuietul unui avion cu reacție.

Motelul era ideal pentru niște clienți care nu doreau să fie auziți. Scoase o fotografie a lui Jerry Killian.

— Nu l-am văzut niciodată, declară Miklos. Spuneți că omul acesta a fost ucis?

— Da. Eu bănuiesc c-a fost ucis în cada de baie.

— Curățăm băile de trei ori pe săptămână.

— Oho, făcu García. Cred că aveți o factură impresionantă pentru dezinfectând. Pot să mă uit?

Miklos se așeză pe pat și așteptă. Auzi detectivul umblând la robinetele căzii.

— Domnule Miklos, ce s-a întâmplat cu robinetul de apă caldă?

— S-a rupt ceva înăuntru.

— Cum?

— Nu știu. Acum vreo două săptămâni.

Detectivul ieși, ștergându-și palmele pe un prosop. Alt avion cu reacție vui pe deasupra.

— Se pare că cineva a dărâmat și aplica aceea din perete, observă García.

Înainte de a fi înecat, Jerry Killian opusese o rezistență considerabilă.

— Spuneți c-a fost ucis, zise Miklos, dar camerista n-a găsit niciun cadavru.

— Asta pentru că ucigașul a dus cadavrul în Montana și l-a aruncat într-un râu.

— De ce?

— Ca să-mi strice mie vacanța, răspunse Al García. Pot să văd registrul de intrări?

Miklos îl duse înapoi la recepție, care nu era cu mult mai mare decât sala de baie. Numele lui Killian nu figura în fișele de înscriere; García ar fi fost șocat dacă l-ar fi descoperit acolo. Îi notă pe toți cei care ocupaseră camera 233 în anterioarele două săptămâni. Un nume apărea de cinci ori.

— Este din partea locului, spuse Miklos.

— Cu ce se ocupă?

— Afaceri. Divertisment.

— Aha, rosti García. Vrei să zici că-i proxenet.

Miklos se foi.

— Sincer să fiu, nu știu.

Detectivul se interesă dacă îi atrăsese atenția vreunul dintre ceilalți ocupanți ai camerei 233. Ba da, zise Miklos, un bărbat care venise cu o sacoșă de șoareci vii și o videocameră.

— Și asta ți se pare neobișnuit? zâmbi García. Spune mai departe.

— În altă noapte au fost trei jamaicani. Le-am zis că nu-i decât un singur pat și ei au spus OK, *mon.* Trei tipi voinici în odaia aceea – ați văzut cât era de mică.

García bătu cu degetul în registru și Miklos găsi numele sub care se înregistraseră jamaicanii: „John Riley”. Convenabil de generic. Adresa era o căsuță poștală din Belle Glade. Lângă Lacul Okeechobee.

— Niște bărbați solizi, zise Miklos. Au venit imediat înainte de miezul nopții.

— Sunt sigur c-au plătit cu banii jos.

— Nu prea vedem carduri de credit pe-aici.

— Mai ții minte ce mașină aveau? Dacă mai era și altcineva în mașină?

— Sincer să fiu, nu.

— Ce altceva? întrebă García. Ai zis că ți-au atras atenția.

— Toți aveau cicatrice. Cicatrice foarte urâte.

— Pe față?

— Pe picioare.

— Ia povestește, îl îndemnă García.

— Purtau pantaloni scurți. Roșii, verzi, nu mai știu, însă în culori foarte țipătoare.

— Șorturi de sport, spuse García.

— Așa am văzut cicatricele. Se aplecă și-și atinse tibiile. Cam pe-aici.

— Mulțumesc, domnule Miklos. Mi-ai fost de mare ajutor.

Prietenosul manager de motel se oferi să-i arate și alte camere în care muriseră călători. Detectivul zise nu, mulțumesc, poate altă dată.

— Atunci poate că jamaicanii l-au ucis pe bărbatul care și-a pierdut carnetul de cecuri.

— Este o idee, zise García.

Miklos îi făcu cu ochiul.

— Poate c-o să vă apară în vise cine a făcut-o.

Detectivul izbucni în râs.

— Am meritat-o pe-asta.

Managerul motelului îl însoți până la mașină. Miklos spuse că depusese cerere de angajare ca recepționer de noapte la Motelul Ramada de lângă plajă. Mai spuse că lista de așteptare era lungă de două pagini.

— Dar am mai multă experiență ca majoritatea.

— Asta-i cât se poate de clar, încuviință García. Baftă-n slujba aceea.

— Mulțumesc, spuse Miklos. Baftă la crima dumneavoastră.

•

Erin ajunse la parcul de rulote la ora 7. Rita era deja în curtea din spate și zbiera la câinii-lupi. Alberto Alonso deschise ușa din față. Abia revenise de la centrala nucleară și încă purta uniforma din gabardină a paznicilor de securitate. Erin fu șocată că i se permitea să poarte armă.

— Cafea? întrebă Alberto.

Își scoase tocul revolverului și-l atârnă neglijent pe spătarul unui scaun. Erin simți că i se face rău de la stomac; avu o imagine fulgerătoare a fiicei ei

luând pistolul lui Alberto și crezând că era o jucărie.

— Unde-i Angela? zise ea încordat.

— Cred că doarme.

Erin verifică ambele dormitoare, care erau goale. Se întoarse în bucătărie, unde Alberto avea grijă de cafea.

— Unde-i fata mea? rosti Erin.

— Mai bine întreab-o pe Rita.

— Nu, vreau un răspuns de la tine. Simțea cum brațele îi tremură de furie. Alberto, este ziua de vizită.

El își umplea o ceașcă de cafea în chicinetă.

— Ultima dată când ai trecut pe la noi, ai plecat fără măcar să-ți iei rămas-bun.

— Nu mă simțeam prea bine, răspunse Erin.

— În tot cazul, Rita a fost foarte supărată pentru corespondență.

— V-am trimis-o înapoi.

Alberto Alonso o privi peste marginea ceștii.

— Arăți bine în blugi, îi spuse. Cum merge slujba? Am auzit c-au schimbat numele localului.

Erin simțea că nu mai avea aer. Ce făcuseră cei doi cretini cu fiica ei?

— Bine, zise ea, mă duc s-o-ntreb pe Sheena, regina junglei.

— Stai așa, chicoti nervos Alberto. Poate că putem aranja ceva, numai între noi doi.

O auzeau pe Rita înjurând sonor afară. Părea ca și cum ar fi fost târâtă prin tufișuri.

— Lupei nu-i place lesa, explică Alberto.

Erin se strădui să se calmeze; n-ar fi trebuit să fie greu să-l manipuleze pe Alberto. El se apropie de fereastră și trase cu ochiul printre jaluzele.

— Rita-i ocupată până peste cap, anunță cu glas scăzut.

Reveni iute în bucătărie și îndepărtă farfuriile și tacâmurile de pe masă.

— Ce zici de-un dans mic? îi șopti lui Erin. Așa cum faci la club, dar privat.

Ea se gândi la noaptea în care dansase pe masa din apartamentul lui Jerry Killian… el fusese dulce și sfios. Alberto Alonso era cu totul altă poveste.

— Doar un dans mic, de acord? zise bărbatul. Dup-aia o să-ți arăt unde-i Angie.

Se așeză pe un taburet și-i făcu semn ațâțat să suie pe masă.

— M-ar fi ajutat niște muzică, spuse ea.

— Imaginează-ți-o și tu, zise Alberto. Dacă aude muzica, Rita o să vrea să știe ce se-ntâmplă.

Erin nu era sigură dacă putea dansa tocmai atunci, cu sau fără cântecele ei; nu se putea gândi decât la găsirea Angelei. Probabil că Darrell Grant telefonase și o prevenise pe Rita să ascundă fetița. Dacă el știa că judecătorul murise, atunci știa cu certitudine și planul lui Erin. Faptul că el avea să ignore o dispoziție judecătorească, sau orice decizie a tribunalului, era deja înțeles de la sine. Avea s-o șteargă din țară înainte de a ceda custodia fiicei sale. Pentru Darrell nu era o chestiune de stabilire a părintelui cel mai potrivit, ci o competiție – un joc de-a măgărușul, cu Angela pe post de minge. Erin știa că trebuia să acționeze rapid, înainte ca fostul ei soț să revină în oraș.

Suind pe masă, fu cât pe-aici să se lovească cu capul de plafonul scund al rulotei. Începu să fredoneze „Brown-eyed girl”, mișcându-și lent șoldurile și așteptând inevitabila pipăială a lui Alberto.

— Mai repede, spuse el.

Erin își afișă zâmbetul de scenă. În timp ce dansa, tenișii îi lunecau pe tăblia laminată cu plastic. După vreun minut, auzi în minte muzica, limpede și blândă. Rânjetul pătat de cafea al lui Alberto părea îndepărtat și distant. Nici nu clipi când bărbatul îi cuprinse gleznele cu mâinile.

— Mai repede, repetă el.

„Totul va fi în regulă”, gândi Erin. Încet, cântă primul vers.

— Nu prea tare, zise Alberto privind spre ușa din plasă.

— Este un cântec așa minunat, vorbi Erin ca pentru ea.

Alberto își reduse și mai mult nivelul glasului.

— Da' niște țâțici?

Erin ridică din sprâncene.

— Doar o dată, propuse el. Poate-ți scoți sutienul.

Continuând să zâmbească, Erin își descheie primii doi nasturi de sus. După aceea zise:

— Tu faci restul, de-acord?

O strălucire de extaz cuprinse chipul lui Alberto Alonso. Se sculă de pe taburet și se întinse către ea, cu degetele fremătând ca niște târâtoare nocturne. Erin știa că Alberto n-avea să descopere niciodată, cu atât mai puțin să descheie, nasturii minusculi ai bluzei ei; în asemenea stări extreme de pasiune, bărbații tindeau să-și piardă finețea capacităților motorii. În cele din urmă labele lui Alberto rămaseră pe pieptul lui Erin și porniră să-l maseze în cercuri ritmice. Atingerea lui grosolană îi trezea un fior rece neplăcut și totuși ea continuă să danseze ca o profesionistă. Icnetele lui Alberto se intensificară în ritmul pipăielilor sale; vârful limbii îi apăru printre dinți, o santinelă băloasă a excitării lui.

Următoarea mișcare a lui Erin fu să-i ciufulească părul bărbatului, ceea ce depăși puterea lui de rezistență. O prinse stângaci de sâni și încercă s-o tragă în jos, spre gura lui nerăbdătoare. Îi oferea lui Erin o țintă irezistibilă. Ea ridică genunchiul drept, în stilul majoretelor, sus și violent exact în vârful bărbiei nerase a lui Alberto. Pocnetul se auzi ca un foc de armă.

Brusc Alberto zăcea pe spate, gâlgâind sânge. Erin stătea în picioare lângă el. Zâmbetul de scenă dispăruse. Bluza îi era complet încheiată. Într-o mână ținea ibricul cu cafea; Alberto putea zări aburii care se învolburau dinăuntru.

— Intenționez să ți-o torn pe boașe, îl anunță Erin.

Alberto încercă să vorbească, dar cuvintele îi ieșeau în bășici de sânge.

— Nu sunt sigură că te va ucide, rosti Erin țintind cu atenție, însă vei regreta că n-a făcut-o.

Un chirăit se auzi dinspre Alberto.

— Ua d-alaui! Ia-i alaui!

— Ușa de-alături?

El încuviință isteric din cap. Erin lăsă ibricul și ieși rapid din rulotă. Alberto începuse să scuipe bucata de limbă retezată. Rita năvăli prin ușă; lângă picioarele ei, Lupa stătea cu urechile ciulite.

— Aiiiiiii! urlă Alberto, protejându-se cu ambele brațe.

Însă câinele-lup simțise deja izul de sânge al rănii proaspete.

•

Erin o ține pe Angela de mână tot timpul până la Fort Lauderdale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fetița.

— Mă bucur să te văd, iubito.

Trecuseră paisprezece luni de când ea și fiica ei nu mai fuseseră singure, fără Darrell Grant învârtindu-se în apropiere – anul cel mai groaznic din viața lui Erin. Se întrebă ce se pierduse.

— Doamna Bickel are un acvariu, spuse Angela. M-a lăsat să le dau de mâncare la țipari.

Doamna Bickel era mai vârstnica vecină de la „ușa de alături” a Ritei și a lui Alberto Alonso. Pregătea covrigei glazurați la cuptorul cu microunde pentru micul dejun al Angelei, când Erin sosise să-și ia fiica.

— N-am observat niciun acvariu, zise Erin.

— Este-n dormitor, lângă televizor. Țiparii sunt verzi și i-au mâncat pe toți peștișorii cei frumoși.

— Aha, făcu Erin.

Se părea că doamna Bickel se potrivea perfect în stratul demografic al parcului de rulote.

— Acum mergem la casa ta? întrebă Angela.

— Sigur că da. La casa *noastră.*

— Toată ziua?

— Ba chiar mai mult, spuse Erin.

Angela păru îngrijorată. Lui Erin i se strânse inima la gândul că fiica ei ar fi preferat să fie cu Darrell, cu Rita sau cu bătrâna cu țiparii. Era coșmarul ei cel mai îngrozitor dintr-un an plin de coșmaruri. Acum se simțea paralizată, temându-se să spună ceva care ar fi putut declanșa o rafală sfâșietoare de candoare din partea lui Angie. *Îl vreau pe tati*! Erin n-ar fi putut suporta.

Fetița rupse tăcerea cu un singur cuvânt:

— Pijamaua…

Purtase pijamaua ei favorită, cu Big Bird și Cookie Monster.

— E murdară, zise Angela. Prinse cu două degete o mânecă și i-o arătă mamei. Toate hainele mele sunt la casa lui tati. Și n-am chiloței curați!

— O să-ți cumpărăm niște haine noi, spuse Erin.

— Ura!

— Îți place să faci cumpărături?

— Nu știu. Tati mă duce numai în spitale.

— Așa este. Ca să te plimbe în scaune cu rotile.

„Cum îi voi explica oare vreodată despre acest bărbat propriei sale fiice?” se întrebă Erin. „La ce vârstă este un copil capabil să înțeleagă că tatăl ei este un nenorocit iremediabil?”

— Odată am văzut un băiețel dus cu scaunul cu rotile, zise Angela.

— Într-un spital?

— Da. Tati zicea că băiețelul era foarte bolnav, așa că n-am putut face întrecere.

— Tatăl tău avea dreptate, spuse Erin.

— Când l-au dus pe băiețel înapoi în camera lui, tati a luat scaunul cu rotile și l-a dus acasă.

— Ah?

— Ca să-l repare, zise Angela cu mândrie. Avea nevoie de o frână nouă.

— Așa a spus tata?

— Și de roți noi. N-a fost frumos din partea lui?

Erin suspină.

— Angie, mă bucur atât de mult că mi-ai telefonat aseară!

— Și eu.

•

Pentru Mordecai, termenul „șantaj” era o cale melodramatică de a descrie ce-i făcea congresmenului David Lane Dilbeck. Se purta dur, aia făcea. Dacă înlăturai formalitățile plictisitoare ale unui proces legal, rămâneai în esență cu același lucru ca acum: dă-mi bani, dacă nu… În tribunal sau în afara lui, elementul seminal al negocierii era amenințarea. Era o artă, nucleul modului de câștigare a existenței pe care și-l alesese Mordecai.

Un om cade în supermarket și angajează un avocat; supermarketul mușamalizează cazul pentru o cifră de ordinul sutelor de mii de dolari. Se întâmplă tot timpul și nimeni nu-i spune „șantaj”. În cazul de față un bărbat nevinovat este bătut cu sălbăticie de un congresmen beat, angajează un avocat – și ceilalți o numesc „extorcare”! Mordecai era amuzat de duplicitatea standardului.

Atacul asupra lui Paul Guber fusese violent și nejustificat; orice avocat specializat în vătămări corporale ar fi sărit să preia cazul. Desigur majoritatea avocaților n-ar fi aranjat o înțelegere secretă în ciuda dorinței clienților lor sau n-ar fi aranjat să încaseze ei mai toți banii. Pentru Mordecai nu era momentul cel mai glorios de când intrase în barou, dar în ziua de azi faci ceea ce trebuie. În cincisprezece ani de practică, visurile tinerești ale unei imense averi personale se evaporaseră în dezamăgire. Fiascoul gândacului din iaurtul Delicato era un prim exemplu al ghinionului său recurent. Congresmenul obsedat sexual se înălța acum ca prima șansă realistă a lui Mordecai pentru colectarea unei sume de ordinul milioanelor. El acționa plecând de la presupunerea că avea să fie unica lui oportunitate.

La începutul anilor 1970, Mordecai se număra printre sutele de tineri idealiști absolvenți ai facultăților de Drept care se repeziseră spre Florida de Sud cu visul de a-i apăra pe contrabandiștii de droguri în schimbul unor onorarii astronomice. Mordecai studiase până și idiomul castilian al spaniolei, anticipând o clientelă formată din columbieni! Când sosise însă în Miami, descoperise în închisori un număr descurajator de mic de baroni sud-americani ai drogurilor; avocații apărători erau de câteva ori mai numeroși decât acuzații. Un avocat cu talente modeste avea șanse reduse de a înhăța în calitate de client un miliardar traficant de narcotice; Mordecai avusese bafta de a căpăta ocazionalul transportator sau intermediar. Nu după mult timp, el se mutase în Fort Lauderdale și începuse să se ocupe de vătămările corporale.

Strategia păruse bine gândită: Districtul Broward se dezvolta mult mai rapid decât Dade și majoritatea nou-veniților erau vârstnici. Mordecai observase că vârstnicii tindeau să cadă mai frecvent decât tinerii și de obicei vătămările lor erau mai complicate. În plus exista o rezervă inepuizabilă de bătrâni, mii și mii, tot mai mulți sosind în fiecare iarnă. Blocurile cu apartamente se întindeau de la plajă până la Everglades – în opinia lui Mordecai, seifuri bancare cu mai multe etaje.

Își deschisese firma și făcuse planuri pentru a deveni absurd de bogat. Nu se întâmplase așa. Venitul lui Mordecai era respectabil, dar nu scandalos. Trăia din cazuri mărunte de neglijență, litigii de asigurare și autentificări testamentare, pe care le detesta. Îi mărturisise secretarei sale că s-ar fi putut retrage în Bermude, dacă clienții lui ar fi căzut măcar jumătate din timpul pe care-l petreceau pentru a redacta testamente noi.

Totuși Mordecai nu se găsea într-o poziție în care să fie mofturos. Florida de Sud abunda în tineri avocați care bântuiau tribunalele mânați de o

foame sălbatică, încăierându-se ca șacalii pentru cea mai mică bucățică. În toate specialitățile concurența era cruntă, fiindcă nu existau suficiente locuri de muncă. Disperarea era evidentă în epidemia de reclame servile difuzate seara târziu. Cândva apanaj al avocaților pentru cazuri de culpă din neglijență, televiziunea atrăgea acum toate domeniile de activitate: imigrație, divorțuri, adopții, până și accidentele de circulație. Unul dintre foștii colegi ai lui Mordecai devenise faimos ca „Maestrul pentru «conducere sub influență»”. Era supraviețuirea celor mai abili.

Mordecai refuzase să filmeze reclame, deoarece implica ideea neplăcută a slăbirii pentru camerele de luat vederi. Maică-sa îl sâcâise întruna – murea să-și vadă fiul la televizor! – dar el se opusese cu fermitate. Poate că fusese o eroare. Poate că dacă ar fi ales paietele sclipitoare ale autopromovării, cariera lui ar fi urmat o traiectorie mai înaltă. Pentru ca apoi să vină întrebarea firească – ce era mai rău: să scuturi de bani un politician cu reputație îndoielnică sau să readuci șoferii beți pe șosele?

— Trebuie să trăiesc cu propria mea persoană, i se destăinui lui Joyce.

— Ai făcut ce era bine, spuse ea.

Mergeau să se întâlnească cu Malcolm J. Moldowsky, care le telefonase dis-de-dimineață. Moldowsky îi anunțase că avea vești bune și dorea să se vadă cu amândoi peste o oră. Mordecai îi ceru lui Beverly să-i reprogrameze întâlnirile din cursul dimineții și, euforic, năvălise afară din birou. Traversând recepția, o sclipire îi atrase atenția – o rază de soare care scânteia din țeasta enormă a lui Shad. Bodyguardul aștepta, cu buzele strânse, lângă ușa unui ascensor. Mordecai fu cât pe-aici să se poticnească; ce voia nebunul azi? Simțise cumva că era iminentă o negociere? Avocatul se furișase nevăzut prin ieșirea cea mai îndepărtată de ascensoare.

— Ești surescitat, îi zise Joyce când ajunse la ea. Lasă-mă pe mine să șofez.

— Nu, o să fiu atent.

Joyce îl avertizase asupra șoselelor ude și-și verifică atent centura de siguranță.

— Ești sigur că ai înțeles adresa exactă?

— *Casa Clătitelor.* Asta a spus.

— În Davie? De ce așa departe?

— Nu știu, Joyce, însă asta a spus omul. Vocea lui Mordecai era încordată. Chiar crezi că n-aș fi notat… ceva atât de important?

Scoase însemnarea din buzunar și i-o împinse sub nas.

— Ochii la drum, rosti ea. După aceea examină mâzgăleala vărului ei. Da, așa zice: *Casa Clătitelor.* O să vedem.

Mordecai rămase tăcut câțiva kilometri, în timp ce Joyce căută un post de radio care să-i placă. Mordecai se întrebă de ce oare Moldowsky solicitase ca și ea să fie prezentă la întâlnire.

— Joyce, o să-ți cer o favoare. Când ajungem acolo, lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Nu trebuie să fii obraznic.

— Fii atentă…

— În plus, a fost ideea mea să-l scoatem pe Paul din joc.

Mordecai inspiră adânc.

— Așa este.

— Atunci poate că nu-s tocmai proastă, nu?

— N-am spus că ai fi proastă. Atâta doar că este o situație delicată. Oamenii aceștia sunt serioși și trebuie să avem grijă ce spunem.

Joyce coborî parasolarul și-și examină machiajul în oglinda curtoazie.

— Și eu sunt o persoană serioasă, zise ea. Încetinește, pe-acolo este ieșirea.

Ieșiră de pe autostradă la Davie Road și văzură rapid *Casa Internațională a Clătitelor.* În surescitarea lui, Mordecai parcă greșit Lincolnul într-o zonă pentru handicapați. Înainte de a putea

băga în marșarier, un bărbat în albastru îi ciocăni în parbriz. Mordecai coborî geamul.

— Lucrez pentru domnul Moldowsky, rosti bărbatul. Albastrul provenea de la tricoul de bowling. V-așteaptă la clubul rustic.

— Dumneata cine ești? întrebă avocatul.

— Curier, răspunse bărbatul. Lucrez cu normă redusă. Vreți să vedeți o legitimație?

Mordecai strânse din umeri și spuse:

— Urcă.

Bărbatul îi zise lui Mordecai să cotească la stânga pe Orange Drive, până la Flamingo Road.

— Cât de departe este? întrebă avocatul.

— Nu-i departe.

Joyce afișa un surâs superior. Se întinse și-și înghionti vărul în braț.

— Ți-am zis eu, îi spuse. *Casa Clătitelor*! Știam că nu se putea așa ceva.

— Termină, făcu Mordecai.

Joyce se răsuci spre necunoscutul de pe bancheta din spate.

— Cum se numește clubul rustic? *Brook Run* sau *Pine Abbey*?

Bărbatul ezită, dar nu îndeajuns pentru ca Joyce să-și dea seama.

— *Brook Run*, spuse el.

— Am auzit că-i foarte frumos.

— Da, zise bărbatul. Așa am auzit și eu.

— Servesc *brunch*?

— Joyce, exclamă Mordecai, pentru numele lui Dumnezeu!

Bărbatul în tricou de bowling se aplecă în față.

— Da, au un *brunch* dat naibii, spuse el. Încetiniți și cotiți la următoarea.

Capitolul 16

Erin se mută din apartamentul ei în aceeași zi în care o luase pe Angela. Găsi un loc în cartierul suburban Inverrary, unde actorul Jackie Gleason trăise cândva într-o vilă de lux cu sală de biliard. Erin se grăbea, așa încât luă ce găsi – o căsuță cu trei camere, care era mult prea scumpă. Depozitul de garanție era de o mie de dolari, plus chiria pe două luni. Erin plăti cu bani gheață și semnă contractul de închiriere cu numele de fată. Ea și Angela mutară singure lucrurile din vechea locuință, în trei drumuri. Singura stricăciune a fost posterul cu Jimi Hendrix, care se rupse când Erin îl scoase de pe perete.

În ziua următoare ea retrase alte două mii de dolari din cont, merse la biroul avocatului ei și-i dădu banii – care (potrivit socotelilor secretarei avocatului) reduseră datoria lui Erin de la unsprezece mii la nouă mii de dolari. În aceeași după-amiază, avocatul ceru noului judecător în cazul de divorț al lui Erin să o elibereze pe Angela din custodia lui Darrell Grant, întrucât acesta lăsase fetița în grija unor rubedenii periculoase și nesigure. Pistolul lui Alberto și lupii Ritei figurară la loc de cinste în decizia judecătorului. Nici Darrell și nici avocatul lui nu se prezentară pentru contestație. Judecătorul decise o audiere completă a cazului peste patru săptămâni. Era curios să afle mai multe despre ocupația lui Erin.

Celelalte dansatoare o felicitară pe Erin și se strânseră în jurul Angelei în vestiarul din *Scoica roz*. Se jucară pe rând cu fetița, până ce aceasta adormi pe podea. Erin nu era încântată de soluția aceea; clubul nu era un loc pentru un copil. Noul judecător avea să-și dea seama cum stăteau lucrurile.

De obicei dansatoarele cu copii lucrau în schimbul de zi, ca să poată fi seara acasă. Erin nu-

și putea permite să lucreze ziua, deoarece banii erau puțini și ea era acum aproape falită – apartamentul, avocatul, noua garderobă a Angelei…

— Pantofiorii sunt adorabili, spuse Urbana Sprawl pipăind adidașii Reebok mititei. Unde i-ai găsit?

Vorbea în șoaptă, străduindu-se să n-o trezească pe fetiță.

— În seara asta o să dansez pe mese, zise Erin. Așa că să nu cazi de pe scenă când o să mă vezi.

— Măiculiță, *chiar* că ești disperată. Urbana știa cât de mult detesta Erin dansurile pe mese. Dar o să câștigi bine, îi mai spuse. Bani frumoși de tot.

— Primul care mă atinge…

— Nu, fată. Cheamă-l pe Shad. De-asta-i el aici. Urbana își scoase sutienul și-și examină critic sânii în oglindă. M-a ciupit un țânțar de stângul, anunță ea.

Erin zise că abia se vedea.

— „Abia” nu-i îndeajuns de bine. Urbana găsi un borcănaș cu fond de ten și acoperi ciupitura. Nu-ți face griji, îi spuse lui Erin. Toate dansează pe mese. De fapt, tu ești singura pe care-am cunoscut-o vreodată care să nu danseze. Asta arată ce dansatoare grozavă ești. Cele mai multe fete ar face foamea numai cu bacșișurile de pe scenă.

— Acum dansez pentru două, zise Erin.

Monique Sr. intră și anunță că Keith Richards stătea la masa numărul cinci.

— I-am spus lui Kevin să bage niște Rolling Stones, continuă ea ațâțată. La numărul următor, îl bag în boală.

— Keith Richards, repetă Erin, nereușind să-și ascundă amuzamentul.

— Ce… nu mă credeți?

Urbana întrebă ce bea bărbatul.

— Black Jack și apă.

— Atunci nu-i Keith. El bea bourbon Rebel Yell, sec.

Urbana era o enciclopedie ambulantă în privința amănuntelor legate de Rolling Stones.

Monique Sr. păru deprimată. Simțindu-se vinovată, Erin zise:

— Ce naiba, poate c-a schimbat băutura.

— *El* este, insistă Monique Sr. Veniți și vedeți cu ochii voștri.

— Te credem, spuse Erin.

— Nu, nu te credem, clătină din cap Urbana. Oricum, care-i diferența? Rolling Stones nu folosesc dansatoare. Ce-ar putea face pentru noi, dacă ar fi cu adevărat Keith Richards?

Monique Sr. se pregătea să-i spună lui Urbana să se ducă în pizda mă-sii, dar apoi o văzu pe Angie dormind. Nu avea să înjure în prezența unui copil.

— Dacă, să zicem, ar fi fost Rod Stewart, continuă Urbana, atunci aveam niște posibilități. El folosește dansatoare în toate clipurile video. Atunci să-mi atragi atenția, când Rod „the Bod” o să stea la masa cinci.

— Monique, interveni Erin, vrei să venim și să ne uităm?

— Keith ar fi încântat, replică ea tăios.

— Haide-atunci.

Erin deschise ușa, iar în pragul ei se afla Orly, care părea dur și suferind de stomac. Monique Sr. se scuză prompt și reveni rapid în club.

Orly intră în vestiar și închise ușa. O fulgeră cu privirea pe Angela, ghemuită pe mochetă.

— Mi-aș putea pierde autorizația, i se adresă el lui Erin. Spune-mi că asta nu-i o minoră în local. Spune-mi că-i o stripteuză pitică, cu tenișii. Altfel îmi pierd autorizația de vindere a băuturilor, în pizda mă-sii.

Erin își ceru scuze fiindcă o adusese pe Angie în club. Îi spuse lui Orly că fusese o urgență în familie.

— Căcat, mormăi el și se lăsă să cadă într-un scaun pliant.

Urbana Sprawl zise:

— Să nu treziți fetița, domnule Orly.

— Nu-ți face griji, spuse Erin. Ea nu doarme, hibernează.

Copleșit de aromele cosmetice, Orly căzu imediat victimă unei crize de alergie. Își înăbuși strănuturile sonore, pe cât putu mai bine.

— Ș-ș-ș, făcu Urbana. Nici măcar n-ar trebui să intrați în vestiar. Sau ați uitat?

— Scuze, zise Orly. Nu m-am mai putut stăpâni. Au trecut cel puțin zece minute de când nu ți-am mai văzut curul gras și gol, așa că m-am furișat aici să mai trag cu ochiul. Nu te superi dac-o iau acum la frecat, nu?

— Dumnezeule, spuse Erin, sunteți într-o pasă proastă de tot.

— Așa-i. Orly trase un pumn de șervețele de hârtie din cutia de pe măsuța de machiaj. Frații Ling au dat lovitura, fiindcă babalâcul ăla de judecător a crăpat în clubul lor. Au atâta dever, că fac rezervări. *Rezervări* la un nenorocit de local de striptease!

— Știrile TV au contribuit la asta, zise Erin. Genul acesta de publicitate nu poate fi cumpărat.

Orly începu să înjure obscen, apoi se opri. Privi iritat spre fetița care dormea și șuieră amar:

— Este vorba despre un mort, un cadavru… lucrul cel mai rău care se poate întâmpla, iar oamenii fac coadă ca să vadă unde s-a petrecut. Eu nu mai înțeleg natura umană. Pe cuvântul meu că n-o-nțeleg.

Ochii Urbanei erau răutăcioși.

— Să ținem pumnii strânși, spuse ea. Poate că și-aici o să moară cineva celebru.

— În niciun caz așa cum dansează fetele astea, pufni Orly. Singurul lucru de care ar putea muri clienții mei este pur și simplu de plictiseală, în pizda mă-sii.

— Ajunge, rosti aspru Erin. Vorbesc serios.

Urbana se grăbi să iasă, pentru un număr în colivie. Orly se adânci și mai mult în scaunul pliant, care-i îndoia trunchiul făcându-l să semene cu un uriaș cârlig de rufe.

— Până și Marvela a pus-o, se plânse el.

— Și-a depășit durerea, așa-i?

— Cei doi Ling i-au scris numele cu litere mari pe firmă: Veniți să vedeți corcodușa care l-a omorât pe judecător!

— Chiar așa scrie?

— Am parafrazat, recunoscu Orly. Concluzia finală este că încasările mele s-au redus cu cincisprezece la sută.

Așteptându-se la tot ce putea fi mai rău, Erin spuse:

— Și ce doriți de la noi?

— Să vă mai gândiți la dansurile intime.

— Nici vorbă. Am votat, domnule Orly.

— Da, da, alungă el ideea cu un fluturat brusc din mână. Atunci ce zici de floricelele cu frișcă?

Erin nu zise nimic. Dorea ca el să scuipe fiecare detaliu depravat fără niciun ajutor sau încurajare. Dorea ca să se simtă cât mai stânjenit cu putință.

— În loc de ulei de măsline, spuse el. Ce crezi?

Fața lui Erin nu trădă nimic; nici măcar nu clipi. Mâinile lui Orly i se foiau pe pântece aidoma unor crabi grași.

— Lupte! izbucni el. Ce dracu', despre asta vorbesc. Floricele cu frișcă, în loc de ulei. Chestia asta a-nceput într-un local din West Palm. Primii se suie tipii și se luptă cu fetele. Mă gândeam la douăzeci de parai încercarea.

În cele din urmă, Erin rosti:

— O să repet, ca să văd dacă am înțeles bine. Vreți să sar într-o baltă de floricele și frișcă și să mă rostogolesc în pielea goală cu niște bețivi.

— Nu-n pielea goală. Topless. Orly își mușcă o unghie și o scuipă pe podea. Direcția de sănătate publică n-o să accepte nud. În niciun caz cu produse alimentare.

— Ce s-a întâmplat cu ideea de șic? întrebă Erin. Noul nume, noua imagine – ce s-a întâmplat cu astea?

— Muiștii ăia de Ling, aia s-a-ntâmplat. Orly părea descurajat. Cuvintele lui aveau un ton de rușine autentică. Dacă vrei să știi adevărul, sufăr. Am nevoie de-o șmecherie, Erin. Se zice că chestia asta cu floricele cu frișcă e la modă. Mi s-a spus că tinerii sunt în gât după ea.

— Deci la asta s-a ajuns, spuse Erin.

— Nu te pot obliga s-o faci.

— Nici să nu vă gândiți, zise ea. Nici sub amenințarea cu arma nu m-ați putea sili s-o fac.

Orly se îndreptă în scaun și adoptă chipul de om de afaceri.

— Care-i partea care te nemulțumește – luptele sau floricelele în sine? Tocmai mi-a venit altă idee.

— De-abia aștept, făcu Erin.

— Fii atentă! Dă-le naibii de floricele…

— Bravo.

— Ia gândește-te la paste! Sprâncenele lui Orly dansau. Ziceai despre chestii șic? Asta-i. Ce-i mai șic decât pastele italienești?

— Lupte în paste?

Erin simțea ca și cum se prăbușea în vid.

— Tăiței, linguini – alegi ce vrei.

— Domnule Orly, trebuie să mă dezbrac. Pot să beneficiez de puțină intimitate, vă rog?

Când el se ridică, scaunul îi căzu de pe șezut cu un zăngănit. Angela se foi, dar nu se trezi.

— Mai gândește-te, zise Orly. Cum ți-am spus, e ultimul răcnet în West Palm.

În oglindă, ea îl privi părăsind vestiarul.

— Ce s-a întâmplat cu dansul simplu? îl întrebă.

Sabrina intră să arunce un ochi la Angie în timp ce va dansa Erin.

— Am auzit că-n seara asta dansezi pe mese, spuse ea pieptănând o perucă neagră ca pana corbului. Nu-i așa rău.

— Până pun labele pe tine, zise Erin.

— N-o s-o facă-n seara asta. Shad e-n pasă proastă. Peria Sabrinei dădu peste o proeminență și peruca îi sări din poală. La dracu', mormăi ea.

Erin își prinse slipul tanga și-și verifică fundul în oglindă, ca să se asigure că sfoara era aliniată.

— Chestia este, rosti ea, că am nevoie de bani.

— O să te descurci, spuse Sabrina. Ai doar grijă să nu cazi.

Kevin puse „Honky Tonk Woman", când Erin ieși pe scenă. Cântecul îi înviora starea, aproape la fel de mult ca imaginea lui Monique Sr. care dansa sălbatic pe masa unui bărbat semănând realmente cu domnul Keith Richards, dacă-ți foloseai imaginația.

Adică tot ce o mai păstra pe Erin cu mintea întreagă.

•

Imagini de tablete Diazepam dansau în mintea lui Beverly. Telefoanele nu se mai opreau din țârâit, corespondența se adunase teanc și chelul acela oribil citea *National Geographic* în sala de așteptare pentru a doua zi la rând – același individ pe care ea încercase să-l înjunghie cu un cuțit pentru deschis scrisori! Revederea lui o stânjenea; în șaisprezece ani de când era secretară de avocați, nu atacase niciodată un client. Pe jumătate terorizată, Beverly oferise o scuză jalnică.

„Pentru ce?" întrebase chelul. El uitase deja episodul. Beverly se simțise mai înfricoșată de el mai mult ca oricând.

— Trebuie să-ți văd șeful, zisese Shad.

— Tocmai l-ați ratat.

Asta fusese ieri. Avocatul se grăbise la o întâlnire și nu mai revenise. Nici măcar nu-i telefonase, ca să se intereseze de mesaje. Astăzi exasperarea lui Beverly se preschimba în îngrijorare: Mordecai nu putea fi găsit. Până acum nu se prezentase la patru consultații la birou, două depoziții și o audiere importantă în Curtea de Apel. Audierea era importantă, fiindcă implica primirea

unui onorariu, o ocazie pe care Mordecai n-o rata niciodată.

Beverly era derutată. Acum vorbea la telefon cu un funcționar bancar, care dorea să verifice numărul contului fiduciar al lui Mordecai. Funcționarul recită numărul și Beverly îi spuse că era corect.

— De obicei, spuse ea, toate depunerile se fac prin mine.

Funcționarul bancar îi spuse că nu era vorba despre o depunere, ci despre o retragere. O retragere substanțială. Adăugă că Mordecai sunase cu instrucțiuni pentru lichidarea și închiderea imediată a contului.

Lui Beverly nu-i plăcu deloc ce auzi. Ledul altui apel se aprinse pe consola telefonică – era Paul Guber, ușor îngrijorat. De două zile nu mai auzise nicio veste de la logodnica lui. Era cu totul neobișnuit pentru Joyce să nu-l sâcâie cu telefoane din oră în oră. Mordecai știa pe unde se afla ea?

Sărmana Beverly nu avea niciun răspuns. Shad se înălța acum uriaș în fața biroului ei. Astăzi purta salopetă de camuflaj.

— Situația devine ridicolă, rosti el.

— Știu, știu, aprobă secretara. Nu-mi pot imagina unde să fi plecat.

— Lasă-mă să verific, spuse Shad.

Trecu pe lângă ea și deschise ușa de la cabinetul lui Mordecai. Temându-se să protesteze, Beverly îl urmă.

— Tu ai aprins toate luminile astea? întrebă Shad.

Secretara spuse că nu, luminile erau aprinse când ajunsese la birou.

— Probabil c-a lucrat târziu azi-noapte, zise ea.

Telefonul continua să piuie, dar ea nu răspunse. Era decisă să nu-l scape pe Shad din priviri.

El ocoli biroul fără să atingă nimic.

— Cineva a fost pe-aici.

— Cum vă dați seama?

— E prea al dracu' de ordonat.

Cineva care ar fi lucrat până noaptea târziu ar fi lăsat dezordine, însă biroul lui Mordecai era anormal de ordonat: nici măcar un creion nu era pus aiurea. Până și coșul de hârtii părea ca și cum ar fi fost aspirat.

Shad întrebă dacă aveau vreun seif în firmă. Beverly spuse că nu – Mordecai păstra toate dosarele confidențiale într-o casetă de valori la o bancă.

— Câte chei? întrebă Shad.

— Cred că două.

— Unde sunt?

— Nu știu, zise Beverly. Nu mi-a spus.

— Asta-i bine, încuviință Shad.

— N-a vrut să-mi zică nici măcar la ce bancă.

— Normal.

Beverly speculă că poate femeia de serviciu lăsase luminile aprinse. Asta ar fi putut explica de ce locul era atât de ordonat.

Shad clătină din cap. Cabinetul fusese examinat de profesioniști.

— Parcă țin minte că avea o agendă Rolodex de birou.

Beverly privi atentă biroul.

— O agendă cu cifru, da. O ținea lângă telefon.

— Înseamnă c-a luat-o cineva, zise Shad.

La dracu', veștile erau de căcat.

— Să telefonez la poliție?

— Cum vrei, spuse el. Părerea mea este că poliția te va suna pe *tine.*

•

Un bărbat o urmări pe Erin de la local până acasă. Era ora 3 noaptea și străzile erau pustii. Bărbatul avea grijă să păstreze o distanță de trei-patru intersecții între mașina lui și vechiul Fairlane cenușiu al lui Erin. Se descurca bine, fiindcă Erin nu bănui nicio clipă că ar fi fost urmărită.

Ea opri sub un felinar stradal și merse cu Angela în casă. Bărbatul opri nu departe, deschise radioul

din mașină și moțăi până în zori. Continuă să supravegheze apartamentul până la 10 dimineața. Când Erin nu reapăru, bărbatul plecă.

Asta se întâmplă două zile la rând. În a treia dimineață, Erin ieși din casă purtând un coș de rufe. Angela o urma îndeaproape. Suiră amândouă în Fairlane și merseră la o spălătorie publică de lângă bulevardul Oakland Park. Bărbatul opri la un magazin de videocasete aflat vizavi și le urmări iarăși. Prin binoclu o văzu pe Erin încărcând mașina de spălat. Peste o oră, o văzu punând rufele în uscător. După ce ea termină, bărbatul n-o mai urmări acasă, ci traversă strada pe jos spre spălătorie. Se gândea: „Este lucrul cel mai idiot pe care l-am făcut vreodată…”

Congresmenul fusese ferm.

— Erb, zise el fluturând fotografia stripteuzei, o doresc.

— Nu, n-o dorești, spuse Erb Crandall.

— Până acum n-am mai simțit niciodată așa ceva.

— Ba da, ai simțit.

— O doresc în toate modurile minunate în care un bărbat poate dori o femeie.

— Mai lasă-mă-n durerea mea, zise Erb Crandall.

— Dacă nu m-ajuți s-o găsesc, o s-o fac eu însumi.

— După alegeri.

— Nu pot aștepta atâta, spuse David Dilbeck. Sunt ca vrăjit, Erb. Sunt… obsedat.

— Îmi pare rău, replică Crandall, am primit niște ordine.

Călătoreau cu clasa întâi pe o cursă Delta de la Miami la Dulles; o acțiune de o zi. Cineva organiza o petrecere de căcat pentru congresmenul de Massachusetts. Dilbeck se plimba printre scaune, strângând la piept fotografia incriminatoare. Pur și simplu nu voia să tacă și să se așeze.

— Ai văzut poza? Ai văzut cum arată?

— Foarte atrăgătoare, încuviință Erb Crandall.

— Vreau s-o găsești și să-i oferi o slujbă în birourile mele.

— Mănâncă micul dejun, spuse Crandall.

Alți pasageri începuseră să murmure. Data următoare când Dilbeck intrase în raza lui de acțiune, Crandall luase fotografia din *Pupăza creață* și o îndesase într-o revistă a companiei aviatice, pe care o vârâse în servieta lui.

În scurt timp Dilbeck obosise. Se așezase și spusese:

— Erb, fără ea n-o să pot duce campania la capăt. Îmi obsedează visele.

— Serios? Știi cine-mi obsedează *mie* visele? Malcolm J. Moldowsky.

— Trebuie să aflu totul despre ea. Totul.

— Nici măcar nu-i cunoaștem numele, minți Crandall.

— Află-l, fir-ar al dracu'. Află totul. Ochii lui Dilbeck fulgerau. Erb, ea nu-i ca toate celelalte.

— Mda, văd asta și din poză. Pentru o clipă am crezut că-i Julie Andrews dansând în Alpi. Atât doar că era în pielea goală și un tip avea fața băgată între picioarele ei.

Congresmenul îl prinsese pe Erb Crandall de braț și rostise:

— Dumnezeule, sunt posedat fără speranțe.

„Pe jumătate ai dreptate", gândise Crandall. „Partea legată de «fără speranțe»."

— Mănâncă-ți omleta, îi spuse.

— După alegeri, ai spus?

— Da.

— Poate că voi reuși să îndur până atunci, Erb. Poate că aș putea suporta dacă aș avea un obiect de-al ei. Ceva ce să prețuiesc.

— Vorbește mai încet, zise Crandall. O să văd ce pot face.

Congresmenul îl trăsese din nou de braț.

— Nu, nu așa cum a fost cu celelalte. Nu chiloți, jartiere sau sutiene.

— Atunci, ce?

Nu-și putuse crede urechilor când Dilbeck îi spusese.

— Ești profund deformat, comentase Crandall.

— Ce rău ar putea face? Serios, Erb.

Așa încât acum Crandall se afla într-o spălătorie automată, răzuind pe furiș scamele din filtrul unei mașini de spălat. Nu orice scame, ci acelea provenite din lenjeria personală a frumoasei stripteuze. Crandall înveli pumnul de puf roz într-o batistă. Văzu o clientă privindu-l peste un teanc de cearșafuri împăturite și arătă cu un gest scurt o legitimație FBI falsă, pe care o ținea la îndemână pentru ocazii neașteptate.

Când Crandall reveni acasă, congresmenul îl întâmpină în foaier. Se pieptănase și obrajii îi străluceau. Primi scamele cu recunoștință, în palmele făcute căuș.

— Dumnezeule! exclamă el. Ai reușit.

Apoi dispăru în baia principală, unde rămase mult timp.

Erb Crandall încuie ușa din față, se duse în cabinet și se întinse pe o canapea. Deschise televizorul la o emisiune de jocuri și se îmbătă cu gin. Închise ochii și încercă să-și amintească vremea când politica era distractivă.

Capitolul 19

Shad îi telefona sergentului Al García și îi spuse că era timpul să stea de vorbă. García veni și-l luă cu mașina la amiază, apoi porni spre vest pe autostrada cea nouă, ieșind din oraș. Shad se întrebă încotro mergeau. Îi povesti detectivului despre planul lui Mordecai de a-l șantaja pe congresmen. García dori să audă despre fotografie.

— În afară de Dilbeck, cine mai apare în ea?

— Cel pe care l-a bătut, răspunse Shad, eu și Erin.

— Unde-i originalul?

— Este un diapozitiv color. Avocatul l-a luat și se pare că-l ține într-o casetă de valori la o bancă, dar nu știu care anume. Nici secretara lui nu știe.

García întrebă despre Mordecai. Cum îl întâlnise Shad? Ce fel de om era? Shad povesti totul, începând cu escrocheria cu gândacul. Detectivul chicoti auzind cum înlocuitoarea secretarei mâncase iaurtul lui Shad, însă în rest ascultă cu seriozitate.

— Așadar tu crezi, concluziona el, că avocatul l-a șantajat pe Dilbeck cu o copie a fotografiei.

— Așa a spus chiar el.

— Și ți-a promis o parte din despăgubiri?

— Da. Fiindcă am fost martor ocular principal.

— Și pentru că ți-a belit cazul cu gândacul.

— Belit e puțin zis, trimise Shad o flegmă pe fereastră.

— Acum el a dispărut și ai început să te îngrijorezi. Te gândești că-i posibil ca avocatul tău să fi pățit același lucru ca sărmanul Jerry Killian. Și te mai gândești că tu ai putea să fii următorul.

— Nu pentru mine îmi fac griji, zise Shad.

— Nici eu nu-mi fac griji pentru tine, ci pentru prietena ta stripteuză.

— Dansatoare.

— Exact. Este o doamnă drăguță.

Shad clipi și privi drept în față.

— Și-a recăpătat fetița. Asta crește miza.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Ajunseră la o intersecție. García continuă spre nord pe US 27. Apă și iarbă se întindeau până la orizont de ambele părți ale autostrăzii.

— Unde dracu' mergem? întrebă Shad.

— În frumosul orășel Belle Glade. Vrei o țigară de foi?

Shad spuse că da. Al García fu încântat. Amândoi își aprinseră țigările și mașina se umplu de fum. Detectivul coborî geamurile.

— E bună? îl întrebă.

— Merge, comentă Shad.

— Hei, *chico,* tu tragi în piept?

— Da. Îmi place.

— Să fiu al dracu', spuse García. Nu te arde ca la balamuc?

Shad zise că el nu simțea absolut nimic.

— Am ceea ce se numește un prag de sensibilitate foarte ridicat.

Merseră vreo cincisprezece kilometri, fumând fără să spună vreun cuvânt. În cele din urmă García întrebă cum era să lucrezi într-un local de striptease.

Shad pufăi un nor de fum și emise un mormăit surd.

— După o vreme, nu le mai remarci.

— Haide, haide!

— Vorbesc serios. Mă apropii de punctul în care mă excit când ele își *pun* hainele. Așa se întâmplă după prea mult timp.

— Cunosc niște tipi, spuse García, care ar fi în stare de orice ca să aibă slujba ta.

— Din partea mea, n-au decât s-o ia. Să te-nvârți toată ziua printre femei goale nu-i bine pentru viitorul tău. După o vreme nu-s decât țâțe și cururi și nimic special. Ca și cum ai lucra la o linie de montaj pentru Ferrari – în scurt timp sunt pur și simplu mașini și nimic mai mult. Pricepi?

— Orice devine plictisitor până la urmă.

— Așa-i, fir-ar al naibii, zise Shad morfolind țigara, iar când și pizdulicile te plictisesc, atunci e momentul să-ți schimbi slujba.

— Știu exact ce simți. Al García arătă cu degetul mare peste umăr. Știi ce am în portbagaj? Un frigider Igloo de mașină. Și știi ce-i în frigider? Un cap de om.

Shad își azvârli țigara pe fereastră cu un gest violent. Se șterse la gură cu mâneca jachetei de camuflaj.

— Nu glumesc, urmă García. Proprietatea lui Francisco Goyo, decedat. Nici nu mai știu câtă benzină am cheltuit cu cazul ăsta. Puțălăul a fost livrat la o duzină de adrese diferite.

— De ce-i ții capul în Igloo? întrebă Shad.

— Ca să nu-mi împută mașina.

— Nu la asta mă referam.

Detectivul spuse că un surfer din Key Biscayne găsise capul, accidental, chiar în dimineața aceea.

— În drum spre casă, o să-l las la morgă. Cei de-acolo au un refrigerator plin de señor Goyo.

— Fir-ar al dracu', rosti Shad grav.

— Știu însă ce vrei să spui prin plictiseală. Aceleași căcaturi vechi, zi după zi. García își scutură scrumul țigării. Nu vrei să facem schimb de slujbe?

— Fir-ar al dracu', repetă Shad.

García merse direct la oficiul poștal din Belle Glade. Îl rugă pe Shad să aștepte în mașină ca să nu-i sperie pe spectatori. La ghișeu, García își arătă legitimația de polițist și se interesă despre căsuța poștală al cărui număr fusese declarat de cei trei jamaicani misterioși la Motelul Flightpath. Funcționara, o femeie frumoasă cu păr sur și des, răspunse că într-adevăr cutia aparținea unui domn John Riley, dar că domnul Riley nu-și ridicase corespondența de șase luni. Motivul pentru care n-o făcuse era cât se poate de valid.

— A murit, spuse funcționara.

— Îmi pare rău.

— În cazul acesta faci parte dintr-o minoritate.

— Cine mi-ar putea oferi mai multe detalii? întrebă García.

— Oricine, răspunse funcționara. Riley a fost șef de echipă la Fermele Rojo. Își fura tăietorii și asta o știau toți. Într-o dimineață a fost călcat de un autobuz cu imigranți. Funcționara făcu o pauză. Potrivit raportului poliției, a fost un accident.

— Dar poate că n-a fost, zise García.

— Eu una aș înclina să spun c-a fost un act divin. Riley a fost un om rău. Oamenilor răi li se întâmplă lucruri rele.

— Asta s-a-ntâmplat acum șase luni?

— Cel puțin. Iar tăietorii îi mai blestemă și acum numele.

— Este vreunul care-l blestemă mai mult decât ceilalți?

— Nu înțeleg, spuse funcționara.

— Vreun tăietor avea vreun motiv special pentru a-l urî pe Riley… în afară de banii pe care-i fura?

Funcționara se amuză teribil.

— Ce alt motiv ar fi fost necesar?

Începu să sorteze corespondența, aranjând-o în teancuri ordonate. Multe plicuri erau acoperite de scrieri mâzgălite și aveau timbre străine; Belle Glade era un oraș al imigranților.

— Se pare că ai căuta pe cineva anume, spuse funcționara.

— Să nu râzi, zise García. Pe trei jamaicani.

— Haide, haide!

— Te-am rugat să nu râzi.

— Păi toată echipa lui Riley era formată din jamaicani.

— Mă gândisem eu, încuviință García. Și toți îl urau, este?

— Mai rău ca pe un șarpe.

Când reveni în mașină, García îl întrebă pe Shad dacă dorea să meargă până la Clewiston, ca să

vadă o moară de zahăr. Shad răspunse că nu-l interesa absolut deloc.

— Te-ar ajuta să pui cap la cap toate astea, zise García.

— Economisește-ți benzina și povestește-mi pe drumul de întoarcere în Lauderdale.

— De ce te grăbești?

Venele de pe gâtul lui Shad se umflară.

— Fiindcă-n portbagaj e capul unui nenorocit de cubanez!

— Señor Goyo a fost panamez.

— Iisuse! exclamă Shad.

Un iepure apăru în mijlocul șoselei și Al García îl ocoli fără să încetinească.

— Congresmenul ăsta, începu el, este complet vândut companiilor producătoare de zahăr, care au nevoie de el în Washington să țină lucrurile pe făgașul care le convine. De aceea când micuțul și prostuțul de Killian a amenințat cu șantajul, oamenii companiilor din industria zahărului s-au alarmat. Mă urmărești?

Shad indică în față și rosti:

— Radar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, făcu García, sunt polițist, ai uitat? Își fulgeră girofarul de bord spre polițistul rutier, când trecură în goană pe lângă el. Nici măcar n-asculți, i se adresă lui Shad.

— Ba da. Bani din zahăr.

— Killian și-a anunțat dorința, care a fost atât de stranie, încât probabil că i-a panicat pe oamenii lui Dilbeck. Să aranjăm un caz de custodie? Să influențăm un judecător? S-au gândit că au de-a face cu un sonat. Așa că cineva – nu Dilbeck, însă cineva apropiat de el – a dat un telefon.

— Și… adio, sonatule.

— Exact. Trei tăietori de trestie-de-zahăr au sosit și l-au înhățat pe Killian probabil direct din apartamentul lui.

— De unde știi că erau tăietori de trestie-de-zahăr?

— După cicatrice. Aveau cicatrice pe picioare. Tăietorii se crestează întruna în mod accidental cu nenorocitele alea de macete, până și cei buni o pățesc. Oricum, l-au dus pe Killian la un motel ieftin și – ca glumă macabră – s-au înregistrat sub numele șefului lor mort. În motel l-au înecat. Dup-aia l-au pus la gheață…

— Nu-mi mai zice, spuse Shad. Alt nenorocit de Igloo.

— Nu cred, spuse García șofând cu o mână și agitând mâna cealaltă în care ținea chiștocul stins al țigării de foi. Așadar l-au pus la gheață și s-au dus drept în Missoula, statul Montana. Sau poate c-au folosit avionul corporației Rojo – cine știe?

— De ce tocmai în Montana? întrebă Shad.

— Acolo își petrecea Killian vacanțele. Vezi tu, era aranjat să pară un accident la pescuit.

Shad zâmbi în cele din urmă. Colosala lui calotă craniană albă se legănă în sus și în jos, iar García îl auzi înăbușindu-și un chicot.

— Ce s-a-ntâmplat?

— De comă, făcu Shad, trei jamaicani călătorind prin Montana.

— Da, știu.

— Iisuse Hristoase! Ce-i asta – o revoltă? Jamaicani cowboy.

— Au avut sânge-n ei, zise Al García. Indiferent cine au fost…

— N-o să-i găsești niciodată.

— Ai dreptate.

— Nici într-un milion de ani.

— Sunt convins, spuse García, că sunt deja înapoi în Kingston. Sau sunt morți.

Pe bord se aprinse ledul roșu al temperaturii lichidului de răcire, așa încât trase Caprice-ul pe dreapta. Deschise capota și verifică legăturile furtunurilor, care păreau strânse. Nu exista niciun semn de scurgere de la radiator.

— Sârmele naibii, murmură detectivul și trânti capota.

Shad coborâse din mașină. Al García îl găsi la vreo treizeci și cinci de metri mai departe; pătrunsese cale de trei rânduri într-un câmp de trestie-de-zahăr.

— Deci asta-i, zise Shad.

Un muscoi mare și albastru se lăfăia pe scalpul lui strălucitor. Musca era atât de mare, încât părea un tatuaj.

García rupse o tulpină de trestie-de-zahăr și o mirosi.

— Ce mai afacere au pus pe roate nemernicii ăștia! Tot mălaiul pe care-l doresc, practic pe gratis. Importă sclavi pentru recoltare și dup-aia vând recoltele la prețuri umflate cu pompa grație Congresului. Și după ce au terminat, au voie să arunce mizeria drept în Everglades.

Shad era impresionat.

— Țara oportunităților, comentă el testând noroiul negru cu vârful cizmei.

— Milioane și milioane de dolari, spuse García. Killian habar n-avea în ce se băgase. Același lucru este valabil și pentru marele tău avocat.

Reveniră în mașină. Shad refuză oferta altei țigări de foi. Muscoiul îi rămăsese pe cap. García se întinse și-l alungă.

Peste vreo zece kilometri, Shad întrebă:

— Și care-i jurisdicția ta în cazul ăsta? Nu văd nicio conexiune cu Miami.

Detectivul zâmbi trist.

— Districtul congresional al lui Dilbeck este Dade. Asta-i tot ce pot face.

— Jalnic, remarcă Shad.

— Nimeni nu-i prea interesat, totuși nu pot să las pur și simplu o crimă să treacă nebăgată în seamă.

— Cu alte cuvinte, lucrezi ca voluntar.

— De asta am nevoie de ajutorul tău, zise García.

— Crezi că vor veni după Erin?

— Cred că dacă va fi nevoie vor veni după toți cei care apar în fotografia aia. Cred că nici măcar nu vor șovăi.

Shad se răsuci și privi afară. De acum ieșiseră din zona plantațiilor. Everglades scânteia spre vest, la orizont.

— Și-a recăpătat fetița.

— Mi-ai spus.

— Cred că asta nu contează.

— Nu cu indivizii ăștia.

García se opri la o tabără de pescuit și cumpără altă pungă cu gheață pentru capul retezat al lui Francisco Goyo. Shad se încruntă când auzi portbagajul deschizându-se și cuburile revărsându-se din punga de plastic. Speră că García nu avea să încerce să-i arate porcăria aia. Pe unii polițai îi excitau asemenea chestii.

Când reveniră pe șosea, Shad îi spuse detectivului că făcuse închisoare.

— Da, știu. Crimă nepremeditată.

— *Doi* oameni, zise Shad.

— Ăla a fost apelul. Infracțiunea a fost crimă nepremeditată. García văzu că ledul roșu al temperaturii se aprinsese iarăși. Lovi cu pumnul în tabloul de bord și lumina se stinse. Dumnezeu să binecuvânteze General Motors, comentă el.

Shad îl întrebă dacă știa și despre vătămările corporale din culpă. García spuse că da.

— Patronul meu, domnul Orly, ar lua foc, zise Shad, dac-ar afla c-a angajat un fost pușcăriaș și toate alea… Și-ar putea pierde autorizația.

García rămase cu ochii asupra șoselei.

— Nu-ți face griji despre patronul tău, spuse el. Eu trebuia să știu. El nu trebuie.

— Apreciez gestul.

— Încă o chestie: aș prefera să nu știu dacă ai o armă, clar? Fiindcă dac-o văd, atunci trebuie să fac ceva. De exemplu, să te-arestez, da? Așa cere legea – foștii pușcăriași nu au voie să poarte arme.

Așa că să nu te simți obligat s-o scoți, fiindcă atunci o să avem o problemă.

— Sunt de acord, zise Shad. Să discutăm despre Erin.

— Da. Detectivul răpăi cu degetele pe volan. Trebuie să facem ceva.

— N-ar trebui să fie greu, spuse Shad, cu fizicul meu atrăgător și cu creierul tău.

•

Malcolm J. Moldowsky se plimba agitat prin apartament. Panorama oceanului nu-l liniștea și nici coniacul fin. Era indignat, profund indignat pentru că o persoană cu statutul său era silită să-și facă griji.

Moldy se afla în vârful domeniului lui de activitate; era insidios de puternic, respingător de bogat și în general intangibil. Până acum. În ultima vreme aroganța lui câștigată cu greu își pierduse o parte din scrobeală. Se simțea vulnerabil, chiar nesigur. Vina era a altora. Incompetența generală amenința să distrugă o realizare la care Moldowsky lucrase ani de zile. El știa ce trebuie să fi simțit eroul său, John Mitchell, atunci când idioții ăia rasoliseră o spargere banală. O muncă de o viață distrusă de stupidități inimaginabile.

Pentru a proteja cariera lui David Dilbeck, Moldowsky pătrunsese într-un tărâm care depășea cu mult simpla colportare de influență. Comiterea de ilegalități nu însemna ceva nou, însă pe Moldy îl îngrijora natura delictelor recente: un desăvârșit infractor administrativ, el fusese silit să-și părăsească mediul. Deturnarea fondurilor electorale fusese parfum de primăvară. Compensarea ilegală a unui oficial ales reprezentase o joacă de copil. Falsificarea rapoartelor financiare ale campaniei constituise o treabă de rutină.

Dar astea! Lua-l-ar dracu’ pe Dilbeck!

Pentru prima dată după mulți ani, Moldowsky se autocritica și detesta senzația respectivă, fiindcă

detesta toate formele de introspecție. În activitatea lui Moldy, inamicul cel mai teribil era o conștiință care funcționa. Își turnă alt coniac și reîncepu să se plimbe fără rost prin apartament. Trecând pe lângă o oglindă, văzu că nu-și trecuse cureaua printr-o bridă a pantalonilor la spate. De asemenea, își încheiase greșit manșeta mânecii stângi. Dumnezeule, era de-a dreptul zguduit!

Cauza era moartea neașteptată a judecătorului de divorț. Judecătorul care nu putuse fi convins să-l ajute pe un congresmen să aranjeze un amărât de caz de custodie. Judecătorul care nu avea nevoie de o favoare, fiindcă se îndrepta deja vesel spre tribunalul federal.

Jerry Killian fusese ucis pentru că judecătorul nu se clintise. Moldowsky nu văzuse altă soluție; eliminarea șantajistului înlăturase amenințarea la adresa lui David Dilbeck. Fusese simplu, logic și rapid… totuși fusese realmente necesar? Moldowsky era nervos pe sine pentru că-și punea atâtea întrebări în privința asta. Decizia Killian fusese perfect logică la momentul respectiv. Cine ar fi putut prezice că judecătorul avea să crape în mod cu totul nepoliticos?

Moldy era un individ care aprecia ironia crudă și în mod normal ar fi fost amuzat de circumstanțele sordide în care crăpase răhățelul ăla pios – cu creierul explodându-i într-un ocean de sâni goi. Echipele de reporteri TV care roiseră prin *Parada pieilor* lăsaseră foarte puțin pe seama imaginației.

Cu toate acestea unicul lucru care intrase în mintea lui Moldowsky fusese o înțepătură nefamiliară de îndoială: „Poate că am acționat prea pripit. Dacă l-aș fi amânat pe Killian, dacă l-aș mai fi purtat cu vorba vreo două săptămâni, atunci judecătorul ar fi rezolvat ambele noastre probleme, murind. Cazul *Grant contra Grant* ar fi fost reatribuit în mod automat și Killian s-ar fi îndepărtat de David Dilbeck.”

„Asta este”, își spuse Moldy. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Cei trei jamaicani tăietori de trestie-de-zahăr plecaseră acasă. În luna următoare, lângă Golful Montego se petrecuse un teribil accident de camion, în urma căruia nu se înregistrase niciun supraviețuitor. Iar jurnalele de zbor pentru avionul *Gulfstream II* al fraților Rojo arătau o călătorie la Aspen, nu la Missoula. Dacă s-ar fi exercitat presiuni, Administrația Federală pentru Aviație l-ar fi susținut cu benzi ale comunicațiilor purtate cu turnul de control. Fiica unui ajutor de șerif își datora slujba lui Malcolm J. Moldowsky…

Telefonul piui de două ori și Moldowsky ridică receptorul. Rămase înaintea ferestrei largi și privi peste Atlantic. Sub cerul înnorat, apa era cenușie, înspumată și neatrăgătoare. Imediat dincolo de orizont, în Nassau, se afla bărbatul de la celălalt capăt al firului. Era un bancher care-și făcuse studiile la Londra, dar a cărui vorbire își păstrase cadența insulară liniștitoare. El îl anunță pe Moldowsky că transferul bancar se încheiase.

— Ce facem cu dobânzile?

— Orice doriți, răspunse Moldowsky.

— Le-am putea pune într-un cont separat, sugeră bancherul.

— Ce dracu’, din partea mea, n-ai decât să le păstrezi. Cumpără-ți un iaht nou.

Bancherul chicoti nervos.

— Cu certitudine, domnul Mordecai a lăsat unele instrucțiuni.

— De fapt, n-a lăsat.

— Domnule, contul depășește optzeci de mii de dolari. Sunt sigur că el se așteaptă ca banii să fie investiți cu atenție. Bancherul făcu o pauză. Există vreo problemă pe care ar trebui s-o știu?

— Nu, nu există. Un cont separat este foarte bun, domnule Cartwright.

— Doar dacă nu are nevoie de acces frecvent.

— Nu, zise Moldy, accesul frecvent este un lucru de care în niciun caz nu va avea nevoie.

Îi mulțumi lui Cartwright și închise. Imediat telefonul sună din nou. Era recepția; Erb Crandall venise în vizită. Moldowsky scoase alt pahar, pentru eventualitatea în care „omul cu punga” avea chef să se destindă. Nu avea. Îi spuse că era gata să abandoneze campania lui David Dilbeck.

— Ia-o-ncet, Erb, zise Moldy.

Crandall rămase rigid, cu brațele încrucișate.

— Ți-am spus că tipu-i o bombă cu ceas. Ei bine, fitilul este în mod clar aprins.

Moldowsky se felicită că avusese prevederea s-o ia din timp cu băutul.

— Ce-a făcut? întrebă el.

Crandall îi povesti despre misiunea secretă cu scamele din spălătorie.

— Dumnezeule, rosti Moldy. Asta *chiar* că-i rău.

— Este de-abia începutul, Malcolm. El vrea mai mult.

— Mai mult – ce?

— Este înnebunit după stripteuza aia. Cea din fotografie.

Moldowsky miji ochii.

— Deci vrea mai multe scame?

— Nu numai scame.

Descrise fantezia curentă a congresmenului. Malcolm Moldowsky se legănă pe călcâie și coniacul i se ridică în gât, arzându-l.

— E dus cu sorcova, spuse el răgușit. E complet nebun.

— Mulțumesc, doctor Freud. Erb Crandall se apropie de bar și scoase o cutie rece de bere de ghimber pe care o rulă înainte și înapoi pe fruntea care-i pulsa. Se prăbuși într-un fotoliu, cu spatele la ocean. Ce facem, Malcolm?

— Fata, răspunse Moldowsky. Evident.

•

Urbana Sprawl avusese dreptate în privința banilor. Erin câștigă nouăzeci de dolari suplimentari în prima noapte când dansă pe mese.

Shad stătu în preajmă și nimeni n-o atinse. Cu toate acestea, ei nu-i plăcea deloc. Mesele din club erau atât de mici, încât dansatoarele nu-și puteau mișca picioarele fără să le răstoarne clienților băutura în poală. Spectacolul în sine nu era atât dans, cât o șerpuire în loc, ceea ce era perfect pentru fetele cu sâni mari – gravitația lucra în locul lor. Pe de altă parte, punctul forte al lui Erin era coregrafia și pur și simplu nu avea loc să se desfășoare. Pe mese, nu era decât o stripteuză banală, care țopăia pe loc pentru bacșișuri.

Alt obstacol îl reprezenta muzica. Dansatoarea de pe scena principală își alegea cântecele, ceea ce era corect, dar însemna că dansatoarele de pe mese nu știau niciodată ce va urma. În general muzica lui Kevin consta din melodii disco, tehno, fusion, dance-club, hip-hop și rap, iar Erin le detesta pe toate. Nu punea inimă în niciuna, iar prefăcătoria o chinuia realmente. Zâmbea atât de refractar, încât mușchii faciali îi amorțiră în scurt timp; spre sfârșitul turei, privi în pereții acoperiți cu oglinzi și văzu un rânjet ca un rictus, sincer, însă deloc sexy. Clienții de la mese nu-l observau niciodată, fiindcă ochii le erau ațintiți mai jos de pântecele ei.

În a doua noapte, Erin câștigă două sute zece dolari pe mese; în a treia noapte, o sută optzeci și cinci. În a patra noapte, apăru detectivul criminalist. El și Shad se așezară și începură să vorbească. Erin îi privi curioasă de la masa numărul cinci, unde dansa cu totul lipsită de chef pe un cântec extrem de lung al Paulei Abdul – sau, așa cum îi spunea domnul Orly, Kareem Abdul Paula. Erin abia aștepta să termine dansul, ca să poată afla de ce venise Al García la club. Când melodia luă sfârșit, clientul se ridică și împături o bancnotă în jartiera lui Erin. Ea îi mulțumi, când o ajută să coboare de pe masă. Când își fixă șnurul tanga, Erin văzu că îi dăduse o bancnotă de o sută de dolari. Îi mulțumi din nou, de data aceasta prin

îmbrățișarea standard și sărutul pe obraz rezervat clienților foarte generoși.

— Ce zici de încă unul? spuse bărbatul.

Era un latino tânăr și chipeș, care-l imita bine pe Jimmy Smits, actorul din serialul *NYPD*. Avea haine scumpe, părul pieptănat peste cap și purta ghiuluri de aur pe ambele mâini. Nu era încă destul de beat ca să fie o problemă, așa încât Erin zise sigur că da și sui înapoi pe masă. Shad și García continuau să fie afundați în conversație la bar – ea speră că vor mai rămâne acolo o vreme. O dansatoare isteață nu se îndepărta de un client care dădea bacșișuri grase, în niciun caz atunci când îi mai datora nouă mii de dolari avocatului.

Erin dansă de cinci ori pe masă pentru tânărul latino, iar el îi dădu de fiecare dată câte un sutar. Ea era surescitată în privința banilor, dar în același timp suspicioasă. Individul dorea altceva. Asta trebuia să fie.

În cele din urmă veni rândul ei să danseze pe scena principală. Kevin puse o piesă de Black Crowes, care trezi la viață tot localul. Cântecul era iute și obscen, iar Erin se dădea în vânt după el – ridică picioarele, se roti și se îndoi mult, descătușând energia neirosită pe mese. La bar, Shad stătea singur; Al García vorbea de la telefonul public de lângă ușa din față, cu spatele la scenă. „Este indiferent”, gândi Erin, „cu totul neafectat de performanța mea plină de viață.”

Tânărul client latino veni lângă scenă și flutură din braț spre Erin. Îi strecură două sutare în jartieră. Când Erin se aplecă să-i mulțumească, el îi puse o mână pe umăr și îi șopti ceva.

Shad se încordă, privind expresia lui Erin. Era gata să acționeze rapid, dacă viermele dorea s-o pipăie. Erin păru derutată și totuși nu deranjată de cuvintele tânărului. Când reveni în mijlocul scenei, zâmbetul ei părea sigur, iar ochii îi erau calmi. Execută chiar o rotație languroasă, în stilul lui

Stevie Nicks, în fața instalației de produs vânt. Shad rămase nemișcat.

După ce își încheie numărul, Erin reveni la masa tânărului latino. Shad n-o văzu suind pe masă pentru alt dans. În scurt timp, tânărul se ridică și părăsi clubul. Erin apăru la bar și spuse:

— Aș dori un Martini.

Shad o întrebă ce se întâmplase.

— Nimic, răspunse Erin. Show-business.

— Un fan serios, comentă cineva. Era Al García, care se așeză de cealaltă parte a lui Erin. Știi cine era?

— A zis că-l cheamă Chris.

— Christopher Rojo, preciză detectivul. Din familia Rojo care se ocupă de zahăr.

— Asta ar explica banii, încuviință Erin. Dar nu explică asta.

Se roti pe taburet și-și ridică picioarele drept în poala lui Shad.

— Unde-ți este pantoful? întrebă el.

— Tocmai l-a cumpărat tânărul Christopher, spuse Erin, pentru o mie de dolari.

Fruntea imensă a bodyguardului se încreți de uimire. Erin însăși se simțea ușor amețită. Banii erau un dar divin, totuși cariera visurilor ei nu era de a vinde încălțăminte uzată unor perverși bogați.

— Un căcat de pantof, murmură Shad. Pentru ce?

Erin își acoperi fața.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Iubirea, rosti Al García. Nu-i așa că-i un sentiment minunat?

Capitolul 20

Merkin acoperi receptorul cu palma și-l întrebă pe Picatta dacă acceptau un apel telefonic cu taxă inversă de la Darrell Grant.

— Nu cunosc niciun Darrell Grant, rosti Picatta cu glas tare. Dar tu?

— N-am auzit niciodată de el.

— De unde sună?

— Din închisoarea Districtului Martin, zise Merkin.

Rânji și ținu receptorul departe de ureche. Darrell putea fi auzit implorând-o pe centralistă să-i dea legătura.

Picatta se apropie mai mult de receptor și tună:

— Singurul Darrell Grant pe care-l cunosc este un muist mincinos a cărui eliberare condiționată va fi anulată în clipa în care revine în Districtul Broward!

— Să fie același nefericit Darrell Grant, spuse Merkin, care-i pe punctul să piardă custodia copilului, deoarece cazierul i-a reapărut brusc în calculatorul tribunalului după ce fusese pierdut atâția ani?

— Al dracu' de ciudat, zise Picatta, după atâția ani. Am auzit că noul judecător a fost realmente surprins.

La capătul opus Darrell Grant amuți. Centralista, un înger de răbdare, întrebă iarăși dacă detectivul Merkin accepta apelul cu taxă inversă.

— Nu, doamnă, răspunse el. Spune-i domnului Grant că dacă are chef de pălăvrăgeală ar trebui să-l sune pe domnul Thomas Tinker, așa-zisul faimos dealer de heroină despre care ne-a povestit. Centrala de la cimitir vă va prelua imediat. Deocamdată, la revedere.

Merkin închise. Centralista decuplă. Darrell Grant întinse morocănos receptorul polițistului

care-l puse la loc pe telefonul public de pe peretele închisorii.

— Au făcut o glumă, spuse Darrell Grant.

— Nu mi s-a părut o glumă.

Polițistul îndoi brațele lui Darrell la spate și-i prinse cătușele.

— Faci o greșeală foarte mare. Eu lucrez pentru băieții ăia.

— Serios? Ei ți-au spus să vii aici și să furi scaunul cu rotile al domnișoarei Brillstein?

Polițistul îl duse pe Darrell Grant spre celula de detenție. Îi spuse că cineva de la Biroul avocatului public va trece mai târziu pentru a discuta despre depoziție.

Darrell Grant găsi un loc gol pe un pat de oțel între doi bețivi care dormeau.

— Anunță-mă când telefonează Merkin, îi spuse polițistului.

— Poate-n visurile tale.

— Lucrez pentru șeriful Districtului Broward!

— A fost odată ca niciodată, zise polițistul și dispăru.

Darrell Grant se legănă nefericit pe pat, scrâșnind din măsele, rozându-și pielițele de la unghii și bâțâind din picior. Merkin trăgea o cacealma sau într-adevăr își luaseră mâna de pe el? Mai rău încă – dăduseră cazierul său avocatului lui Erin? Darrell nu credea că detectivii ar fi putut să fie atât de ticăloși. Trebuia să se întoarcă în Lauderdale și să vadă ce se întâmpla. Până atunci avea nevoie de ceva care să-i limpezească mintea și să-i domolească nervii. Îi întrebă pe ceilalți deținuți de unde ar fi putut cumpăra niște crank. Nu-i fură de prea mare folos.

Un roșcat mătăhălos cu un tatuaj cu două cobre identice făcu un pas înainte.

— Ia zi, jmechere, i-adevărat c-ai șutit scaunu' de la o infirmă?

— N-am știut că era infirmă, zise Darrell. Crezusem că era pur și simplu bătrână.

Căminul de bătrâni Palm Lake… îl cercetase cu destulă atenție, ținând seama de faptul că avea încă mintea încețoșată după lovitura încasată de la prostituată.

Ora 12. Frumușica infirmieră filipineză apare împingând-o pe domnișoara Elaine Brillstein pe alee spre furgonetă. Infirmiera flecărește, iar domnișoara Brillstein mijește ochii în lumina soarelui și strânge în poală un pulover alb, pufos. „Scuzați-mă, doamnelor.” „Cine-i?” zice domnișoara Brillstein, mijind și mai mult ochii. „Scuzați-mă, aveți nevoie de-o mână de ajutor?” „Ne descurcăm”, zice domnișoara Brillstein, „mulțumim foarte mult.” „Să vă deschid ușa.” „Ține-mi puloverul, te rog.” „Lăsați-mă să vă ajut cu asta.” „Vai, dar ce tânăr amabil.”

De îndată ce domnișoara Brillstein sui în furgonetă – infirmiera pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, luptându-se cu centura de siguranță a bătrânei – Darrell Grant înhață scaunul cu rotile și o șterse. După două intersecții, un bolț se rupe de la maneta frânei și Darrell zboară peste cap în mijlocul unei treceri pentru pietoni. Pe mijlocul șoselei este parcat un echipaj de poliție cu aparat radar. Lui Darrell Grant nu-i vine să creadă ce ghinionul dracului poate să aibă.

— Polițaiu’ zicea că bătrâna avea poliomielită, spuse prizonierul roșcat cu șerpi pe braț.

Darrell Grant își simțea ochii umflați și iritați. Avea neapărată nevoie să doarmă.

— Crezusem că poliomielita a fost eradicată, zise el.

Roșcatul se apropie.

— Mătușă-mea are poliomielită.

— Da? zise Darrell. O cheamă Brillstein?

— Nu, n-o cheamă așa.

— Atunci vezi-ți, nene, de treaba ta.

Fără droguri, Darrell era adesea furios pe întregul Univers.

— Fac pariu, spuse roșcatul, c-ai arăta bine-ntr-un scaun cu rotile.

— Nu la fel de bine ca tine, replică Darrell Grant, c-un peleu de măgar în cur.

Mai târziu, când se trezi în spitalul districtual și văzu că nu se sinchisiseră să-l încătușeze de pat, Darrell Grant se felicită pentru planul îndrăzneț și sclipitor.

•

În Florida de Sud, dispariția unui avocat constituia rareori o știre de prima pagină. Disparițiile erau destul de frecvente și de obicei coincideau cu furtul banilor unui client. Bărbatul de la baroul Florida folosi termenul „delapidare” când îi descrise scenariul lui Beverly.

— Ce sumă? întrebă secretara.

— Aproximativ optzeci și cinci de mii de dolari.

— Nici vorbă, zise ea. Nu pot să cred.

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat? Unde-i el?

— Poate c-a fost răpit.

Beverly îi spuse că spărgătorii răscoliseră biroul lui Mordecai într-o noapte – furaseră până și agenda Rolodex de birou! Bărbatul de la barou o întrebă dacă anunțase poliția. Beverly recunoscu că n-o făcuse.

— Pentru că te temeai, spuse bărbatul, că indiciile vor arăta chiar spre Mordecai.

— Am sperat mereu că va reapărea.

Bărbatul din baroul Florida fu înțelegător, dar ferm.

— Contul fiduciar a fost golit conform instrucțiunilor sale directe. Activele au fost transferate din țară acum trei zile.

— Da, încuviință ea posac. M-au sunat de la bancă.

Bărbatul de la baroul Florida stătea așezat la biroul lui Mordecai, în fața unei serviete deschise. Cabinetul de avocatură era închis – temporar, potrivit unui bilet de pe ușa din față. Beverly nu

era optimistă. Lăsase robotul telefonic să preia toate apelurile furioase.

— Știi care este principala cauză a excluderii din barou în Florida? o întrebă bărbatul.

— Josnicia morală?

— Presupunerea este bună, însă răspunsul corect este altul. Deturnarea fondurilor clienților. Unii avocați nu pot pur și simplu să se abțină.

Beverly stătea în scaunul cu spătar înalt în care ședeau de obicei clienții lui Mordecai. Ea acceptase întrevederea numai fiindcă era curioasă ce putea ști baroul despre locul unde se afla șeful ei.

— Avea mulți clienți vârstnici? se interesă bărbatul.

— Nu îndeajuns, zise Beverly. De ce?

— Face parte din șablon. Clienții vârstnici tind să fie conservatori cu banii lor. Ei îi depun undeva și-i lasă acolo. Pot să treacă ani buni.

— De exemplu în contul fiduciar al avocatului lor, spuse Beverly.

Bărbatul de la baroul Florida aprobă din cap.

— Între timp contul sporește. Unii avocați mai bagă mâna în el – spun că iau cu împrumut. Unii chiar simulează că încearcă să pună banii la loc. Alții îi iau pe toți.

Beverly nu se dădea în vânt după Mordecai și nu-și făcea iluzii în privința calității caracterului lui, dar nu-l etichetase niciodată ca fiind genul care s-o șteargă din oraș cu banii clienților. Părea mai degrabă un escroc mărunt. Delapidarea ar fi fost prea ambițioasă pentru el.

— Cine poate să știe ce anume declanșează impulsul? zise bărbatul de la baroul Florida. Un eșec financiar, probleme cu jocurile de noroc, o afacere amoroasă secretă… În felul acesta ajungem la întrebarea evidentă…

— Eu *nu* am fost implicată, îl întrerupse Beverly. Te rog, acordă-mi măcar atâta bun-gust.

— Aspectul exterior nu este totul. Chiar și un individ cu un fizic… – bărbatul căută cuvântul potrivit – ... *neatrăgător* poate avea farmecele sale.

— Nu și Mordecai, spuse Beverly. Crede-mă.

— Ce relație avea cu verișoara lui?

Secretara fu surprinsă.

— Care verișoară – Joyce?

— Da. Noi credem că sunt împreună. A discutat vreodată despre o atracție între ei?

— Joyce și Mordecai?!

Era atât de anormal, încât Beverly aproape că spera să fie adevărat. Joyce era o cățea avară, care țintea mereu spre marea lovitură. Poate că, folosindu-se de sex, îl determinase pe Mordecai să delapideze. Niciun bărbat nu era imun față de seducție, iar Mordecai (care nu ieșise cu o femeie de ani de zile) era excepțional de vulnerabil. Beverly și-i imagină pe cei doi veri împerecheați și se cutremură.

Bărbatul de la baroul Florida spuse:

— Logodnicul lui Joyce nu este prea încântat de teorie, dar trebuie să-ți spun că s-au petrecut și lucruri mai ciudate.

— Poate că nu-i o afacere de iubire, zise Beverly. Poate că nu-i decât o afacere financiară.

Bărbatul de la barou își încrucișă brațele peste piept.

— De ce ar fi avut nevoie de ea? Mordecai avea acces și singur la contul fiduciar. Nu-i trebuia un complice.

— Nu, cred că nu.

— În multe dintre aceste cazuri – mă refer la disparițiile neașteptate – avocatul este însoțit de o femeie. În mod frecvent este propria lui secretară.

— Ei bine, eu sunt tot aici, făcu Beverly acru. Și-mi datorează leafa pe două săptămâni.

— S-ar putea să fi fost și mai rău. Puteai să fi fost unul dintre clienții aceia.

— Un client te-a sunat?

Sosirea investigatorului la cabinetul de avocatură o surprinsese pe Beverly. Baroul Florida nu era renumit pentru urmărirea rapidă și agresivă a membrilor rătăciți.

— Noi am primit un pont, răspunse bărbatul. Asta-i tot ce pot spune. Îi întinse o carte de vizită cu un număr din Orlando. Dacă primești vreo veste de la el, încurajează-l te rog să se întoarcă repede și să restituie banii. Cu cât lipsește mai mult, cu atât va fi mai rău.

Beverly se simți mai abandonată ca oricând.

— Ce să le zic oamenilor despre închiderea cabinetului? Ce să pun pe ușă?

Bărbatul de la baroul Florida își închise servieta și pocni sec încuietorile de alamă.

— Noi recomandăm „Deces în familie”. Cei mai mulți clienți nu mai insistă.

•

Trecură din club în cabinetul lui Orly: Orly, Al García, Shad și Erin. Angela se afla în vestiar cu una dintre Monique, complet îmbrăcată.

García îl făcuse pe Orly să asude.

— Vreau să știu mai multe despre convorbirile telefonice.

— Și eu, spuse Erin.

— Era un tip pe care nu-l cunosc. Orly sorbi dintr-o cutie de Dr. Pepper. A întrebat despre un client…

— Jerry Killian.

— Da, și ce mare chestie? A fost o bătaie pe scenă și Killian ăsta era în sală, ce mă doare-n cur pe mine? Tipu’ ăsta a sunat și i-am spus ce dorea…

— De unde știai numele lui Killian?

— De pe facturile de la cardul de credit, răspunse Orly. În cele din urmă, tipu’ ăsta care-a sunat a zis să-l țin la curent dacă clientul ăla mai apare.

— De ce ai fost de acord? întrebă Al García.

— Pentru că trebuie să mă gândesc și eu la autorizația mea, iar tipu’ a zis că-mi poate face

probleme. Zicea că lucra pentru un congresmen. Killian a reapărut după câteva seri. Atunci a rămas afară și s-a-nvârtit pe lângă mașina lui Erin. Mai ții minte?

Shad și Erin încuviințară în același timp.

— Chestia este, continuă Orly, că nu le pot permite clienților să-mi hărțuiască dansatoarele. Tipu' de la telefon zicea c-o să aibă grijă să nu se mai întâmple. Asta a fost tot. Punct. Până azi, n-am mai auzit de el.

García avea un blocnotes în mână, dar nu scria prea mult.

— De ce nu vrei să-mi spui numele bărbatului?

— Fiindcă nu-nțelegi. Prin natura afacerii mele, n-am nevoie de necazuri. Trebuie să-mi protejez autorizația de desfacere a băuturilor alcoolice.

Erin îi spuse lui Orly că Jerry Killian fusese ucis.

— Căca-m-aș, rosti Orly trăgând aer printre dinți cu un șuierat. Se uită la García. De asta ai venit?

— Ce isteț ești. Acum zi-mi odată numele ăla.

Orly părea încolțit.

— Poate c-ar trebui să-mi întreb avocatul. Poate c-ar trebui să te-ntorci mâine.

— Dacă voi fi nevoit să mă-ntorc mâine, zise García, o să-i aduc pe băieții care se ocupă de băuturi. Ai înțeles? Închidem localul, *chico*.

— 'te-n mă-ta. Orly se simțea epuizat și nesăbuit.

Shad se foi.

— Domnule Orly, ar fi mai bine să ascultați. Ăsta nu-i un rahat.

Al García se bătu ușor cu pixul pe genunchi.

— Uite cum stă treaba: viața lui Erin este-n pericol. Am sfătuit-o să plece din oraș, însă există o complicație.

Noul judecător îi interzisese lui Erin s-o scoată pe Angela din statul Florida.

— Atâta vreme cât nu pot pleca de-aici, zise ea, aș putea foarte bine să lucrez, ținând seama de faptul că sunt falită.

Deruta lui Orly spori.

— Cine ar vrea să te omoare *pe tine*? Vreau să zic în afară de fostul tău soț.

Cineva ciocăni puternic la ușă. Înainte ca Orly să poată răspunde, Sabrina năvăli înăuntru. Purta un tricou subțire fără mâneci și slip roz. Era stropită cu o substanță gălbuie pe care Erin o recunoscu, deprimată, ca fiind floricele cu frișcă. Bobițe de floricele risipite aleatoriu ticseau peruca platinată a Sabrinei pe care o ținea în pumnul încleștat.

— Nu pot face așa ceva! țipă ea.

— Mai târziu, mormăi Orly. Avem ședință.

— Da' mi-au intrat în nas…

— Am zis „mai târziu".

Dansatoarea ieși în fugă. Urmă o tăcere scurtă. Până la urmă Orly rosti:

— Erin e cea mai bună dintre ele.

— Așadar, zise García, n-ai dori să i se întâmple ceva.

— Nu, în niciun caz.

Erin spuse că era profund mișcată. Orly își scărpină coaja unei zgârieturi de pe braț.

— Plus fetița ta. Ăsta este un factor.

— Ce inimă mare ai, comentă detectivul.

— Pe individ îl cheamă Moldowsky. Și nu-mi cereți să silabisesc numele ăsta. Prenumele este Melvin sau ceva la fel de idiot.

— Excelent, aprobă García. Azi ce mai voia?

Orly făcu semn din degetul mare spre Erin.

— M-a întrebat despre ea. Ce fel de persoană este. Dacă are vreo problemă cu drogurile. Dacă are vreun prieten.

Erin simți un fulger de teamă. Nu auzise niciodată de persoana aceea.

— Încă ceva, urmă Orly. Știe despre fetiță. Știe că există o problemă cu fostul tău soț. Tipu' știe

multe.

— A pomenit de Angie? Glasul lui Erin cedă. Se aplecă înainte și încleștă pumnii. Ce i-ai spus?

— Nimic, zise el. Îmi dau cuvântul că nu i-am spus absolut nimic. Privirea lui Erin era strivitoare. Furios, Orly împunse cu degetul prin aer: Spune-i tu, Shad. Spune-i cum am vorbit.

Shad susținu versiunea lui Orly.

— Am fost acolo când a sunat găozarul. Domnul Orly nu i-a zis chiar nimic.

— Bine, făcu Erin lăsându-se pe spate. Îmi cer scuze.

— Este versat, spuse Orly. A aruncat câteva nume ca să-mi atragă atenția. Altfel l-aș fi sictirit. Ochișorii lui porcini se îngustară spre García. Îmi pierd autorizația și dracii m-au luat. Concluzia finală este că trebuie să răspund înaintea unor oameni serioși.

— Nu te teme, domnule Orly. Cooperează și totul va merge ca pe roate.

— Să cooperez? Orly împroșcă cuvântul, rostindu-l. Sfinte Iisuse Hristoase, ce mai vrei? Ți-am dat numele ăla.

— Da, mi l-ai dat, zise García, dar ar fi fost bine să fie însoțit și de un număr de telefon.

Orly adoptă expresia iritată a unui om cu o mulțime de griji pe cap.

— Da, Moldowsky a lăsat un număr. Îl am pe-aici pe undeva.

Scotoci fără tragere de inimă prin dezordinea de pe birou.

— Excelent, spuse detectivul. Vreau să-i telefonezi.

— Pentru ce dracu'? se încruntă Orly. Nu telefonez nimănui.

— Haide, zise Al García, să găsim numărul ăla.

Shad clipi din ochi spre Erin, ca și cum ar fi spus: Partea asta ar putea fi amuzantă.

•

García rămase la club până la ora închiderii. Așteptă în parcare până ce Erin ieși cu Angie. Detectivul încercă să se împrietenească cu fetița, dar aceasta era obosită și țâfnoasă. Se sui pe bancheta din spate a mașinii și se întinse. García spuse că ținerea lui Angie în club era un aranjament destul de prost.

— Îmi pare rău că nu-ți place, zise Erin. N-avea chef de prelegeri din partea unui bărbat. Celelalte fete sunt excepționale cu ea. Nu-ți face griji, nu are voie în local ca să vadă ce face maică-sa pentru a-și câștiga pâinea.

— Ușurel, spuse García. Nu mă refeream la atmosfera din local, ci la siguranța fetiței.

Ținu portiera deschisă în timp ce Erin sui în mașină. Ea răsuci cheia în contact și ambală zgomotos.

— Vreau s-o am tot timpul lângă mine, rosti ea, atât timp cât Darrell este în libertate.

De pe bancheta din spate se auzi un glas:

— Mami, nu plecăm acasă?

García își coborî vocea la nivelul unei șoapte:

— Gândește-te. Dacă cineva te urmărește, care-i primul loc unde ar veni? Exact aici. Să presupunem că iese scandal – vrei ca fetița să fie în vestiarul vostru?

— Perfect, încuviință Erin, atunci găsește-mi o grădiniță care să fie deschisă la ora 3 noaptea. Băgă în viteză. Și-n plus, de ce ar trebui să ne facem griji? Vă avem pe tine și pe Shad care să ne protejeze.

Erin conduse foarte rapid, cu scârțâit asurzitor de cauciucuri la curbe. „Copilăros”, se gândi, „totuși o terapie minunată.” Nu încetini deloc până acasă.

Când Al García ajunse la locuința ei, peste douăzeci de minute, Erin și Angela tot nu coborâseră din Fairlane. Chipul lui Erin era încordat, fixând cu atenție fațada casei. Apropiindu-se de mașină, detectivul văzu un

pistolet pe bord. Pe bancheta din spate Angela era la fel de nemișcată ca o păpușă de porțelan.

García îi spuse lui Erin să ascundă arma. Ea arătă spre fereastra de la etaj și spuse:

— În dormitor arde lumina.

— Nu ai lăsat-o așa?

— Nu, răspunse Erin.

Stinsese peste tot înainte de a pleca la slujbă. Era un obicei vechi; facturile de electricitate erau criminale.

Privirăfereastra, așteptând un semn de umbre mișcându-se. Nimic nu se clintea îndărătul draperiilor pe jumătate trase.

— Dă-mi cheia, zise García.

— Probabil că-i deschis.

— Și arma, te rog.

Erin îi dădu cheile și revolverul calibrul 0,32.

— Siguranța este pusă, îl anunță ea.

— Mulțumesc. Dacă auzi împușcături, ține claxonul apăsat.

Ușa din față era încuiată. Detectivul o deschise încetișor și intră. Pentru câteva clipe interminabile nu se întâmplă nimic; era ca și cum Al García fusese înghițit în beznă. Erin privi ferestrele și se încordă în așteptarea unei împușcături înăbușite, dar nu auzi decât răsuflarea înceată a Angelei dinapoia ei. În cele din urmă, celelalte ferestre se iluminară, una câte una, pe măsură ce García trecea dintr-o cameră în alta. Când reapăru în ușa de jos, îi făcu semn lui Erin să vină.

Locul părea neatins. Detectivul o însoți pe ea și Angela prin bucătărie și living, apoi suiră scara la dormitoare. Nimic nu părea să lipsească.

„Așadar am făcut o greșeală”, gândi Erin. „Am lăsat aprinsă nenorocita aia de lumină.”

— Astea-s toate lucrurile voastre? o întrebă García.

— Angie și cu mine călătorim fără prea multe obiecte.

Încerca o senzație ciudată să-l aibă pe detectiv în dormitorul ei. Erin îl surprinse zâmbind la posterele cu vedete rock de pe perete.

— Strâng bani pentru un Van Gogh, rosti ea.

— Nu, îmi plac.

Angela dispăru în goană pe hol și reveni cu un desen făcut cu creioane colorate.

— Pe ăsta eu l-am făcut, și i-l arătă lui García.

— Ce cățel frumos!

— Nu, e un lup. Este al mătușii Rita. Angela urmări conturul cu un deget. Vezi coada stufoasă? Iar aici sunt puii de lup, sub copac.

— Da, aprobă detectivul. Lupi.

Erin îi luă desenul din mână.

— Astea-s neamurile lui Darrell, spuse ea. Am nevoie de o aspirină.

Baia era ultimul loc unde s-ar fi așteptat să găsească urmele unui intrus. La început nu-și dădu seama. Luă un flacon de Advil din dulăpiorul cu medicamente și înghiți trei pastile. Stând lângă chiuvetă și privindu-se în oglindă, Erin simți că ceva nu era în regulă. Se întoarse și văzu despre ce era vorba.

— Dumnezeule, rosti ea.

Un fior o străbătu pe ceafă în jos.

García intră. Erin îi spuse să se uite la perdeaua pentru duș, care stătea trasă, deschisă pe toată lungimea căzii.

— N-ai lăsat-o așa?

— Niciodată n-o las așa, zise Erin.

Angie se strecură între picioarele adulților și spuse:

— Din cauza mucegaiului.

— Exact, încuviință mama ei. Dac-o lași strânsă în felul ăsta, face mucegai între falduri.

— În fiecare zi învăț ceva nou, zâmbi García.

Erin îi dădu lui Angie o cană cu ciocolată cu lapte și o duse în pat. După aceea, ea și detectivul examinară dulăpiorul cu medicamente, dulapurile și măsuța de toaletă. Nimic nu lipsea sau nu era

măcar deranjat de la locul lui și totuși Erin era sigură că cineva fusese acolo.

În casa ei.

Nu fusese însă Darrell Grant. El n-ar fi intrat și ieșit fără să lase urme. Era prea vanitos pentru o spargere anonimă. Nu, Darrell ar fi distrus un obiect intim și l-ar fi expus cât mai la vedere.

Erin se așeză pe marginea căzii și pipăi perdeaua pentru duș, de parcă aceasta ar fi deținut un indiciu.

— Ciudat, rosti García. Nu pare a fi un spărgător obișnuit.

— Nu-mi pot permite să strâng totul și să mă mut încă o dată. Pur și simplu, nu pot.

García se rezemă de chiuveta din baie. Îi ardea buza după o țigară.

— Mă întreb ce dorea, spuse el.

Erin zise că era prea obosită ca să mai caute.

— O ultimă încercare, propuse detectivul. Am o idee care s-ar putea să fie de ajutor. Spune-mi tot ce faci când te pregătești pentru slujbă.

— Haide… te rog!

— Vorbesc cât se poate de serios. Toți oamenii au niște rutine când se trezesc dimineața. Spune-mi care-i rutina ta.

— Aș zice că momentul de maximă atracție este spălatul pe dinți.

— Indiferent care ar fi, descrie-o complet.

Erin aprobă, simțindu-se prea epuizată ca să se împotrivească.

— Mai întâi fac duș, îmi spăl părul, îmi epilez picioarele. Apoi îmi fac unghiile… Ia stai așa!

Privea pervazul ferestrei, unde își ținea articolele de baie.

— Dumnezeule, este o nebunie! Acum știu ce lipsește. Se ridică, tremurând din tot corpul. Angela nu mai poate sta aici, spuse ea, nici măcar o singură noapte!

Detectivul o cuprinse cu brațul.

— Spune-mi ce au luat.

— N-o să crezi, șopti Erin. Nici *mie* nu-mi vine să cred.

Capitolul 21

Congresmenul zăcea întins pe pat. Purta pălărie neagră de cowboy, un prosop alb în jurul mijlocului și cizme verzi din piele de șarpe. Cicatricea chirurgicală de pe stern pulsa ca un vierme în lumina ultravioletă.

— Ce-ai făcut aici? întrebă Erb Crandall.

— Am creat o atmosferă. David Dilbeck deschise ochii. Ai obținut ce doream?

— Da. Unde-i nevastă-ta?

— În Etiopia, grație UNICEF-ului. Apoi Paris și probabil Milano. Îți place lumina ultravioletă?

— Îmi declanșează amintiri.

— Pierre a găsit instalația la un magazin de bricabrac din Grove. Ia să vedem ce mi-ai adus, Erb.

Crandall avansă prudent prin luminiscența purpurie.

— Doamne, rosti el, abia acum văd cum arăți.

Folosindu-se de batiste, congresmenul își legase un braț și picioarele de stâlpii patului. Deasupra cizmelor, tibiile lui albicioase străluceau ca lăcuite.

— Vaselină, explică Dilbeck. Mai întâi am încălzit-o în cuptorul cu microunde – cel mai bine este la setarea pentru sosuri. Expresia dezgustată a lui Erb Crandall îl determină să adauge: Asta se întâmplă când nu mă lași să ies la joacă.

— David, zise Crandall, spune-mi c-ai băut.

— Nici măcar o picătură, prietene.

„Prin urmare e nebun”, gândi Crandall, „cu totul sărit de pe fix.” Se întrebă ce ar fi spus președintele Partidului Democrat din Florida dacă l-ar fi putut vedea în clipa aceea pe congresmenul senior.

Dilbeck își ridică brațul liber.

— Haide. Am așteptat toată noaptea.

Crandall îl puse – obiectul pe care-l furase din apartamentul stripteuzei – în palma deschisă a lui

Dilbeck. Congresmenul se foi pe pat, examinând comoara ilicită: un aparat de ras din plastic roz.

— Este autentic?

— Chiar din baia ei, răspunse Crandall apatic.

Dilbeck îl răsuci între degete. Cu o undă de aţâţare în glas, vorbi:

— Fac pariu că l-a folosit azi-dimineaţă.

— N-am de unde să ştiu.

— Pot vedea firişoarele de păr!

— Ai grijă, Davey.

Cu nitel noroc, idiotul îşi putea reteza încheieturile.

Pieptul lui Dilbeck se ridica şi cobora spasmodic.

— Erb, ţie-ţi place Kenny Rogers?

— Ăsta ar trebui să fii tu?

Dilbeck surâse visător.

— Cizmele îmi sunt *pline* de vaselină.

„Până aici", gândi Crandall. Scoase din buzunar unul dintre instrumentele de spărgător – o şurubelniţă mică – şi-i lipi lama de gâtul lui Dilbeck. Congresmenul păru surprins, dar nu foarte temător.

— Ne-aş face amândurora o favoare extraordinară.

— Erb, te rog. Este o distracţie nevinovată.

— Eşti bolnav la cap.

— Termină imediat, zise Dilbeck.

— Nu de asta am intrat în politică, David – ca să fiu proxenet şi hoţ pentru un dobitoc bătrân şi pervers ca tine. Chiar dacă nu mă crezi, cândva am avut idealuri.

Crandall exagera; el nu era un individ mânat de idealuri, cât mai degrabă de instincte. Fusese atras spre politică de parfumul dulce al oportunismului. Urmarea amară a cazului Watergate garantase victoria răsunătoare a democraţilor şi atunci fusese momentul în care Crandall îşi investise loialitatea. Alegerea nu era între bine şi rău, ci între a câştiga sau a pierde. Ocazional, Erb Crandall era silit să

pună sub semnul întrebării înțelepciunea alegerii sale și totuși aceasta nu fusese niciodată pusă la încercare ca acum.

— Știi ce? se adresă el congresmenului răschirat și legat. Nici chiar nemernicul ăla de Nixon n-ar fi făcut așa ceva.

— Poate c-ar fi fost un președinte mai bun dacă ar fi făcut-o. Dilbeck își arcui sprâncenele argintii. La asta te-ai gândit vreodată?

Descurajat, Crandall retrase șurubelnița.

— Așa, băiete, bravo, spuse David Dilbeck.

— Moldy vine într-o oră. Dacă te-aș fi omorât, n-aș fi avut timp să fac curățenie.

Dilbeck studie aparatul de ras din plastic din toate unghiurile, de parcă ar fi fost o nestemată rară.

— Cum o cheamă?

— Erin, răspunse Crandall.

— Ce nume frumos! Irlandez, neîndoielnic. Erin și mai cum?

— Nu contează.

— Haide, Erb. N-o să încerc s-o caut, îți promit.

Crandall porni spre ușă.

— Trebuie să beau ceva. Apropo, arăți absolut ridicol, în pizda mă-sii.

Congresmenul nu-l băgă în seamă.

— Erb, încă o mică favoare.

— Ia să văd dacă ghicesc… Vrei să-ți leg celălalt braț de pat?

Dilbeck chicoti.

— Ba nu!

— Ce vrei atunci?

El flutură aparatul de ras roz.

— Rade-mă, Erb. Rade-mă peste tot.

Crandall îl fulgeră cu o privire ucigașă și ieși din odaie.

•

David Lane Dilbeck era unicul fiu al lui Chuck „Aspiratorul” Dilbeck, cândva cel mai celebru pompagiu de fose septice din districtele Dade,

Broward și Monroe. În perioada inițială a dezvoltării masive a Floridei de Sud, înainte de introducerea canalizării, aproape toate familiile se bazau pe o fosă septică îngropată în curtea din spate. Cilindrii groși și masivi erau componente vitale ale gospodăriilor obișnuite și o sursă frecventă de șoapte neliniștite. Revărsarea unei fose septice reprezenta coșmarul secret al tuturor soților din zona rurală, un eveniment la fel de temut ca și un uragan sau un stop cardiac. Curățirea colmatărilor era o afacere scârboasă și doar câțiva întreprinzători curajoși avuseseră puterea să intre pe piața aceea.

Numele Dilbeck era bine cunoscut în domeniul vidanjării și proeminența lui durase mult timp după ce majoritatea haznalelor din Florida de Sud ruginiseră. Tânărul David nu petrecuse nici măcar o zi la pompă (susținuse că făcea alergie), dar recunoscuse destul de repede valoarea unui tată notabil. În 1956, la vârsta de douăzeci și patru de ani, își anunțase plin de îndrăzneală candidatura la Consiliul municipal din Hialeah. Mulți dintre cetățenii orașului erau clienți de-o viață ai lui Chuck Dilbeck și fuseseră încântați să susțină ambițiile fiului acestuia. Răspunsul prompt era esențial în cazul crizei unei fose septice, așa încât era important să rămână în grațiile „Aspiratorului”. Sute de proprietari locali de fose septice se oferiseră voluntari să ajute la prima campanie politică a tânărului David, pe care acesta o câștigase fără probleme.

Chiar și potrivit standardelor din Florida, Hialeah era – și a continuat să fie – remarcabil de corupt. Pentru membrii Consiliului municipal, șperțul cel mai simplu era aranjarea planurilor de urbanism în schimbul banilor, proprietăților imobiliare și altor valori. David Dilbeck avusese norocul să fie în Hialeah în perioada de vârf, când existau încă destule terenuri care să fie amenajate și asfaltate. El petrecuse patru ani de succes,

ascultând, învățând și evitând cu succes să fie acuzat. Excela în negocierea mitelor și nu-și abandonase talentul când plecase la Tallahassee, ca membru al legislaturii statului.

Atmosfera din capitala Floridei era diferită și ritmul vieții era mai rapid. Corupția era o afacere cu tradiție vastă; mizele erau de asemenea mai ridicate. Din cauza investigațiilor ocazionale ale reporterilor băgăreți, nu era înțelept ca legislatorii să fie văzuți salivând fățiș în poalele celor care făceau lobby în mod privat. David Dilbeck muncise din greu pentru a-și cizela aspectele mai grosolane. Învățase să se îmbrace, să mănânce și să bea ca un gentleman rural. Organul legislativ era ticsit cu țărănoi autodidacți și majoritatea erau oneroși fără rușine, totuși ordinea de ciuguleală era strictă și nou-sosiții care ignorau protocolul își plăteau scump greșeala. Dilbeck se adaptase fără probleme și în scurt timp studia în umbra unora dintre cei mai prolifici hoți din Florida. Fusese răsplătit în modurile uzuale.

În Tallahassee învățase pentru prima dată că unele femei erau atrase de politicieni și ar fi fost chiar dispuse să se culce cu ei. Dilbeck câștigase episodic cunoașterea aceasta plăcută și cu fiecare cucerire devenise mai obsedat. Dintotdeauna anticipase că funcțiile publice îl vor îmbogăți, dar nu visase niciodată că-l vor băga în paturile femeilor. Timp de opt ani el se complăcuse în promiscuitate și apoi – în buna tradiție a Sudului – se însurase cu fiica superbă și semivirgină a unui magnat în fosfați care acceptase rareori să facă dragoste cu el. Pamela Randle Dilbeck era mai interesată de curentele la modă și de problemele sociale. Soțul ei o încuraja să călătorească des.

Pe la mijlocul anilor 1970, cariera lui Dilbeck încremenise pe coridoarele legislaturii Floridei, unde propusese exact două proiecte de legi. Niciunul din ele nu putea fi descris ca un punct de cotitură. Una din legi interzicea magazinelor de

sport să vândă minorilor încărcătoare de arme automate în ziua de duminică. Legea trecuse cu greu, deoarece i se opusese cu îndârjire Asociația Națională a Armelor de Foc. Cealaltă realizare a lui Dilbeck fusese o rezoluție comună care proclama salamandra pitică de Okaloosa drept amfibia oficială a Floridei; o ediție specială și limitată de plăcuțe de înmatriculare fusese pusă la dispoziția automobiliștilor pentru treizeci și cinci de dolari plus TVA. Emblema salamandrei fusese concepută de o profesoară vivace de Arte Frumoase de la Universitatea Statului Florida, care fusese plătită cu patruzeci de mii de dolari din fondul general de cheltuieli și care întâmplător avea obiceiul să se culce cu un anume senator în după-amiezile de joi.

Marea ocazie a lui Dilbeck o reprezentase decesul congresmenului Wade L. Sheets din Miami de Sud, la vârsta de optzeci și doi de ani. Venerabilul democrat suferise de o boală fatală în majoritatea celor trei mandate ale sale și fusese rareori văzut pe Colina Capitoliului. Apropiații lui Sheets anunțaseră cu tristețe că numeroasele lui probleme de sănătate fuseseră complicate de senilitatea ce avansase rapid; spre sfârșitul vieții, el refuzase să mai poarte pantaloni și ceruse să fie apelat „căpitanul Lindbergh”. Până la moartea lui Sheets, vreo douăzeci de politicieni locali se poziționaseră pentru a-i ataca locul din Camera Reprezentanților. Printre cei plini de speranțe se numărase și David Lane Dilbeck.

La funeraliile lui Sheets, Dilbeck rostise un panegiric neașteptat de elegant, trezind râsete afectuoase și lacrimi din partea mulțimii uriașe de participanți. Discursul emoțional fusese cu atât mai remarcabil, cu cât Dilbeck se întâlnise cu Wade Sheets numai de două ori în viața lui și în ambele ocazii congresmenul bolnav nu păruse să fie conștient. Remarcabila oratie funebră a lui Dilbeck (scrisă de un tânăr și entuziast membru al

cabinetului său, pe nume Crandall) preluase masiv din vechile discursuri ale lui John F. Kennedy, care împrumutase masiv de la toată lumea. Nimeni din biserica tăcută nu sesizase plagiatul. Și ceilalți candidați la locul răposatului Sheets ținuseră discursuri, însă niciunul nu fusese la fel de mișcător sau la fel de memorabil. Ceilalți au știut că pierduseră în clipa în care toate posturile TV și-au început emisiunea de știri cu imagini ale lui David Dilbeck în amvon. Acea unică oratorie sentimentală îi asigurase alegerea ca succesor al lui Wade Sheets. Neîndoios, Dilbeck își făcuse cea mai bună propagandă electorală la înmormântare.

El fusese încântat să plece la Washington; cu cât ești mai departe de electoratul tău, cu atât acestuia îi vine mai greu să te supravegheze. Pentru a se adecva obiceiurilor locale, trebui să-și modifice din nou stilul de hoție. Mita directă de tipul „bani în pungă" era rară pe Colina Capitoliului; grupurile de interese speciale erau mai subtile și mai sofisticate. Un congresmen maleabil putea primi patru locuri în loja VIP-urilor la un meci al echipei de fotbal Redskins în schimbul unui vot esențial. Asemenea aranjamente erau practic imposibil de urmărit și cu atât mai puțin de acuzat. Altă cale rapidă spre inima unui politician o reprezentau donațiile exorbitante în campanii; în felul acesta, David Dilbeck fusese sedus de puternicul lobby pro-zahăr. Și alte domenii îl găsiră la fel de receptiv față de atențiile lor. Timp de două decenii el se mulțumise să navigheze ca o marionetă bine unsă. Făcuse față câtorva atacuri dure din partea republicanilor și traversase destule relatări negative ale presei, dar reușise mereu să fie reales. Cei care îi dețineau sufletul rămâneau tăcuți, fiindcă erau mulțumiți de favorurile sale. De aceea nu fusese niciodată amenințat de un scandal.

Până acum.

•

— Bună seara, domnule diacon.

— Salut, Malcolm.

Congresmenul se chirci în prezența lui Moldowsky. Erb Crandall era o persoană pe care putea s-o manevreze, dar Moldy reprezenta cu totul altceva. Individul nu avea niciun fel de loialități în afara celor prevăzute în contract.

— Unde-i costumul de cowboy, Davey? întrebă el.

— Deci Erb ți-a spus…

Dilbeck schimbase cizmele și pălăria de cowboy cu un trening maro pentru jogging. Stătea relaxat în cabinet și sorbea *ice tea.*

— Erb este îngrijorat, spuse Moldowsky. Ca să fiu sincer, și eu sunt.

Ca întotdeauna, Dilbeck se trezi admirându-i eleganța. Moldy purta un costum italienesc superb gri-porumbel, cu cravată indigo. Colonia din seara aceasta era și ea memorabilă; Moldowsky mirosea ca un crâng de portocali.

— David, rosti el plimbându-se prin cabinet, am auzit ceva despre vaselină.

— Încerc să țin piept…

— … și scame de lenjerie. Este posibil?

Strâmbătura de dezgust a lui Moldy sugera că era pe punctul de a scuipa pe covor.

— Malcolm, aș dori să-ți pot explica. Există forțe ce se ridică în mine, instincte animalice… și este pur și simplu vorba despre încercarea mea de a le ține piept.

— Stai jos! lătră Moldy. Nu era mai înalt decât un jocheu și detesta să privească în sus spre persoana pe care o dojenea. Stai jos, fir-ar al dracu'!

Dilbeck făcu așa cum i se poruncise. Moldowsky ocoli fără grabă cabinetul, oprindu-se ocazional pentru a se strâmba la fotografiile și extrasele din presă laminate în plastic ce atârnau pe perete. Fără să privească spre Dilbeck, vorbi:

— Erb a găsit pe biroul tău un pantof de damă. De unde a apărut?

— Chris l-a cumpărat pentru mine.

— De la stripteuza aia?

— Da, Malcolm. Dilbeck sorbi din ceai. Flecușteţele astea… mă ajută să merg mai departe. Este ceva inofensiv.

Moldy simți un fior de disperare. Demența era un lucru pe care nu-l putea aranja, răsuci, deforma sau acoperi. Iar David Dilbeck era în mod evident țăcănit.

— Ce a făcut Erb cu pantoful? se interesă congresmenul. Sper că nu l-a aruncat, nu?

„Incredibil”, gândi Moldowsky. „Se comportă ca un nenorocit de drogat.”

— Dacă ar fi după mine, zise el, te-aș târî înapoi în Washington și te-aș încuia în apartamentul meu până se votează legea zahărului. Din păcate, avem o campanie de care trebuie să ne facem griji. N-ar fi grozav din partea ta să dispari.

— Cred că nu, rosti Dilbeck absent.

— David, tu-nțelegi care-i miza?

— Bineînțeles.

— Ce-ai zice dac-aș aduce o femeie, să fie aici numai pentru tine – atunci când te-apucă chestiile astea? Poate chiar două femei…

Dilbeck îi mulțumi lui Moldowsky pentru ofertă, însă îi spuse că asta nu avea să rezolve problema.

— Dragostea mi-a furat mințile, zise el.

— Dragostea? râse caustic Moldy.

— E înspăimântător, Malcolm. Nu te-ai simțit niciodată atât de ațâțat de cineva?

— Niciodată, răspunse Moldowsky franc.

Se limita la prostituatele comandate prin telefon. Ele vorbeau pe limba lui.

— Nu te teme, spuse Dilbeck, va fi în regulă. O să rezist cu brio până la alegeri. Își puse paharul în echilibru pe brațul fotoliului. Erb mi-a zis că Flickman dorește o confruntare. Sunt pregătit.

— Ignoră-l pe pulifriciul ăla, îl sfătui Moldowsky.

Eloy Flickman era oponentul nefericit al lui Dilbeck în cursa pentru Congres. În condiții normale, o confruntare ar fi putut să fie productivă, deoarece din punct de vedere ideologic Flickman se găsea nițel mai la dreapta hunului Atila. Printre promisiunile făcute de el în campanie se numărau execuțiile televizate ale dealerilor de droguri, sterilizarea gratuită a mamelor sărace și o invazie militară americană în Cuba. Până și republicanii din Florida erau bănuitori, asigurând numai susținere nominală gălăgiosului vânzător de echipamente casnice.

— L-aș putea distruge, Malcolm, zise Dilbeck.

— De ce să te obosești? Se distruge singur.

— Mă îngrijorează chestia cu Cuba. Este îndeajuns de țicnită ca să prindă.

— Nicio confruntare! spuse Moldowsky. Se opri din mers și rămase ferm înaintea feței lui Dilbeck. Davey, avem o problemă mult mai presantă – nenorocita asta de stripteuză de care ești atât de obsedat.

Congresmenul plecă fruntea.

— Ce pot să zic? Nu-mi mai pot controla impulsurile.

În viziunea de ansamblu despre viitor a lui Malcolm Moldowsky, David Dilbeck era deja istorie. În ziua în care legea zahărului ieșea din comisie, Dilbeck era terminat. Mort. Moldy și familia Rojo aveau să-l zboare din postul de președinte. Alți congresmeni aveau să fie fericiți să-i preia rolul special; cu certitudine, nu toți erau atât de evident deranjați mintal. Până atunci Moldowsky își făcuse un plan. Planul prezenta un risc.

— Îți fac o propunere, îi spuse el lui Dilbeck, însă mai întâi trebuie să-mi promiți că s-a terminat cu colecționarea scamelor, aparatelor de ras și a pantofilor. Este clar?

— Este clar, dar ce capăt eu?

Congresmenul părea sceptic.

— O întâlnire.

Dilbeck se ridică lent, cu ochii lărgiți.

— Dumnezeule, vorbești serios?

— Șeful ei m-a sunat în seara asta. A zis că ea ar putea fi de acord, dacă prețul este pe măsură.

— Când? Dilbeck își pierduse glasul. Adică… chiar acum?

„Incredibil", gândi Moldowsky. „E gata să-și dea drumu-n pantaloni."

— Mai așteaptă, îl potoli pe congresmen.

— Ai zis o întâlnire.

— Urmează să pun la punct detaliile.

Dilbeck nu dovedi niciun fel de curiozitate despre relația lui Moldy cu proprietarul localului de striptease. Îl prinse pe Moldowsky de umeri.

— Dacă poți aranja asta, îmi dau cuvântul…

Moldy îi îndepărtă mâinile.

— C-o să te comporți așa cum trebuie până la alegeri? C-o să-nceteze nebunia asta?

— Malcolm, îți jur pe mormântul tatălui meu.

— Foarte amuzant.

„Aspiratorul" – om de spectacol până în ultima clipă – fusese îngropat într-o fosă septică garnisită cu mătase. „Diliul de fiu-său", gândi Moldowsky, „n-ar fi avut atâta clasă."

Dilbeck își frecă palmele umede pe genunchii treningului de jogging.

— Malcolm, discutăm despre o întâlnire *întâlnire* sau despre chestia cealaltă?

— Vrei să zici dacă apuci să i-o tragi fetei? Asta depinde de tine și de ea. Ce dracu', nu pot să fac totul…

— Ai dreptate, ai dreptate…

— … nu pot să ți-o scol și să ți-o bag în locul tău. Unele lucruri trebuie să le faci singur.

Congresmenul era în nouălea cer.

— Prietene, habar n-ai ce ar însemna asta pentru mine. Își ridică paharul spre Moldowsky: Altă

lovitură, Malcolm!

— Zi mai bine miracol, spuse Moldy. Un miracol și nimic mai mult.

— Specialitatea ta!

— Da, cum să nu, mormăi Moldowsky.

Congresmenul David Dilbeck n-avea idee despre măsurile dramatice ce fuseseră deja întreprinse pentru a-i salva pielea mizerabilă.

•

Până în anii 1970, recifurile submarine cândva superbe din Miami și Fort Lauderdale muriseră otrăvite de apele reziduale netratate revărsate în ocean de elegantele hoteluri de pe faleză. Conducte submarine transportau mizeriile la câteva sute de metri de țărm, astfel încât cei care se bronzau să nu observe spumele maronii ce bolboroseau. Se presupusese că până și cel mai încăpățânat turist s-ar fi gândit de două ori înainte să facă o scufundare într-un torent de rahat.

Deceniile de dejecții respingătoare uciseseră în cele din urmă coralii delicați și alungaseră peștii scânteietori. Recifurile deveniseră taluzuri cenușii, sterpe și vădit netropicale. Căpitanii ambarcațiunilor cu fund transparent și organizatorii școlilor de scufundători se plânseseră că-și pierdeau clienții în favoarea altor locuri, ca Florida Keys și Bahamas, unde apa era încă destul de limpede pentru a-ți vedea palma adusă în fața ochilor. Unele așezări de coastă din Florida de Sud întreprinseseră măsuri modeste de reducere a poluării în vecinătatea țărmului, dar recifurile nu se regeneraseră; odată ce au murit, coralii au tendința de a rămâne ca atare.

Biologii emiseseră ipoteza că peștii puteau fi atrași și în absența coralilor autentici și astfel se născuse conceptul de „recifuri artificiale”, care nu era nici atât de exotic, nici atât de supertehnologic pe cât suna. Recifurile artificiale erau create prin sabordarea unor vapoare vechi; după ce se cuibăreau pe fundul mării, carcasele spectrale

atrăgeau bancuri de peștișori, care atrăgeau la rândul lor baracude, rechini, bibani de mare și alți răpitori. Conducătorii ambarcațiunilor cu fund transparent și ai școlilor de scufundători erau încântați, fiindcă nu mai erau nevoiți să parcurgă câte șaizeci de kilometri pentru a găsi un pește amărât pe care să-l arate clienților.

Din punctul de vedere al relațiilor cu publicul, programul de recifuri artificiale era un succes de proporții – un fel de maidan viu cu fiare vechi al adâncurilor. În sfârșit, practica umană a deversării apelor reziduale putea fi privită în mod legitim ca un beneficiu pentru mediu. La fiecare câteva luni, alt cargobot abandonat era remorcat în larg și detonat cu dinamită. Posturile TV locale roiau în jurul scenei, deoarece le oferea ocazia de a-și folosi elicopterele scumpe și pentru altceva decât pentru rapoarte de trafic rutier. În mod previzibil, mult mediatizatele scufundări deveniră o atracție turistică regulată în Florida de Sud, la care participau sute de oameni ce ovaționau sălbatic atunci când vapoarele ruginite explodau și dispăreau sub valuri.

În dimineața de 2 octombrie, vaporul guatemalez *Prințesa Pia,* lung de douăzeci și cinci de metri și destinat transportului de banane, era remorcat de la Port Everglades către un loc preselectat în largul lui Fort Lauderdale. *Prințesa Pia* fusese golit meticulos din interior spre exterior: dispăruseră cele două motoare Diesel topite, echipamentul de navigație corodat, aparatura electronică pentru transmisii radio, pompele de santină, parâmele, furtunurile, conductele, fitingurile, chepengurile tambuchiurilor, parbrizul, până și ancora – toate elementele de valoare fuseseră demontate de pe navă. Practic mai rămăsese doar o carcasă goală, degresată pentru a reduce la minimum pata purpurie ce avea să se formeze în mod inevitabil când *Pia* pierea sub unde.

Pregătirea navei durase aproape o lună și fusese supravegheată de un inspector de la Paza Coastei, un inginer ecolog din Districtul Broward și un agent de la Serviciul Vamal SUA, care capturase vaporul cu paisprezece luni în urmă. După ce fusese satisfăcut că *Prințesa Pia* nu avea și alte compartimente secrete pentru marfă și că nu transporta niscaiva hașiș pitit, agentul Serviciului Vamal semnase procesul-verbal și părăsise proiectul. Inspectorul de la Paza Coastei și expertul districtual parcurseseră bătrâna carapace pentru ultima dată în seara de 1 octombrie. Mult mai târziu ambii aveau să declare că, cu excepția explozivilor, pe *Pia* nu se mai găsea nimic în seara aceea; mai precis, cala pupa era goală.

Un singur paznic, angajat de compania de demolări, fusese postat lângă locul de amarare a navei, pentru a împiedica furtul dinamitei. Paznicul fusese vigilent până în jurul orei 3 noaptea, când un grup de amici docheri îl invitaseră la bordul unei barje japoneze de cherestea, ca să joace cărți și să se uite la videocasete porno. Una peste alta, *Prințesa Pia* rămăsese nepăzit între trei și cinci ore, în funcție de mărturia care putea fi considerată credibilă.

Un lucru nu putea fi pus la îndoială: A doua zi, în zori, două remorchere au dus *Pia* în larg, odată cu refluxul. Trei șalupe de patrulare ale Portului Florida și un crucișător de la Paza Coastei le conduceau, poziționându-se între flota de curioși și cargobotul încărcat cu dinamită. Locul pentru noul recif artificial se afla la numai cinci kilometri de țărm, totuși *Prințesa Pia* a avut nevoie de o oră ca să ajungă acolo. Oceanul era agitat, cu vânt dinspre nord-est ajungând la douăzeci de noduri; căpitanii remorcherelor menținură o viteză prudentă.

La ora 9, *Pia* era ancorată în locul stabilit, cu prova spre briză. Șalupele poliției descriau arcuri de cerc tot mai largi, golind zona-tampon. La ora

10 fix, un semnal radio declanșă două încărcături la pupa și în cală. Explozii înalte de fum murdar se ridicară din fiecare capăt și nava se înclină spectaculos la tribord. Se scufundă în nouă minute. Spectatorii aplaudară, urlară și claxonară.

Nimeni n-a bănuit că un Lincoln Continental model 1991 era legat de grinzile din cala pupa. Nimeni n-a știut, decât mult mai târziu, ce se găsea în el.

Capitolul 22

Ringul de lupte se afla în salonul din spate, care avea propria lui scenă și un bar-potcoavă micuț. Erin dansa pe mese, în timp ce Urbana Sprawl se lupta cu membrii unei petreceri a burlacilor în trei sute cincizeci de litri de floricele marca Green Giant. Sărbătoritul petrecerii burlacilor era un tânăr bancher de ipoteci, însoțit de mulți colegi palizi și ieșiți din formă. Nu aveau nicio șansă în fața lui Urbana, care era dură și-și folosea la maximum avantajele bustului formidabil. Se specializase în țintuirea adversarilor fără a-și utiliza brațele.

Erin rămânea stupefiată de succesul luptelor nude, care deveniseră de-a dreptul faimoase în localurile de striptease de lux. Nu exista nimic erotic în încleștarea cu o femeie topless într-un bazin cu legume reci, deși înțelegerea crudă a realității venea prea târziu pentru majoritatea clienților. Până la sunetul gongului, puțini se mai puteau ridica din ring fără ajutor. Mai ales tinerii bancheri păreau de-a dreptul storși după înfruntările lor cu Urbana Sprawl.

Trecând de la o masă la alta, Erin acorda prea puțină atenție măcelului comic din ringul de lupte. Ea se gândea la scena politică, care-i atinsese pe neașteptate viața în mod dramatic. Erin nu-și putea reaminti când intrase ultima dată într-o cabină de vot. Campaniile electorale o plictiseau. Toți politicienii afișau același surâs de căcat și ofereau același discurs de căcat. Erin era uluită că cineva putea să creadă vreun cuvânt. Ținea minte că o pocnise o criză severă de crampe intestinale când încercase să urmărească ultima dezbatere prezidențială.

Agentul Cleary, binecuvântată fie-i inima tradițională, obișnuia s-o mustre aspru pentru că era atât de cinică. În ziua alegerilor, el ținea o

prelegere personalului din birou, spunându-le că democrația este inutilă fără „un electorat informat și participant”. Mai spunea că oamenii capătă exact genul de guvernare pe care-l merită și că aceia care nu vor vota nu au niciun temei să se plângă. „Avea dreptate”, gândi Erin. „Asta capăt fiindcă nu sunt atentă. Hoții ca David Lane Dilbeck n-ar fi aleși nici ca hingheri, dacă n-ar exista uriașa apatie a maselor.”

„Și asta-i pedeapsa mea”, gândi Erin. „Trebuie să mă întâlnesc cu găozarul.”

Al García explicase situația în modul lui înnebunitor de laconic. Erin, pe care o șoca rareori profunzimea sordidului uman, constatase că fusese șocată de ceea ce auzise: Jerry Killian fusese ucis din cauza *zahărului.* Micuțul prostănac îndrăgostit fusese omorât fiindcă amenințase cariera unui congresmen escroc. Potrivit spuselor lui García, principala contribuție a congresmenului la guvernarea SUA fusese de a direcționa nenumărate milioane de dolari în sprijinul cartelurilor zahărului. Bietul domn Ginitor periclitase afacerea aceea, așa încât fusese lichidat ca o musculiță obraznică.

García declarase că dorea să-i prindă pe ucigași înainte ca ei să vină s-o caute pe Erin. Ea spusese că era o idee excelentă și acceptase să fie de ajutor în orice chip putea. Autoconservarea era motivul principal; motivul secundar era sentimentul de vinovăție. Erin nu putea să uite că dansurile ei sexy îl înnebuniseră în cele din urmă pe Jerry Killian.

„Bărbații sunt teribil de neajutorați”, gândi ea, „foarte ușor de vrăjit. Monique Jr. are dreptate: ei sunt în stare să facă orice pentru sex. Orice.”

Asta nu înțelegea mama lui Erin despre localurile de striptease elegante; nu femeile erau abuzate și degradate, ci bărbații. Mama ei considera că locurile acelea erau prăvălii de trupuri și avea perfectă dreptate, dar trupurile aparțineau

clienților. Dansatoarele experimentate stăteau mereu cu ochii pe ușa din față, ca să-și vadă următoarea țintă. Dacă-ți cunoșteai meseria, puteai lucra un tip toată noaptea, golindu-i complet portofelul. Nu trebuia să i-o sugi sau să te culci cu el și nici măcar să te comporți ca și cum ai putea s-o faci. Un surâs de fetiță, o îmbrățișare fraternă, câteva minute de conversație intimă – Urbana Sprawl spunea că erau banii cei mai ușor de câștigat din lume, dacă puteai ignora faptul că erai în pielea goală.

Fiindcă bărbații erau foarte ușor de vrăjit. Asta era o realitate.

Erin era totuși neliniștită în privința congresmenului. El nu avea să fie timid și politicos precum Killian și ceilalți clienți regulați. Nu, Dilbeck avea să fie insistent, crud și probabil pervers. Al García o prevenise să fie pregătită.

— Crezi că el mi-a luat aparatul de ras?

— Întreabă-l, îi răspunsese García.

Teama nu era partea cea mai dificilă pentru Erin, ci faptul că trebuia s-o trimită pe Angela de acasă. Era acțiunea logică, deoarece cu certitudine Angie nu putea să stea în noul apartament – nu putea să stea nicăieri în apropiere de mama ei – până nu trecea pericolul. Erin se simțea groaznic din cauza asta. Nu-i plăcea să fie din nou singură. Detesta după-amiezile tăcute și cinele în solitudine. Angie se afla în siguranță și cel puțin Darrell Grant n-avea s-o găsească. Totuși…

— Păpușa…

O mână se încleștă în jurul piciorului lui Erin. Ea reveni brusc la realitate – Urbana tăvălindu-se în floricele cu frișcă, Aerosmith urlând din difuzoare, sutienul și tanga ei într-o grămăjoară de dantelă între sticlele de bere Michelob de la picioare. Trei bancheri tineri stăteau la masă, străduindu-se să pară nepăsători și plictisiți. Cel mai amețit dintre ei continua să tragă de jartiera lui Erin, unde ținea împăturite bancnotele primite

bacșiș. Ea îl rugă să termine, dar n-o ascultă. Îi îndepărtă mâna de pe picior și se roti pe masă, integrând evitările în dans; când se opri din rotiri, mâna bancherului reveni, târându-se ca o insectă pe coapsa ei. Erin privi prin local, căutându-l pe Shad, însă nu-l putu vedea.

— Ajunge, îi spuse bancherului.

Următorul lucru pe care-l simți fu limba lui. O lingea pe verticală, de la gleznă până la genunchi, cu mișcări prelungi și lente, de parcă ar fi fost o acadea.

Erin îl înhăță de păr și-i îndreptă capul.

— Vezi cum te porți, se răsti ea.

Dar el n-o ascultă.

•

În dimineața aceea un articol mic apăruse pe pagina 6-D a ziarului *Sun Sentinel* din Fort Lauderdale, sub titlul: BAROUL CAUFĂ AVOCATUL DISPĂRUT. Articolul de patru paragrafe anunța că Baroul Florida investiga dacă avocatul Mordecai delapidase contul fiduciar al clienților săi și părăsise țara. În articol se consemna că Mordecai nu mai fusese văzut de câteva zile și se credea că fugise în Bahamas cu o femeie al cărei nume nu era precizat.

Sergentul Al García decupă articolul și-l puse în servietă, alături de dosarele criminalistice. După aceea porni spre un colț de stradă din Liberty City unde doi dealeri de crack făcuseră planetei o imensă favoare ucigându-se reciproc într-un schimb de focuri înainte de zori. Martorii erau la fel de puțini ca și jelitorii, dar García își scoase carnețelul și se apucă de muncă.

Altă persoană care decupase articolul din *Sun Sentinel* era Erb Crandall, care stătea în recepția Băncii Sunshine Fidelity Savings de pe strada Galt Ocean Mile. Crandall era pe punctul de a comite un delict minor pentru o miză majoră. Se pregătea să semneze fals în registrul unei cripte cu seifuri și să folosească o cheie furată pentru a deschide

caseta de valori a unui străin. Crandall căuta un diapozitiv color Kodak pe care Malcolm Moldowsky îl dorea cât se putea de urgent. Diapozitivul era clișeul original în care congresmenul David Lane Dilbeck îl lovea cu o sticlă de șampanie pe Paul Guber pe scena din *Pupăza creață.* Planul lui Erb Crandall de a obține fotografia acuzatoare începu perfect în incinta seifurilor. El iscăli în registru o variantă îndelung exersată a numelui lui Mordecai și înmână cheia funcționarului. Acesta scoase caseta de oțel și o descuie. Îl conduse pe Erb Crandall într-un cubiculum fără ferestre și-l lăsă singur.

Când Crandall deschise capacul, nu găsi niciun diapozitiv Kodak. Caseta lui Mordecai fusese golită. Pe fund era doar o carte de vizită:

Sergent Alberto García
Poliția Metropolitană Districtul Dade
Divizia Criminalistică, tel. (305) 471-1900

Degetele lui Erb Crandall tremurau când aduse caseta de valori la biroul funcționarului. Se străduia din răsputeri să n-o ia la fugă din bancă.

În seara aceea, la cină, sergentul Al García scoase articolul decupat din ziar și-l reciti. Era impresionat că cineva se chinuise să însceneze o asemenea poveste unui avocat care mai mult ca sigur era mort. Delapidarea contului fiduciar era foarte ingenioasă.

— Al, întrebă Andy, încă nu i-ai prins pe cei care l-au ucis pe omul acela din râu?

— Nu încă, răspunse García.

Băiatul vorbea întruna despre „geamandură”; fusese momentul culminant al vacanței în familie.

— Ai vreun suspect?

— Nu, Andy. Este un caz greu.

— Ajunge, amândoi, interveni Donna. Nu uitați regula noastră.

Regula era că la masă nu se discuta despre cadavre. Activitatea lui Al putea fi discutată doar după ce se spăla vesela.

— Iartă-mă, mamă, spuse Andy.

Lynne, fetița, întrebă dacă vara viitoare puteau merge să viziteze Lumea Oceanelor. Ea dorea să vadă rechinii și broaștele țestoase. Andy spuse că el ar fi preferat să revină în Montana și să mai caute indicii.

Donna îi îndepărtă pe copii de la masă și-i aduse soțului ei o cană de cafea.

— Uite în ce v-am băgat pe toți, zise el.

— Nu-i nimic. Ea pare o persoană drăguță.

— Sigur că-i o persoană drăguță. Următoarea întrebare este: Cum de-a ajuns să lucreze într-un local de striptease? Așa-i?

Donna strânse din umeri.

— Nu-i cine știe ce mister. Ia o felie de plăcintă.

García era intrigat.

— Tu ai putea face asta – să-ți scoți hainele în fața atâtor străini beți?

— Dacă aș fi nevoită, zise Donna. Pentru copii.

— Iisuse, dar există un milion de alte slujbe. Fata nu-i proastă. Poate dactilografia șaptezeci de cuvinte pe minut.

— Ai zis că are datorii la avocat.

— Da, spuse García. Cine n-are?

— Atunci poate că vrea să câștige bani mai mulți. Ce-i rău în asta?

— Ai dreptate, scumpo.

— Mie-mi place de ea.

— Și mie, zise el. Dar tocmai slujba asta a băgat-o în atâtea buclucuri.

— Nu, iubitule, bărbații au băgat-o în buclucuri. Donna tăie o felie din plăcinta cu mere și o puse pe o farfurie. Ia zi, Al, cum arată?

— Ai văzut-o. O tachină cu o pauză prelungită. Ah, voiai să spui cum arată fără haine? Să-ți spun adevărul, n-am observat.

Donna zâmbi.

— Ești un mincinos jalnic. Mănâncă-ți desertul.

Telefonul sună. Donna nu se deranjă să se ridice. Numai polițiștii sunau la ora cinei. García se duse în bucătărie ca să răspundă. Când se întoarse, era încruntat.

— M-a sunat de la biroul șerifului din Broward, rosti el.

— Tot nu vor să abordeze cazul?

— Știam că nu-l vor dori. García se așeză greoi. Ce dracu', nu-l pot nici măcar convinge pe cowboy-ul ăla de legist să afirme că moartea lui Killian a fost omucidere. Până atunci n-am arma crimei, n-am martori și nici suspecți. Mușcă zdravăn din plăcintă. Nu-l învinuiesc pe șerif că refuză să se implice. Din nou o mușcătură serioasă. Cel puțin a fost decent. Vreau să zic că n-a râs prea tare.

— Ia-o încet, îl sfătui Donna. O să te îneci.

— E bună plăcinta.

— Nu chiar *atât* de bună. Zi-mi ce s-a mai întâmplat.

— Am vorbit pe derivație cu doi detectivi imbecili. Chestia-i că fostul soț al fetei era sifonar pentru investigatorii de jafuri din Broward.

García nu trebuia să traducă jargonul poliției pentru Donna. Ea învățase destule de la primul ei soț, dealerul de droguri.

— Și mai este informator?

Mestecând mecanic, García răspunse:

— Nu, au renunțat la el după ce a fost arestat pentru hoție mai sus pe coastă.

Donna clătină din cap.

— Nu înțeleg. Dacă fostul soț a fost arestat, asta nu-i o veste bună pentru Erin?

— Ba da, grozavă, răspunse García ștergându-se la gură, dacă ar fi izbutit să-l țină pe nenorocit în închisoare.

— Glumești?

— Nu, a evadat. Dintr-un spital districtual! A furat un scaun cu rotile și a ieșit pe ușă, să-mi bag

picioarele!

Donna îi spuse soțului ei să vorbească mai încet.

— Nu suntem singuri, îi reaminti. Unde ți-s țigările?

— Stai, că nu s-a terminat. García făcu un gest brusc de retezare prin aer cu ambele mâini. Fostul ei soț – tatăl fetiței – nu-i doar rău, nu-i doar violent, ci are și o problemă cu drogurile. Nu-i tare?

Andy apăru pe neașteptate în sufragerie și întrebă de ce țipa Al.

— Chestii de la serviciu, zise Donna. Ce altceva?

Andy se cocoță în poala lui García.

— Poate c-ai nevoie de altă vacanță.

Donna se întoarse cu spatele, înăbușindu-și râsul.

— Așadar toți sunt șmecheri, spuse García gâdilându-l pe băiat până ce acesta începu să țipe.

•

Shad se afla la bar în salonul principal. Era distras de probleme de management.

Orly fusese de acord s-o angajeze pe Lorelei, faimoasa prințesă a pitonului de la frații Ling. În seara aceasta ea ar fi trebuit să debuteze pe scena din *Scoica roz,* dar sosise cu ochii umflați și în pragul isteriei. Orly nu putuse descifra problema și o lăsase pe dansatoarea agitată în seama lui Shad, care era în pauză și citea o ediție cu fonturi mari din *Ciuma* de Albert Camus. Cartea îl făcea pe Shad să se simtă ceva mai bine pentru că trăia în Florida de Sud.

A fost întrerupt de suspinele convulsive ale lui Lorelei. Șarpele ei dispăruse și ea îi bănuia de răpire pe răzbunătorii Ling. Când fu anunțat, Orly îi ordonă lui Shad să găsească alt șarpe pentru noua lui vedetă. Shad menționă că în cartier nu exista niciun magazin cu reptile care să fie deschis și noaptea. Din păcate, Lorelei refuza să danseze

fără Bubba, așa cum se numea pitonul ei birman lung de trei metri.

— Zice că ei doi formează o echipă, raportă Shad. Zice că șarpele este dresat.

Orly zdrobi o cutie goală de Dr. Pepper și o lobă ca pe o grenadă înapoia barului.

— În primul rând, nu există șerpi dresați, da? Și-n al doilea rând, ai văzut marchiza-n pizda mă-sii? LORELEI, cu litere cât mine de mari… am clienți care-o să vină tocmai din Miami. Spune-i că are zece minute să-și aducă țâțele pe scenă.

Shad privi spre coridor, unde prințesa înlăcrimată a pitonului era gârbovită de durere.

— Va avea nevoie de mai mult de zece minute, spuse el. Arată ca dracu'.

Orly înjură și-și masă nările.

— Nu știi pe cineva c-un blestemat de șarpe?

— Nu cu unul mare, zise Shad. Știu pe niște tipi care cresc crotali.

— Futu-i ceara mă-sii!

— Nu-s prea buni pentru dans.

— Bine, spuse Orly. Uite ce faci. Du-te și stai de vorbă cu Ling ăia, în pizda mă-sii. Vezi cât vor pentru pitonul fetei.

— Îl cheamă Bubba.

— Cum l-o chema. Oferă-le cinci sutare.

Shad spuse că probabil că Ling aveau să-i spună s-o roiască.

— Ei vă urăsc, îi spuse lui Orly.

— Astea-s afaceri de-acum. Du-te repede.

Shad lăsă cartea de Camus înapoia barului, sub platourile cu floricele. După aceea plecă cu mașina la *Parada pieilor,* unde frații Ling îl lăsară să aștepte o oră – o mișcare plină de îndrăzneală. Shad își trecu timpul sorbind cocteiluri Virgin Mary și privind dansatoarele, pentru eventualitatea în care Orly se interesa despre noutățile concurenței. Prezența cheală și amenințătoare a lui Shad rări iute spectatorii și-i irită și mai mult pe Ling. Shad obținu în cele din urmă întrevederea,

însă frații reacționară mult mai coleric decât anticipase față de propunerea cu pitonul.

Când se întoarse, Shad găsi *Scoica roz* în plină agitație. Erin părea să fie în mijlocul tumultului. Paramedicii fixau un guler antișoc unui tânăr palid și buimăcit. Victima era înconjurată de o duzină de tovarăși la fel de livizi, cu floricele rătăcite prin păr. Din depărtare parcă fuseseră bombardați de vrăbii. Bărbații urlau întrebări cu glasuri ascuțite spre paramedici, căutând să acopere muzica asurzitoare. Ca măsură de protecție, Urbana Sprawl își postase sânii insurmontabili între Erin și Orly, care era roșu la față și mugea.

— La dracu', zise Shad și înaintă în haos.

•

Mai târziu, în cabinet, Orly zbieră despre asigurări, acționare în judecată și autorizația lui de desfacere a băuturilor alcoolice.

— Nu m-ați ascultat, spuse Erin. Bărbatul m-a atins.

Urbana Sprawl, care își făcuse duș și era complet îmbrăcată, vorbi în sprijinul prietenei ei.

— Eu am văzut totul, domnule Orly. A căpătat ce merita.

— Un gât scrântit, pufni Orly. Asta merita? O internare în spital, pentru o pipăială?

— M-a atins, zise Erin, între picioare.

— Ce vrei? Era beat.

Erin se întoarse către Urbana.

— De asta urăsc dansurile pe mese.

— Așa cum l-ai lovit cu piciorul în cap, observă Orly, l-ai fi putut schilodi pe viață.

— Și ce-ar fi trebuit să facă? întrebă Urbana. Să-l lase s-o fută prietenește cu degetul?

Orly tresări și întoarse capul.

— Hristoase, ajunge! Gata cu discuțiile astea.

— Vasăzică Shad poate să-l bată pe un client de se cacă pe el, dar noi nu putem. Așa-i?

— Am zis că s-a terminat cu discuțiile astea.

— Urbana are dreptate, spuse Erin. Nu-i corect.

— Mă fut în ea de corectitudine, își umflă Orly obrajii. Treaba lui Shad este să păstreze ordinea. Treaba voastră este să dansați. Asta-i concluzia finală.

De lângă ușa cabinetului, Shad își abandonă fără chef tăcerea.

— Am fost trimis pe stradă, zise el. Altfel nu s-ar fi întâmplat.

Orly izbucni într-un râs caustic.

— Grozav! Acum e numai vina mea. Ei bine, mă fut în neamu' vostru la toți.

Urbana era albă la față. Își rezemă pieptul de gabarit depășit pe biroul lui Orly și-i agită în față o unghie fosforescentă.

— Nimeni nu m-atinge pe mine dacă nu vreau să fiu atinsă, mai ales acolo jos. Nu-mi pasă cine-s, cât de muci sunt făcuți sau câți bani au – nu accept! Labagiul ăla mic să zică mersi c-a scăpat numai cu gâtul scrântit, fiindcă dac-aș fi fost eu îi smulgeam coaiele cu mâinile goale, uite-așa…

Orly icni când Urbana își simulă tehnica, smulgând testiculele imaginare ale unui bădăran imaginar.

— … și nu cred că n-aș putea s-o fac!

Apoi ieși. Nimeni nu se clinti pentru câteva clipe.

— Fata asta, comentă Orly, face de râs țâțele mari.

Erin se ridică în picioare.

— Eu am terminat pentru seara asta.

— Stai puțin…

— Nu. Mă duc să-mi văd fetița.

După ce Erin plecă, Shad îi sări în ajutor. Îi spuse lui Orly că Erin avea multe motive întemeiate să fie irascibilă – procesul de custodie, spargerea apartamentului și acum hărțuiala congresmenului.

— Pentru ea este un moment greu. De aceea a și explodat în seara asta,

Orly își șterse gâtul cu o batistă soioasă.

— Noi doi suntem singurii din bomba asta care n-avem sindrom premenstrual și uneori nu-s prea sigur în privința ta.

— Este din cauza muzicii, zise Shad. Îmi dă dureri de cap.

— Vorbește cu Kevin.

— Kevin zice să vorbesc cu dumneavoastră.

— Eu nu deosebesc muzica rap de reggae, strânse din umeri Orly. Știi care-i secretul meu? Nici măcar n-ascult. Răsuci un buton invizibil la urechea dreaptă. Pur și simplu o-nchid. N-aud absolut nimic.

Întrebă cum mersese întrevederea cu frații Ling.

— Prost, răspunse Shad.

— Șarpele fetei nu-i la ei?

— Ba da, dar nu vor răscumpărare pentru el.

Orly ridică palmele.

— De ce pizda mă-sii nu vor? Afacerile-s afaceri.

— În principal fiindcă vă urăsc.

— Pentru c-am angajat-o pe Lorelei?

— Pentru toate, replică Shad.

— Așadar răspunsul este „nu”. Ți-au trebuit două ore, băga-mi-aș picioarele, să capeți un simplu N-U de la muiștii ăia de japonezi. Între timp eu am avut pe cap o stripteuză nebună care se joacă de-a Chuck Norris cu clienții mei…

— Răspunsul n-a fost doar „nu”, zise Shad. A mai fost și asta. Așează un pachet dreptunghiular pe biroul lui Orly. Frații Ling au dorit să-l păstrați.

Orly privi pachetul grosolan împachetat în șervețele de la *Parada pieilor* și legat cu bandă scotch.

— Ce dracu-i înăuntru? îl întrebă pe Shad.

— Vreo treizeci de centimetri de Bubba mort.

Orly țipă și se îndepărtă de birou, ferindu-se de pachetul nedesfăcut.

— Nu ți-am zis că-s animale? Nu ți-am zis? Iisuse, ce-au mai zis nenorociții ăia?

— Au zis că mai e destul acolo de unde-l au pe ăsta.

Capitolul 23

În dimineața de 3 octombrie, sub un cer perfect senin, Perry Crispin și Willa Oakley Crispin merseră la plajă.

Cei doi tineri frumoși își întinseră pe nisipul decolorat prosoapele din apartamentul lor din Hotelul Breakers și se așezară unul lângă celălalt. Pe rând, își aplicară unul celuilalt loțiune de tip ecran solar pe toată suprafața corpului: Perry scrise „Te iubesc!!!" pe abdomenul nevestei sale. Willa desenă o inimioară unsuroasă pe spinarea plină de pistrui a soțului ei.

O briză puternică ridica iz sărat în aer și făcea valurile să muște nervoase din țărm. Perechea Crispin plănuise să înoate ceva mai târziu, când aveau să transpire. Purtau ochelari de soare Ray-Ban negri identici și cozoroace pentru tenis din prosop roz. Zâmbeau, șopteau și se atingeau frecvent, așa cum stă în obiceiul tinerilor căsătoriți. Willa și Perry proveneau din familii bogate din Connecticut, așa încât nunta fusese corespunzător de extravagantă. Palm Beach era prima etapă a unei luni de miere de patru săptămâni, care avea să-i poarte la Freeport, St Bart's și în cele din urmă la Cozumel. Soarele era sus pe cer și puternic, iar soții Crispin sclipeau pe prosoapele de plajă. Erau romantici fără sfială, total relaxați și câtuși de puțin îngrijorați în privința viitorului împreună. Pe amândoi îi așteptau conturi bancare substanțiale.

Până la amiază năsucul adorabil al lui Willa devenise trandafiriu. Perry îl observă alarmat; tatăl lui era partener cu răspunderi limitate în patru clinici de dermatologie și cancerul pielii fusese un subiect recurent la reuniunile de familie. De la o vârstă fragedă, Perry dovedise un ochi de șoim pentru alunițele decolorate și leziunile suspicioase.

Îi spuse nevestei lui că era timpul să iasă din razele ultraviolete.

— Am venit să mă bronzez, protestă ea.

— Iubito, avem la dispoziție patru săptămâni întregi.

Când traversară plaja spre hotel, cei doi Crispin fură urmați de un bărbat blond și zvelt, care purta blugi murdari și cizme de cowboy. Perry și Willa nu-l remarcară pe străin; erau adânciți într-o discuție despre calitatea necorespunzătoare a loțiunii de plajă și despre posibilitatea de a încerca în locul ei oxidul de zinc, cel puțin pe nasuri.

Bărbatul dinapoia lor rosti:

— Mă scuzați, oameni buni.

Perry și Willa se întoarseră. Bărbatul nu era îmbrăcat pentru Palm Beach. Ochii lui albaștri erau injectați și nu-și găseau locul. Părul îi era lipit de o parte a țestei, ca și cum abia s-ar fi sculat din somn.

— Aveți o mașină? întrebă el.

Willa îl privi speriată. Perry îl cântări din ochi pe necunoscut și schiță un pas mic înainte. Bărbatul arătă un cuțit de bucătărie ruginit și spuse:

— Nu mă siliți să vă rog de două ori.

Soții Crispin îl conduseră pe Darrell Grant la automobilul pe care-l închiriaseră, un Thunderbird de culoarea merelor glasate. Darrell Grant spuse că îi convenea. Luă cheile de la Perry și le ordonă celor doi să treacă pe bancheta din spate.

— De ce? întrebă Willa.

— Până trecem podul, zise Darrell.

Podul peste canal separa insulița Palm Beach de țărmul West Palm Beach. Cu greu s-ar fi putut găsi două lumi mai diferite; West Palm era pentru oamenii obișnuiți, iar Palm Beach pentru excentricii bogați. Polițiștii de pe insulă erau notorii pentru izgonirea vizitatorilor nedoriți – negri, hispanici și în general toți cei care nu purtau haine de firmă. Dacă lucrai într-una dintre

reședințele luxoase, perfect. Dacă nu, zburai peste pod. Darrell Grant se gândise că ar putea avea nevoie de soții Crispin pentru a-l scoate dintr-o oprire în trafic pe Palm Beach.

— Ai o poșetă? o întrebă pe Willa.

Cei doi tineri căsătoriți se strânseră puternic de mâini. Perry fu ușurat să vadă că Willa își lăsase în camera de hotel verigheta cu diamantul de două carate. Spera că făcuse același lucru și cu cecurile de călătorie.

— Alo! făcu Darrell Grant.

— Da, am.

— Așa, fato.

— N-am la mine decât patruzeci de dolari.

Darrell pufni.

— Și tu, prietene?

— N-am decât cardurile de credit, răspunse Perry.

— Mă gândisem eu. Darrell acceleră pe Worth Avenue, ignorând că semaforul era roșu. Îi plăcea cum răspundea Fordul la comenzi. Bine, păpușel, dă-mi banii. Și pilulele.

Willa păru derutată. Soțul ei indică grav din cap spre poșetă. Ea scoase două bancnote de câte douăzeci și, cu un gest nervos, le întinse peste tetieră, de parcă ar fi hrănit un urs la grădina zoologică.

— N-am nicio pilulă, îi spuse ea lui Darrell Grant. Decât anticoncepționalele.

— Bune și-alea.

Strânse banii în mâna cu care șofa. Cealaltă mână ținea cuțitul de bucătărie a cărui lamă o plimba peste barba nerasă.

De pe bancheta din spate, Willa rosti:

— Îmi pare rău, dar nu poți lua pilulele mele.

— Vorbești serios? Darrell era teribil de amuzat.

— O să-ți facă rău, zise Willa. Nu sunt produse pentru bărbați.

— Rău?

— Sunt făcute din hormoni!

— Ei, pe dracu'! exclamă Darrell Grant. Așa încât s-ar putea să-mi crească țâțe. Asta vrei să zici? Sau poate chiar și-o pizdulice?

— Nu, n-am vrut să…

— Fii fată cuminte și dă-mi pilulele alea, în pizda mă-sii.

Brațul lui Darrell Grant coborî și înfipse cuțitul ruginit în tapițeria albă. Tăie o despicătură lungă și șerpuită în vinilinul rigid.

— Willa, spuse Perry Crispin, dă-i omului ce dorește.

— Nu.

— Dumnezeule, zise soțul ei. Nu face o prostie.

— Bine, Perry. Și ce-o să facem în următoarele patru săptămâni – o să ne ținem de mâini? Willa își protejă poșeta cu ambele brațe. Medicul nostru de familie este în Westport, ai uitat?

— Nu pot să cred ce aud, rosti Perry Crispin.

— Ce – vrei să rămân însărcinată?

La volan, Darrell Grant fredona tema din *Sunetul muzicii*, care era filmul favorit al surorii lui, Rita. Sau poate că era vorba despre *Mary Poppins*? Le încurca mereu pe cele două.

— Care-i filmul cu Dick Van Dyke? îi întrebă. L-am nimerit?

Soții Crispin habar n-aveau despre ce vorbea. Un drogat nebun, care bătea câmpii. Willa se aplecă în față pentru a-și susține cazul.

— Te rog, nu lua pastilele anticoncepționale. Este luna noastră de miere.

În față se zărea unul dintre podurile mobile ce treceau în West Palm. „În sfârșit", gândi Darrell, „pot să scap de cățeii ăștia fără minte. Călcă accelerația."

— Sora mea este asistentă medicală, spuse Willa. Pastilele astea sunt foarte puternice. Îți vor face *realmente* rău.

În față, barierele coborâră și răsună un clopot metalic. Podul începu să se ridice. Darrell Grant înjură vehement și frână.

— Nu-i decât un iaht care trece, rosti glăsciorul slab al lui Perry Crispin. N-ar trebui să dureze mult.

Darrell Grant se răsuci în scaun. Întinse o palmă bătătorită spre Willa și spuse:

— Pastilele.

Ea scutură din cap cu încăpățânare. Soțul ei încremenise buimăcit.

— Ascultă, pizdă proastă, zise Darrell. N-o să mănânc mizeriile alea. O să le vând. Pricepi? O să trec podul și-o să păcălesc niște drogați care nu deosebesc anticoncepționalele de LSD. Te-ai prins?

În ochii Willei apărură lacrimi. Clipi spre soțul ei.

— Perry, mi-a zis „pizdă”.

Perry Crispin se simțea îngrozitor. Pe de o parte își dădea seama că ar fi trebuit să-l atace pe drogatul dement, pentru a apăra onoarea nevestei lui. Pe de altă parte era paralizat de teroare. Se aștepta ca vezica urinară să-i cedeze dintr-o clipă în alta.

— Nu-ți face griji, i se adresă lui Willa. O să facem rost de alte pastile.

— Cum? Rețeta mea este-n Westport.

Disperarea îi adumbrea vocea.

— Prin Prioripost, scumpo. Acum fă așa cum îți cere omul.

Podul coborî, întâi o jumătate, apoi cealaltă. Darrell Grant anunță că avea să numere până la cinci, după care să-i scoată inima lui Willa și să-l silească pe Perry s-o mănânce pe frigăruie la prânz. Willa își deschise imediat poșeta și-i dădu dementului pilulele. Darrell trecu podul și opri la un magazin Mini-Mart. Luă ochelarii Ray-Ban ai lui Perry Crispin și cozorocul de tenis roz. După aceea le spuse celor doi să-și cărăbănească târtițele din mașină.

Asfaltul arse tălpile desculțe ale soților Crispin și ei țopăiră ca niște flamingo reumatici până la un

petic triunghiular de umbră. Darrell Grant aranjă oglinda retrovizoare laterală a Fordului Thunderbird ca să poată admira cum îi stătea cu ochelarii cei noi. Soții Crispin priviră posac, așteptând ca delincventul să plece. Willa rămăsese foarte furioasă.

— Mulțumesc foarte mult, rosti ea acid, că ne-ai distrus luna de miere.

Darrell Grant făcu o grimasă și ambală motorul.

— Oameni buni, voi ați auzit vreodată de prezervative? I-o chestie nouă, amice. Ți-o tragi pe mătărângă.

— Perry nu vrea să le folosească.

Tonul lui Willa era unul de reproș. Perry Crispin se întoarse cu spatele.

— Mă gândisem eu, zise Darrell.

Flutură din cuțitul de bucătărie în semn de rămas-bun, apoi acceleră. Avu nevoie de două ore pentru a găsi un drogat suficient de dus ca să cumpere pastilele anticoncepționale și să creadă că erau narcotice belgiene. Din înșelăciune Darrell se alese numai cu treizeci de dolari, totuși alături de cei patruzeci ai Willei Crispin era îndeajuns ca să umple rezervorul cu benzină al Fordului și să cumpere niște dextroamfetamine. Era bine făcut până ajunse la autostrada interstatală, care-l purtă spre sud în urmărirea furioasă a iubitei lui fetițe și a mamei ei mizerabile.

•

Frații Rojo se aflau în Santo Domingo, așa încât lui Malcolm Moldowsky i se lăsase la dispoziție iahtul. Erb Crandall îl aduse pe congresmen la ora 9 fix și se duse direct într-un bar din docuri ca să bea singur. Anunțase deja vestea proastă despre caseta de valori a avocatului. Moldy luase cartea de vizită a detectivului criminalist cu delicatețe, ca pe un fluture, între două degete.

— Asta schimbă lucrurile, comentase el răsucind-o într-o parte și în alta ca și cum s-ar fi

minunat înaintea unei holograme. Cred că-i momentul pentru planul B.

Erb Crandall nu ceruse nicio explicație. Sosise momentul să abandoneze loialitatea față de partid și să înceapă să se gândească la propria lui situație și la felul în care-și putea pune pielea la adăpost. Crandall era recunoscător că Moldy nu-i ceruse să asiste la întâlnirea de pe iaht.

Când David Dilbeck intră în salonul principal de pe iaht, primul lucru pe care-l văzu a fost fotografia din *Pupăza creață.* Moldowsky o fixase cu piuneze deasupra barului.

— Un memento, spuse el turnându-i lui Dilbeck un pahar.

Ochii congresmenului rămaseră fixați pe chipul lui Erin.

— Nu-i așa că-i minunată? rosti el cu răsuflarea tăiată.

— Nu te uita la ea, David, zise Moldy. Uită-te la tine.

— A fost o noapte nenorocită.

— Nu mai spune. Îl înghionti cu un pahar în pântece. Stai jos și bea ceva.

Congresmenul se supuse.

— Bere de ghimber? Dă-o naibii, Malcolm!

Moldowsky se cocoță pe un scaun pliant cu spătar din pânză, de tipul celor folosite de regizori. Purta espadrile cu talpă de cauciuc, pantaloni albi cu dungă impecabilă și un pulover bleumarin. Era una dintre rarele ocazii în care Dilbeck îl vedea în haine neprotocolare.

— Vreau să fii treaz, începu Moldy. Vreau să-ți reamintești fiecare nenorocit de cuvințel pe care ți-l spun. E treaba ta la ce aranjamente ajungi cu fata asta, dar trebuie să vorbești cu ea, David. Trebuie să aflăm anumite chestii.

— Dumnezeule, dar nu-i o spioană. Este doar o stripteuză…

— Adu-o aici mâine seară, spuse Moldowsky. Va fi un loc sigur.

— Sigur… pentru ce?

— Împotriva șantajiștilor, David.

Moldy arătă spre fotografie. Privirea lui Dilbeck întârzia din nou asupra lui Erin, ferindu-se de atacul cu sticla de șampanie.

— Și dacă n-o să mă placă? întrebă Dilbeck.

Moldowsky sparse un cub de gheață între măsele.

— O să te iubească, crede-mă. Două mii de dolari cumpără iubire serioasă.

— Și eu ce capăt pentru asta?

— Două ore de dans.

— Doar atât?

— Este un început.

David Dilbeck sorbi din berea de ghimber, care era răsuflată.

— Vreau muzică sexy, șampanie, lumânări, tot tacâmu'…

Moldy spuse că totul era aranjat. Enumeră o serie de întrebări pe care Dilbeck trebuia să le pună dansatoarei. Dilbeck spuse că în niciun caz, că avea să strice toată atmosfera.

— Haide, haide, zise Moldowsky. Ești cel mai tare vrăjitor pe care l-am văzut vreodată. Ia-o-ncet. Fii degajat.

Congresmenul șovăia.

— Malcolm, nu vreau s-o sperii. Asta poate fi unica mea șansă. Ochii îi rătăciră iarăși spre fotografia cu granulații mari de pe perete. Fantastic, șopti el fără să se adreseze cuiva anume.

Moldy sări în picioare și smulse fotografia de la locul ei. Se repezi spre scaunul lui David Dilbeck și se proțăpi acolo, cu nasul în dreptul bărbiei celuilalt.

— O *s-o faci*! mârâi el spre congresmen. Trebuie să aflăm anumite chestii. Este *esențial,* David – împroșcă cuvântul *esențial* – ținând seama de tot ce s-a întâmplat în luna trecută.

Răsuflarea lui Moldowsky mirosea a bourbon și apă mentolată de gură. Combinația intra în conflict

violent cu colonia lui. Dilbeck se întoarse în lateral și inspiră aer proaspăt. Iahtul se legănă lin pe siajul unei șalupe de mare viteză.

— O s-o faci, îi repetă Moldy în ureche.

— Dar nu-nțeleg…

Moldowsky se răsuci, își luă paharul de bourbon de pe bar și trase o dușcă. Observă o formă dreptunghiulară micuță conturată pe țesătura buzunarului său – cartea de vizită a detectivului criminalist, luată din caseta de valori a avocatului. Moldy rosti:

— Există niște oameni care-ncearcă să-ți facă rău, David. Trebuie să ne asigurăm că ea nu-i unul dintre ei.

Dilbeck scutură din cap.

— Ești complet paranoic.

— Ia-mă la mișto.

— Totuși ea nu este decât o stripteuză.

Malcolm Moldowsky înhăță cămașa lui Dilbeck.

— Paula Jones a fost *doar* o fată bună la toate prin Arkansas. Linda Tripp a fost *doar* o funcționară care nu putea să dactilografieze. Gennifer Flowers a fost *doar o* cântăreață de muzică country. Monica Lewinsky a fost *doar o* stagiară la Casa Albă. Nu-nțelegi? Întreabă-l pe Bill Clinton. Sau pe idiotul ăla obsedat sexual de Hart. Pe Teddy Kennedy, pentru numele lui Dumnezeu! Toți îți vor spune același lucru: în politică, hoțiile aduc necazuri, dar păsăricile sunt letale.

Moldy îi dădu drumul cămășii. Epuizat, se lăsă moale pe un taburet de bar.

— Cei care ignoră istoria, spuse el, sunt condamnați să li se taie boașele.

— Bine, încuviință David Dilbeck. O să stau de vorbă cu fata.

— Mulțumesc.

— Sunt mai isteț decât ceilalți.

Moldowsky abia se stăpâni.

— În plus sunt și mai puternic, adăugă Dilbeck.

— Da, zise Moldy. Ești ca o stâncă, asta ești. Ești stânca Gibraltarului.

Congresmenul se apropie de bar și deșertă în chiuvetă berea de ghimber. Rămânând cu spatele la Moldowsky, își turnă un cocteil foarte tare de rom și Coca-Cola.

— Malcolm, întrebă el, crezi că-i posibil ca ea să mă lase s-o depilez?

Moldowsky căzu în genunchi și vomită spectaculos pe covorul fraților Rojo.

•

Al García auzi muzică în apartamentul lui Erin. Ciocăni puternic și sună la sonerie. Când nu i se răspunse, luă cheia pe care i-o dăduse ea și intră. Pe pat Erin zăcea nemișcată, cu capul înfășurat într-o pernă, aidoma unei căști. Purta un slip roz și sutien de aceeași culoare și părea să respire normal. Pe noptieră, o sondă de Martini pe jumătate plină era acoperită de condens, iar sistemul stereo era dat la maximum. García îl închise.

Glasul lui Erin se auzi înăbușit:

— Ce faci?

Detectivul se așeză pe marginea patului.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Orly nu mă mai lasă să dansez pe Jackson Browne.

— De ce?

— Și nici pe Van Morrison. Zice că-s prea lenți. Zice că le dau peste cap pe fetele de pe mese.

— Erin, cum reziști la gin?

— Este prima dată când mi-ai spus Erin. Fața ei apăru de sub pernă. Apropo, vreau pistolul înapoi.

— Este în măsuța de toaletă, zise García.

— Încărcat?

— Da, doamnă.

— Bun. Cât este ceasul?

— Amiază.

García încercă s-o acopere cu un cearșaf. Erin îi trase un șut și hohoti scrâșnit.

— Să nu-mi spui că ești stânjenit, făcu ea.

Detectivul se înroși. Erin îi reaminti că o văzuse goală de câteva ori în club.

— Aia era altceva, zise el.

— Da?

Erin își desfăcu sutienul și-l aruncă spre el. Aterizâ pe umărul lui drept. După aceea își trase slipul și-l azvârli pe podea.

— Poftim, spuse ea desfăcându-și brațele.

Detectivul își fixă pantofii cu privirea.

— Dă-mi voie să fac o presupunere. Ești neliniștită din cauza întâlnirii cu congresmenul.

— „Neliniștită" este un termen potrivit. Nervoasă, dezgustată, speriată și destul de singură. Nu pot să am unicul lucru din lume la care țin…

— Angela o duce perfect, zise Al García. În curând veți fi împreună. Luă sutienul de pe umăr și-l împături pe pat.

Erin se foi agitată în așternut. Arăta prea uzată pentru vârsta ei.

— Un tip m-a pipăit azi-noapte.

— Hristoase!

— Mi-am pierdut cumpătul. Nimic ieșit din comun.

— L-ai omorât?

— Nu.

— Atunci de ce te perpelești?

Detectivul scoase din cămașă o țigară de foi. O puse în gură, dar n-o aprinse.

Erin privi tavanul.

— L-am visat pe celălalt bărbat din fotografia aceea, cel care mi-a îmbrățișat genunchii. Am visat că-l omorâseră și pe el, ca pe domnul Ginitor.

García îi spuse să nu-și facă griji.

— Se numește Paul Guber și este sănătos și-n siguranță. A plecat pentru câteva săptămâni la New York.

— La sugestia ta? Erin îl împunse în joacă cu un picior.

— Firma lui are o sucursală pe Wall Street. Părea un moment potrivit pentru o vizită.

— Ai grijă de toți, așa-i? zise ea.

Detectivul clătină din cap, nefericit. Îi povesti lui Erin despre evadarea ridicolă a lui Darrell Grant din mâinile autorităților din Districtul Martin. Ea primi vestea mai pasiv decât se așteptase; pe de altă parte, băuse destul Martini.

— Darrell, declară ea, este dus rău de tot cu sorcova.

— E-ndeajuns de țăcănit ca să apară în club?

— Posibil. Erin se rostogoli pe burtă. Mă pricep să-i aleg, este?

García ieși din cameră ca să dea un telefon. Când se întoarse, Erin se îmbrăcase într-un tricou alb și blugi. Stătea la oglindă și-și pieptăna părul. Sonda de Martini era goală.

— Am aruncat-o, spuse ea privindu-l tăios. Nu-s atât de amețită pe cât crezi.

Merseră la un local Friday's și comandară cheeseburgeri. García luă o bere. Erin bău cafea. Purtau o conversație perfect amicală, până ce detectivul o întrebă dacă avea vreun prieten.

— Rahat, zise ea, nu-mi face chestia asta.

— Ce?

— Știi tu ce.

García mestecă gânditor.

— Interesul meu este pur profesional. Trebuie să acopăr toate pistele.

— Nu încerci să-mi faci avansuri?

— Nu. Ridică mâna dreaptă în care ținea cheeseburgerul. Îți jur pe Dumnezeu.

— Ești sigur?

— Ce naiba, Erin, te-am dus s-o cunoști pe nevastă-mea.

Ea își ceru scuze stânjenită. Se simțea cea mai afurisită cățea din toate timpurile.

— Să nu crezi că-i din cauza că aș avea o părere așa de grozavă despre mine…

— Crede-mă, te-nțeleg, spuse García.

— De vină este nenorocita asta de slujbă.

Era atât de obișnuită să i se facă avansuri, încât îl suspecta în mod automat pe orice bărbat care nu încerca s-o facă. Avea o părere permanent cinică despre sexul opus. La atitudinea aceasta contribuia existența lui Darrell Grant în trecutul ei.

— Răspunsul este „nu”, zise ea, n-am niciun prieten. Dar știai asta, nu?

— Aveam o bănuială.

— La sfârșitul nopții nu-mi mai rămâne prea multă energie pentru bărbați. De fapt, nici prea mult interes.

— Riscurile meseriei, comentă García atacând un maldăr de cartofi prăjiți. Există vreun bărbat în care să ai completă încredere?

— Să nu râzi, zise Erin. Am încredere în Shad.

Al García rânji larg.

— Și eu.

După prânz merseră la ocean. Erin spuse că dorea să stea la soare și să elimine ginul. Detectivul parcă mașina la Bahia Mar și traversară pe jos pasajul spre plajă. García regreta că nu-și scosese haina și cravata; oamenii îl priveau curioși.

Erin înaintă destul de mult ca să se ude pe picioare. Detectivul se opri la câțiva metri de valuri. Își aprinse țigara de foi și suflă fumul peste umărul lui drept, astfel încât vântul să-l poarte departe de Erin.

— Crezi că-s o târfă? întrebă ea.

— Nu fi ridicolă.

Erin se îndepărtă de apă.

— Totuși n-ai dori ca fiica ta să facă ce fac eu.

— Fiica mea, zise García, n-o să plece din casă până la treizeci de ani.

Erin surâse.

— Angie este fascinată de costumele mămicii ei.

— Când va veni timpul, rosti detectivul, va înțelege.

Erin se întinse. Soarele o încălzea minunat pe față și pe brațe.

— Eu îmi spun că nu fac altceva decât să dansez, rosti ea.

— Iar eu îmi spun că sunt un as în lupta împotriva crimei. Și ce dacă?

Erin simți imboldul de a se arunca în ocean. Porni în fugă și plonjă în apă. Înotă cincizeci de metri și se opri. Făcând pluta pe spate, clipi și-și alungă înțepăturile sărate din ochi. Valurile îi ridicau tricoul, umflându-l în jurul sânilor. Pescărușii planau peste surf și croncăneau răgușit. Un chefal argintiu sări și apoi se afundă iute spre apa adâncă. Erin auzi vâjâitul unui windsurfist și un fluierat obscen dinspre adolescentul de pe planșă. Îi arătă senin degetul mijlociu.

Când ieși din apă, Al García îi oferi haina lui. „Cum poți să nu-l placi?” se întrebă Erin.

— Cred că nu te pasionează concursurile de tricouri ude, spuse ea.

— Te rog. Îi înfășură umerii cu jacheta. Fii amabilă cu un bătrân sfios.

În parcare, García căută prin Caprice după un prosop curat. Erin văzu frigiderul Igloo și spuse că spera ca înăuntru să fie niște cutii reci de bere. Detectivul zise că frigiderul era pentru fragmente de cadavre, nu pentru răcoritoare.

— Brr, făcu Erin. Ridică o pungă de plastic transparent în care se aflau măști chirurgicale albastre. Fac prinsoare că arăți șic cu una din astea.

García îi spuse că erau utile. Îi aruncă un prosop de plajă în dungi, care-i aparținea lui Donna.

— O să te întreb, spuse Erin, ceea ce mureai să mă întrebi tu pe mine: Cum naiba poți să faci asta?

— Ce să fac?

— Slujba ta. Cadavre, zi după zi – eu n-aș putea să rezist.

— Este un domeniu în plină dezvoltare, zise detectivul. Statul ar putea să vândă și obligațiuni pentru asta.

Pe drumul spre casă discutară despre întâlnirea lui Erin cu congresmenul. Ea avea o mulțime de

întrebări. El avea să fie singur? Cât timp trebuia să stea? Ce ar fi trebuit să facă, dacă-l apucau iarăși nebuniile? Unele dintre răspunsurile lui García erau mai liniștitoare decât altele.

Telefonul din mașina detectivului piui. El vorbi mai puțin de un minut și închise, încruntându-se.

— Probleme de serviciu, spuse Erin.

— Un mort într-un portbagaj, mormăi García. La Miami International.

— Asta înseamnă o oră și jumătate cu mașina.

— Nu-i nicio grabă. Tipu-i acolo de la începutul lui septembrie.

Spuse că mirosul nu era chiar atât de teribil, dacă pulverizai aftershave în mască înainte de a deschide portbagajul. Pentru Erin era de dimensiunile unui coșmar.

După ce ajunseră la apartament, ea așteptă la ușa din față în timp ce Al García căută eventuale semne lăsate de un intrus. Ieși și o anunță că locul era sigur. Nu-i spuse că-i deșertase sticla de gin în toaletă.

În pragul ușii, detectivul îi zise să se mai gândească dacă dorea să-l întâlnească singură pe David Dilbeck. Dacă se răzgândea, avea s-o înțeleagă. Era o afacere cu riscuri.

— N-o să mă răzgândesc, zise ea.

— Atunci pregătește-te pentru tot ce poate fi mai rău. Pentru două miare o să vrea mai mult decât să tragă cu ochiul.

— Oho, să fii sigur c-o să capete mai mult, spuse Erin. Încă o chestie: pot să aduc muzica mea?

Al García zise că sigur că da, absolut.

Capitolul 24

Orly îl întrebă pe Shad de unde făcuse rost de scorpion. Shad îi zise că-l cumpărase de la un tip în complexul de jocuri și pariuri Dania jai-alai.

— E viu sau mort?

— Viu, spuse Shad.

Orly se aplecă pentru a-l vedea mai de aproape.

— E bolnav sau ce are?

— Nu, zise Shad, l-am înecat.

— Cum?

— În Johnnie Walker.

Orly râse, aspirând aer printre dinți.

— Red Label sau Black Label?

— Red, spuse Shad.

Se folosi de pensetă pentru a ridica scorpionul mort din borcănelul său.

— E mare al dracu', observă Orly. Deci chestia-i să faci să pară c-ar fi vina companiei?

— Exact.

Shad plasă scorpionul mort într-o cutie de 200 g de brânză de vaci. Cu o linguriță îl acoperi cu brânză, cu excepția acului, pe care-l lăsă expus în mod deliberat.

— Și-o să plătească? întrebă Orly. Compania vreau să zic…

— Dumneavoastră n-ați plăti?

Shad puse capacul pe cutie și apăsă ferm pe contur. Încă nu decisese dacă să acționeze în judecată producătorul de brânză de vaci sau lanțul de supermarketuri care desfăcea produsul.

— Tipul care ți-a vândut scorpionul este același care ți-a vândut și șarpele?

— Nu, răspunse Shad.

— Fiindcă Lorelei nu-i încântată de șarpe.

— Am auzit.

În foarte scurt timp, Shad găsise pentru două sute de dolari un boa constrictor pe jumătate orb. Reptila lungă de peste doi metri era afurisită,

agitată și foarte dificil de manipulat pe scenă. O intimida pe Lorelei, deși îi legaseră botul cu bandă adezivă.

— Îi e frică să-l poarte în jurul gâtului, spuse Orly.

— Atunci ziceți-i să nu-l poarte în jurul gâtului.

— Și-atunci unde să-l pună? E-n pielea goală, omule.

Shad strânse din umeri.

— Ați vrut alt șarpe. V-am făcut rost.

— S-a pișat pe ea, spuse Orly.

— Am auzit.

— Acum amenință că mă părăsește. Că se-ntoarce la *Parada pieilor.*

— Ce dracu', domnule Orly, zise Shad. Șerpii se pișă și ei.

Simțea că o drujbă îi decupa vârful calotei craniene. Puse brânza de vaci în frigider și scrise un bilet cu majuscule, avertizând dansatoarele să n-o atingă. Orly îl privi în tăcere, cu spatele la oglindă. Monique Jr. apăru șchiopătând în vestiar cu un toc rupt, pe care Shad i-l repară cu Super Glue. O fată nou angajată, pe nume Danielle, intră repede pentru o urgență cosmetică; un client cu ochi ageri zărise urmele de incizii ale recentei ei operații chirurgicale. Dansatoarea își ridică noii sâni rotunzi, iar Shad aplică fond de ten peste cicatrice.

Când rămaseră iarăși singuri, Orly spuse:

— Frații Ling nu știu cu cine s-au pus.

— Eu le-am zis.

— Despre Fat Tony? Despre Nicky Scarfo?

— Despre toți, încuviință Shad. Îi doare-n cur. Apropo, Fat Tony a crăpat. Frații Ling au citit în *The Herald.*

Orly își sprijini coatele pe măsuța de toaletă.

— America se duce dracu', asta-i teoria mea. Și știi de ce? Fiindcă blestemații ăștia de străini nu ne respectă instituțiile naționale – nici automobilele, nici Wall Street-ul, ba chiar nici Mafia.

Lui Shad nu-i plăcea direcția în care pornise conversația. În scurt timp Orly avea să-i ceară să saboteze *Parada pieilor*; subiectul fusese abordat de multe ori.

— Mi-ar plăcea să v-ajut, spuse Shad, dar nu pot.

— Care-i problema?

— Pur și simplu nu pot. Șovăia să-i spună domnului Orly despre cazierul lui, deoarece comisia de acordare a autorizațiilor pentru băuturi alcoolice nu încuraja angajarea foștilor deținuți. Sunați-l pe North, zise Shad. Luați un expert în incendieri.

Bineînțeles, apelul respectiv n-avea să fie făcut niciodată; Orly nu cunoștea niciun mafiot.

Proprietarul clubului ridică o perie de păr și bătu un ritm pe masa de toaletă.

— Ling ăștia, rosti el. Nu-mi vine să cred c-au tăiat în bucăți un șarpe perfect.

Shad zise că fusese în mod evident o declarație.

— I-au rupt inima fetei ăleia, spuse Orly. Auzi, ia vezi dacă-n frigider nu-i ceva rece de băut.

Shad îi găsi o Cream Soda.

— Mă întrebam, reluă Orly lingând marginea cutiei, dacă mai ții minte vremurile când afacerea asta se adresa exclusiv motocicliștilor… Vremurile când eram *Balamucul* și *Palatul plăcerilor*? Gagici de motocicliști, clientela numa' motocicliști și cafteli între motocicliști. Pe vremurile alea, știai regulile.

— Era o bombă, observă Shad fără sentimentalism.

— Așa-i, însă știam cum stau treburile. Stripteuzele erau și târfe. Clienții plasau droguri. Toți aveau fie pistoale, fie cuțite.

— Zilele bune de-altădată, zise Shad. Să nu m-apuce plânsul.

— Concluzia finală este: da, era o bombă. Da, era o cloacă. Totuși lucrurile aveau o ordine, în pizda mă-sii. Orly trase o dușcă, o plimbă de pe un

obraz pe celălalt, apoi o înghiți. Pe vremea aia n-a trebuit niciodată să-mi fac griji despre escroci ca frații Ling. Concurență? Nu exista. DJ-i, liste de melodii, instalații de produs vânt, pitoni dresați în pizda mă-sii – fugi de-aici! Pe-atunci fetele nu puteau dansa după o melodie și nici nu erau în pericol să fie angajate de *Playboy.* O mai ții minte pe „Uscata" Lizzie?

Shad nu putu să nu chicotească. Lizzie era o dansatoare motociclistă înaltă de 1,62 metri care cântărea 80 de kilograme și avea o mașină de curse tatuată pe spate. Cine ar fi putut s-o uite? Un Dodge roșu-albastru, numărul 43. Mașina pe care o condusese legendarul pilot Richard Petty.

— Mai ții minte? radie Orly. De-acord, poate c-a supt-o la jumătate din Fort Lauderdale în parcarea mea, dar „Uscata" nu mi-a adus necazuri. Absolut niciun necaz. Îi ziceam să danseze repede, dansa repede. Îi ziceam să danseze încet, dansa încet. Asta era cu mult înainte să prindă moda asta cu luptele, da' dă-mi voie să-ți zic că dacă i-aș fi zis să se lupte în ulei de transmisie, s-ar fi luptat, să-mi bag picioarele. Era un soldat disciplinat și-nțelegea regulile.

Shad deschise un flacon de aspirine Bayer și mestecă cinci tablete. Orly îi oferi un gât de Cream Soda, însă Shad îl refuză.

— Și uită-te acum în ce hal s-a schimbat totul, continuă Orly. Grație amicei tale Erin, dansatoarele mele au făcut practic un sindicat. Își aleg cântecele care le plac și-și aleg orele care le plac. Și-ntre timp primele pe asigurările mele se triplează din cauza tuturor bancherilor, avocaților și contabililor-șefi care vin prin local. De fiecare dată când se lasă cu bătaie, sunt gata să fac stop cardiac, întrebându-mă care muist de parvenit o să mă dea-n judecată de data asta.

— O chestie-i bună la motocicliști, spuse Shad. Ei nu dau în judecată.

— Așa-i, băga-mi-aș.

— Pe de altă parte, acum scoateți bani frumoși de tot. Vindem de patru-cinci ori mai multă pileală.

Orly strivi cutia și o aruncă de perete.

— Prosperitatea, declară el, nu-i totul.

Shad era de asemenea deziluzionat, dar din alte motive. Știa că era mai bine să nu-i destăinuiască patronului sentimentele cele mai intime.

— Am avut ocazia, zise Orly, să preiau o franciză Taco Bell, în Orlando. La cincisprezece minute de celebrul Parc Disney – ți-am povestit? Anul trecut, în octombrie.

— Mi-ați spus, încuviință Shad.

Soția lui Orly se opusese, deoarece mâncarea mexicană îi agrava problemele de colon.

— Așa încât cea mai bună șansă a mea de-a scăpa de-aici, spuse Orly, s-a dus dracu' fiindcă pe Lily o apucă cufureala de la *fajitas*.

— Și preferă mai degrabă să conduceți un local de striptease?

— I-o nebunie, știu, totuși n-a crâcnit niciodată. Orly coborî vocea. Rămâne între noi doi, dar sunt atât de scârbit de pițipoance goale, că nu le mai suport. Îmi dau cuvântul c-au trecut ani de când nu mi s-a mai sculat și mie zdravăn.

Shad fu de acord că era o slujbă care te istovea. Dumnezeule, el n-o știa?!

— Te-ntreb direct, făcu Orly. Ce faci dac-o nimerești cu șmecheria asta cu scorpionu'? Să zicem că fabricanții de brânză de vaci te-ating cu două sute de miare. Cred că trebuie să-mi caut alt bodyguard.

— Poate că da. Poate că nu. Mie-mi sunteți simpatic, domnule Orly.

— Auzi, ai putea chiar să cumperi o parte din local. Am putea fi parteneri, ce mama dracu'!

— Să fiu sincer, zise Shad, nu-mi sunteți chiar atât de simpatic.

— Mă rog. Nu-i nicio supărare.

În unsprezece ani, fusese conversația cea mai lungă pe care o purtaseră cei doi bărbați. În mod

evident, Orly era surescitat în legătură cu ceva. Shad întrebă ce se întâmplase de-l adusese în starea aceea.

— Nimic, se răsti Orly.

— A sunat din nou Moldowsky, este? Despre Erin.

— După toate astea – da. Orly deveni preocupat. Caută o fotografie a congresmenului ăla futăcios. O fotografie făcută chiar aici, în club. Sunt sigur că tu nu știi nimic despre așa ceva.

— Nu, spuse Shad. Ce altceva?

— Avea un mesaj pentru Erin. Orly scoase un petic de hârtie din buzunarul umed de la piept și-l întinse lui Shad. Mâine seară, la ora 22, la Turnberry. Ăsta-i numele iahtului.

Shad se chinui să descifreze mâzgăliturile lui Orly; din cauza transpirației, cerneala se întinsese.

— *Sweetheart*-nu-știu-cum, zise el.

Nu-i plăcea ideea ca Erin să se întâlnească cu Dilbeck pe o ambarcațiune.

— Bănuiesc c-o să-l reguleze pe gagiu' ăsta, spuse Orly.

— De ce?

— Fiindcă-i politician, ce dracu'!

— O cunoașteți și dumneavoastră, zise Shad.

— O cheamă un congresmen al Statelor Unite și tu-mi zici că-i doar pentru niște dansuri private? Îmi zici că n-o să fie vorba despre sex?

— Aș fi foarte surprins.

Orly nu se strădui foarte mult să-și ascundă deziluzia. Shad nu se chinui nici el să-și camufleze furia; privirea cu care-l fixă pe Orly era sfredelitoare.

— Mă fut în ea de autorizație pentru băuturi, rosti el.

Orly se încordă.

— Să știi că gagiu' m-a prins realmente de coaie.

— Atunci culcați-vă *dumneavoastră* cu el.

— Ușurel, ușurel. Cu un gest nervos, Orly îl strânse ușor pe Shad de antebraț. Vezi – asta voiam să spun. Exact asta-i ideea mea. Pe timpuri nu ne făceam niciodată griji despre căcaturi nasoale ca ăsta. Țărănoi, motocicliști, curve – asta era afacerea cu țâțoance. Acum uită-te și tu, la fiecare masă numai pagere și celulare. Lăbari gelați cu suspensoare de firmă – să-mi bag picioarele! Parcarea-i plină de Beemer-uri și Blazer-uri, dar, mă fut, eu nu pot dormi nopțile. Nu, nenică, păstrează-ți tu clientela de mare lux, în pizda mă-sii!

— Și pe politicieni, adăugă Shad.

Impulsul de a-l strânge de gât pe domnul Orly se diminuase puțin.

— Motocicliștii sunt clienți mai buni, zise Orly. Pe cuvântul meu, Shad, prefer să am barul plin de motocicliști decât un singur congresmen de căcat. Cu ce cafteli ne descurcam, mai ții minte? Ce dracu', pentru niște nasulii de-astea eram crestat în fiecare noapte. Și-acum un gagiu pe care nu l-am întâlnit în viața mea mă strânge de coaie pentru autorizație.

Peste cinci minute Urbana Sprawl urma să se lupte într-un bazin plin cu paste *linguini* fierte. Shad plănuise să supervizeze lupta. Se ridică și spuse:

— Ce-a fost a fost. Acum o să aranjăm lucrurile.

— Cum?

— Nu vă faceți griji în privința asta, domnule Orly.

Trecură împreună prin sala principală. Muzica rap bubuia pneumatic din pereți. Pe scenă, Lorelei se lupta cu noul șarpe, care i se încolăcise pe toată lungimea piciorului drept. Până și clienții cei mai beți își dădeau seama că așa ceva nu făcea parte din spectacol.

Orly făcu mâna pâlnie la urechea lui Shad și strigă:

— Poate c-o să pun un anunț pe ușă: Interzis accesul politicienilor! Primim perverși și ucigași cu drujba, însă niciun picior de politician!

Shad simulă un zâmbet. Era îndeajuns de morocănos ca să smulgă cu dinții capul unui pisicuțe.

— Motocicliști, oricând, spunea Orly. Da' s-a terminat cu congresmeni în localul meu…

Pe scenă, Lorelei șchiopăta cu stoicism, ieșind din lumina spoturilor. Țipă ceva despre piciorul care i se învinețea.

„Trebuie să plec cât mai repede", gândi Shad. „Înainte să fac vreo prostie."

•

Malcolm J. Moldowsky știa că congresmenul nu putea fi șantajat de un bodyguard circar cu cazier infracțional. Problematic ar fi fost și tânărul broker Paul Guber, dar acesta părăsise orașul pe neașteptate. Cel mai mult îl îngrijora pe Moldy a treia persoană din scandaloasa fotografie a petrecerii burlacilor: stripteuza.

Dacă avea chef, Erin Grant ar fi putut distruge de una singură reputația fragilă a congresmenului. Tocmai de aceea Moldowsky aranjase ca ei doi să se întâlnească.

Moldy își petrecuse dimineața de 4 octombrie într-o sesiune de strategie de înalt nivel de unul singur. Nu avea nevoie și nici nu căuta sfatul altora. Tăcerea aducea limpezimea gândirii și solitudinea închega imaginea generală. Era important să lase deoparte disprețul lui personal față de David Dilbeck și să se concentreze asupra misiunii pentru care era plătit. Multe focuri ardeau scăpate de sub control. Era momentul pentru polarizare.

Avea nevoie de muniție, dar în trecutul lui Erin nu existau prea multe lucruri. Dosarul de custodie era ticsit cu acuzații mustoase, însă Moldowsky era sceptic în privința adevărurilor spuse de fostul soț; Darrell Grant părea a fi un ticălos demn de tot

disprețul. Nu avea niciun rost să deschidă acea cutie a Pandorei.

De aceea Moldy decise s-o trateze pe doamna Grant cu foarte multă blândețe. „Privește, dar nu atinge", îl avertiză pe congresmen. „Nu face nimic care s-o sperie sau s-o înfurie. Dacă ea spune «nu», n-o contrazice. Dacă orice altceva dă greș, încearcă să ți-o faci prietenă."

Putea însă avea încredere în Dilbeck că va urma scenariul acela? Subiectul răposatului Jerry Killian trebuia evitat. Trebuiau efectuate investigații subtile despre fiica stripteuzei. Dacă doamna Grant se plângea în legătură cu litigiul de custodie, Dilbeck urma să-i ofere ajutorul său. „Îl știu destul de bine pe noul judecător…" ceva vag de felul acesta, nu insistent sau lăudăros. Dacă doamna Grant pomenea de explozia sângeroasă a lui Dilbeck din *Pupăza creață,* congresmenul trebuia să pară ros de remușcări, dar să nu ofere nimic. Moldowsky îl instrui apăsat în privința acelor puncte. Încerca să păstreze lucrurile cât mai simple, deoarece știa că mintea lui Dilbeck avea să fie încețoșată de pasiune. Întreprinsese precauții pentru a proteja stripteuza de asalturi obscene, totuși riscurile rămâneau inevitabile. Congresmenul se destrăma din toate încheieturile. Era o cursă contratimp.

Malcolm Moldowsky își studie reflexia în bovindou. Îi plăcea ce vedea: un portret de încredere elegantă în condiții de stres. Chiar și acasă, Moldy se simțea rareori confortabil purtând altceva decât sacou și cravată. Citise că și Nixon era la fel, dar ce dacă? O ținută neprotocolară afecta geniul lui Moldy; pur și simplu, el nu se simțea puternic în maiou și pantaloni de trening mototoliți. În dimineața aceasta purta un costum cu vestă culoarea cărbunelui, croit la Paris. Cravata era burgund cu o dungă diagonală gri.

Stătea la biroul din vișin din cabinetul său. Telefonul suna frecvent, însă Moldowsky lăsa

robotul să răspundă. Își făcea însemnări pe un blocnotes din cele folosite de avocați. Scrise: „Ce dorește ea?” Apoi schiță o listă de scenarii posibile, de la cel mai teribil la cel mai favorabil.

Cel mai teribil: Stripteuza îl putea distruge pe congresmen. O putea face pe cont propriu sau dirijată de un dușman. De asemenea, nu avea nevoie de fotografie în sine; o conferință de presă ar fi avut același efect. Dezvăluirile aveau să însemne o catastrofă instantanee. Dacă nu-l costau alegerile pe Dilbeck, ar fi afectat cu certitudine subvențiile pentru zahăr. Familia Rojo avea să piardă milioane. Malcolm Moldowsky ar fi făcut totul pentru a preveni o asemenea calamitate. El cârpise sârguincios defensivele politice ale lui Dilbeck și votul comisiei era aproape bătut în cuie. Unicul obstacol rămas era un republican pe nume Tooley din nordul Alabamei, care susținea că este Creștin Renăscut și care acuza neobosit filmele cu „bulina 18”, toate formele de muzică rock și calendarele anuale cu femei în costume de baie. Întâmplător, Moldowsky știa că congresmenul Tooley era un bătrân escroc sifilitic, totuși asta nu conta. Nemernicul l-ar fi repudiat pe David Dilbeck imediat, dacă un scandal sexual sordid ar fi ieșit la lumină. Tooley n-ar fi votat alături de un păgân afemeiat – nici pentru subvenții agricole și nici pentru nimic altceva. Dacă Dilbeck ar fi fost dat în vileag, votul subvențiilor zahărului ar fi fost în pericol grav.

În partea de jos a listei lui Moldy se afla scenariul lui de vis: Și dacă stripteuza renunța la orice acuzații? Poate că n-o deranjase atacul cu sticla de șampanie, poate că n-o interesa să-l șantajeze pe congresmenul înfierbântat, poate că nu avea îndoieli secrete despre moartea lui Jerry Killian. Poate că dorea numai să fie lăsată să danseze până cădea pe jos.

„Improbabil”, gândi Moldowsky. Femeia avea cu siguranță nevoie de bani și înțelegea cu

siguranță cât de profund îl putea răni pe David Dilbeck, doar deschizând gura. Moldowsky bănuia că tăcerea lui Erin Grant putea fi cumpărată. Presupunea că ea ar fi fost mulțumită să accepte o sumă mare și să părăsească discret orașul împreună cu fetița ei. Asta ar fi fost perfect. O despăgubire prezenta riscuri, dar aranjarea unei dispariții permanente încetase să mai fie viabilă. În niciun caz cu un polițist criminalist asistând din umbră.

Moldy era derutat de Al García. Cum apăruse cartea lui de vizită în caseta cu valori a avocatului? Detectivul ancheta dispariția lui Mordecai? Își notă să se intereseze la Baroul Florida. La urma urmelor, el le plasase investigatorilor pontul cu „planul" de delapidare a contului fiduciar al avocatului.

Existau și alte enigme: Ce căuta în Fort Lauderdale un polițist criminalist din Districtul Dade? García investiga și moartea lui Jerry Killian? Mai important încă era răspunsul la întrebarea dacă el fusese cel care luase diapozitivul Kodak din caseta de valori a lui Mordecai.

Experiența îl învățase pe Malcolm Moldowsky să se aștepte la tot ce putea fi mai rău. Să presupună că García avea o pistă. Să presupună că aflase de șantaje. Să presupună că suspecta ceva dubios în moartea lui Killian și în dispariția lui Mordecai…

„N-are decât să presupună ce-și dorește", gândi Moldowsky. Nu exista nicio dovadă, nicio mărturie, nimic care să asocieze coincidențele acelea nefericite cu congresmenul. Asasinate? Un burlac singuratic are un accident la pescuit în Montana, un avocat incorect fuge din oraș cu banii clienților. Ce asasinate? Ce dracu' făcea García? Moldy se întrebă dacă detectivul nu avea propriul lui joc discret; poate că și cartea de vizită o lăsase ca pe o momeală. În cazul acesta singura mișcare

inteligentă era să-l ignore pe nemernic. Să-și păstreze calmul.

Problema lui Moldowsky era o lipsă patologică de înfrânare. El avea un ego uriaș, o irascibilitate nestăpânită și o totală lipsă de răbdare. Nu era obișnuit să stea cu brațele încrucișate. Avea atât de multe conexiuni și atât de multă influență, încât reflexul lui era să înhațe telefonul și să ia pe cineva la rangă. Asta era meseria aranjorilor – ei sesizau apropierea necazurilor și le stopau din fașă. Un manipulator de influență era însă bun doar în măsura în care informațiile lui erau bune, iar Moldy nu știa absolut nimic despre polițaiul acela cubanez băgăreț. Asta îl roase toată dimineața. Două-trei apeluri telefonice ar fi soluționat problema… dar de ce să intre în panică? Fusese atât de atent, atât de amănunțit – o greșeală era realmente imposibilă, ba chiar ridicolă. Señor detectiv García nu deținea nimic. Nimeni n-ar fi putut pune lucrurile cap la cap atât de repede.

Cu toate acestea, Moldy se trezea privind telefonul. Unghiile lustruite răpăiau agitat pe lemnul de cireș. Trebuia să știe mai multe. Mâna i se întinse brusc peste birou spre agenda Rolodex. Degetele lui trecură ușor prin fișe familiare. Era o comoară incredibilă de surse. Nume și numere, numere și nume. Și fiecare îi datora lui Malcolm J. Moldowsky o favoare.

Puterea aceasta pe care o avea era ca un drog.

Capitolul 25

Cele două gorile care păzeau iahtul familiei Rojo fură uluite de sosirea lui Erin. Era rujată roșu-sângeriu, purta cercei mari și rotunzi din aur, o fustă mini albă, sandale cu toc cui și o bluză fără mâneci de culoarea somonului. Arăta superb și mirosea superb. Era un vis umblător. Gorilele îl invidiară pe David Lane Dilbeck.

— Dumneavoastră sunteți doamna Grant?

— Nu, zise Erin, sunt Hillary Clinton.

— Cine-i prietenul dumneavoastră? El nu-i invitat.

Shad ieși din umbră. Gorilele se foiră neliniștite în costumele lor negre lucioase. Încleștară pumnii și-și bombară piepturile, dar bodyguardul stripteuzei nu părea impresionat. Era lat cât un frigider și purta o beretă roșie ce abia îi acoperea vârful țestei rase care aducea cu o cupolă presărată de proeminențe. Gura era un plisc cu aspect crud. Clipea din ochii bulbucați ca de țipar. Avea un revolver calibrul 0,38 vârât la brâu și purta pe umărul stâng un kinkaju sud-american. Kinkaju-ul mânca o acadea.

— Relaxați-vă, le spuse Shad gorilelor. Este în lesă.

— Cine dracu' ești tu?

— Este de la Îngerii Păzitori[42], zise Erin. Nu vă dați seama?

— Șterge-o, rosti o gorilă.

Erin îl prinse pe Shad de mână.

— Dacă el pleacă, plec și eu, anunță ea.

Gorilele se retraseră câțiva pași și discutară scurt. Unul din ei dispăru pe iaht. Reveni cu o decizie:

— Bine, domnule Înger Păzitor, poți sta aici cu noi. Maimuța se-ntoarce însă la grădina zoologică.

— Nu-i maimuță, spuse Shad.

Kinkaju-ul ciripi prin gura plină de nuga. Când Shad îl mângâie pe gât, animalul se întoarse și-l mușcă de încheietură. Gorilele tresăriră, dar Shad nu dovedi nicio reacție. Își șterse sângele pe pantalonii de camuflaj și spuse:

— L-am câștigat de la un tip la jai-alai. E mort după ciocolată.

— Cretin dement, mormăi o gorilă.

Două cupluri apărură plimbându-se pe doc sub razele lunii. Bărbații purtau smochinguri albe, iar femeile, ambele blonde, aveau rochii de seară sclipitoare. Beau cocteiluri Rum Runners și râdeau. Femeile erau impresionate de bărcile pescărești înalte și de iahturile strălucitoare, iar bărbații păreau experți în navigație. Erau mult mai vârstnici decât însoțitoarele lor. Când ajunseră la dana unde era îndocată *Afacerea Sweetheart,* conversația se opri. Bărbații o examinară pe Erin, care surâse îngăduitor. Pe doc, gorilele cu capete micuțe stăteau umăr la umăr, ca o paradă a steroizilor. Shad își aranjă înclinarea beretei roșii.

— Pot să-ți mângâi maimuța? întrebă o blondă.

— Nu-i maimuță. Este un kinkaju.

— Oh, iubesc kinkaju-ii.

— Atunci, ce naiba. Mângâie-l.

— Nu mușcă, nu-i așa? întrebă un smoching.

Shad păru insultat.

— Nu, domnule, nu mușcă.

— Ne vedem mai târziu, zise Erin.

Se strecură printre cele două gorile și deschise ușa cabinei.

•

Șeful lui Al García din Criminalistică era locotenentul William Bowman, care jucase cândva fundaș în echipa Universității Florida. Billy Bowman detesta țigările de foi și era cu unsprezece ani mai tânăr decât García, dar asta nu-l deranja pe polițist, fiindcă Bowman era un tip la locul lui pentru un anglo-saxon. În majoritatea timpului îl lăsa în pace pe García.

În seara în care Erin urma să danseze pentru congresmen, Billy Bowman îl chemă pe García în birou. Avu loc discuția tradițională despre calitatea mizerabilă a atacului echipei Miami Dolphins, urmată de o întrebare superficială despre răposatul Francisco Goyo.

— Am găsit totul, îi spuse García, mai puțin patru degete de la picioare și o fesă.

— Bună treabă.

— Billy?

— Da.

— Ce caut eu aici?

Bowman își trosni încheieturile degetelor.

— Ce-i asta, o întrebare cosmică existențială de tipul: De ce există Universul? Care-i marele plan al Domnului?

— Nu, *chico,* mârâi García, vreau să zic ce mă-sa mare caut eu *aici*? În biroul tău. Să frec banana fără niciun motiv aparent.

— Ce-ai zice să-nchizi ușa aia?

García întinse un picior și dădu un șut ușii, închizând-o.

— Am primit un telefon interesant de la șeful, spuse Bowman, care a primit un telefon interesant de la un comisar districtual.

— Mai zi, zise García.

— Lucrezi la un caz cu Broward?

— La mai multe, Billy.

— Un avocat dispărut?

— E o chestie fascinantă, zise García. Haide să bem o cafea.

În următoarea jumătate de oră îi povesti locotenentului Billy Bowman întreaga istorie, începând cu „geamandura” din Montana. Bowman era un ascultător bun și puse întrebări pertinente. După ce García termină, locotenentul spuse că era foarte impresionat.

— I-ai determinat să găurească o casetă de valori fără să ai acceptul tribunalului.

— Cunoșteam pe o fată de la bancă, zise García, care a ajuns vicepreședinte. Am întins o cursă.

Billy Bowman făcu o grimasă.

— N-am auzit ce mi-ai spus.

— Cel care a deschis caseta de valori a avocatului mi-a găsit cartea de vizită. Iar cel care mi-a găsit cartea de vizită a dat și telefonul.

— Adică exact ce doreai.

Al García era generos în distribuirea cărților sale de vizită în decursul anchetelor. În mod frecvent le înmâna suspecților principali, doar pentru a le evalua reacția.

— Așadar, întrebă locotenentul, sub curul cui ai aprins focul ăsta?

— Dacă ar fi să ghicesc, răspunse García, sub al lui Malcolm Moldowsky.

Bowman nu auzise niciodată de individul acela. García îi zise că nici n-ar fi trebuit să audă. Aranjorii politici erau ca vampirii prin felul în care evitau lumina zilei.

— E clar cum s-a-ntâmplat: Moldowsky l-a sunat pe comisar, care probabil că-i datorează o favoare importantă. Poate chiar mai multe, cine știe? Apoi comisarul l-a sunat pe șeful și a-ntrebat cine-i tipu' ăsta García și de ce-și bagă nasu' prin Broward? Ultimul lucru de care are nevoie poliția metropolitană este un scandal de jurisdicție cu Broward.

— Chiar dacă nu mă crezi, spuse Bowman, comisarul a fost aproape isteț în privința asta. A pretins că-i prieten bun cu avocatul dispărut. A zis că s-au întâlnit la o acțiune de strângere de fonduri și că nu poate să creadă – cum îl cheamă pe idiot?

— Mordecai.

— Așa… Comisarul nu poate să creadă că Mordecai ar fi fugit în insule cu bani delapidați.

García izbucni în râs.

— Șmecher de tot s-o transforme într-o chestie personală. Adică-i foarte îngrijorat de amicul lui și asta era tot.

— Exact. Și ar aprecia foarte mult orice i-am spune… și ar fi, desigur, strict confidențial.

Bowman a fost sunat în timp ce García turna ultima cafea. Un polițist de la circulație împușcase un hoț după o urmărire pe Palmetto Expressway. Bowman își notă și spuse că venea într-acolo. Închise, înjurând, fiindcă hoțul mort era bulangiu, ceea ce însemna că posturile TV locale aveau să ia foc.

— În toată cariera mea, zise locotenentul, n-am tras niciodată într-un bărbat îmbrăcat într-o rochie de seară fără bretele. Dar tu?

— Lumea se schimbă, William. García înălță paharul de cafea în semn de salut.

Billy Bowman își ridică pe birou pantofii Reebok măsura 48.

— Avocatul ăsta… tu crezi că și el este mort?

— Mai mult ca sigur.

— Și l-a aruncat pe-undeva, ca pe celălalt.

— Da, da' cine știe pe unde.

— Everglades este perfect, spuse Billy Bowman. De ce să te duci până la dracu-n Montana, când ai Everglades la doi pași? Ce naiba, un cadavru se descompune aici mai rapid decât oriunde altundeva în țară. Asta-i o chestie știută, Al.

— Să nu-mi zici că s-a făcut vreun studiu.

— Vorbesc serios. Din cauza căldurii, Miami are cea mai rapidă rată de putrefacție.

— Serios? García căzu pe gânduri. Eu crezusem că de vină era umiditatea.

— Chestia-i că Montana mi se pare o alegere aiurea.

— Nu-i așa, dacă victima ta ar fi trebuit să fie în vacanță. Nu uita că Killian era pescar de păstrăvi. Pe amărâtul ăsta de avocat cine știe unde l-o fi pus. Probabil în cea mai apropiată groapă de gunoi.

Locotenentul nu scoase niciun cuvânt câteva momente, apoi zise:

— Al, nu poți pur și simplu să arestezi un ditamai congresmenul.

— Îmi dau seama de asta.

— Decât dacă-l prinzi în flagrant. Preferabil pe videocasetă, cu Papa și Maica Tereza ca martori.

— Bill, îmi dau seama de asta.

— Unde-i diapozitivul Kodak? Sunt doar curios…

García nu răspunse la întrebare. Bowman era un tip isteț; n-ar fi avut nevoie de mult timp ca să înțeleagă problema. Mai precis, vreo unsprezece secunde.

— Ai dreptate, îi spuse lui García. Nu vreau să știu.

— Zi-i șefului că Broward n-are nicio legătură cu cazul avocatului dispărut.

— Noi doar am verificat un pont.

— Exact, zise García. A fost o fundătură.

— Ne pare rău că n-am putut fi de mai mult ajutor.

— Da, încuviință García. Ne pare foarte rău.

— Și chestia asta va ajunge direct la Moldowsky?

— Poți face prinsoare.

— Și dup-aia ce-o să se-ntâmple, Al? Ne putem aștepta la o arestare reală în timpul vieții noastre?

García își frecă bărbia.

— Să fiu sincer, n-am absolut nicio dovadă. Am însă niște scenarii superbe.

Bowman îl plăcea pe Al García, fiindcă era un detectiv excelent care nu avea ambiții să ajungă mai departe. Bowman însuși își dorea să ajungă șef într-o bună zi, iar polițiștii ca García îl făceau adesea să arate scânteietor. De aceea dorea ca García să fie fericit și productiv, nu plictisit sau tocit. Lui Al îi plăceau provocările și de obicei locotenentul se străduia să-l satisfacă. Dar acum…

— Unde-i jurisdicția noastră? întrebă Bowman.

— E dubioasă, recunoscu García. Dilbeck locuiește în Districtul Dade. La fel ca Moldowsky.

— Însă crimele s-au petrecut altundeva, așa-i? Bowman își trosni iarăși încheieturile degetelor. Al, m-ai urî din tot sufletul dacă ți-aș spune că ești pe cont propriu?

— Ai fi nebun dacă te-ai băga și tu. Poate c-o să-mi iau niște zile libere pe motiv de boală.

— Ca prieten al tău, lasă-mă să-ți mai spun și că mi-ar plăcea să te văd că rezolvi cazul ăsta.

— Este o posibilitate îndepărtată, Billy.

— Știu, dar am o miză personală aici. L-am votat pe idiotul ăla.

— Să mori tu? Al García nu putea crede că Bowman cotiza la democrați.

Locotenentul își coborî picioarele de pe birou.

— Țin minte ce mi-ai spus cu mult timp în urmă…

— Că lumea-i o hazna și noi toți ne ferim de căcat.

— Foarte inspirat, Al. Sunt surprins că Hallmark n-a cumpărat copyrightul.

— Vorbe după care să-ți conduci viața, zise García.

— Știi ce-i trist? Încep să cred că ai dreptate. Încep să cred că nu există nicio speranță.

— Bineînțeles că nu-i nicio speranță, însă nu lăsa ca asta să te doboare.

— Mi-e silă, Al. L-am votat pe găozar.

— Uite ce să faci: Mâine dimineață, cum te scoli, fă o cerere de antrenament la poligon. Ia un Uzi, unul de-ăla complet automat, și ia-o razna vreo oră. Fă praf toate țintele. Mie-n sută c-o să te simți mai bine.

Billy Bowman spuse că părea o idee bună. Aruncă un blocnotes și un reportofon în servietă.

— Ar fi timpul să-i dau drumul.

— Baftă cu hoțul bulangiu.

— Mersi, Al. Baftă cu congresmenul degenerat.

•

David Lane Dilbeck o întâmpină pe Erin cu timiditate. Purta un blazer albastru, cămașă albă,

pantaloni bej cu dungă și mocasini scumpi din piele; nu avea ciorapi. Părul lui argintiu arăta perfect, de parcă fusese pieptănat de vreo douăzeci de ori în ultimul ceas. În plus, congresmenul trăsnea a Aramis.

Erin era obișnuită cu supradozele de colonie, dar nu era sigură dacă putea să alunge distragerea comică a unui guler rotund.

— Este un iaht minunat, spuse ea.

— Aparține unui prieten, zise Dilbeck. Îl pot folosi oricând doresc.

— Pentru așa ceva?

Dilbeck se bâlbâi în negații.

— Ce cântă? întrebă Erin.

— Dean Martin. Muzică pentru îndrăgostiți.

„Este serios”, gândi Erin. Acela era *cu adevărat* Dean Martin.

— Drăguț, rosti ea, dar mi-am adus muzica mea.

— Perfect. Dilbeck părea dezamăgit. Este spectacolul tău.

Erin nu vorbise niciodată cu un membru al Congresului SUA. Se aștepta la o prezentare mai fermecătoare, la un aer de siguranță pe sine, chiar la îngâmfare. David Dilbeck îi lăsa însă impresia altui moș libidinos și emoționat.

— Să încercăm asta. Erin îi întinse o casetă. Am făcut selecția chiar eu.

Se duse la toaletă și se schimbă în costum de dans. Nu era ușor, fiindcă baia era îngrozitor de strâmtă. Erin se strecură într-un body alb. Pe dedesubt avea sutien de dantelă și tanga asortat. Era gata să facă prinsoare că Dilbeck ar fi fost încântat de ținuta tip „lună de miere”.

Când ieși, ZZ Top se auzeau din sistemul stereo al familiei Rojo. Ea echilibră basul și mai ridică puțin volumul. Scena era masa căpitanului, care fusese mutată în centrul salonului. Congresmenul se afundă într-un scaun pliant de regizor. Încrucișă gleznele, apoi degetele mâinilor. Lângă cotul lui drept se afla o frapieră argintie cu șampanie.

Erin păși pe masă și-i testă rezistența. Când începu să danseze, se simți vag cuprinsă de claustrofobie; plafonul salonului era jos și pereții lambrisați nu aveau oglinzi. Erin nu dansa niciodată fără oglinzi și acum se simțea inconfortabil. Oglinzile o ajutau să se concentreze asupra pașilor și să se detașeze de privirile spectatorilor.

Bărbia lui Dilbeck se legăna cu o jumătate de măsură în urma ritmului muzicii; se străduia din răsputeri să semene cu un rocker. Erin își scoase sutienul și i-l aruncă în poală. El privi cu venerație obiectul, căscând gura. Emise un mormăit surd. Când ridică ochii, Erin îi fulgeră zâmbetul ei de un milion de dolari. Își desfăcu tanga și-l coborî în jurul jartierei. Gâtul congresmenului înțepeni și corpul i se legănă.

„Te ia cu fiori", gândi Erin. O adevărată transă sexuală. Simțea că asistă la un fenomen rar, ca o eclipsă totală de soare.

She's Got Legs trecu în *Brown-Eyed Girl,* care se contopi în *Under My Thumb.* Cu fiecare cântec, ritmul dansului încetinea, la fel ca și pulsul congresmenului. Ochii i se dădeau peste cap și falca de jos îi căzuse, dezvăluind o avere în coroanele dentare din aur. Deși era un bărbat voinic, părea că se chircește vizibil pe măsură ce cânta muzica – ca o marionetă căreia i se retezaseră sforile. Lui Erin nu-i plăcea să danseze pentru un cataleptic. Ducea dorul oglinzilor lui Orly.

Când suita de cântece se încheie, David Dilbeck tresări, se îndreptă și începu să aplaude. Erin fu surprinsă de revenirea lui rapidă. Congresmenul împături două sute de dolari în jartiera ei și se oferi să toarne șampania. Ea își îmbrăcă body-ul alb și opri muzica. Dilbeck o aștepta cu un scaun.

— Ești absolut uluitoare, zise el.

— Și tu.

— Cei mai incredibili ochi albaștri!

— Sunt verzi, spuse Erin, dar oricum, mulțumesc.

Dilbeck îi întinse un pahar și toastă pentru prieteni noi.

— Nu mă mai ții minte? o întrebă. Ultima dată când ne-am întâlnit, purtam mustață.

Deja se abătuse de la scenariul lui Moldowsky.

— Cum aș putea să uit, răspunse Erin. A fost cât pe-aici să-mi spargi capul.

— Regret profund.

— Ce naiba te apucase?

Dilbeck își feri privirea.

— Să fiu sincer, nu mai țin minte. A fost de neiertat. Dădu șampania peste cap. Sper că mă poți ierta.

Se gândi că era un mod viclean de a deduce starea de spirit a lui Erin. Dacă ea abandona subiectul, probabil că nu intenționa să-l estorcheze.

— Haide, rosti ea, ce zici de încă niște dansuri?

Congresmenul se relaxă.

— Grozav, spuse el scoțându-și blazerul.

La a patra serie era neajutorat, epuizat și pilit. Erin executase câteva dintre cele mai bune dansuri din viața ei. Dilbeck ședea turcește pe podeaua salonului. Își scosese mocasinii și-și descheiase cămașa. Erin era cocoțată fără sutien pe masa căpitanului. Dilbeck se întinse spre genunchiul ei, dar ea îi împinse mâna într-o parte.

— Te iubesc, spuse el. Te iubesc cu disperare.

— Și eu te iubesc, scumpule.

— Fii prietena mea.

— Ce să fiu?

— Cum ți-ar plăcea… Clipi repede din pleoape. Cum ți-ar plăcea un apartament pe Intracoastal? Și un automobil – ce părere ai de Lexusul nou? Poți să-ți abandonezi slujba și să trăiești ca o regină.

— Cred că glumești. Toate astea numai ca să fiu prietena ta?

— Orice îți dorești.

— Tiii. Erin întrezări ocazia de a se distra. Davey, pot să te întreb ceva?

— Orice, scumpo.

— Nu va trebui să mă fut cu tine, nu?

Dilbeck miji ochii, derutat.

— Păi… acum…, mormăi el dând din buze ca un cal în zăbală.

— Vreau să spun, continuă Erin, că nu m-aș aștepta la sex în schimbul caritații tale. Îmi dau seama că nu ești genul ăsta de persoană.

Congresmenul chicoti mizerabil. Se întinse către sticla de șampanie și trase o dușcă.

Erin îi atinse piciorul cu laba piciorului ei.

— Nu m-ai crede ce ți-aș putea povesti despre unii bărbați, zise ea. Sunt realmente niște porci. Îți dăruiesc un automobil și se așteaptă de la tine să le-o iei cel puțin o dată la mână. Câteodată de două ori!

— Hă, zise Dilbeck. Imaginează-ți.

Erin oferi un suspin convingător de dezgust.

— Doamne, cum sunt unii, spuse ea. Îți dau cuvântul.

— Dar eu te iubesc.

— Sunt sigur că mă iubești, Davey, însă n-aș putea să accept un apartament și nici altceva. N-ar fi corect.

— Te rog. Vreau ca viața ta să fie minunată.

Congresmenul privi cu tristețe cum Erin își puse sutienul. Ei îi plăcea surescitarea din asemenea seri, când dansase atât de minunat. Sentimentul de control era incredibil. Și, mai important, începea să se contureze un plan – un plan minunat de îndrăzneț.

— Ce faci tu în Washington? îl întrebă pe Dilbeck. Descrie-mi și mie slujba ta.

Dilbeck avu nevoie de câteva momente pentru a-și aduna gândurile.

— În principal îi ajut pe oameni. Pe alegătorii mei. Făcu o pauză teatrală. Poate că nu știi, dar cândva am încercat să te ajut și pe tine.

— Serios?

— Da, doamnă. În privința fetiței tale.

Erin se încordă.

— N-am știut, spuse ea.

— Oh, da, da. Am stat de vorbă cu un judecător, însă el n-a vrut să asculte glasul rațiunii.

— Judecătorul meu de divorț?

— Moșul, da. Un tip dificil, fie-i țărâna ușoară.

— De ce ai făcut-o? întrebă Erin. De unde știai despre cazul meu?

Încercă să pară curioasă, dar nu acuzatoare. Asta era partea importantă și Al García ar fi dorit toate detaliile posibile. Oare Dilbeck era îndeajuns de beat ca să-și dea drumul la gură despre Jerry Killian?

Se părea că nu.

— Mi-a spus o păsărică, replică el.

Erin încercă să-l convingă să zică mai multe, dar el nu cedă.

— Am fost încântat să încerc, urmă congresmenul. Privesc cu multă înțelegere mamele singure care trebuie să lucreze.

— Mulțumesc. Nu știusem.

El lunecă mai aproape de masă.

— Îl cunosc și pe noul judecător.

Erin spuse că era impresionată că un bărbat atât de important ca Dilbeck se interesa de problemele ei de familie.

— Asta-i meseria mea, zise el. Să-i ajut pe oameni.

Una dintre mâinile congresmenului se opri pe coapsa lui Erin. Ea îi îngădui trei, poate patru secunde de ațâțare înainte ca să i-o îndepărteze.

— Procesul merge bine, îi spuse. Actualmente fiica mea este cu mine.

— Mă bucur să aud asta. Ține totuși minte – dacă ai nevoie de ceva…

— Ce dulce ești.

— Absolut orice…

— Auzi, Davey?

— Ce-i?

— Tu mi-ai furat aparatul de ras din baie?

David Dilbeck păli. Moldy nu-l pregătise pentru așa ceva.

— Doamne, iartă-mă, zise el, da.

— Ești bolnav la cap.

— Așa zice și Erb.

— Cine-i Erb?

— Erb Crandall. Lucrează pentru mine.

— De ce ai luat aparatul de ras? întrebă Erin.

Gușile congresmenului tremurară. Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Atât de mult te iubesc, rosti el. Am luat și niște scame.

— Scame.

— De la spălătoria ta. Îmi pare teribil de rău.

Erin se ridică pe masă și-și puse mâinile în șolduri. Dilbeck era răstignit ca un maldăr boțit pe podeaua de lemn.

— Davey, nu vreau să fiu indiscretă, dar ce-ai făcut cu scamele luate de la spălătoria mea?

— Mă tem că am făcut dragoste cu ele.

Cabina începu să se învârtă.

— Vino mai aproape, îi zise Erin.

Dilbeck prinse colțurile mesei căpitanului și se trase în genunchi.

— Închide ochii, spuse Erin.

— Dumnezeule.

Visurile congresmenului o luau razna.

Erin își scoase un pantof și, cu toată puterea, izbi tocul cui înalt de zece centimetri în oasele mâinii drepte a lui David Dilbeck. Se duseseră naibii instrucțiunile lui García de a-și păstra calmul.

Dilbeck nu scoase nici măcar un scâncet. Erin prinse un smoc zdravăn din părul argintiu și unsuros.

— Davey, dacă mai intri vreodată în apartamentul meu, *o singură dată*, te-mpușc. Ai înțeles?

Prin agonie, congresmenul șopti:

— Dar te iubesc atât de mult!

— Știu asta, scumpule.

•

Cele două gorile îl întrebară pe Shad dacă era într-adevăr un Înger Păzitor. El spuse că da, însă lucra noaptea într-un local de striptease. Gorilele doriră să afle mai multe detalii. Shad spuse că muzica era oribilă și leafa de căcat.

— Cui îi pasă, zise una dintre gorile. Gândește-te câte pizdulici vezi.

— Pizdulicile nu plătesc chiria, replică Shad.

Luă un cub de gheață din pahar și-l dădu kinkaju-ului. Animalul mârâi în timp ce-l mestecă.

Cealaltă gorilă, care avea urechi mici ce păreau boțite, îl întrebă pe Shad dacă trebuia să le plătească pe dansatoare ca să se culce cu ele.

— Sau e pe gratis? Care-i înțelegerea?

— Ele mă plătesc *pe mine*, spuse Shad.

— Mănânci rahat.

— Așa scrie-n contractul meu.

— Da, cum să nu, pufni prima gorilă.

— Orice fată doresc.

Shad își trecu kinkaju-ul de pe un umăr pe celălalt. Cămașa îi era lipicioasă de sânge, de la animalul care-și înfipsese ghearele. Gorila cu urechi boțite se strâmbă când văzu. El și partenerul său îi ocoliseră pe departe pe Shad și pe ciudatul lui animal de companie, aflați pe puntea pupa a iahtului. Shad știa că cei doi se temeau mai mult de kinkaju decât de el. Asta și dorise.

— Și participi la toate audițiile de dansatoare noi? întrebă prima gorilă.

— Păi, normal. Eu fac angajările.

— Nenică, deci practic vezi totul.

— Totul, spuse Shad cu un surâs șiret.

— Și de cât timp lucrezi acolo?

— De zece-unșpe ani.

— Câte țâțe trebuie să fi văzut!

— Mii, zise Shad. Te-nnebunesc pur și simplu.

Nu-i venea să-și creadă ochilor cât de idioți erau bodyguarzii aceștia.

— Când faci audițiile, după ce te orientezi? se interesă prima gorilă. Numai după mărime? Te-ntreb chestia asta fiindcă într-o vreme ieșeam cu o gagică care avea niște țâțe gigantice, da' care n-arătau prea mișto când își scotea sutienul. Înțelegi ce vreau să zic?

— Noi avem standarde foarte ridicate, preciză Shad.

— Ai avut vreodată la audiții vreo gagică celebră? întrebă gorila cu urechi boțite. Vreau să zic înainte de-a ajunge celebră.

— Oho, cum să nu, spuse Shad gândind rapid. Idioții ar fi crezut orice. Kim Basinger a dansat o vreme în club. Și Meryl Streep, numai că pe vremea aia folosea alt nume.

— Să mori tu?

— „Pieptoasa" LeFrance, așa-și zicea.

— Kim Basinger, de-acord, zise prima gorilă. Da' Meryl Streep nu-i tocmai dotată, nenică.

— Nu, acum nu mai este, încuviință Shad. Ar fi trebuit s-o vezi înainte de operație. Cădeai pe spate.

Kinkaju-ul îi coborî pe braț și sări pe punte. Shad îl smuci de lesă. Animalul mârâi și se întoarse cu burta în sus.

— Ia uite, făcu gorila cu urechile distruse.

— Da, l-am dresat bine, zise Shad.

De fapt nu-i plăcea kinkaju-ul. Era bucuros că cele două ore erau aproape pe terminate, așa încât putea să restituie animalul.

— Da', voi, băieți? întrebă el. Vă place slujba asta?

Prima gorilă zise că ar fi preferat să fie sub punte, făcând ce făcea moșul. A doua gorilă zise, așa-i, partea cea mai nașpa a slujbei era să te chinui să stai treaz. Shad întrebă cu cât îi plătea moșul.

— Noi nu lucrăm pentru moșu'. Suntem angajați la Rojo.

— Cine-i ăsta?

— Fermele Rojo, zise gorila cu urechi boțite. Luăm două sutare pe zi.

— I-auzi, se minună Shad.

— Și-n general o frecăm fără să facem nimic.

— Ei ne spun șoferi, spuse prima gorilă, da' asta-i o vrajă. Suntem personal de securitate. Familia Rojo dă multe petreceri și noi stăm cu geana pe musafiri… apropo.

Făcu un gest spre partenerul lui, care se apropie de ușa salonului și ascultă.

— Muzica s-a oprit, anunță el. Se pare că stau de vorbă.

— Cine-i moșu' dinăuntru? întrebă Shad. Vreun barosan?

— Prieten de familie.

Kinkaju-ul începu să se plimbe agitat, încurcând lesa în jurul picioarelor lui Shad. Gorilele lui Rojo fură amuzate de eforturile chelului de a se elibera. Iritat, Shad îi dădu drumul animalului. Kinkaju-ul se refugie într-un colț și se așeză, lingându-și labele.

— N-am mai auzit niciodată de o stripteuză cu bodyguard, rosti o gorilă.

Shad spuse că în ziua de azi măsurile de precauție nu erau niciodată suficiente pentru o femeie.

Cel cu urechile deformate arătă spre revolverul lui Shad.

— Calibrul 0,38?

— Modelul Special, zise Shad.

— De-ăsta vreau și eu să-mi iau. Cât ai așteptat până ți-au dat autorizația?

— Nu m-am obosit să cer autorizație. Chestia-i că am cazier.

— Naspa, spuse gorila.

— Căca-m-aș în ele de calculatoare. Shad își deșertă paharul peste copastie.

— Totuși te-au lăsat în Îngerii Păzitori?

— Nicio problemă. Aveam referințe. Shad își arătă capul. În plus, aveam deja bereta.

Erin ieși pe ușă. Părea obosită, dar neatinsă.

— Gata? întrebă Shad.

— Nicio problemă.

El o susținu de braț, când ea coborî de pe iaht pe doc.

— Frumoasă noapte, zise Erin zâmbind către luna ca o lacrimă.

— Foarte frumoasă, aprobă Shad. Flutură din mână în semn de rămas-bun spre gorilele idioate.

— Stai așa, zise cel cu urechi normale. Nu-ți uita maimuța!

•

Al García îi aștepta la o gogoșărie de lângă frontonul jai-alai în Dania. Erin și Shad întârziară, pentru că Shad nu-l putu găsi pe cel care-i închiriase kinkaju-ul. După douăzeci de minute de ocolit cvartalul, trase pe dreapta, deschise portiera și eliberă animalul. Shad azvârli în urma lui o pungă cu batoane Snickers, apoi demară. Când intrară în gogoșărie, o chelneriță îi văzu cămașa însângerată și se oferi să telefoneze la 911. Bănuise că Shad fusese înjunghiat.

García aștepta la o masă din partea din spate a localului. Molfăia un chiștoc dintr-o țigară de foi foarte veche.

O întrebă pe Erin cum mersese cu congresmenul.

— Floare la ureche.

Le oferi o relatare ușor cenzurată. Momentul de apogeu a fost mărturisirea cu scamele a congresmenului. Până și Shad a rămas uluit.

— Grozavă onoare, rosti el.

García o întrebă pe Erin dacă Dilbeck încercase ceva anormal. Îi spuse că nu, doar obișnuitele tentative de pipăială. Nu pomeni nimic despre cum îi zdrobise mâna.

— Așadar care-i impresia ta? întrebă detectivul.

— În primul rând că Davey nu-i prea inteligent. În al doilea rând că probabil nu știe exact ce s-a întâmplat cu Jerry Killian.

García era de acord.

— Nu are curajul s-o facă el însuși, iar cei care au făcut-o sunt îndeajuns de inteligenți ca să nu-i spună.

— Cu alte cuvinte, zise Shad, ne irosim naibii timpul.

Chelnerița le aduse un platou cu gogoși și un ibric de cafea. Shad își scoase cămașa și o rugă pe chelnerița rămasă cu gura căscată să aibă amabilitatea s-o arunce la gunoi. În timp ce mâncară, Al García o împroșcă pe Erin cu întrebări.

— A zis al cui era iahtul?

— Al unui prieten, răspunse Erin. N-a vrut să zică altceva.

García zâmbi.

— Îl mai ții minte pe puștiul cubanez care a plătit un miar pentru pantoful tău? *Afacerea Sweetheart* este iahtul familiei lui.

— Cea din zahăr?

— Da. Ea îl ține de oușoare pe Dilbeck.

Erin răpăi cu unghiile pe masă.

— Prin urmare puștiul mi-a cumpărat pantoful ca pe un cadou pentru Davey.

— Un gest frumos, remarcă Shad. Fetișul lunii.

— Vouă vă place istoria? întrebă García. Eu mă topesc după istoria Americii. Se aplecă în față și-și coborî glasul. Încerc să-mi imaginez ce ar fi crezut Thomas Paine despre un congresmen care face sex cu pantofi uzați și scame de lenjerie.

Erin fu de acord că republica se ducea spre prăpastie. Mai zise că Tasmania arăta binișor ca alternativă de cămin.

Al García întrebă dacă David Dilbeck amintise de fotografia crucială. Erin spuse că abia dacă vorbise despre noaptea aceea din *Pupăza creață* și n-o făcuse decât pentru a-și cere scuze.

— Și despre Angela?

— S-a oferit să mă ajute cu noul judecător, zise Erin. Acela a fost singurul moment în care am fost mai agitată. Mi s-a părut nițel cam prea interesat.

Shad se ridică pentru a telefona la club și a se asigura că în absența lui nu se petrecuse niciun dezastru. Îi răspunse Orly, care era nemulțumit că-și luase liber. Un marinar englez fusese cât pe-aici să se sufoce în ringul cu paste; Monique Sr. îl salvase cu o manevră Heimlich modificată.

— Îmi pare rău c-am ratat-o, spuse Shad. Orly închise.

Shad reveni la masă și zise că ar fi fost bine să plece; domnul Orly era șucărit. García se oferi s-o conducă pe Erin acasă.

În mașină, ea rosti:

— Ia spune-mi.

— Ce?

— Fredonezi, Al. N-ai fredonat niciodată. Ce s-a întâmplat?

— Am progresat! Detectivul își agită chiștocul țigării de foi. O doamnă foarte drăguță de la Missoula Holiday Inn și-a amintit că trei jamaicani au luat o cameră și au comandat șase porții de cotlete la grătar. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. Se pare că-n sezonul ăsta prin Montana nu trec chiar foarte mulți jamaicani. Oricum, doamna cea drăguță le-a scos nota de plată din calculator și mi-a citit-o.

— Și?

— A existat și o convorbire telefonică de douăzeci și două de minute, zise García legănând țigara, cu o reședință din Miami, Florida.

— Dilbeck? întrebă Erin.

— Aș fi vrut eu. Nu, scumpo. Locuința lui Malcolm Moldowsky – zâna cea bună a congresmenului. Cel care-l sâcâie pe șeful tău.

„Prin urmare”, gândi Erin, „nu mai poate fi nici urmă de îndoială. Ei îl uciseseră pe domnul Ginitor.”

— N-o s-o dovedesc niciodată, urmă García, însă pot să stârnesc destul scandal. Amicul Davey a pomenit cumva numele Moldowsky? Între două erecții, vreau să zic.

— A vorbit despre un tip Crandall.

— Dar nu de Moldowsky?

— Nu în seara asta, spuse Erin. O să încerc data viitoare.

Piciorul detectivului se ridică de pe accelerație.

— N-am fost atent la ceva?

— O să dansez din nou pentru Davey.

— Pe dracu'…

Erin îl opri.

— Mi-a dat un miar, Al. Asta-nseamnă că am făcut rost de trei miare. Încă două seri ca asta și mi-am achitat avocatul și am și bani în bancă.

— Prea riscant.

— Este inofensiv. Crede-mă, e un băiețaș.

Nu-i spuse detectivului ce intenționa, fiindcă el nu putea s-o ajute. Mai mult chiar, probabil c-ar fi oprit-o să-și pună planul în aplicare. În mod similar, Shad n-ar fi fost un complice potrivit – era prea impulsiv, prea capricios. Dacă situația se încingea, ar fi sfârșit într-o dubă de poliție. Poate că și Erin ar fi ajuns acolo. Nu-și putea asuma un asemenea risc.

— Unde va fi următorul *rendez-vous*? întrebă García posac.

Erin strânse din umeri.

— Unde vrea el.

— Pentru Dumnezeu!

Câțiva kilometri merseră într-o tăcere îmbufnată, înainte ca ea să vorbească:

— Al, spune-mi ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Scuipă țigara pe fereastră. Cred că ți-a plăcut. Am dreptate?

— A fost ușor în seara asta. Îmi place când este ușor.

El lovi volanul cu ambele palme.

— Hristoase, ăsta nu-i un joc. L-am scos pe amicul tău mort din râu, mai ții minte?

„N-a fost acolo în seara asta”, gândi ea. „N-a văzut cu ochii lui. Dilbeck a fost complet neajutorat.”

García o avertiză că în mod inevitabil avea să o ia razna. Mai spuse că-și forța norocul, acceptând să se întâlnească iarăși cu congresmenul. Ea îi spuse că el nu înțelegea.

— Ba cum să nu-nțeleg, pufni detectivul. Nu-i vorba despre bani, așa-i?

— Nu complet. Ochii lui Erin fulgerară.

— Este vorba despre puterea asupra altora. Atât și nimic mai mult.

— Al, spuse ea, te uiți prea mult la emisiunile lui Oprah.

Capitolul 26

În ziua următoare, Erin își duse fiica să vadă *101 dalmații* la un mall din Miami de Sud. După film se opriră la un magazin de înghețată, unde Erin comandă două cornete cu înghețată de ciocolată și fistic pentru amândouă.

Lingându-și înghețata, Angela întrebă:

— Cândva putem să avem și noi un câine?

— Sigur că da, zise Erin.

— Da' nu ca al mătușii Rita.

— Ți-ar plăcea un dalmațian? Ca în film.

— Nu, răspunse Angela, eu vreau un dog danez. Da' nu unu' care mușcă, da?

— Atunci o să luăm un cățeluș. O să-l dresăm împreună.

— Și tati?

Erin scrâșni un fistic între măsele.

— Asta e o întrebare bună, spuse ea.

— Lui nu-i plac câinii. Lui îi plac păsările.

— N-am uitat, rosti Erin. Câinele va fi al tău și al meu.

Angela avea o expresie gânditoare.

— Tati are necazuri?

— Da, iubito, mă tem că da.

— Și tu ai necazuri?

— Nu, Angie, eu n-am niciun necaz.

După aceea se plimbară prin Burdine's și se uitară la haine. Erin îi cumpără fiicei ei două rochițe, două treninguri și o pereche de Nike albi cu emblemă roz.

— Mami, nu-i ziua mea, zise Angela.

— Știu, iubito.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu se-ntâmplă nimic, spuse Erin. Te iubesc, asta-i tot.

— Și eu te iubesc, mami. Da' nu plânge.

— Nu plâng, e alergia mea.

Angela o privi neîncrezător.

— Alergiile te fac să strănuți, zise ea, nu să plângi.

— Pentru informația ta, domnișoară, există multe tipuri de alergii.

Se țineau de mână, plimbându-se prin mall. Un latino chipeș veni spre ele, împingând o fetiță într-un scaun mic cu rotile. Fetița avea părul negru-închis, împletit în codițe. Pe un picior avea o proteză de oțel.

Erin își trase iute fiica spre intrarea unui magazin de jucării.

— Mai ții minte toate păpușile Bărbie pe care le-ai pierdut…

— Da', mami…

— Haide să luăm altele noi.

— Da', mami, uite! Angie văzuse scaunul cu rotile. Este un Everest-and-Jennings.

„Grozav", gândi Erin. „A învățat-o până și mărcile."

— Așa face și tati, când mă-mpinge, spuse Angela. Da' ei oare de ce merg așa încet?

— Fiindcă fetița aceea este bolnavă și o doare dacă merge prea repede.

— Poate c-o să meargă mai repede când se va face bine?

— Da, iubito. Când se va însănătoși.

Erin se gândi să-i explice fiicei ei adevărul cel mai trist dintre toate: că unii oameni bolnavi nu se mai însănătoșesc niciodată. Ar fi fost o revenire subtilă la subiectul tatălui Angelei și la motivul pentru care ea nu mai putea fi niciodată alături de el.

N-o făcu însă. Fetița avea numai patru ani; o aștepta o viață întreagă în care să afle adevăruri triste. Ziua de azi era dedicată dalmațienilor, înghețatelor și păpușilor noi. În magazinul de jucării, Erin cumpără două Barbie noi, plus costume de baie și rochii de seară. Se împotrivi la etolele de blană, dar Angie nu protestă.

În mașină, ea întrebă:

— Mami, când pot să vin acasă?

— Destul de repede. Erin se rugă ca Angie să se fi gândit la „acasă” cu ea, nu cu Darrell Grant. Vrei să zici în noul apartament?

Angela încuviință aţâţată.

— Mi-a plăcut scara. A fost frumos pe ea. Făcu o pauză. Unde va merge tati?

„Ce să-i spun”, se întrebă Erin, „tati va merge la închisoare? Nu, *închisoare* este un cuvânt care sperie.” Mai bine să zică: Într-un loc special pentru adulții care au necazuri. Sau mai bine: Într-o casă mare, care seamănă cu un spital, numai că are gard de sârmă ghimpată. Erin optă din nou să ocolească subiectul destinului lui Darrell.

— Vor avea grijă de el, răspunse ea.

— El are altă prietenă?

— Nu știu. Întrebarea o luase pe Erin prin surprindere.

— Fiindcă nu vreau să fie singur.

— Nu va fi singur, iubito. Îți promit.

Erin avu imaginea deprimantă a Angelei ca femeie tânără, vizitându-și cu loialitate tatăl în weekenduri la închisoare. Neîndoios, Darrell avea să încerce s-o convingă să-i strecoare în mod ilegal țigări și pastile.

— Acum unde mergem? întrebă Angie.

— La Victoria’s Secret.

— Ce-i asta?

— De acolo-și cumpără mami hainele pentru serviciu.

— Hainele tale de chelneriță?

— Exact, oftă Erin. Hainele mele de chelneriță.

Când reveniră în Miami era aproape ora 17. Erin nu voia să-și ia rămas-bun, dar mai avea doar o oră ca să revină la club, iar traficul spre nord era îngrozitor.

Angela o sărută pe nas și o ciupi de bărbie; era un joc al lor.

— Mami, mulțumesc pentru noile Barbie.

— Nu uita să fii bună și să le dai și altor fetițe.

— Îți promit.

Angie sări din mașină, strângând cu atenție punga de cumpărături în care se aflau păpușile. Rămase pe trotuar și flutură din braț.

— Fugi înăuntru, spuse Erin.

Îi suflă o sărutare și o atinse pe vârful năsucului. Când Angela porni spre casă, Erin desprinse mașina de trotuar. La jumătatea străzii, privi în oglinda retrovizoare și-și văzu fiica alergând după ea. Frână puternic și frânele scârțâiră.

— Mami!

Angela se ridică pe vârfuri la fereastră. Obrajii îi erau trandafirii și gâfâia. Strângea la piept punga cu păpuși.

— Ce s-a-ntâmplat, iubito? întrebă Erin.

— Mi-e frică.

— De ce?

Deschise portiera și Angela i se cocoță în poală. Erin se întoarse ca să vadă dacă pe stradă mai era altcineva care ar fi putut speria fetița. Nu văzu pe nimeni.

— Ce s-a-ntâmplat, Angie? De ce te-ai speriat?

— Te rog, nu intra-n necazuri ca tati.

— Iubita mea… Asta era?

— Te rog!

— Nu-ți face griji, zise Erin strângându-și fiica la piept. Nu-ți face griji pentru mine.

•

Din Wal-Mart, Darrell Grant îi telefonă surorii sale și întrebă:

— Unde-i o apă în apropiere de locuința ta?

— Să nu-mi zici că vii cu barca, spuse Rita.

— Vin cu mașina, răspunse Darrell, dar trebuie să scap de ea.

— Nu în apă.

— Ba da, în apă.

— O mașină nou-nouță?

— Fir-ar a dracu', Rita, nu-mi poți răspunde la o întrebare simplă?!

Darrell Grant scufundă Thunderbirdul furat într-un canal de drenare de la Turkey Point, unde lucra Alberto Alonso. După aceea făcu autostopul până la parcul de rulote și înfulecă mulțumit unul dintre sandvișurile cu unt de arahide și banane pregătite de Rita.

— Polițaii au venit mereu, rosti ea. Alberto spune c-ai făcut-o lată.

— Ai niște Gatorade? întrebă Darrell. Din cel verde.

— Nu-i rece.

— Merge și-așa.

Rita îi umplu un pahar înalt.

— Un vultur ne-a furat un cățel, zise ea.

— Să mori tu, făcu Darrell. Un vultur adevărat?

Rita spuse că ce dracu', arăta ca un vultur adevărat când coborâse în curtea din spate.

— În plus, nevastă-ta l-a caftit de l-a rupt pe Al. Dup-aia a sărit și Lupa pe el…

Darrell Grant flutură din sandviș și spuse:

— Stai așa…

— În după-amiaza asta-i la Spitalul Veteranilor. Are toată limba infectată.

— Ce dracu', Rita, lasă-mă și pe mine să-mi termin prânzul.

Darrell își umflă obrajii, dramatizându-și senzația de vomă.

Rita își ceru scuze. Apoi îl anunță:

— Nu poți să stai aici.

— Știu.

— Polițaii trec mereu pe-aici.

— Trebuie să-ți împrumut mașina, spuse Darrell.

— Are puntea ruptă.

— Da' Pontiacu' de vizavi?

— E al doamnei Gomez, zise Rita. Nu vorbește cu noi fiindcă lupii i-au mâncat siameza.

Darrell spuse că ideea lui era să fure Pontiacul, nu să-l împrumute. Rita îl întrebă de când se

pricepea să pornească motoarele mașinilor folosindu-se de o sârmă.

— Nu mă pricep la sârme, zise Darrell Grant, dar știu să folosesc o cheie.

Din curtea din spate se auzi un cor de urlete răgușite. Rita își luă masca și se grăbi afară. Darrell se repezi în baie și exploră dulăpiorul cu medicamente; era ticsit cu pansamente, leucoplast și unguente antiseptice. Zări imediat un flacon de paracetamol cu codeină, prescris pentru recent schilodind Alberto Alonso, și deșertă pastilele într-un buzunar din față al blugilor.

Când se întoarse Rita, își prepara alt sandviș.

— Deci care-i planul, frățioare? întrebă ea.

— Fii atentă, se șterse el la gură. Am de gând s-o iau pe frumoasa mea fetiță și s-o șterg dracu' imediat din Florida. Cum ți se pare?

— Să-ncepi o viață nouă.

— Exact.

— Fiindcă ești prea deștept pentru rahatu' ăsta.

— Știu, Rita, cum naiba să nu știu.

Ea spusese dintotdeauna că fratele ei ar fi trebuit să fie actor, pentru că era atât de chipeș. Și-l putea imagina cu ușurință într-una dintre telenovelele ei – poate un tânăr și fermecător pierde-vară în *Tânăr și neliniștit.*

— Și nevastă-ta? întrebă ea.

Darrell Grant râse sarcastic.

— Erin va fi foarte norocoasă dacă n-o să-i fac nimic înainte de a dispărea.

Rita îi mai turnă Gatorade. De data aceasta aruncă în pahar și un pumn de cuburi de gheață.

— Să crești singur un copil, nu știu…

Fratele ei îi aruncă o privire rece.

— Ce vrei să zici?

— Spun doar că ar putea fi mai ușor pentru tine. S-o iei de la zero și toate.

— Sunt un supertată, Rita.

— Cine-a zis că n-ai fi?

— În plus, Angie și cu mine suntem parteneri.

— Asta-i partea care nu-mi place, se strâmbă Rita. Că te folosești de fetița aia așa cum o faci.

— Auzi, ea se distrează, spuse Darrell. Ia-ntreab-o dacă tati al ei n-o distrează?

— Dumnezeule, sunt sigură de-asta. Furați scaune cu rotile.

— Păcat că n-o auzi cum râde când împing scaunu' pe coridoare. S-o vezi cum îi flutură părul n spate, parc-ar fi de mătase. Toate infirmierele spun: „Ia uite la îngerașu' ăsta drăgălaș!" Zâmbi larg. Și – pac! – am ieșit pe ușă.

— Tu ești prea talentat pentru chestii de-astea, Darrell, zise Rita. Astea-s căcaturi pe care le fac țiganii.

— Ei bine, să știi că ține, spuse Darrell Grant, indiferent ce căcat ar fi. Haide – unde crezi că și-ar ține cheile baba Gomez?

•

În dimineața după ce Erin dansase pe iaht, David Lane Dilbeck oferise una dintre cele mai magnifice reprezentații ale carierei sale politice. Aceasta începuse cu un miting în Little Haiti, unde congresmenul denunțase Serviciul de Imigrări al SUA pentru tratamentul nemilos la care-i supunea pe refugiații de culoare din bazinul Caraibelor. El declarase că America își datora puterea și moștenirea curajoșilor navigatori și că Părinții Întemeietori ar fi fost striviți de rușine, să-i vadă acum pe americani respingându-i pe cei mai neajutorați și mai disperați. Singura stângăcie apăruse atunci când, vorbind într-o creolă aproximativă, Dilbeck tradusese cu totul incorect inscripția de pe Statuia Libertății („Dați-mi boii voștri, guavele voastre fără de semințe, radiatoarele stricate ale camioanelor voastre…"). Deși perplexă, mulțimea de haitieni rămăsese entuziastă.

După aceea congresmenul alergase la un barbecue al Legiunii Americane, unde relatase lupta de la Inchon cu atâta culoare, încât mulți

dintre veteranii fascinați bănuiseră că el luptase în Coreea. De fapt, nu călcase pe acolo, deoarece un testicul necoborât îl ținuse în afara armatei. David Dilbeck își relatase povestea cu bărbia sus. Glasul i se frânsese când descrisese amar sfâșierea inimii unui tânăr căruia i se refuzase ocazia de a lupta pentru țara sa. Părăsind centrul de recrutare în ziua aceea tristă de toamnă din 1951, spusese Dilbeck, își jurase să-și depășească handicapul și să slujească America la fel de devotat ca orice bărbat cu două testicule normale. Fervoarea patriotică îl dusese mai întâi la guvernarea municipală, apoi în Congres! Îngăduiți-mi să-mi păstrez visul, tunase David Dilbeck. Îngăduiți-mi să slujesc din nou! Ovații se înălțaseră din rândul veteranilor, care-și lăsaseră grătarele și fluturaseră cu degete unsuroase zeci de steguțe americane miniaturale. Congresmenul își pusese peste inimă mâna bandajată și condusese mulțimea pe fundalul intonării imnului național.

Escala finală a fost în complexul din Sunset Bay, iar aici Dilbeck își atinse apogeul: lucid, sincer și incredibil de elocvent. Erb Crandall fu năucit. Îl sună pe Malcolm Moldowsky de la un telefon public din afara sălii în care congresmenul vorbea pentru trei sute de pensionari.

— Malcolm, este incredibil, zise Crandall. I-a făcut să lăcrimeze.

— Chestia cu Israelul?

— Da, dar a abandonat complet scenariul. Totu-i din capul lui.

— Iisuse, făcu Moldowsky. Ai văzut vreun reporter?

— Doar de la Canalul 10, însă n-ai nicio grijă. A dat lovitura, Malcolm. Babalâcii plâng peste gogoșile lor.

Moldowsky încercă să-și imagineze scena.

— Erb, vreau un răspuns sincer. David știe cel mai mărunt lucru despre Orientul Mijlociu?

— E slab la geografie, recunoscu Crandall, totuși este incredibil de eficient în problema palestiniană. Am numărat patru serii de ovații în picioare.

Moldowsky își supse un dinte.

— Arată OK?

— Ca un milion de dolari. Partea cea mai bună este că Eloy Flickman a apărut pentru o dezbatere-ambuscadă. Din cauza asta era prezentă echipa TV.

— Ticălosul…

— Davey l-a făcut zdrențe, spuse Crandall. A fost fantastic. Flickman a șters-o ca un chihuahua opărit.

— Chiar așa?

Pe fundalul vorbelor lui Crandall, Moldowsky auzi un val de aplauze. Părea prea minunat ca să fie adevărat. Ce s-a întâmplat azi-noapte între Dilbeck și stripteuză? se întrebă el. Probabil că l-a futut de l-a înnebunit.

Moldowsky dorea o informare completă.

— Dă-mi-l pe David la telefon.

— Vorbește, Malcolm. A intrat în materialul cu Holocaustul.

— Aștept.

Peste șase minute și două serii de ovații, congresmenul veni la telefon.

— Povestește-mi despre întâlnirea cu iubita ta, spuse Moldowsky.

— A fost o încântare, gâfâi Dilbeck.

— Fără extorsiuni? Vreau adevărul. Ce-i cu fotografia?

— N-am ajuns la subiectul acela. A fost o doamnă perfectă.

— Iar tu un gentleman perfect.

— Un călugăr, Malcolm. Apropo, o să mai am nevoie de iaht peste câteva zile. Erin se întoarce să danseze.

— De ce?

— Fiindcă i-a plăcut. Tonul congresmenului era defensiv. Ține foarte mult la mine, Malcolm. Ah…

și mai am nevoie de bani.

— David, vreau ca oamenii mei să fie acolo.

— Nu va fi nevoie… Un vacarm de glasuri cârâite înecă vorbele lui Dilbeck. Malcolm, trebuie să dau niște autografe. Vorbește cu Erb, bine?

Moldy nu-și găsi locul până auzi vocea lui Crandall:

— Malcolm, păcat că nu vezi. I-au pus o chipă!

— Ține-te aproape câteva zile.

— Nu, mă tem că nu. De acum înainte, Crandall evita fără echivoc aventurile glandulare ale lui Dilbeck. Plec la Atlantic City.

— Pe dracu', zise Moldy.

— Malcolm, dă-mi voie să-ți explic ceva. Eu nu lucrez pentru tine, ci pentru David. Și David apreciază că ar fi extraordinar dacă mi-aș lua niște zile libere și m-aș duce în Atlantic City.

— Asta fiindcă David are planuri mari.

— Iar eu, spuse Erb Crandall, am bilete în rândul întâi la Cher.

— Serios? Sper să ți se lovească avionul de-un munte, băga-mi-aș!

— Mersi, Malcolm. Să fii sigur c-o să-ți trimit o carte poștală.

— Poți cel puțin să afli când are întâlnirea cu fata? Sau îți cer prea mult?

— O să văd ce pot face, zise Crandall. Indiferent ce s-a-ntâmplat azi-noapte, Davey este un om nou pe un ciot vechi. Scânteiază, Malcolm.

— Bănuiesc că asta-i de bine.

„Scânteiază?"

— În vâna lui Kennedy, ca să le citez pe doamnele din Organizația Sionistă a Americii.

— Foarte subtil.

— Ce naiba, îl tachină Crandall, noi crezusem că vei fi încântat.

— Omul nu-i sănătos. O știi și tu, o știu și eu.

— Merge cu pantoful în servietă.

— Și tu te duci la cazinouri, în pizda mă-sii de treabă.

— Malcolm?

— Ce-i?

— O să-ți duc dorul.

Erb Crandall ajunse în parcare tocmai când pleca limuzina congresmenului. Crandall flutură voios din braț. Șoferul Pierre își atinse cozorocul șepcii drept răspuns. David Lane Dilbeck rămase invizibil îndărătul geamurilor fumurii.

•

O bubă urâtă înflorise pe buza inferioară a lui Orly. Erin nu-l putea privi, deși discutau aprins. Examina pereții acoperiți cu imitația de velur roșu, în vreme ce Orly îi spunea că nu se punea problema să-și ia liber sâmbătă seara.

— Asta-nseamnă de două ori pe săptămână!

— Pot și eu să număr, zise Erin.

— Răspunsul este că nu se pune problema. Mă gândesc că poate ți-ai găsit alt angajament.

— Așa-i, spuse ea. Congresmenul Dilbeck.

— Căca-m-aș!

Orly nu putea decât să bată în retragere. Nu voia să supere un congresmen și în tot cazul nu mai voia să audă amenințările durului Moldowsky.

— O să lucrez program dublu luni, promise Erin.

— Să fii sigură. Orly își atinse gânditor buba. Sunt curios, zise el. Cum este?

— Nimic special.

— Bacșișuri grase?

— Destul, răspunse Erin. Știa încotro se îndrepta domnul Orly. Nu m-am culcat cu el, spuse ea. Îl puteți întreba pe Shad.

— Am făcut-o deja.

— Și el ce-a spus?

— A spus că doar ai dansat.

— Nu vă mai prefaceți că ați fi surprins.

Orly ridică dintr-un umăr durduliu.

— E un nume mare. Tipii ăștia vor de obicei oferta completă.

Erin simți mâncărimi în brațe. Pățea asta ori de câte ori stătea prea mult în cabinetul lui Orly.

— Lorelei are flebită, zise el. Se-ntoarce acasă, în Dallas.

— Îmi pare rău, spuse Erin.

— Din cauza nenorocitului ăla de șarpe, care-o strângea de picioare.

Plină de curaj, Erin trase cu ochiul spre chipul lui Orly. Părea posac și abătut. Bineînțeles, ulcerația de la buză nu-l ajuta cu nimic. Aproape că i se făcu milă de el.

— Cum e iahtul? întrebă Orly.

— Frumos, atât doar că nu are oglinzi. Dansez orbește.

— O să am nevoie de Shad în club, zise Orly. Pentru luptele în tăieței – aseară un tip a fost cât pe-aici s-o mierlească.

— Mă pot descurca și singură, spuse Erin. Auziți, știu că-i încă devreme, dar de ce nu mi se mai cântă listele?

Orly zise că sunt chestii grozave, dar prea lente.

— Nu vreau să mai reluăm subiectul, însă vorbesc foarte serios. Nu te poți dezbrăca pe muzica căcatului ăla de Jackson Browne.

— Congresmenul Dilbeck n-ar fi de aceeași părere. Erin se ridică și-și împinse scaunul înapoi. Asta-i partea care-i place cel mai mult.

Începu să cânte:

— „Mai jos pe bulevard, i-au tras din card.” Dansa în blugii bufanți și mocasini. O mișcare de kick-box – croșeu, croșeu, piciorul drept înainte, apoi rotire. „Viața nu-i ceva revanșard.” Croșeu, lovitură de picior, lovitură de picior și despicare cu muchia palmei.

Când termină, Orly fluieră și zise:

— Să fiu al dracu’.

— V-am zis.

— Ăsta-i Jackson Browne?

— Dansatoarele de pe mese, spuse Erin, habar n-au ce pierd.

•

Urbana Sprawl spuse că un tip și-o freca într-un Pontiac verde. Shad merse în prag și se uită spre mașinile din parcare. Pontiacul verde era parcat departe, lângă șosea; înapoia volanului, Shad putea distinge o siluetă. Se duse în spatele barului ca să-și ia levierul, dar Orly îl strigă ca să pună capăt unei bătăi între doi bărbați la masa de Foosball. „Bărbați în suspensoare!” urla Orly. Până ce Shad ajunse la Pontiac, automobilul era gol. Decise să dea o raită în jur.

Darrell Grant pătrunsese deja în club prin ușa de incendiu. Stătea în vestiar când Monique Sr. apăru să-și refacă machiajul. Ea îl privi surâzător și zise:

— Ești Kiefer Sutherland?

— Eu sunt.

Darrell era pe codeină și Halcion și niște capsule galben-lămâie neidentificate pe care le cumpărase de la un vânzător de ziare de pe Dixie Highway. Pleoapele îi erau pe jumătate închise și limba i se lipise de dinți.

— O caut pe duduia Erin Grant, rosti el. Lucrează aici în calitate de nud.

Monique Sr. îi zise să lase cuțitul. Darrell Grant nu-și dădea seama că-l ținea în mână.

— Ai mai slăbit, spuse Monique Sr., de la ultimul tău film. Eu mă numesc Monique.

Când întinse mâna, Darrell i-o crestă cu lama. Dansatoarea țipă și se trase îndărăt. O linie însângerată îi apăru pe degete.

— Gura, făcu Darrell.

O prinse de braț și o smuci în poala lui. Monique Sr. îi spuse să înceteze și-și încleștă pumnul, pentru a opri sângerarea.

Darrell Grant își frecă tuleiele bărbii nerase pe ceafa dansatoarei. O legănă pe genunchi și spuse:

— Ultimul buletin de știri, bombonel. Nu sunt Keith O’Sutherland.

— Mă cam gândisem eu.

El îi tăie breteaua sutienului, care căzu pe mochetă. În oglindă Monique Sr. studie rânjetul moale și ochii încețoșați ai bărbatului. Îl simți având o erecție sub ea.

— Dă-mi drumul, zise ea, O s-o caut pe Erin.

— Care-i graba? Darrell îi zări teancul de bancnote din jartieră. Cât ai acolo?

— Nu știu. Poate un sutar.

— Excelent.

Strecură muchia neascuțită a cuțitului pe piciorul lui Monique Sr., sub elasticul jartierei. Răsuci încheietura și jartiera se rupse. Banii căzură toți odată și aterizară într-una dintre cupele sutienului.

— Ridică-i, rosti Darrell Grant.

Când Monique Sr. se aplecă, el spuse:

— Mișto țâțe ai.

— Te rog, lasă-mă să plec.

Darrell își puse cuțitul de bucătărie înapoia urechii, ca pe un creion. După aceea se întinse pe lângă Monique Sr. și-și puse palmele pe sânii ei.

— Estimez, comentă el, că sunt de vreo trei ori mai mari decât ai fostei mele soții.

— Futu-i, zise Monique Sr. Acum știu cine ești.

Lovi cu cotul, pocnindu-l pe Darrell Grant drept în tâmpla dreaptă. Niciun fior de durere nu se înregistră în ochii albaștri fără viață. El cuprinse cu ambele brațe cușca toracică a dansatoarei și strânse. Emise apoi un icnet care începu surd în gâtlej, ca să crească apoi spre un fredonat.

Monique Sr., care făcuse opt ani de pian, recunoscu un do diez. O surprinse în același timp forța bărbatului și se văzu pe sine pălind în oglindă. Pereții pulsau în vreme ce zumzetul straniu al bărbatului îi asalta mintea. În câteva clipe, leșină.

Când își recăpătă cunoștința, îl auzi pe Darrell Grant spunând:

— Trezește-te, micuță Dorothy.

Simți genunchii bărbatului lovindu-i fesele și-și dădu seama că el continua s-o țină în poală. Deschise ochii și văzu, în oglindă, că îi tăiase șnurul de la tanga.

— Dacă vrei un futai, îi zise, fă-o odată.

Darrell se foi sub ea.

— Mi-ar plăcea, dar se pare c-am pierdut elanul.

— Atunci dă-mi drumul. Trebuia să intru în colivie acum zece minute.

— Stai nițel, spuse el. Poate că dacă te mai trag nițel de țâțe…

— Nțț, zise Monique Sr. Ai terminat-o pe seara asta. O pot simți.

— Gura!

— Nu-i vina ta, scumpule. E din cauza drogurilor.

Darrell Grant bâjbâi cu o mână în dreptul prohabului.

Zadarnic.

— Uite ce-ai făcut, scânci el.

— Nu-i vina mea.

El își plimbă vârful lamei în lungul liniilor lăsate de bikini.

— Ce-ai zice de un tatuaj pe-aici? Să fii prima din cartier.

— Te rog, spuse Monique Sr., nu mă mai cresta din nou.

O dansatoare cu cicatrice nu găsea prea mult de lucru… în niciun caz în cluburile bune.

Când Darrell o înțepă cu vârful cuțitului, îi promise că va face orice dorea.

— Așa, fetiță, zise el.

Ușa se deschise și intră Erin. Avu nevoie de câteva secunde ca să absoarbă scena: Fostul ei soț așezat în scaunul pentru machiaj, Monique Sr. tremurându-i în poală, cu strălucirea oțelului pe abdomenul ei bronzat.

Darrell Grant chicoti.

— Perfect. Închide dracu’ ușa și ia loc.

Erin își dădu seama că era drogat. Regretă că lăsase pistolul acasă.

— O să-i dau doamnei ăsteia cordeala vieții ei și tu o să te uiți la noi.

— Fir-ar dracu' al dracu', spuse Erin.

Se așeză și clipi din ochi spre Monique Sr., care nu fu liniștită. Ridică mâna pentru a-i arăta lui Erin sângele.

— O să-ți oferim un spectacol pentru ginitori, zise Darrell Grant.

— Anunță-mă când sunteți gata, rosti Erin încrucișându-și picioarele.

Surâsul amețit al lui Darrell dispăru și buzele i se țuguiară în concentrarea unui copil. Îi porunci lui Monique Sr. să-i atingă sexul. Ea zise că-l atingea deja. Îi spuse să-l *strângă bine* atunci.

— Asta și fac, zise ea.

— Nu simt dracului nimic.

— Suntem doi în situația asta, comentă Monique Sr.

Erin încrucișă brațele pe piept.

— Aștept, domnule Futadore.

Darrell Grant miji ochii, se încordă și-și dezveli dinții.

— Poate că ai nevoie de un laxativ, continuă Erin.

Monique Sr. se pomeni izbucnind în râs. Mușchii lui Darrell – din picioare, brațe și gât – se înmuiară, învinși.

— Lua-te-ar dracu', îi zise lui Erin.

— Perfect. Acum dă-i drumul lui Monique și să discutăm problema ca niște adulți.

— Nu discutăm nimic dacă nu mă duci la Angie.

— Ar fi mai bine să vorbești cu judecătorul, spuse Erin. Nu se putuse abține: era exact replica pe care el i-o servise de atâtea ori.

Darrell atinse cuțitul de gâtul lui Monique Sr. Lacrimi și dâre de machiaj brăzdară obrajii dansatoarei. Erin știa că era important să-l mențină

în derută pe fostul ei soț. Orice semn de slăbiciune l-ar fi făcut să devină mai îndrăzneț.

— Monique, vorbi ea, îmi cer scuze. Darrell lasă o primă impresie de rahat.

— Mi-a tăiat dracu' mâna! strigă dansatoarea, arătându-și iarăși rana. Nu-i de râs, Erin. Dă-i ce vrea.

— Îmi vreau fiica, mârâi Darrell Grant.

— Ei bine, zise Erin, n-o mai am.

Darrell primi foarte prost vestea. O îmbrânci pe Monique Sr. pe podea și se năpusti sălbatic spre Erin. Iuțeala furiei lui o luă prin surprindere. Încercă să-și ridice picioarele ca să-l țină la distanță, dar el ajunsese deja peste ea. Scaunul se rupse și căzură simultan. Darrell Grant își înfipse genunchii în pieptul lui Erin. Urlă și înjură până-și pierdu răsuflarea. Ea pierdu socoteala de câte ori îi spusese pizdă-mpuțită și putredă.

O îngrijora cuțitul: unde era? Brațele lui Darrell îi atârnau pe lângă trup. Țintuită pe podea, Erin nu putea zări mâinile fostului ei soț și nici nu putea să-și ridice capul pentru a încerca.

— O vreau înapoi pe Angie, diseară, gâfâi Darrell Grant.

— Mă strivești, spuse Erin.

Monique Sr. ieșise probabil, deoarece ușa era întredeschisă și vestiarul era inundat de muzică de dans dinspre local: ceva cu multe alămuri de Gloria Estefan. „Nu tocmai melodia ideală pe care să mori", gândi Erin.

— La cine este? întrebă Darrell.

— O să te duc eu acolo, icni Erin.

Brațul lui drept se înălță, cu cuțitul ruginit de bucătărie. Îl ținea de vârful lamei, între degetul mare și arătător.

Plângând, Darrell Grant bolborosi neclar:

— Mi-am pierdut fetița.

— Nu-i adevărat, zise Erin.

— Și totul numai din cauza ta.

— Darrell, nu-i prea târziu.

El răsuci cuțitul în mână și strânse palma în jurul mânerului.

— Nu-nțelegi? Am evadat din închisoare. Asta-nseamnă că nu mai am niciun viitor.

— Toți o mai belim din când în când, spuse Erin.

— Planul meu era ca eu și Angie să pornim la drum. S-a terminat. Ți se pare corect?

Una dintre pleoape i se închisese. Erin se rugă în gând să-i afecteze precizia mânuirii cuțitului.

— Dacă mă omori, spuse ea, n-o s-o mai vezi niciodată.

— Și dacă nu te omor, zise el, o să mă detest fiindcă n-am încercat s-o fac.

Erin crezuse dintotdeauna că fostul ei soț era incapabil de omucidere, decât doar accidental. Acum, privindu-l pe Darrell Grant cum mângâia cuțitul de bucătărie, își dădu scama că era posibil să-l fi judecat greșit. Și dacă o înjunghia? În mod ridicol, Erin se gândi cât de dezamăgită avea să fie mama ei. Când singura ta fiică este ucisă prin înjunghiere purtând pe ea doar un sutien cu strasuri și slip tanga… realmente, n-aveai cum să explici asta prietenelor tale de la clubul de creștere a orhideelor.

— Darrell, începu Erin.

— Închide ochii. Nu reușesc, dacă te uiți la mine.

Erin nu voia să închidă însă ochii. Îl sfredeli cu o privire arzătoare.

— N-o să te las să-i faci asta Angelei.

— Gura! urlă el. Cine are cuțitul, hă?

— *N-o* să te las.

— Închide dracu' ochii ăștia verzi!

— De ce? zise Erin. Îți reamintesc de cineva?

— Iisuse Hristoase.

Ridică cuțitul cu ambele mâini.

— Lasă-l jos, Darrell, spuse Erin.

O șoaptă aproape neauzită.

— Nici gând.

— Darrell, te rog. De dragul lui Angie.

— Am zis să-nchizi ochii.

— Aruncă imediat cuțitul!

Fusese glasul unui bărbat din ușă. Erin îl simți pe Darrell Grant încordându-se. El lăsă capul pe un umăr, așteptând. Nu aruncă imediat cuțitul.

— Puștiule, spuse glasul care era al lui Shad, număr până la trei.

Erin își văzu fostul soț numărând pentru sine: unu Mississippi, doi Mississippi… apoi un vreasc pocni. Așa auzi Erin.

Darrell zbură de pe Erin, ca și cum ar fi fost lansat de un resort. Un urlet răsunător însoți acum melodiile Gloriei Estefan. Erin se ridică în capul oaselor, acoperindu-și sânii cu mâinile. Îi văzu pe Shad cu levierul, pe domnul Orly cu mâna încleștată pe o cutie de Dr. Pepper și pe Darrell Grant care zbiera.

Darrell – cu brațul atârnând strâmb și rupt la cot, cu vârful alb al unui os împungând prin pielea cenușie, picurând ceva întunecat pe partea din față a blugilor săi.

— Puștiule, rosti Shad, numeri prea încet. Își smulse bereta și-și înclină țeasta strălucitoare în direcția lui Darrell Grant. Mai ții minte când ai cioplit în dovleacul ăsta? Fac prinsoare că da.

— Du-l afară, murmură Orly și dispăru pe coridor.

Erin se sculă în picioare, clătinându-se. Chipurile din oglindă erau o ceață. Indică spre reflexia care semăna cel mai bine cu fostul ei soț.

— Darrell, zise ea, știam că n-o poți face. După aceea: Doamne, nu mă simt prea bine.

Shad o prinse într-un braț, când i se înmuiară picioarele. Darrell Grant care scâncea izbuti să se ridice cumva și se împletici afară din vestiar. Shad o așeză pe Erin pe o canapea mică și-i vârî sub cap o pernă mucegăită.

— Mă-ntorc imediat, îi spuse. Puștiul și-a uitat cuțitul.

Capitolul 27

Shad căută peste tot, dar nu-l putu găsi pe Darrell. Trecu în localul cu pui la rotisor de alături și verifică, apoi în sălile complexului de jocuri video de vizavi. Când reveni la *Scoica roz,* Pontiacul dispăruse. Găozarul scăpase din nou.

Erin era surprinzător de calmă. Împrumută telefonul lui Orly și sună la biroul șerifului Districtului Martin, pentru a anunța că-l văzuse pe fostul ei soț evadat. Îi descrise rana oribilă și sugeră că era posibil ca Darrell să apară în scurt timp la camera de gardă a vreunui spital local. Polițistul de la celălalt capăt al firului nu era un Al García. El preluă informația cu ezitări și puse numeroase întrebări vagi. Erin trebui să-și pronunțe numele pe litere de trei ori, fiindcă el o întreba întruna dacă era „Aaron, ca jucătorul de baseball”.

După ce termină de vorbit la telefon, Orly rosti:

— Politica noastră în acest club nu încurajează vizitele soților și prietenilor.

— Darrell nu-i nici soț, nici prieten, replică Erin, și eu nu l-am invitat.

— E-ndeajuns de nebun ca să se-ntoarcă?

— Este greu de spus, domnule Orly. Este urmărit de poliție.

— Minunat. Poate o s-avem un schimb de focuri în bazinul cu paste.

— Băiatul nu-i în stare să se lupte, spuse Shad. I-am făcut praf cubitusul.

— Ce-i ăla? se încruntă Orly.

Erin anunță că mergea acasă, să facă un duș fierbinte. Shad își luă revolverul Special 0,38 și o urmă în mașina lui. Nu se zărea mei urmă de vreun Pontiac verde, ascuns în umbre. Shad rămase lângă apartamentul lui Erin până se stinseră luminile. După aceea ocoli complexul de patru ori și reveni la club. Orly aștepta la barul din față.

— Nenorociții ăia de Ling, fumega el, încearcă s-o fure pe Urbana. I-au oferit o mie de dolari!

Shad nu spuse nimic. Avea sentimentul că asta nu era tot.

Coborând glasul, Orly adăugă:

— Plus că m-au reclamat la Direcția de sănătate publică.

— Vreți să spuneți la Băuturi.

— Nu, la Sănătate publică. Orly despături o foaie galbenă și o netezi violent cu podul palmelor. O împinse pe bar spre Shad. Citește!

Adresa îl acuza pe Orly de folosirea de „produse alimentare expirate într-o modalitate care periclitează în mod direct și periculos sănătatea publică". Shad bănui că se referea la luptele în paste.

— I-o minciună sfruntată, zise Orly.

— Știu, încuviință Shad. Alimentele sunt întotdeauna proaspete. Verific personal datele de fabricație.

— Exact asta i-am și spus jegosului ăla.

— Și?

— Pretinde c-a luat o mostră de *vermicelli* alterate din ringul de lupte – am uitat când, marțea trecută sau așa ceva. Scrie aici, pe hârtie. A pus-o într-un flacon și-a trimis-o la un căcat de laborator din Miami.

Trei tipuri de bacterii cu nume înfricoșătoare – *Escherichia coli, Shigella dysenteriae* și *Staphylococcus* – erau enumerate pe adresa adusă de inspectorul de sănătate.

— Mănâncă rahat, zise Shad. Este o înscenare.

— Citește mai departe, îl îndemnă Orly.

— Ce-i chestia asta cu orificiile?

Adresa afirma: „În decursul așa-ziselor lupte, au fost observați clienți de sex masculin care încercau să introducă amintitele produse alimentare alterate în gurile și în alte orificii corporale ale artistelor de sex feminin."

Shad împinse hârtia înapoi spre Orly.

— Nu se-ntâmplă-n fiecare seară. Când tipii se-mbată, știți cum e.

Orly se întoarse cu spatele spre bar.

— După cum sună, pare ceva dezgustător. Concluzia finală este că nu-s decât niște tăieței amărâți.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți. Sabrina se afla pe scena principală, Monique Jr. era în colivie și o fată nouă, Suzette, dansa pe mese pe rândul din față. Pretenția la faimă a lui Suzette se baza pe o apariție într-un videoclip recent al lui George Michael. Orly spunea că ea jucase rolul unei călugărițe în colanți de ciclism.

Toate cântecele pe care le punea Kevin erau de Prince, Madonna sau Marky Mark; intensitatea durerii de cap a lui Shad îl făcea să se întrebe dacă nu cumva muzica dusese la dilatarea creierului său. Își scoase bereta și balansă o pungă de cuburi de gheață pe scalpul care-i zvâcnea.

— Unde-i Urbana? întrebă el.

Orly spuse că se dusese la *Parada pieilor* ca să negocieze cu frații Ling.

— S-a zis și cu loialitatea. Făcu o pauză. Ei au acolo instalație de produs vânt? Fiindcă Urbana n-o să danseze lângă așa ceva.

— Așa-i, spuse Shad.

— Da' ce tot vorbesc eu? Un miar e un miar.

Shad îi zise să nu-și facă griji.

— Ea n-o să danseze intim. Nici pentru un milion de parai.

— Te-ai gândit vreodată, întrebă Orly, că poate n-o doresc pentru dansuri intime?

Shad îi făcu semn barmanului să-i aducă șefului o cutie nouă de Dr. Pepper. Orly continuă:

— Frații Ling nu-s proști. Ei recunosc un pericol potențial atunci când îl văd. Cu țâțele alea, ar putea ucide ușor un bărbat. Linse marginea cutiei. Fii atent care-i teoria mea: Vor să pună capăt dansurilor intime și țintesc mai sus. Încearcă

să dobândească clasă, înțelegi? Să fie respectabili ca noi.

— Respectabili, repetă Shad. Domnul Orly putea fi foarte amuzant uneori. Shad își potrivi punga cu gheață după conturul capului. Sunteți sigur că ei au fost cu pâra?

— Păi cine alții? Sunt încă șucăriți pe chestia cu dansatoarea cu șarpele – cum o cheamă?

Kevin se apropie de bar și ceru vesel o apă Perrier. Expresia i se înnegură când simți privirea ucigașă a lui Shad. Disc-jockey-ul se retrase fulgerător. Shad se întinse după el, dar îl rată. Kevin reveni iute în cabina de sunet.

Orly spunea:

— Blestematul de inspector de la sănătate a mers prin tot localul. Vreau să-ți zic că l-a luat cărămidă cu cărămidă.

— Da?

— Chestia-i că intrasem nițel în panică. Ți-am aruncat brânza de vaci la closet.

Shad închise ochii.

— Futu-i, rosti el.

— A trebuit s-o fac, zise Orly. Tipul nu ierta nimic. Găsea blestematul ăla de scorpion și dup-aia ce făceam? Deja amenința c-o să ne-nchidă.

— De aceea l-ați aruncat la toaletă.

— Cumpără-ți altul. Trimite-mi mie nota de plată.

Shad era distrus.

— Să-mi bag picioarele dacă n-am fost deocheat. Asta-i tot.

Orly îi făcu semn bodyguardului să-l urmeze afară. Shad n-ar fi putut să fie mai încântat. Zgomotele traficului erau un cântec de leagăn de Brahms prin comparație cu rahaturile demente pe care Kevin le punea să urle prin instalația stereo a clubului.

În parcare Orly alese un Sedan Volvo și se instală greoi în centrul capotei lui.

— Ia zi – ce facem cu Ling ăștia? Sunt deschis la orice idei.

— Mă doare capul, spuse Shad.

— Tu ești singurul în care pot avea încredere.

— Nu sunt incendiator, domnule Orly. Când merg la pădure, nu pot să fac niciun amărât de grătar.

— Bine, atunci haide să ne gândim amândoi.

Un Acura de culoarea cărbunelui intră în parcare și se opri lângă intrarea din față. Urbana Sprawl coborî dinăuntru. Era îmbrăcată ca pentru un bal de strângere de fonduri pentru bolnavii de cancer, organizat în Palm Beach. Orly și Shad n-o văzuseră niciodată în haine atât de elegante.

— Cum a mers? întrebă Orly cu glas încordat.

— Sunt aici, nu? zise dansatoarea. Așa că las-o moartă.

Shad privi spre Orly.

— V-am spus eu.

Cu un chițăit, Orly se lăsă să lunece de pe capotă.

— Ia stai o clipă, fato. Ai refuzat o mie de dolari ca să stai aici și să lucrezi pentru mine.

— Nu fi bou, replică Urbana iritată.

Shad o strânse de mână.

— Nu ești obligată să povestești despre ce s-a-ntâmplat.

— Voia să se joace de-a ștergătoarele de parbriz cu țâțele mele.

— Cine? întrebă Orly.

— Ling. A-ncercat să-mi dea jos sutienul și…

— Care Ling? întrebă Shad.

— Ăla mic. Mi-am rupt două unghii pe fața lui. Urbana își arătă manichiura stricată. N-aș lucra nici moartă pentru nenorociții ăia. Trecu printre Orly și Shad și se grăbi să intre în club.

— Unul dintre noi trebuia să fi stat la ușă, comentă Orly.

Shad privi pe stradă spre îndepărtata reclamă de neon pâlpâitor de la *Parada pieilor.*

— Domnule Orly, zise el, care Ling este ăla mic?

— Mai contează acum?

— Nu. Chiar că nu mai contează.

•

Prințesa Pia începu să atragă pești chiar din ziua în care se stabiliză la adâncimea de douăzeci și cinci de metri în largul plajei Fort Lauderdale. Căpitanii ambarcațiunilor pentru scufundători, așa cum era Abe Cochran, examinau cu regularitate cargoboturile sabordate, mai ales în diminețile când nu prea aveau energie și combustibil și nici chef să se îndepărteze mult de port. Locul din ocean unde-și duceau clienții depindea chiar de aceștia; scufundătorii cu experiență n-ar fi acceptat explorarea unei capcane turistice atât de evidente cum era un vaporaș pentru banane proaspăt scufundat. Turiștii însă înghițeau momeala pe nerăsuflate. Ei erau încântați pur și simplu să elibereze șiraguri de bule de aer și de-a dreptul surescitați de orice întrezărire fulgerătoare a unei vietăți marine. Mulți dintre ei nu deosebeau un nisetru de un rechin-înger, îngăduindu-i lui Abe Cochran să înzorzoneze scenele subacvatice.

În dimineața de 6 octombrie, Kate Esposito și prietenul ei suiră la bordul *Pensiei alimentare III,* ambarcațiunea de zece metri a lui Abe Cochran. Li se alăturară patru tineri agenți de turism aflați în Fort Lauderdale la un congres. Abe Cochran recunoscu imediat competența grupului și porni drept spre epava *Prințesei Pia.* Oceanul era calm și ancora se prinse de la prima lansare. Agenții de turism erau teribil de mahmuri, așa încât Abe Cochran le înmână măști cu tuburi și-i instrui să înoate cât mai aproape de pupa, unde putea să fie cu ochii pe ei. În felul acesta Kate Esposito și prietenul ei se scufundară singuri spre cargobot.

Kate învățase să se scufunde cu butelia de oxigen în adolescență într-un bazin YWCA din Boston, dar visul ei de o viață era să efectueze

scufundări la tropice. De abia aștepta să vadă prima murenă; prietenul ei îi cumpărase în acest scop o videocameră subacvatică ieftină.

Îndepărtându-se de ambarcațiunea lui Abe Cochran, Kate Esposito observă că apa era mai tulbure decât se așteptase. Pliantele turistice afirmaseră că era „transparentă ca ginul", însă Kate abia putea zări la trei metri în față. Dezamăgirea i se risipi când se apropie de epava *Prințesei Pia,* care zăcea întreagă, culcată pe tribord. Lui Kate i se păru la fel de impresionantă și stranie ca *Titanicul.* Împreună cu prietenul ei, înotă pe toată lungimea cargobotului golit de accesorii. Bancuri de peștișori dungați în albastru intrau și ieșeau prin găurile căscate de dinamită, iar o pereche de manta-leopard pluti grațios afară din timonerie. Fiecare imagine stârnea bule de aer de surescitare dinspre Kate și prietenul ei, care încercau să fotografieze toate creaturile pe care le întâlneau.

Dintre ei doi, Kate era scufundătorul mai bun și ea decise să investigheze interiorul epavei. Din documentarele văzute pe Discovery Channel, știa că murenele preferă ascunzișurile îndepărtate și întunecate; poate că una se instalase în *Prințesa Pia.* Kate ciocăni pe butelia prietenului ei și-i semnală intențiile. El flutură jalnic din braț și-i întinse videocamera. Prin vizorul măștii, ochii lui Kate licăriră nemulțumiți. Singură, pătrunse printr-un chepeng deschis de pe puntea pupa. Prietenul îi privi labele portocalii dispărând în vapor. Se uită la ceas; dacă nu apărea în zece minute, avea să intre după ea.

Raze lăptoase de lumină palidă străpunseră întunericul din cala cargobotului. Kate Esposito avansa lent, pipăindu-și drumul. Suprafața metalului era netedă și fără incrustații, deoarece epava era recentă. Algele atârnau aidoma unor tentacule de culoare cafeniu-deschis din brațele de vergă și bancurile de peștișori erau abundente, ca

niște cioburi sclipitoare în penumbra cețoasă. Pe măsură ce Kate se cufundă mai mult în cală, simți apa mai rece și parcă mai densă în jurul picioarelor. Un obiect în formă de farfurie scânteie pe fundalul carcasei din fier mai a vaporului. Kate se întinse spre discul strălucitor, știind că nu putea să fie nimic prețios sau valoros și totuși neașteptându-se la un capac de roată de automobil. Râzând în compensator, dădu drumul capacului din mâini.

O formă cenușie și prelungă se contură în fața ei. Apropiindu-se, Kate Esposito distinse muchii de crom și sticlă – un automobil legat cu lanțuri de structura de rezistență a navei! Nu era deloc o rablă, ci un Sedan american de ultim model.

„Foarte ciudat", gândi Kate. Pe o aripă, localiză o plăcuță cu marca mașinii: Lincoln Continental. De ce ar fi scufundat cineva un Lincoln nou-nouț? „Poate că e o farsă", gândi ea, „o șmecherie publicitară făcută de un post de radio." Cu un deget își scrise prenumele în pelicula de alge care creștea pe acoperișul îndoit. După aceea pozâ automobilul pentru prietenul ei.

Cu excepția ferestrei sparte din dreptul șoferului, Lincolnul era într-o stare remarcabilă. Până și abțibildul de pe bara de protecție din spate era intact: ȚI-AI ÎMBRĂȚIȘAT AVOCATUL AZI?

Kate Esposito văzu că portbagajul mașinii era ușor întredeschis. „Acolo ar fi locul ideal pentru o murenă." Dintr-un săculeț de plasă, scoase un pumn de sardele congelate, pe care i le dăduse Abe Cochran ca să hrănească viețuitoarele din ocean, oricare ar fi fost ele. Kate luă unul dintre peștișorii rigizi și-l legănă încetișor deasupra port-bagajului întredeschis, dar nu apăru niciun țipar verde unduitor, care să-l înhațe. Peste un minut sau două, sardeaua i se rupse între degete. Kate scoase alta și încercă din nou, agitând peștele mort în chip de momeală. Nimic nu se repezi spre el.

„Nu-i nimeni acasă”, gândi Kate. Cu vârful unei labe, împinse capacul portbagajului. Acesta se deschise lent.

Prietenul lui Kate Esposito încerca să prindă un pui de broască țestoasă de mare, când Kate țâșni prin chepengul cargobotului și bătu cu disperare din picioare spre suprafață. Prietenul ei urmă dâra de bule de aer spre ambarcațiunea lui Abe Cochran, unde Kate se târâse afară, pe platforma din tec pentru plonjoane. Acum stătea în patru labe și-și regurgita micul dejun. Călcând apa lângă provă, agenții de turism bolboroseau ațâțați prin măști.

Abe Cochran ordonă laconic îmbarcarea imediată a tuturor. Prietenul lui Kate își smulse masca și o întrebă ce văzuse în *Prințesa Pia.*

— Crabi, icni ea, care mâncau un avocat mort.

•

Scafandrii șerifului din Broward avură nevoie de patru ore pentru a recupera trupul lui Mordecai și pe cel al verișoarei sale Joyce. Conservarea scenei unei crime submarine era mult prea dificilă, mai ales atunci când apăru un cârd de rechini-lămâie agresivi. Lincolnul Continental fu lăsat pentru altă zi.

La amiază, reporterii TV anunțară descoperirea a două cadavre în epava *Prințesei Pia.* Căpitanul Abe Cochran refuză să stea de vorbă cu reporterii și-și manifestă iritabilitatea ridicând o butelie de oxigen pentru a pocni un cameraman de la postul Channel 7. Prietenul lui Kate Esposito fu mult mai volubil. Într-un interviu în direct de pe doc, el relată cu amănunte vii cum îl descoperise Kate pe avocatul mort în Lincolnul cel nou. Sergentul Al García, care avea un televizor în birou, îi telefonă imediat unui prieten de la biroul legistului din Broward, solicitând permisiunea de a asista la autopsie. Medicul încuviință imediat; ținând seama de starea neplăcut de avansată a decedaților, n-aveau să fie prea mulți spectatori.

García, care se opri mai întâi pe la banca lui Mordecai, ajunse ultimul în sala de autopsie de pe Hollywood. Contingentul ghinionist alocat autopsiei era format din doi patologi legiști, trei detectivi ai șerifului din Broward și doi studenți în anul I la Medicină de la Universitatea Miami. Baroul Florida refuzase să-și trimită un reprezentant.

Înainte de a intra în sala de autopsie, García își stinse țigara și pulverizã tradiționala colonie Old Spice în interiorul măștii chirurgicale de unică folosință. Mai întâi a fost deschis sacul de plastic care-l conținea pe Mordecai și se constată meticulozitatea cu care lucraseră crabii. Craniul fusese practic curățat, ușurându-i patologului sarcina de a găsi cele trei găuri de glonț de calibru mic. Detectivii din Broward luară notițe și indicară diferite locuri cu creioanele lor galbene. Nimeni nu ridică ochii atunci când studenții mediciniști se repeziră pe ușă cu palmele apăsate pe guri.

Medicii se străduiră să taie costumul cu dunguliță al avocatului decedat. García se apropie de masă și întrebă dacă se putea uita prin buzunare. Medicii ridicară din umeri și-și văzură de tăiat.

García își ținu răsuflarea în timp ce se prefăcea că examinează costumul lui Mordecai. Unul dintre detectivii din Broward îl întrebă țâfnos ce dracu' căuta.

— Asta, răspunse Al García.

Ridică o cheiță.

•

Malcolm J. Moldowsky ratã știrile amiezii la televizor, pentru că prânzea cu doi legislatori statali agitați și un newyorkez care se ocupa cu subscrierea de obligațiuni, foarte încrezător în sine. Moldy ratã și știrile de la ora 18; de data aceasta era în baie, pregătindu-se pentru un dineu important cu guvernatorul. În ultima vreme, statul Florida îi hărțuise pe operatorii exploatărilor de

fosfați pentru că-și deversau șlamul radioactiv în pânza de apă freatică publică. Industria fosfaților privea ca subversivă ideea de a-și purifica propriile deșeuri și de a le îngropa în siguranță. Malcolm Moldowsky fusese angajat pentru o sumă din șase cifre ca să susțină cauza înaintea vechiului său amic, guvernatorul, astfel încât climatul reglementărilor din exploatări să poată reveni la normal.

Moldy se îmbrăca întotdeauna conform unei rutine stricte, începând cu șosetele. Urmau după aceea lenjeria intimă, cămașa, butonii de la manșete, cravata, pantalonii și în cele din urmă pantofii. Nu era neobișnuit pentru el să petreacă douăzeci de minute pentru a realiza un nod Windsor perfect și se găsea tocmai în acel stadiu critic când cineva bătu la ușa din față. Moldowsky fu iritat și nedumerit de întrerupere; paznicul de la recepție ar fi trebuit să-l anunțe când soseau musafiri. Moldy merse desculț până la ușă, unde îl aștepta un cubanez solid cu o mustață deasă, o țigară de foi morfolită în colțul gurii și un telefon celular sub un braț.

— Da? spuse Moldowsky pe un ton întrebător.

Al García își arătă legitimația și intră. Rânji spre portretul lui John Mitchell.

— Sau ai un simț extraordinar al umorului, i se adresă lui Moldy, sau ești unul dintre cei mai perverși nenorociți pe care i-am întâlnit vreodată.

— N-am reținut numele, zise Moldowsky.

García i-l spuse.

Moldy simți că se chircește.

— De la ce departament?

— Omucideri Metropolitan.

— Sunt ceva necazuri în clădire?

— Sunt sigur că da, zise García, dar nu de asta am venit. Ce-ar fi să-ți tragi niște pantaloni?

Malcolm J. Moldowsky încuviință cu un aer detașat, dispăru în dormitor și-și termină îmbrăcatul, acționând ca un robot. Ieși,

scuturându-și mătreața de pe sacoul din lână. Prin minte îi roiau o sută de posibilități și niciuna dintre ele nu era încurajatoare. Riscase prea nesăbuit, strângându-l cu ușa pe comisarul districtual; interesul excesiv asupra sergentului Al García se întorsese împotriva lui.

— Mă întâlnesc cu guvernatorul pentru cină, rosti Moldowsky, așa că sunt cam grăbit.

— Și eu, zise García. Mă duc să joc bowling cu Pamela Anderson.

Uitătura batjocoritoare a detectivului era prea din cale afară. Moldy își trase un scaun. Își spuse să-și țină gura, să fie prudent, să fie atent!

— Cunoști un avocat pe nume Mordecai? întrebă García.

— Nu, nu cunosc.

— A fost ucis. Să știi că-mi dau seama la ce te gândești și s-ar putea să ai dreptate. Poate c-a fost un serviciu adus publicului. Poate c-ar trebui să-i acordăm ucigașului o medalie. Un avocat mort este un avocat mort, nu?

Moldowsky nu comentă. Își simțea gâtlejul de parcă ar fi înghițit lame de ras.

— Fără să intru în detalii macabre, urmă García, uite cum s-au derulat faptele. În buzunarul avocatului mort s-a găsit o cheiță de la o casetă de valori din Lauderdale. Iar în caseta de valori s-a găsit o filă de agendă Rolodex cu numele tău și cu numărul de telefon…

— E imposibil, zise Moldowsky gândind: „Fir-ar mă-ta a dracu'." Domnule García, nu l-am întâlnit niciodată pe omul acesta.

— Cred că minți, Malcolm, însă asta rămâne pe altă dată. Nu vrei să auzi ce s-a mai găsit în caseta de valori?

— Nu mă privește.

Moldy nu-și recunoscu propriul glas.

— S-a găsit un diapozitiv Kodak. Al García făcu o pauză pentru a aprecia reacția lui Moldowsky materializată printr-un exces de clipiri din ochi.

Fotografia a fost făcută într-un local de striptease, precizează García. În ea apare un congresmen bine cunoscut.

Moldowsky pretinse stoic că nu știa nimic despre așa ceva. Se temea să se uite în oglinda de pe perete, fiindcă bănuia că buza superioară îi era umedă și răsfrântă.

García deschise un blocnotes și scoase capacul unui pix Bic.

— Ești sigur că avocatul ăsta mort n-a-ncercat să te șantajeze? El și o femeie pe nume Joyce Mizner?

Moldy se ridică și-și scutură manșetele.

— Domnule sergent, am întârziat mult. Vino mâine la birou.

Pescuind la întâmplare, detectivul aruncă un nume pe care Erin îl auzise de la congresmen.

— Cunoști un individ pe nume Erb Crandall?

— Bineînțeles, aprobă Moldowsky.

Mușchii feței îl dureau din pricina străduinței de a părea calm.

— De unde îl cunoști? întrebă detectivul.

— Din lumea politicii. Putem vorbi mâine despre asta.

— Poți să pui pariu.

García închise blocnotesul cu un pocnet și-l îndesă strâmb în haină. Scoase o foaie de hârtie și coborî degetul pe o coloană de numere. După aceea își luă telefonul celular și tastă un număr.

Telefonul de pe biroul lui Malcolm Moldowsky începu să sune. El îl privi rigid, cu ură.

— Răspunde, zise Al García.

Moldy nu se clinti.

— Nu mă topesc după jocuri din acestea.

Telefonul continua să sune.

— Pe tine te caută, spuse García.

— Ce vrei să spui?

García închise celularul. Telefonul lui Moldowsky amuți. García rânji; se simțea precum Columbo.

— Numărul tău este secret, preciză el.

— Bineînțeles, încuviință Moldy. Dar dumneata ești polițist. Ajunge să suni la compania telefonică pentru a-l obține.

— Nu așa am făcut rost de el.

García întinse hârtia spre Moldowsky. Era o fotocopie a facturii de cheltuieli din Holiday Inn Missoula, unde ucigașii trăseseră după ce-l aruncaseră pe răposatul Jerry Killian în râul Clark Fork.

— Cineva din camera 212, spuse el, a sunat aici în seara aceea. A vorbit destul de mult…

— Nu-mi amintesc o asemenea conversație.

Obrajii lui Moldowsky luaseră foc. El presupusese că jamaicanii telefonaseră de pe o carte de credit, nu direct din cameră. *Direct*!

— Poate că vrei să-ți contactezi avocatul, propuse García.

Moldowsky râse răgușit și îi spuse să nu fie ridicol.

— Cum dorești, strânse din umeri detectivul. Încă o întrebare, *chico*. Unde-l pot găsi pe David Dilbeck în seara asta?

Moldowsky zise că nu avea habar.

— Serios? Mi s-a spus că nu se șterge la cur fără permisiunea ta.

Fațada calmă a lui Moldy se nărui în cele din urmă. Urlă și tropăi prin apartament, lovi cu pumnii în servantă și se jură că Al García avea să rupă tichete de parcare pentru tot restul mizerabilei lui cariere.

— Așadar, observă García, ești o persoană cu ceva influență.

— Normal, ce dracu'.

— Și te-am insultat?

— Mai rău decât atât, domnule sergent.

— Atunci, te rog să accepți scuzele mele sincere. García se ridică. O să-l găsesc și singur pe congresmen. Îi îndreptă cravata lui Moldowsky și-i spuse că arăta senzațional. Totuși colonia asta a ta

ar sufoca și-un mort, îi zise. Personal, prefer chestiile mai discrete.

În clipa în care detectivul ieși pe ușă, Malcolm Moldowsky se împletici spre birou și înhăță telefonul – instrumentul întregului său geniu și în același timp unealta trădării sale. Se simțea liniștit de senzația pe care i-o conferea, de modul familiar în care i se potrivea în palmă, dar era nesigur în privința următoarei sale mișcări. Pe cine ar fi putut să sune pentru a repara situația aceasta teribilă? Cine ar fi avut puterea s-o mușamalizeze?

Nimeni, decise grav Moldy. Cadavrul avocatului fusese găsit, la fel ca și fotografia temută din *Pupăza creață.* Caseta de valori fusese deschisă, golită, apoi deschisă din nou și presărată cu dovezi – fila din agenda Rolodex fusese o șmecherie subtilă. Cel puțin puțoiul de García avea simțul umorului…

Privirea lui Moldowsky căzu pe portretul mărețului John Newton Mitchell – ochii adumbriți sub pleoape, surâsul afectat și arogant. Ce ar fi făcut *el,* moșul cel isteț? *Nu coopera cu ticăloșii.* Evident. Nu recunoaște nimic, neagă totul. Ar fi mers… Watergate s-ar fi uscat și ar fi fost spulberat de vânt ca un găinaț, dacă… dacă Nixon, gnomul paranoic, l-ar fi ascultat.

„Iisuse Hristoase”, gândi Moldowsky. „Trebuie să-l găsesc pe David înaintea nenorocitului de cubanez.”

Sună la numărul privat al congresmenului. Telefonul țârâi de două ori, apoi răspunse robotul. Moldy lăsă un mesaj scurt, însă nu dădu instrucțiuni, deoarece acestea n-ar fi făcut altceva decât să-l deruteze pe David Dilbeck. Încercă după aceea să-l localizeze pe Erb Crandall în Atlantic City, dar niciunul dintre hotelurile mari nu-l avea în registru. Fie că Erb trăsese sub alt nume, fie că mințise în privința destinației.

Moldowsky simți pe inimă o greutate rece, strivitoare. Închise telefonul și bâjbâi după cheile

de la mașină.

Când se întâlnea Dilbeck cu stripteuza? Oare chiar în seara aceasta?

Capitolul 28

Erin se opri la club cu un cadou pentru Monique Sr. Era o bluză simplă de mătase de la Neiman's.

— Îmi pare rău de cele întâmplate azi-noapte, zise ea. Darrell este Darrell. Un caz fără speranță.

Lui Monique Sr. îi plăcu bluza. O încheie peste un sutien de dans fosforescent.

— Vai, ce frumoasă este!

— Asta nu-i pentru slujbă, ci pentru persoanele speciale.

— Speciale? Mi-aș dori eu. Se roti în fața oglinzii, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Ghici cine-i lângă ring la lupte? Reporterul TV Garrick Utley.

— Nu poți să te lupți, spuse Erin. În niciun caz cu mâna tăiată.

— Port mănuși roz de seară până se vindecă. Domnul Orly spune că semăn cu o starletă din anii 1930.

Monique Sr. îi povesti lui Erin despre întâlnirea demoralizantă a lui Urbana Sprawl cu frații Ling.

— Jalnic, comentă Erin. Auzisem eu că sunt obsedați de pipăială.

Din direcția vestiarelor răzbăteau alte bârfe neliniștitoare. Încă o dată, Orly coborâse pe furiș termostatul la douăzeci de grade, pentru a produce erecția sfârcurilor pe scenă. De asemenea, Sabrina cea cu multe peruci căpătase o ofertă de trei mii de dolari ca să joace într-un film porno la South Beach.

— O s-o accepte, zise Monique Sr.

— Unde-i?

— În colivie. Monique Sr. își scoase bluza și o puse pe un umeraș. Ești prea îmbrăcată, îi spuse lui Erin. Ies să-i zic că ești aici.

Sabrina era ca de obicei amabilă și drăguță. Simțea o apropiere față de Erin fiindcă amândouă aveau sâni mici și foștii lor soți erau infractori.

— Ia zi-mi ce-i cu filmul ăla? întrebă Erin.

— Mi-au zis că trebuie să-i aranjez pe doi tipi într-un jacuzzi și asta-i tot.

— De ce faci asta?

Sabrina păru derutată de întrebare.

— Mă plătesc, răspunse ea.

— Dacă ai nevoie de bani, îți dau eu.

Ochii dansatoarei se lărgiră amuzați.

— Trei miare? Haide, haide!

— Oricât vrei.

— Erin, tu nu-nțelegi. M-am săturat de căcatul ăsta cu luptele. Pastele sunt la fel de mizerabile ca și floricelele cu frișcă.

— Dar odată ce începi cu porno…

— Auzi, tu nu știi cum e acolo. Bețivi care-ncearcă să-ți vâre bucățele-n păsărică – Iisuse, ar trebui să-ncerci și tu o dată.

Era una dintre puținele ocazii în care Erin o văzuse furioasă pe Sabrina.

— O să stau de vorbă cu Orly. Trebuie să terminăm cu asta.

— Eu zic că filmul nu poate fi mai rău ca luptele.

— Ai văzut vreodată un film porno?

Sabrina recunoscu că nu văzuse.

— Ei bine, eu am văzut, spuse Erin. Pe când lucram la FBI, au confiscat pe aeroport un camion plin cu casete. Seara, agenții au organizat o vizionare privată în subsol.

Sabrina era realmente curioasă.

— Și cum e? Sunt chiar atât de rele?

— Știi ce-i un cadru cu ejaculare?

Sabrina spuse că nu știa. Erin îi explică.

— Câh! Sabrina se înroși la față. Regizorul nu mi-a spus.

— Fac prinsoare că nu ți-a spus.

— Lasă-mă să mă mai gândesc la asta.

— Nu te grăbi, zise Erin.

Sabrina își reîmprospătă rujul și reveni în local. Urbana Sprawl intră în vestiar și-i arătă lui Erin

unghiile rupte.

— Bărbații, declară ea, sunt scursura pământului.

— Ca regulă generală, încuviință Erin.

— Cred că-ți place polițaiul ăla cubanez.

— Este însurat și fericit.

— Alt spărgător de inimi.

— Nevastă-sa are grijă de fetița mea, spuse Erin. Și ea este a-ntâia.

— Iar tu ai sâmbătă seara liberă.

— Oho, zise Erin, am planuri mari. Diseară dansez pentru congresmen.

— Doamne, iartă-mă, se strâmbă Urbana. Spune-mi și mie de ce-o faci?

Erin căscă și-și întinse brațele deasupra capului.

— Fiindcă este datoria mea civică.

•

Rita îi curăță cu răbdare rana fratelui ei.

— Mare lucru nu pot face cu fractura asta, anunță ea.

— Nici nu-ncerca.

— Ce-i scârboșenia aia de pe cămașa ta?

— Mozzarella, răspunse Darrell Grant. Nu pune întrebări.

Rita improviză o atelă pentru brațul lui stâng rupt. Folosi un pansament, bandă adezivă profesională și o crosă de golf a lui Alberto Alonso. Lama crosei urma același unghi ca și degetele lui Darrell Grant.

— Gata, spuse ea rupând cu dinții ultima bucată de bandă. Acum șterge-o înainte să se-ntoarcă Alberto.

Darrell respira gâfâit și pielea lui avea culoarea terciului de ovăz.

— N-ar fi rea niște morfină, zise el.

— N-avem morfină. Vrei Nuprin?

— Dumnezeule, un analgezic amărât?!

— Se zice că-i mai bun ca paracetamolul.

— Rita, îmi dau cuvântul…

— Bine, atunci am niște pastile speciale pentru Lupa. Veterinarul mi-a dat un flacon pentru ea când a fătat.

Darrell Grant păru plin de speranțe.

— Morfină pentru câini?

— Da, așa cred.

Ea găsi flaconul și încercă să descifreze numele medicamentului. Niciunul nu auzise de ei.

— Zice că se iau două capsule la șase ore.

— Asta dacă ești un căcat de pudel, spuse Darrell. Dă-mi patru și-o bere Busch rece.

După aceea vomită timp de douăzeci și cinci de minute. Rita îi șterse întruna bărbia și-i spuse din nou să se grăbească – Alberto plecase de la centrala nucleară și se îndrepta spre casă. Darrell spuse că nu era în stare să călătorească. Rita îl ajută să coboare treptele din față și-i arătă unde să se ascundă, în spațiul scund de sub rulotă.

— Unde ai lăsat Pontiacul? întrebă ca. Asta-n cazul că doamna Gomez își pune ochelarii.

— În centru, în spatele complexului Circle K.

Darrell Grant se târî tremurând sub rulota dublă. Își trase brațul fracturat ca pe o bucată de lemn; lama crosei făcu un șănțuleț în sol.

— Îți aduc o pătură, zise Rita.

— Și nenorociții ăia de lupi?

— Nu-ți face griji. Ei stau numai pe partea cealaltă.

— Rita, nu pot rămâne aici!

O mașină intră pe alee. Rita își duse degetul la buze, apoi dispăru.

Darrell Grant auzi glasul lui Alberto Alonso, scrâșnetul prundișului sub cizmele lui de lucru, ușa trântindu-se…

„Prins în capcană!” se gândi. Întoarse lent capul, la stânga și la dreapta, pentru a evalua condițiile din buncăr. Se întrebă care era probabilitatea ca rulota Ritei să cadă de pe fundație și să-l strivească ca pe un gândac. „Improbabil”, își spuse; rulota era practic nouă-nouță, înlocuind-o pe cea pierdută de

Rita și Alberto în uragan. Darrell Grant apăsă aluminiul cu brațul cel bun – părea pe cât de solidă poate fi o rulotă. Se simțea totuși neliniștit în refugiul acesta subteran. Era rece ca într-un cavou și mirosea a șoareci. Pe de altă parte, era mai bine decât să-și petreacă încă o noapte într-un tomberon aflat în spate la Pizza Hut.

Durerea din brațul fracturat era sfredelitoare și neîntreruptă; frigul îi mușca din celelalte membre. De când se născuse, Rita îi spusese mereu cât de inteligent, chipeș și norocos era. „În lumea asta", zisese ea, „poți să faci orice dorești. Arăți bine și știi să vorbești." Retrospectiv, Darrell Grant își dădu seama că însurătoarea cu Erin fusese apogeul vieții sale, principala fereastră de oportunitate. Ea fusese marea lui șansă să schimbe lucrurile. Ce naiba, se străduise până și să-i facă plăcere. Încercase existența convențională: sobrietate, monogamie, o slujbă regulată, tot rahatul. Pur și simplu nu era făcut pentru așa ceva. El era cronic nepotrivit pentru responsabilitățile ce însoțesc un comportament legal. Erin nici măcar nu încercase să înțeleagă. Când căsătoria se destrămase, Rita fusese dezamăgită. Darrell explicase: „Am nevoie de o fată care să fie mai degrabă o gânditoare pe termen scurt. Ca mine."

Acum, pe termen scurt, Darrell Grant se concentră pe două probleme: să stopeze agonia arzătoare din braț și s-o fure pe Angie de la fosta lui soție.

După cină, Rita ieși și trase cu ochiul sub rulotă. Era pregătită pentru o întâlnire cu câinii-lupi: masca de baseball, mănușile de tăietor, capotul zdrențuit. Darrell observă că-și adăugase la uniformă apărătoare din plastic pentru tibii.

— Ți-am adus niște pui prăjit, zise Rita. Super crocant.

Îi vârî un copan rece în gură. Darrell smulse o bucată uriașă și scuipă osul.

— Doamna Gomez este cea bolnavă de cancer? întrebă el.

— Nu ea, ci soțul ei. A murit în august.

— Fac pariu că ea mai are pastilele.

— Darrell, nu!

— Fac pariu că le ține-n dulăpiorul din baie. Înălță capul. Rita, simt că-nnebunesc de durere. Te rog!

— Ai furat deja mașina bietei femei.

— Dar soțul ei a mierlit-o, nu? Ce rost are atunci să lăsăm să se irosească niște medicamente foarte bune? Spune-mi, Rita.

— Nici nu știu ce să caut.

— Meperidină, Dilaudid, codeină – ce dracu', adu-mi tot ce poartă numele moșului pe el.

— Dup-aia trebuie însă să pleci, insistă Rita, înainte să revină nenorociții de polițai.

— Îți promit, încuviință Darrell Grant.

Îi mai trebuia ceva, dar nu-i putea cere surorii lui, fiindcă ea n-ar fi fost niciodată de acord. Sub nicio formă.

„Nu-i nimic", gândi Darrell, „fiindcă știu unde-i. Știu exact unde-l ține Alberto – în același loc ca toți idioții macho din Miami."

În torpedoul mașinii. Încărcat.

•

Anularea participării la cină fusese ușoară. De fapt, dacă ar fi fost mai puțin distras, Malcolm J. Moldowsky ar fi sesizat unda de ușurare din glasul guvernatorului. „Probleme stomacale?" repetase el. „Îmi pare rău, Malcolm. Sună-mă când te simți mai bine." După ce închisese, guvernatorul se întorsese spre un consilier și rostise: „Să ne rugăm să fie o tumoare."

Șofând spre turnurile de la Turnberry, Moldowsky se concentră asupra unor gânduri menite să înlăture panica. Polițaiul nu avea de fapt nimic – doar un diapozitiv Kodak și o factură de hotel.

Apelul telefonic din Missoula putea fi explicat. Moldy putea susține că în seara aceea avusese musafiri. Că se desfășuraseră multe convorbiri interurbane, în ambele direcții. N-ar fi fost greu să găsească pe cineva care să declare (contra cost): „Da, dacă mă gândesc bine, unchiul vitreg al prietenei lui cutare a sunat din Montana. Era beat muci și bolborosea-ntruna ca un sonat… cum naiba-l cheamă?”

Fotografia din barul de striptease era cu totul altceva. În mod clar blestematul de García știa povestea din spatele ei. Malcolm Moldowsky strânse cu furie volanul, descriind zigzaguri prin trafic. O scenă oribilă i se derula mereu prin minte…

Congresmenul, purtând doar cizme de cowboy și izmene, mahmur și amețit la prova iahtului.

Polițaiul cubanez, pufăind maliții din trabuc, dându-i târcoale ca o panteră hămesită, agitând diapozitivul, mitraliind întrebări mai rapid decât ar fi putut David Lane Dilbeck să inventeze răspunsuri credibile.

Dilbeck – tremurând, chircindu-se, cedând. „Da”, domnule sergent, „eu sunt în fotografie. Eu și sticla de șampanie. Te rog, înțelege că nu sunt un om sănătos. Am nevoie de ajutor pentru a-mi controla pornirile animalice. Întreab-o pe doamna, dă-i drumul. N-am vrut nicio clipă să fac rău cuiva…”

Moldy șofă și mai repede. Pentru consolare se agăță de faptul că Dilbeck habar n-avea ce se întâmplase cu șantajiștii: Killian și avocatul. Congresmenul nu știa ce măsuri drastice fuseseră întreprinse pentru a-l feri de scandal. Puțoiul de García îl putea interoga cât ar fi fost ziua de lungă, fără să afle nimic. Dacă era încolțit, David Dilbeck ar fi putut mărturisi multe infracțiuni, dar crima nu se număra printre ele.

Traficul se opri în dreptul intersecției în formă de trifoi de la Golden Glades, unde remorca unui

camion care transporta calcar derapase, blocând rampa de acces. Moldowsky înjură, mârâi și răpăi cu unghiile lustruite pe tabloul de bord. Nu putea înțelege interesul lui García față de un pescar înecat și un avocat ucis. Cazurile fuseseră în Districtul Broward, nu în Dade. Ce dorea? Ce urmărea? Și în ce fel îl abordase nemernicul dement – fără nicio pretenție de respect sau politețe! Îl batjocorise, îl luase la pulă ca și cum ar fi avut ceva personal cu el.

Mașinile abia înaintau, în zvâcniri care îl scoteau din minți. Ca terapie, Moldowsky izbi cu pumnii pe volan. În brecul din fața lui, o tânără cu păr buclat îi arătă degetul mijlociu. Bărbatul de lângă ea scoase pe geam o armă MAC-10, ca aluzie pentru Moldy să aibă răbdare și să înceteze naibii.

Ca diversiune, Moldowsky deschise radioul și găsi o emisiune în care se dialoga cu ascultătorii, la care fusese invitat tocmai Eloy Flickman, oponentul republican al lui Dilbeck în lupta pentru un loc în Congres. Moldy fu liniștit de ceea ce auzi. Flickman susținea acum legarea obligatorie a trompelor pentru toate mamele divorțate care solicitau tichete sociale de masă. Altui apelant, Flickman îi mărturisi că industria de turism cubaneză aflată în dezvoltare atrăgea prea mulți turiști străini pe care-i îndepărta de Miami și de aceea doar o lovitură nucleară directă asupra Havanei ar fi putut înlătura amenințarea economică de acolo. „Minunat!” gândi Moldy. „Individul este un țăcănit cu acte. Dilbeck este pe punctul de a câștiga realegerea, atâta vreme cât nu apare nimic teribil pe prima pagină a ziarelor.”

Lent, circulația începu să revină la normal. Malcolm Moldowsky comută pe un post cu muzică clasică și se strădui să se relaxeze. Misiunea din seara asta nu era complicată: să-l îndepărteze pe congresmen de iahtul familiei Rojo și de toate femeile dezbrăcate.

Dacă detectivul ajungea primul acolo însă… Poate că ar fi ținut o mită. Poate că asta era tot ce-și dorea García.

Moldy spera să aibă dreptate; i-ar fi ușurat teribil existența.

•

Când se făcu beznă, Darrell Grant șterpeli arma din mașina lui Alberto și se târî înapoi sub rulotă. Ceva mai târziu, Rita sosi cu trei flacoane de medicamente ce aparținuseră răposatului Rogelio Gomez. Darrell Grant deșertă pilulele în palma mâinii sănătoase și înghiți câte trei din fiecare flacon. Peste o oră, lumea întreagă era o ceață, însă Darrell se simțea minunat. Durerea din braț dispăruse, alături cu mare parte din memoria lui pe termen scurt. Rita fu nevoită să-i reamintească unde ascunsese Pontiacul furat.

După ce localiză autostrada, Darrell Grant șofă spre nord cu viteza unui geriatrie. Vederea și reflexele îi erau jalnice. Atela Ritei se dovedea solidă, dar greoaie: lama crosei îl împiedica să șofeze. Darrell fu silit s-o scoată pe fereastra mașinii, de parcă ar fi semnalat permanent că intenționa să vireze la stânga. Deoarece era Districtul Dade, nimeni nu-l băgă câtuși de puțin în seamă.

Drumul până la Fort Lauderdale dură nouăzeci de minute. Darrell Grant îl străbătu aproape în întregime în siajul unui autobuz al Bisericii Penticostale care mergea fără grabă. În mod miraculos observă ieșirea spre Commercial Boulevard la timp pentru a vira. Se opri la un restaurant fast-food de lângă *Scoica roz* și parcă indiferent în mijlocul aleii de acces. Luat la rost de un asistent manager morocănos, Darrell Grant își găsi alt loc. Acesta oferea o vedere mai bună spre localul de striptease al lui Orly; rabla de Fairlane a lui Erin era parcată în față, între un Porsche și un Cadillac.

„De parc-ar fi cine știe ce sculă”, gândi Darrell.

Izbucni în râs. Totul i se părea hilar în seara asta; vederea unui oposum mort pe autostradă îl făcuse să chicotească tot drumul între Okeechobee și Miramar. Astea erau niște droguri absolut de mâna-ntâi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, señor Gomez! rosti el salutând cerul cu crosa de golf.

Nu după mult timp o limuzină apăru la clubul de noapte al lui Orly. Darrell Grant crezu că avea halucinații.

Șoferul, un negru cu șapcă, coborî din limuzină și deschise o portieră. În Pontiac, Darrell se aplecă în față și miji ochii, străduindu-se să-și alunge încețoșarea. Spera să vadă vreo celebritate. Se știa că vedetele rock frecventau localurile de striptease; Darrell văzuse odată un reportaj la MTV.

Cea care ieși însă din club și se îndreptă spre limuzină fu soția lui. Purta blugi, un tricou alb și larg și sandale. Avea poșetă pe umăr și ținea în mâini o cutie de pantofi. Părea că ar fi plecat mai devreme spre casă. De asemenea, era singură. Nici urmă de Angela.

Darrell Grant rămase uluit când ea sui în limuzină.

— Pizda, rosti el răsucind cheia în contactul Pontiacului.

„Cine pula mea se crede? Cine?”

Apoi începu să râdă din nou.

Când limuzina plecă de la club, Pontiacul o urmă îndeaproape.

Capitolul 29

Shad merse la un magazin Sears și cumpără două tomberoane cu capace care se puteau fixa ermetic. După aceea se duse la o fermă de șerpi de lângă Aeroportul Tamiami, la vest de Miami. Proprietarul fermei se autointitula Jungle Juan. El îi povesti lui Shad că majoritatea șerpilor îi fuseseră uciși de uragan. Compania lui de asigurări încă nu-l despăgubise.

— Ei zic c-aș fi umflat cererea de despăgubire, se plânse Jungle Juan, dar aveam acte pentru fiecare șerpișor. Acte oficiale!

— Așa cum se întocmesc și pentru câini, zise Shad.

— *Exactamente.*

— Și au fost toți uciși în furtună?

— Greu de spus. Jungle Juan își frecă gânditor diamantul din lobul urechii. În majoritate, au dispărut pur și simplu. Bănuiesc că unii au fugit, iar alții au murit.

Shad încercă să găsească un ton mai plin de speranțe.

— Șerpii sunt rezistenți, comentă el.

— Unii sunt, alții nu. Pe-un crotal bătrân, vântul l-a ridicat în aer și l-a rupt în două, ca și cum ar fi fost un șfichi de bici. Am văzut-o cu ochii mei.

— Dar șobolanii și șoarecii au scăpat.

— În general, da, dom'le. De câți ai nevoie?

— Aș zice vr'o sută. Numai șobolani.

— Să știi că nu-s din cei albi, zise Jungle Juan. Ăștia-s norvegieni semisălbatici.

— Perfect.

Cușca era lungă de doi metri și jumătate și înaltă de vreun metru. Era făcută din placaj și sârmă ghimpată. Înăuntru unduia o masă de rozătoare, în două-trei straturi pe înălțime. La apropierea lui Jungle Juan, șobolanii se adunară zgomotos spre ușa cuștii, anticipând hrană. Cu gesturi experte și

fără să utilizeze mănuși, Jungle Juan luă animalele chițăitoare și le aruncă unul câte unul în tomberoane.

Shad privi impasibil. Nu avea niciun fel de aversiune față de rozătoare.

— Se pare că ai un surplus, remarcă el.

Jungle Juan pufni.

— Șobolani sunt ca la balamuc, da' n-am șerpi să-i mănânce. Asta-i suta ta. Trânti capacele pe tomberoane și adăugă: Slavă cerului că luni sosește un transport de boa. M-aștept să fie flămânzi.

— Noi avem o dansatoare care a-ncercat un boa, spuse Shad.

— Cât de mare?

— Șarpele? Doi metri și zece.

— Pentru spectacole de divertisment sunt mai buni pitonii, zise Jungle Juan. Nu mușcă atât de mult.

Shad îl întrebă cât îi datora. Jungle Juan zise cincizeci de dolari.

— Să știi că-i ieftin. Shad îi întinse banii.

— E reducere din cauza uraganului, explică Jungle Juan. Trebuie să scap de ei înainte să mă bage-n faliment. În fiecare zi se mai nasc o duzină de pui și pe cuvântu' meu dacă nu se halesc între ei.

El și Shad duseră tomberoanele la mașina bodyguardului. Zgomotele numeroaselor lăbuțe de șobolani puteau fi auzite, râcâind cu disperare plasticul gros. Când încărcară animalele pe bancheta din spate, Jungle Juan se interesă despre dansatoarea cu șarpele boa. Shad îi spuse că se îmbolnăvise și revenise acasă în Texas.

— Și șarpele? întrebă șiret Jungle Juan.

— Îl țin în magazie, la club.

— E sănătos?

— Nițel cam miop, însă altfel e-n regulă.

— Să știi că l-aș putea folosi, zise Jungle Juan, dacă vrei vreodată să-l vinzi.

— Încă nu, spuse Shad.

Când reveni la club, domnul Orly ceru să vadă șobolanii. Shad îi deschise un tomberon.

— Fir-ar ai dracu', se strâmbă Orly.

— Totu-i gata?

— Da, încuviință Orly. Îmi pare rău doar că n-o să fiu acolo să văd. Muiștii de Ling! Râse veninos. Mi-ar plăcea să fi putut înregistra totul pe video!

Shad se interesă de Erin. Orly spuse că ea plecase să se întâlnească cu congresmenul obsedat și jegos.

— Unde? întrebă Shad.

— Bănuiesc că pe iaht. Cui îi pasă?

Shad sună la biroul lui Al García și lăsă un mesaj. După aceea intră în magazie și ieși cu o față mare de pernă murdară, legată la capăt. Orly îi ură succes.

— Să te-ntorci imediat, îi spuse bodyguardului. O să se facă aglomerație ca dracu' pe-aici.

— Ea de cât timp a plecat?

— Erin? Cel mult de-o jumătate de oră. Orly îl studie bănuitor. Nu-ți mai face griji despre ea. Vino imediat înapoi, auzi?

Shad dădu ocol *Paradei pieilor* până ce zări automobilul inspectorului de la sănătate, un Dodge Aries gri, cu plăcuțe de înmatriculare guvernamentale. Monique Jr. fusese aleasă să dea telefon, deoarece niciun bărbat nu putea rezista glasului ei de fetiță neajutorată. „Șobolani… peste tot!", exclamase ea. „Mă mușcă… mă mușcă!" Direcția de sănătate publică promisese că va trimite imediat pe cineva. Shad știa că inspectorii se călcau în picioare pentru asemenea deplasări.

Shad parcă mașina, rezemă o scară de clădire și târî tomberoanele pe acoperiș. Prizele de aer ale sistemului de condiționare se ridicau aidoma unor hornuri scunde la extremitățile localului. Shad forță grilajele ruginite și revărsă șobolanii în conductele de ventilație. Rozătoarele părură recunoscătoare că sunt eliberate.

•

Frații Ling stăteau în birou, evitându-l pe inspectorul de la sănătate. Trimiseseră pe una dintre dansatoarele pe mese să-l îmbete și să-l compromită. După aceea aveau să stea de vorbă.

Shad dădu buzna înăuntru și-i luă pe cei doi prin surprindere.

— Ce-ai în sac? întrebă cel cu smoching negru și șapcă Yankees.

Shad știa că el era managerul de sală din *Parada pieilor*. Stătea pe o canapea jerpelită din imitație de piele, care avea culoarea sângelui de vită. Înapoia biroului se afla celălalt Ling, care purta pulover gri și două lanțuri groase de aur în jurul gâtului. Și el se interesă despre conținutul feței de pernă.

— În picioare, rosti Shad.

Ambii Ling etalară același tip de iritare, manifestat printr-un râs printre dinți, urmat de o inspirare șuierată. Shad scoase revolverul Special 0,38 și făcu trei găuri cu margini zdrențuite într-un portret de familie de pe perete. Un glonț desfigură spectaculos chipul bunicii paternale a celor doi Ling; frații părură oripilați.

— Bingo, făcu Shad. Care-i următorul?

Frații se sculară în tăcere. Shad îi așeză spate în spate în centrul podelei.

— O să ne împuști? întrebă unul din ei.

— Nu, răspunse Shad, o să vă măsor. Scoate-ți dracu' șapca.

Determină rapid că fratele în smoching era cu cel puțin cinci centimetri mai înalt decât cel cu lanțuri de aur.

— Tu ai pipăit țâțele prietenei mele, îi spuse Shad.

Ling cel scund se încruntă vexat. Urmele lăsate de unghiile Urbanei erau evidente pe un obraz. Cineva ciocăni la ușă și Shad piti arma la brâu.

— Domnule Ling, țipă un glas agitat aparținând cuiva de sex neclar, veniți repede! Veniți imediat!

Zbieretul unei femei răzbătu prin muzica de dans. Frații se priviră alarmați. Shad îi ordonă celui în smoching să se ducă și să vadă despre ce era vorba.

— Poate c-ar trebui să chemăm poliția, spuse Ling cel voinic.

— Încearcă la deratizare, îl sfătui Shad.

Cu ambele mâini, fratele solid își înfundă șapca Yankees pe cap, până ce cozorocul aproape că-i atinse nasul. Ieși din odaie fără un cuvânt. Shad încuie ușa și-l împinse pe celălalt Ling într-un scaun rotativ.

— Asta nu-i treaba ta, protestă fratele. De vină-i șefu' tău. Domnul Mare Șmecher mafiot.

Shad răsuci încheietura lui Ling pentru a vedea ora pe Rolexul fals. Se făcuse târziu.

Ling își smulse brațul.

— Fat Tony, pe dracu'! zise el, scuipând involuntar. Orly ne crede idioți, da? Și-n Japonia există mafie. Există destulă mafie!

Shad desfăcu nodul feței de pernă. Se simțea senin și mulțumit – o clipă rară de claritate morală.

— N-am pipăit țâțele nimănui, anunță Ling.

Shad desfăcu fața de pernă și o înclină spre lumina de sus, pentru ca să poată vedea în colțuri.

— Abia aștept, zise el fără să se adreseze cuiva anume.

Ling observă mișcarea sinuoasă din fundul sacului lui Shad. Putu distinge forma inelelor musculoase și grele, mișcându-se sub țesătură.

— Să nu faci așa ceva! strigă el.

Shad îi porunci să se scoale și să-și lase blugii în vine. Ling refuză. Shad scoase pistolul și-l împunse cu țeava în ombilic. Fratele strânse din fălci și zise:

— Mai bine mor împușcat. Fă-o cât mai repede.

„Ce mai actor", gândi Shad.

Ling privea neliniștit fața de pernă.

— Ești bolnav la cap, îi spuse lui Shad.

— Serios? Voi l-ați tăiat în bucăți pe bietul Bubba.

Fratele se strâmbă derutat.

— Bubba?

Shad îl pocni în tâmplă cu patul revolverului. Ling căzu, lipsit de cunoștință pentru câteva momente. Se trezi gol pușcă, înfierbântat și inconfortabil. Shad îl atârnase de ușa biroului, legându-i încheieturile de cuierul pentru haine.

Ling înjură și se zbătu, lovind cu coatele și călcâiele în tăblia de lemn. De pe coridorul de afară se auzea o hărmălaie ce se transforma în haos. Întins pe canapeaua din imitație de piele, Shad se ocupă de șarpele boa pe care-l scosese din sac; înainte de a părăsi orașul, Lorelei neglijase să înlăture banda adezivă care-i lega botul.

— Ce faci? întrebă Ling.

— Moșuleț̦ul e pe jumătate lihnit, zise Shad.

Trânti reptila pe podea, sub Ling care atârna neajutorat. Pe măsură ce masa brun-cafenie se descolăcea, buza superioară a fratelui se curba de spaimă. Fiind prin natura sa arboricol, boa căută ceva pe care să se suie. În absența unui arbore, alese picioarele goale ale lui Ling. Cu cât fratele se zbătea mai viguros, cu atât șarpele își strângea mai tare inelele.

— Știi ceva? făcu Shad. Puța ta seamănă leit cu un hamster.

După o scurtă contemplare, Ling emise o serie de țipete ascuțite. Limba șarpelui îi șfichiui pielea tremurătoare.

— O să-mi muște cocoșelul! urlă el.

Shad aprecie că era extrem de amuzant.

— Cocoșel? Așa-i ziceți în Japonia?

— Dă-l jos de pe mine, fir-ar al dracu'.

Boa își continua urcușul amenințător.

— Ai fost foarte grosolan, spuse Shad, să pipăi balcoanele prietenei mele aseară.

— Îmi cer s-s-scuze. Nu m-am putut abține. Ling începuse să scâncească patetic. Unor fete nu

le pasă, zise el.

— Mă îndoiesc serios în privința asta.

Shad se întrebă cât avea să mai reziste cuierul sub greutatea fratelui și a șarpelui.

Ling se strădui din răsputeri să rămână nemișcat. Zbaterile, se temea el, aveau să atâțe creatura.

— Te rog, șopti morocănos, ia-l de pe mine. Fac orice vrei.

Shad căscă. Își scoase bereta și-și îndepărtă mătreața de pe scalp. Boa continua să-și șfichiuiască limba. Descrisese un cerculeț vag pe mădularul chircit al lui Ling.

— Ho-ho, făcu Shad.

Bietul șarpe era *cu adevărat* lihnit.

Ling se înmuie complet pe ușă. Emise un scâncet involuntar.

— O să mă mănânce, anunță el.

Ochii pe jumătate închiși ai șarpelui urmăreau fiecare tremurat și legănat al membrului ghinionist al lui Ling.

— Dacă te comporți ca un animal, zise Shad, vei fi tratat ca un animal. Nu uita chestia asta.

— Ți-am zis, îmi cer s-s-cuze.

Shad pufni amar.

— Scuzele sunt tardive.

Capul șarpelui se ridică într-un arc de cerc fluid, parcă înălțat de un sistem hidraulic. Gâtul lui crem se transformă într-o panglică musculoasă în forma literei „S”.

— Pregătește-te, avertiză Shad.

— Doamne Dumnezeule!

— Nu mai fi căcăcios. Nici măcar nu-i veninos.

— Cocoșelul meu!

Atacul șarpelui fu mai rapid decât ochiul omenesc. Ling simți înțepătura de ac a dinților înainte ca mintea lui să înregistreze imaginea fălcilor deschise ale șarpelui, năpustindu-se. Leșină în mijlocul urletului.

Când își recăpătă cunoștința, se trezi cu fața în jos pe mocheta lățoasă și mucegăită. Nu se vedea nici urmă de Shad sau de boa cel miop. Când Ling se întoarse pe spate, efortul îi declanșă o explozie de durere între picioare. Îngădui unei mâini să exploreze zona periclitată. Fratele suspină recunoscător: era mușcat, dar intact și complet atașat.

Ușurat și epuizat, Ling închise ochii.

— Un om bolnav, rosti el. Un om foarte bolnav.

Un sunet slab dinspre plafon îi atrase atenția. Deschise ochii la timp pentru a vedea un șobolan cafeniu și gras care sări din conducta de condiționare a aerului. Cu un chițăit agitat, aterizâ drept pe chipul trist și uimit al lui Ling.

•

Unii clienți din *Parada pieilor* erau atât de beți, încât șobolanii nu-i deranjară. Dansatoarele și chelneriţele reacționară însă mai inteligent: o luară la fugă. Toate dansurile intime încetară. Ling cel voinic îi înarmă pe cei doi bodyguarzi cu bâte din aluminiu pentru baseball și declanșă un contraatac violent, dar ineficient. Rozătoarele se dovediră iuți de picior și evazive. Mânat parcă de destin, un șobolan sări din vitrina Michelob și pângări whiskyul inspectorului de sănătate.

Shad privea de pe un taburet de la bar. Se gândi că lucrurile mergeau destul de bine. Ca sabotaj, nu era ceva excepțional de inteligent și totuși domnul Orly nu se putea aștepta la miracole pe termen scurt. La urma urmelor, Orly dorise să incendieze localul! Un foc care să declanșeze sirene de alarmă ar fi fost un spectacol mult mai complet, însă nu i-ar fi scos pe frații Ling de pe piață. Ei ar fi reconstruit pur și simplu localul cu banii de la asigurări și probabil că l-ar fi modernizat – marchize noi, decor nou, sistem stereo nou. Lui Orly nu-i plăcea deloc posibilitatea respectivă și aprobase ca alternativă invazia șobolanilor.

Publicitatea rozătoarelor avea să fie fatală pentru *Parada pieilor.*

Echipele de reporteri TV ajunseră cu cinci minute înaintea poliției. Pe scenă, o braziliană superbă, goală-goluță, stătea în genunchi și lovea într-un ghemotoc inert de blană. Arma era un pantof standard cu toc cui. Cu fiecare izbitură, sânii dansatoarei se legănau înainte și înapoi în tandem, precum clopotele unei biserici. Shad se întrebă cum aveau să monteze reportajul cei de la televiziune pentru a-l face prezentabil la știrile de la ora 23.

Ieși în parcare ca să privească sosirea echipajelor de poliție. La al nouălea, se opri să le mai numere. Un autobuz ticsit cu orfani ar fi putut să se prăvălească de pe un pod și n-ai fi putut vedea atâția polițai. Shad surâse cinic. Nimic nu stârnea cavalerismul mai mult ca niște stripteuze înspăimântate.

Una dintre dansatoare, o brunetă minionă, îl recunoscu pe Shad în mulțimea de spectatori care sporea.

— Tu lucrezi ceva mai încolo pe stradă, spuse ea.

— Am lucrat până în seara asta.

— Am susținut audiție la voi, acum vreo două luni. Pe când se numea *Pupăza creață.*

Shad spuse că-și amintea, deși nu era adevărat. Dansatoarea își puse o bluză de trening roz foarte lungă, pentru a-și acoperi costumul diafan de scenă. Shad o găsi extrem de atrăgătoare. Începuse să adore femeile îmbrăcate.

Bruneta observă fața de pernă.

— Ce-ai acolo?

— Un boa constrictor, zise Shad. Îl vrei?

— Pentru ce?

— Pentru numărul tău.

Bruneta spuse nu, mulțumesc. Într-un oraș era suficient o dansatoare cu șerpi.

— Să știi că Lorelei a plecat, îi spuse Shad. Teritoriul este liber.

— Nu știu. Nu mă dau în vânt după șerpi.

— Cine dracu' se dă? Îi întinse boa vârât în fața de pernă. Mai gândește-te. Fă-ți un număr.

Reveni la *Scoica roz* și-i spuse lui Orly că șobolanii aveau un succes uriaș. Orly zise că-și imaginase asta; localul se umplea cu clienți care fugiseră din *Parada pieilor.* Orly dori să știe dacă onoarea lui Urbana fusese răzbunată și Shad povesti ce se petrecuse cu micul Ling. Orly râse atât de tare, încât împroșcă băutura pe nări.

— Muiștii dracu', gâlgâi el, sunt terminați!

— Felicitări, spuse Shad întorcându-se cu spatele.

Orly îi zise să se ducă la masa numărul patru.

— E un grup de tinichigii făcuți criță. Unul din ei a adus un dildo.

— Trebuie să mă duc să văd de Erin, rosti Shad.

— Pe dracu'! În seara asta vezi de local.

— Nu, domnule Orly. M-am cam săturat. Sări peste bar, deschise sertarul casei de bani și luă șaizeci și patru de dolari. Asta-i plata de ieri, zise Shad răsfirând bancnotele. Ce am făcut în seara asta a fost pe gratis.

Își luă romanul de Camus și-l vârî la brâu.

— Ce dracu', doar nu mă părăsești, se holbă Orly.

— Este timpul.

— Ce pizda mă-sii înseamnă asta – *este timpul*? Orly se puse în calea lui Shad. Vrei o mărire de leafă? Ăsta-i felul prin care mă storci?

Shad îl prinse de porțiunea moale a umerilor.

— Mă sufoc în lumea asta, spuse el.

— Termină cu chestiile astea, rosti Orly eliberându-se. Pizdulici de la un perete la celălalt și tu te sufoci? Scuză-mă dacă nu m-apucă plânsul.

— Nu-i vina dumneavoastră, domnule Orly. Am văzut prea multe.

Orly sugeră o vacanță. Îi spuse lui Shad să-și ia o săptămână liberă, să se ducă pe niște insule tropicale și să se culce cu o droaie de femei. Shad clătină din cap.

— O săptămână nu-i de ajuns, zise el.

— Atunci ia-ți zece zile.

— Nu înțelegeți, domnule Orly. Trebuie să ies complet. Mi-am pierdut capacitatea de a mă minuna.

— Hai dă-o-n mă-sa, făcu Orly. Îl împinse pe Shad spre un colțișor tăcut, departe de scena de dans. Când erai băiat, ce-ți doreai să fii când te faci mare? Vreau să zic – ideea ta despre viață era să spargi scăfârlii într-un local de striptease?

— Voiam să joc în echipa de fotbal Forty-niners, zise Shad.

— Exact, așa! Și ce s-a-ntâmplat?

— M-au dat dracu' afară în clasa a noua.

Orly dădu ochii peste cap.

— Ideea este că aproape nimeni n-ajunge în viață acolo unde și-a dorit. Visul fiecăruia o ia pe coajă. Eu am vrut să fiu obstetrician. Flutură dintr-o mână dolofană și albicioasă spre scena iluminată de stroboscoape. Până aici am reușit să mă apropii. Te-ai prins? Asta-nseamnă înfruntarea realității.

Shad fu abătut de la subiect de posibilitatea amuzantă ca domnul Orly să fi visat la o carieră medicală. Era una dintre cele mai spectaculoase minciuni pe care o auzise de multă vreme.

— Există multe tipuri diferite de realitate, îi spuse lui Orly. Eu vreau ca în realitatea mea să revină misterul.

— Dă-l în pizda mă-sii de mister. Să discutăm nițel despre loialitate. Când te-am angajat – ce dracu', încă aveai sprâncene. Îți dai seama cât a trecut de-atunci?

Shad nu fu mișcat de sentimentalisme. Nu-și putea reaminti nici măcar o singură primă de Crăciun.

— Chiar dacă nu-ți place, zicea Orly, acesta este planul Domnului pentru tine. Pentru asta ești tu făcut…

— Ar fi trebuit să fiți predicator, spuse Shad, la televiziune.

— Dacă-i vorba despre chestia aia cu scorpionul, ți-am zis că-mi pare rău. Concluzia finală este că m-am speriat când a apărut inspectorul.

Shad spuse că nu fusese nimic important.

— Atunci ce pizda mă-sii altceva pot să zic?

— Doar *adios,* rosti Shad.

Pieptul lui Orly se dezumflă înfrânt. Strânse mâna enormă a lui Shad și spuse:

— Bănuiesc că ai oferte.

— Nu, dar am niște idei interesante.

Shad își luă rămas-bun. Orly privi abătut la sfera cea uriașă și perlată care plutea peste mulțime, spre ușă.

Urbana Sprawl sări pe o masă și-l interceptă pe Shad cu o îmbrățișare tandră.

— Eroul meu, toarse ea.

— Ăsta-s eu, păpușă. Shad își scoase bereta roșie din buzunar și o aranjă pieziș pe capul Urbanei. Erin este la iaht? o întrebă.

— Dansează de-și frânge inimioara.

— Ce naiba vrea să facă? Shad fu silit să urle pentru a se face auzit peste o melodie rap pe care Kevin o pusese sadic la nouăzeci de decibeli.

Urbana îi zbieră în ureche:

— Cred că-i pusă pe rele!

Muzica părea să afecteze concentrarea și echilibrul lui Shad; fiecare bubuit al basului era resimțit ca o lovitură de ciocan în cap. Se întrebă de câte gloanțe ar fi avut nevoie ca să distrugă difuzoarele murale.

— Ține-o tot așa, îi spuse lui Urbana Sprawl și-și croi drum afară din local.

•

Clădirea în care se afla apartamentul lui Malcolm J. Moldowsky se găsea la douăzeci de minute de mers cu automobilul de căsuța cu trei camere a lui Jesse James Braden și a soției sale. Din punctul de vedere al lui Al García, putea să fie în cu totul alt Univers.

Uciderea lui Jesse James Braden fusese precipitată de două evenimente asociate. Exact la ora 17:10, în data de 6 octombrie, Jesse James Braden vărsase un shaker de Bloody Mary pe tapiseria proaspăt spălată a Toyotei Camry a soției sale. Acela fusese primul eveniment. Exact la ora 17:11, Jesse James Braden hohotise amuzat de ceea ce făcuse. Acela fusese al doilea eveniment.

Exact la ora 17:12, soția lui Jesse James Braden îl târâse afară din Toyota și-i împușcase mortal în zona genitală.

Părerile vecinilor erau împărțite în privința faptului dacă doamna Braden reacționase exagerat. Martorii erau de acord că Jesse fusese un păcătos de clasă și că adesea se comportase într-un mod care invita la omucidere. Împușcăturile în sine nu reprezentau o problemă chiar atât de importantă, pe cât era ținta anatomică aleasă de doamna Braden. Bărbații din mulțime, treji sau nu, considerau că simpla vărsare a unei băuturi alcoolice și râsul insensibil care-i urmase nu justificau trei gloanțe în penis. Pe de altă parte, femeile din cartier susțineau că decedatul căpătase exact ceea ce meritase – o pedeapsă justă pentru anii de curvăsărie porcească, violență bețivă și comportament în general necorespunzător. „Jesse James Braden”, spuneau ele, „nu-și respectase nici soția, nici bunurile ei.”

În dezbaterea aceasta gălăgioasă, apăru Al García, exact la ora 18:47. El nu voia să fie aici, ci dorea să întindă o ambuscadă pentru un congresmen autentic – să-și arate legitimația și să-i latre drepturile, speriindu-l pe nemernic de să facă pe el. Avea presimțirea că individul avea să cedeze

și să înceapă să bolborosească. García abia așteptase momentul respectiv.

În loc de așa ceva, detectivul stătea pe o peluză frontală cu nimic diferită de un milion de alte peluze frontale, cu excepția faptului că bărbatul care o tunsese zăcea cu gura larg căscată în bromeliacee, cu scula ciuruită de gloanțe. Paramedicii afirmau că Jesse James Braden decedase din cauza hemoragiei în exact trei minute. „Sângele", spuseseră ei, „țâșnește ca dintr-un furtun de pompieri."

García spera să încheie ancheta într-o oră, deoarece martorii erau de acord în privința tuturor detaliilor, mai puțin a declarației finale a lui Jesse James Braden – o tiradă scurtă, dar injurioasă. Soția lui, acum încătușată în siguranță, insistase să-i arate lui García petele de suc de tomate de pe scaunul Toyotei. Solicitase ca fotografii poliției să facă poze, astfel încât judecătorul să poată vedea ce făcuse nenorocitul de Jesse. Când Al García se interesă despre arma crimei, doamna Braden îl conduse în bucătăria din casă. Pusese pistolul în frigider, alături de băutura soțului decedat.

Activitatea detectivului se desfășură fără probleme până ce fratele zdrobit de durere al lui Jesse ajunse la locul crimei și deschise focul cu o armă retezată calibrul 16 mm. Francis Scott Braden o rată cu șase metri pe soția lui Jesse, însă atinse un polițist de la circulație și sparse luneta Caprice-ului fără numere de poliție al lui Al García. Întreruperea aceea haotică însemnă încă două ore de rapoarte suplimentare pentru García, care, din nou, își aminti cât de mult detesta omuciderile în familie. Nu era muncă de detectiv, ci pur și simplu de administrator.

García nu primi mesajul lui Shad decât când revenise în mașină și șofa pe autostradă, cu aerul vâjâind prin fereastra spartă și împrăștiindu-i actele. Conduse Caprice-ul cât putu de repede,

blestemând traficul de sâmbătă seara, fiindcă rata spectacolul cel mare: Erin declanșând o furtună.

Capitolul 30

Erin își prepară un cocteil din minibarul aflat în partea din spate a limuzinei. Se gândi la visul pe care-l avusese în noaptea trecută: făcea dragoste cu un bărbat într-o plantație de cocotieri. Bărbatul aducea vag cu Al García. În vis, era în timpul zilei, cu soarele ca lămâia suind arzător pe cer. Bărbatul era în pielea goală, dar Erin purta o rochie neagră, cu decolteu adânc. Își amintea că trecuse deasupra și-i spusese bărbatului „gata, gata, acum relaxează-te". Își amintea că-și zgâria genunchii în stratul aspru de frunze uscate. În vis exista și muzică; Linda Ronstadt, cântând *Carmelita.* Era ca-n povești. Erin nu-și putea aminti dacă avusese orgasm, însă ținea minte că se rostogolise pe o parte și-l trăsese ușor pe bărbat peste ea, ca și când n-ar fi cântărit mai mult ca un copil. El își lăsase capul pe sânii ei, închisese ochii și, în mod misterios, nu mai semănase cu Al García. Acum era altcineva, un necunoscut, totuși Erin nu-l îndepărtase. Îl lăsase să se odihnească. În vis, ea continua să fie excitată. Briza oceanului adia printre cocotieri și cerul de porțelan era plin de păsări tropicale strălucitoare: papagali – ara hiacint, cacadu – și flamingo. Erin își amintea că-l sărutase pe bărbat pe frunte pentru a-l trezi, astfel ca el să poată vedea culorile învăpăiate coborând și apoi risipindu-se deasupra. Bărbatul se foise și murmurase ceva în spaniolă, dar nu deschisese ochii. În vis, migrația somptuoasă păruse că durează toată dimineața. În cele din urmă Erin își zărise fiica alergând desculță, apărând și dispărând printre arborii ale căror coroane semănau cu niște mopuri. Angela avea ochii larg deschiși și concentrați, râzând pe când urmărea suita caleidoscopică de păsări. Erin se prelinsese de sub necunoscutul adormit și fugise printre cocotierii de pe plantație după fetița ei. În vis, trunchiurile

golașe ale arborilor se aplecau și se legănau răuvoitor pentru a-i bloca drumul. Râsul Angelei devenise nefamiliar și îndepărtat. Erin își amintea că se oprise, gâfâind, și-și întorsese capul către soare – cerul era gol, păsările dispăruseră. Se deșteptase scăldată în sudori reci.

Acum, în limuzină, ginul Beefeater nu-i oferi nicio revelație despre înțelesul visului. Cu toate acestea, o fortifică pe Erin pentru o seară cu David Dilbeck. Ea era impulsionată de siguranța că congresmenul avea să scape de implicarea în uciderea lui Jerry Killian, că se găsea dincolo de raza de acțiune a lui Al García. Ideea ca bălosul bătrân și arogant să rămână în libertate era inacceptabilă, așa încât Erin decisese să-l distrugă. Dilbeck n-avea să fie rănit, schilodit sau ucis… ci pur și simplu distrus. Părea lucrul cel mai neînsemnat pe care-l putea face ea și trebuia să-l facă singură. Era o treabă de femeie.

Își termină paharul de Martini și începu să se îmbrace pentru congresmen. Își puse un sutien din dantelă și slip tanga asortat, cel cu căluți de mare roșii. Pantofii erau de asemenea roșii ca merele caramel. O rochie mini de culoarea vinului completa ținuta. În jurul gâtului își atârnă două șiraguri lungi cu perle artificiale. Pe când se îmbrăca, Erin văzu că șoferul haitian, Pierre, o urmărea în oglinda retrovizoare. Scoase limba le el.

— Scuză-mă, rosti el și-și feri imediat privirea.

Erin înaintă pe unul dintre scaunele pliante. Puse o mână pe umărul șoferului.

— Vorbești engleza?

— Uneori, spuse el.

Erin îi turnă o Coca-Cola din bar. Pierre o acceptă elegant.

— În mașina asta există un telefon? întrebă ea.

Șoferul indică din bărbie spre telefonul celular de sub torpedou. Erin aprinse plafoniera și-și deschise poșeta. Scrise ceva pe o foaie de hârtie și

i-o întinse lui Pierre. Fără să citească biletul, el îl puse în buzunarul de la piept.

— Este un număr de telefon, zise ea. Lucrurile pot deveni bizare în seara asta. Să zicem… la 11 fix.

— Nu va fi prima dată, spuse Pierre.

— O să înțeleg dacă nu mă poți ajuta, zise Erin. Dar trebuie s-o știu acum, înainte să încep.

— Îmi supraestimezi simțul loialității.

— Slujba-i slujbă, rosti Erin. N-aș vrea să-ți periclitez situația.

Ghereta paznicului de la Turnberry apăru în fața lor. Pierre clipi din faruri și viră spre poartă. Fără să se întoarcă, îi zise lui Erin:

— Dar un apel telefonic poate să provină de oriunde, nu-i așa?

Ea zâmbi.

— Ești un tip de treabă, Pierre.

— *Oui,* spuse el atingând cozorocul șepcii.

•

Congresmenul David Lane Dilbeck sclipea de surescitare și de o peliculă superficială de vaselină. Își puse costumul de Kenny Rogers, își lustrui cizmele, se tamponă cu colonie de lux pentru cowboy, își pensă firele rătăcite din nas…

Dansatoarea îi telefonase de dimineață cu o solicitare ciudată. De fapt, nițel alarmantă. Nu toți bărbații ar fi acceptat-o.

Însă Dilbeck consimțise instantaneu, fiindcă simțea o conexiune carnală incipientă cu femeia. O scânteie se declanșase între ei, o promisiune de senzualitate. Prima dată ea se comportase foarte dur, strict profesional – jos mâinile, tipule, și așa mai departe. Dar odată cu trecerea timpului, Dilbeck detectase o destindere a atitudinii și urme de afecțiune. Sigur că da, semnele erau subtile; nu putea să uite că îi pisase mâna cu unul dintre tocurile cui.

Totuși până și gestul acela căpătase sens mai târziu, când răspunsese la telefonul dansatoarei.

Poate că durerea era un ingredient necesar al iubirii ei. Posibilitatea îl excita pe Dilbeck; se simțea aventuros și îndrăzneț. Congresmenul auzise frecvent de asemenea femei sălbatice. Acum avea ocazia de a îmblânzi una și de a o poseda.

Sosi la Turnberry la scurt timp după amurg. Pe lângă obiectul solicitat de Erin, aduse două sticle de șampanie Korbel, trei duzini de trandafiri roșii, o brățară de aur și o pungă plină cu CD-uri nou cumpărate: Smithereens, Pearl Jam, Toad the Wet Sprocket, Men II Boyz, REM, Wilson Phillips. Dilbeck n-avea nici cea mai mică idee despre natura muzicii și nici nu-i păsa. Trimisese un secretar tânăr și zelos să le cumpere, cu speranța că una sau mai multe dintre alegeri se puteau dovedi melodii favorite de dans ale lui Erin. Dacă dăruirea directă de cadouri eșua, avea să încerce s-o amețească cu bârfe din Washington.

În prima seară de pe iaht, lui Dilbeck i se păruse că Erin fusese în mod încăpățânat neimpresionată de poziția lui. Majoritatea femeilor care se culcaseră cu el o făcuseră în principal pentru că era membru al Camerei Reprezentanților și de aceea el se calificase (la limită) ca un futadore. Erin însă îl tratase ca pe alt bogătaș obsedat sexual. Nu dovedise niciun fel de interes față de statutul lui sau față de realizările mult înzorzonate de către el și se opusese oricăror conversații care ar fi putut duce la menționarea unor nume de la Washington. Relația nu putea înmuguri, decise Dilbeck, dacă femeia nu era luminată în mod corespunzător asupra importanței lui. Anticipând momentul, își lustruise unele dintre cele mai sigure lăudăroșenii de la dineuri. De asemenea, în scop documentaristic, aduse fotografii.

Erin sosi la bordul *Afacerii Sweetheart* la ora 20:15. Intrând în salon, se simți cuprinsă iarăși de claustrofobie, încarcerată.

— Unde-s Tom și Jerry? întrebă ea.

— Cine?

— Bodyguarzii.

— În Grand Bahama, zise congresmenul, cu frații Rojo.

Vederea rochiei mini cauză alt spasm ușor sub cicatricea bypassului dublu.

Erin complimentă ținuta country and western a lui Dilbeck.

— Johnny Cash? presupuse ea.

— De fapt, Kenny Rogers.

— În tot cazul nu-ți stă rău.

Erin fu încântată de tonul ei sincer. Bărbatul arăta absurd. Și ce era oare luciul acela al pielii lui?

Dilbeck îi întinse cadourile.

— Am adus și niște fotografii, spuse el.

— Cu ce? N-avea chef de pornografii.

— Cu mine, răspunse congresmenul, exercitându-mi profesiunea.

— Serios? zise Erin, înăbușindu-și un căscat.

Îi mulțumi politicos pentru trandafiri și brățară, dar lui Dilbeck i se păru că avea expresia cuiva care mai primise asemenea obiecte în trecut, la troc. Ea examină teancul de CD-uri și le respinse pe toate, cu excepția lui Smithereens. Ca și înainte, își adusese propriile ei melodii pentru a dansa. În onoarea lui Jerry Killian, puse din nou ZZ Top.

Congresmenul rosti pe un ton de reușită masculină:

— Am umblat nițel, însă am găsit ceea ce căutai.

Erin îl strânse de braț.

— Scumpule, știam c-o s-o faci.

Atingerea ei îl înfioră plăcut. Pentru o clipă Dilbeck privi strângerea de braț ca fiind un gest cu semnificații, preliminar contactului corporal total. După aceea își dădu seama că Erin se folosea de el doar ca de o proptea, pentru a se sui pe masa căpitanului. Într-o secundă, ea își scoase rochia mini. Păstră perlele.

— Care-i graba? întrebă Dilbeck. Crezusem că am mai putea pălăvrăgi nițel.

Erin începu să danseze. Își scoase sutienul roșu.

— Iisuse, murmură congresmenul.

— Stai jos, cowboy, îi spuse Erin. Bucură-te.

•

Malcolm J. Moldowsky se apropie de doc cu un aer nepăsător, ca și cum și-ar fi făcut plimbarea de seară. Își scoase cravata, ca să semene mai mult cu un practicant de iahting.

Trecu de două ori pe lângă *Afacerea Sweetheart.* Nu se zărea nici urmă de detectiv cubanez. Moldy sui silențios la bord. Auzi bubuituri dinăuntru: tobe și solouri prelungite de chitară. Gusturile congresmenului se îndreptau mai degrabă spre cântecele de estradă, așa încât Moldowsky știu că David Dilbeck nu era singur. Spectacolul începuse: Erin Grant se afla acolo.

Moldy se felicită pentru că ajunsese înaintea lui García pe iaht. Lipi urechea de ușă, dar nu auzi alte sunete care să se suprapună muzicii rock. Asta i se păru un semn încurajator; întotdeauna liniștea era preferabilă unor zgomote de luptă.

Pusese mâinile pe clanță, când o umbră trecu peste punte. Malcolm Moldowsky se răsuci și zări un bărbat balansându-se pe cadrul pupei, iluminat din spate de reflectoarele docurilor. Bărbatul se legăna de pe un picior pe celălalt, în ritmul muzicii care se auzea înăbușit.

— Ce vrei? întrebă Moldowsky.

Bărbatul sări jos și păși spre el.

— O vreau pe fiică-mea, spuse el.

Moldowsky zâmbi cu răbdare silită; individul era prea tânăr ca să fie tatăl dansatoarei.

— Este o greșeală, zise Moldy. Fiica ta nu este aici.

— Atunci aș putea la fel de bine să te-mpușc, rosti bărbatul.

La vederea pistolului, Moldowsky ridică brațele cât mai sus. Necunoscutul părea nebun și

vagabond. Genunchii blugilor îi erau murdari și părul blond și unsuros i se lipise de o parte a țestei. Ochii îi erau încețoșați și umezi. O crosă de golf era legată impresionant de un braț bandajat în mod grosolan. Moldy bănui că bărbatul era o victimă a uraganului, care rămăsese fără locuință și înnebunise. Mai existau încă destui din aceștia, rătăcind buimaci, scotocind după fragmente ale vieților lor spulberate.

— Ea nu-i aici, spuse Moldowsky, fetița ta.

Darrell Grant aținti pistolul și închise un ochi.

— Zi noapte bună, piticule.

Moldowsky icni și-și acoperi fața cu palmele. Așteptându-se să moară, gândurile lui tot mai întunecate se întorceau egoist spre reacțiile posterității. Ucis pe un iaht cu un congresmen beat și o stripteuză – ce mai titlu! Oare ce fotografie aveau să aleagă pentru a ilustra articolul? Moldy spera că avea să fie un portret de studio, nu o imagine oribilă de la scena crimei. Și cum avea să fie descris în presă – consultant politic? Broker de influență? Aranjor? Iar comentariile, Iisuse! Nu avea să ducă lipsă de declarații afectate de durere, toate complet nesincere. Moldy presupunea că moartea avea să-l impurifice. Ce aveau să se mai distreze ticăloșii cruzi pe chestia *asta.* Spilcuitul Malcolm Moldowsky, pișat în costumul său marca Hugo Boss.

Cu spaimă amară, așteptă pocnetul sec al pistolului. Nu auzi nimic.

Problema era lipsa de familiaritate a lui Darrell Grant cu armele de foc. Lui nu-i plăceau pistoalele, nu purta așa ceva și nu trăsese niciodată cu vreunul. Acum, străduindu-se să-și păstreze echilibrul pe puntea iahtului, nu putea găsi blestematul de trăgaci. Degetul îi bâjbâia cu intenții clare, dar era împiedicat de un disc din plastic dur. Darrell Grant ridică pistolul spre lumină și examină dispozitivul impenetrabil.

— Băga-mi-aș, rosti el.

Era o piedică. Lui Darrell nu-i venea să creadă cât ghinion putea să aibă. Cretinul de Alberto era probabil unul dintre puținii cetățeni din întregul District Dade pe care-i dusese mintea să cumpere o piedică pentru trăgaci. Reclamele pentru dispozitivele respective accentuau faptul că aveau drept scop a-i împiedica pe hoții ordinari ca Darrell Grant să folosească armele furate împotriva unor cetățeni nevinovați. Darrell bănuia însă că pe Alberto Alonso îl îngrijorau alte posibilități, cum ar fi fost ca Rita să-l împuște în timpul somnului.

În tot cazul, pistolul blocat era la fel de letal ca și un opritor de ușă. Darrell Grant îl azvârli peste timonerie, în canal.

— Incredibil, să-mi bag pula! chicoti el sec.

Malcolm Moldowsky privi printre degete, când auzi plescăitul. Pistolul dispăruse. De ce? Lui Moldy nu-i păsa. Acțiunea confirma aprecierea sa că individul era sonat.

— Zât din calea mea, zise Darrell Grant și gesticulă cu lama crosei de golf, care ieșea din atela improvizată.

Moldowsky simulă îngrijorarea.

— Te-ai lovit rău la brațul ăla.

— Ia uite – nici nu observasem. Darrell Grant ridică brațul rigid și-l împunse pe Malcolm Moldowsky în pântece. Dublă fractură deschisă, zise Darrell, da' știi ceva? Am avut pielițe rupte la degete care m-au durut mai rău.

— Dă-mi voie să te duc la un medic.

Darrell Grant coborî glasul și vorbi foarte lent, ca și cum ar fi dat indicații de adresă unui turist străin:

— Pleacă… în… pizda… mă-tii… din… calea… mea. *Por favor*?

Moldy se lipi de ușa cabinei. ZZ Top bubuia dinăuntru, lovindu-i fiecare vertebră a șirei spinării.

— Nu te pot lăsa să intri, se adresă el necunoscutului.

Era imperativ ca toți ceilalți, inclusiv nebunii, să rămână neștiutori asupra orgiilor congresmenului.

— Fiica mea, mormăi gros Darrell.

— Ți-am spus, nu-i aici. Ai făcut o greșeală.

Chipul lui Darrell se schimonosi într-un zâmbet strâmb.

— Auzi, am urmărit-o pe mă-sa, da? De la sexi club și pân-aici. Și-am văzut-o suind pe iaht acum cin'șpe minute. Și-acum un pitic găozar îmi zice c-am făcut o greșeală?

„Minunat", gândi Moldowsky. „Fostul soț al stripteuzei. Tocmai în seara asta."

— Haide la restaurant, spuse el. Îți fac cinste cu ceva de băut.

— De băut? Darrell Grant lăsă capul pe spate și urlă spre stele. Nenică, n-am nevoie de băutură. Sunt plin de droguri, da? Vreau să zic *ticsit.* Cele mai bune droguri cunoscute de omenire!

— Grozav, rosti Moldowsky încordându-se.

— Pastilele astea-s ale dracu' de bune, zise Darrell. Am venit aici, căutând durerea, înțelegi? Am venit aici să mă lupt corp la corp cu durerea, fiindcă eu *nu pot fi* rănit. Omenește, nu-i posibil. Dac-aș avea un piron, ți l-aș da chiar în clipa asta…

— Ușurel, spuse Moldowsky.

— … și te-aș pune să mi-l bați c-un baros drept în cap… să zicem pe-aici – Darrell Grant își atinse centrul frunții – și știi ceva? N-aș simți nimic, nimic, fiindcă asta-i calitatea drogurilor despre care-ți vorbesc.

— Te rog, zise Moldowsky, vorbește mai încet.

— Pân-acum n-am mai omorât niciodată un pitic.

— Haide să discutăm despre asta.

— Nu, don' șef, tu mută-ți curulețu' din calea mea. Am venit să-mi iau fetița.

— Pentru ultima dată, spuse Moldy, ea nu-i pe iaht.

Darrell Grant îl înhață de mânecă.

— Ai dreptate-ntr-o privință, piticuț. Este pentru ultima dată, în pizda mă-sii.

Îl îmbrânci pe Malcolm Moldowsky, răsturnându-l pe punte și-i sări pe piept.

Moldy se zbătu neputincios, dar nu strigă. În mod absurd, continua să creadă că era posibil să evite un scandal public. N-ar fi fost deloc bine să atragă o mulțime curioasă la iahtul familiei Rojo – în niciun caz cu David Dilbeck înăuntru, făcând Dumnezeu știe ce unei dansatoare dezbrăcate. Temându-se de o repetare a dezastrului din *Pupăza creață*, Moldowsky încercă să-l împace pe intrus cu promisiuni.

— Dacă-mi dai drumul, îi făgădui el dementului fost soț, te pot ajuta să-ți găsești fata.

— Iu-hu-huuu! exclamă Darrell Grant.

— Am tot felul de conexiuni, icni Moldowsky.

Prima lovitură n-a fost un croșeu, ci o lovitură de golf. Moldy simți cum nasul îi explodează. Prin sângele și țesuturile spulberate, îl văzu pe fostul soț încordat într-o lovitură cu crosa, folosind un singur braț. De data aceasta lama crosei îl izbi pe Malcolm Moldowsky direct în gât. Gâfâi disperat după aer.

— Tot înainte! urlă Darrell.

Moldowsky închise ochii. Era mult mai rău decât dacă ar fi fost împușcat; ziarele aveau să aibă o zi măreață.

Zgârie în mod zadarnic picioarele dementului. Următoarele două lovituri de crosă dislocară maxilarul inferior al lui Moldy. Obrajii i se umplură cu sânge cald, salivă și lucrări dentare sparte. Chiar dacă ar fi decis să țipe după ajutor, n-o putea face. Fața lui era o groapă în terenul de golf. „Doamne”, se gândi, „ce mod jalnic de-a muri.”

Este o crosă de tip *iron* sau *wedge*? Cretinoizii din presă aveau să se dea peste cap ca să afle detaliul acesta. Da, în mod sigur.

•

Congresmenul îi oferi lui Erin slujba de secretară executivă a sa în Washington.

— Ce ar trebui să fac? întrebă ea, rotindu-și perlele.

— Să-mi menții buna dispoziție, zise David Dilbeck. Patruzeci și cinci de miare pe an, plus asigurare medicală completă.

Strângea sticla de șampanie ca pe o păpușă.

Privind de pe masa căpitanului, Erin spuse:

— Ce drăgălaș ești.

Își puse o talpă pe umărul lui, atâtându-l. Dilbeck încercă să i-o sărute. Erin își reaminti să rămână cu ochii în patru; bătrânul libidinos era cu mințile pe jumătate duse.

— A sosit momentul pentru jucăria junglei? întrebă el.

— Încă nu. Îți place cântecul ăsta?

— Da, doamnă.

Capul congresmenului se lăsă moale într-o parte și pălăria de cowboy căzu pe podea. O ridică și o puse înapoi pe cap.

— Se numește *Whipping Post*[3], zise Erin.

Dilbeck tresări.

— Chiar așa?

— E cântat de Allman Brothers.

— Ei bine, să știi c-am fost băiat rău, spuse el. Cred că mi-ar prinde bine o biciuire.

Erin continuă să danseze. Se părea că în seara asta n-avea să existe nicio catalepsie sexuală; Davey era perfect conștient, gata de acțiune.

— Nu vrei să mă biciuiești? întrebă el. Sunt un băiat rău de tot.

— Nu-i decât un cântec, scumpule.

— Dar te iubesc atât de mult.

— Bineînțeles că mă iubești.

— Lasă-mă să ți-o dovedesc.

Vârî sticla de șampanie în frapiera cu gheață și începu să bâjbâie la nasturii blugilor.

Erin se roti, scuturând din fese în ritmul de blues. „Îi dăm drumul!” gândi ea.

— Uite-aici, zise congresmenul.

Ea se întoarse către el, etalându-și zâmbetul de cinci sute de wați.

— Este adorabil, îi spuse.

El se ridică, clătinându-se, și-și flutură cu mâna obiectul moale.

— Atinge-l, te rog, rosti el.

— Sunt dansatoare, scumpule, nu urolog.

Erin îl lovi ușor cu piciorul în stern și el se prăbuși înapoi în scaunul pliant.

— Dumnezeule, zise, am băut prea mult. Ți-am dat banii?

— Sigur că da.

— Și ți-am arătat fotografiile mele?

— Ascunde-l pe micuțul tău amic, spuse ea.

— Dup-aia o să te uiți la fotografiile mele?

Erin zise că da. Avea oricum nevoie de o pauză. În timp ce David Dilbeck se încheia la prohab, ea coborî de pe masă și-și îmbrăcă rochia. Reduse volumul sistemului stereo, turnă o bere de ghimber peste gheață și-și trase un scaun. Se asigură că poșeta i se afla la îndemână.

Dilbeck deschise un album de fotografii pe care-l ținea în poală. Bătu cu degetul într-o poză mare în care el apărea alături de un bărbat corpolent cu păr alb.

— Știi cine-i?

— Tip O’Neill, zise Erin.

Dilbeck fu uluit.

— Da’ *chiar* că ești dată naibii.

— Fostul președinte al Camerei Reprezentanților.

— Exact!

— Așadar ce câștig, întrebă Erin, un set de bucătărie?

Radiind, congresmenul anunță:

— Tip și eu suntem foarte apropiați.

— Îmi pot da seama. Arată ca și cum i-ai mângâia biluțele.

Dilbeck se învăpăie la chip.

— Te rog! Eram la un mic dejun cu rugăciuni.

Erin se întinse și dădu pagina. Următoarea fotografie fusese făcută în exteriorul Casei Albe: Dilbeck cu un braț în jurul umerilor generalului Colin Powell. Generalul avea o expresie care sugera taxidermie recentă.

— Asta a fost în timpul războiului din Golf, precizează Dilbeck cu un aer nepăsător. Colin și președintele au invitat câțiva membri ai Congresului pentru o informare. Strict secretă, bineînțeles.

Erin întrebă dacă le dăduseră balonașe la sfârșit. Dilbeck fu cât pe-aici să-și iasă din sărite.

— Scumpo, zise el, ar trebui să dai dovadă de nițel respect.

Tonul îi devenise rece.

— Îmi pare rău, Davey.

El răsfoi rapid albumul, indicând scenele importante.

— Uite-aici: Bill Bradley, Chris Dodd… și aici este Al D'Amato – eram împreună într-o acțiune de culegere a informațiilor, în Riyad. Aici sunt eu și Newt Gingrich… să-mi reamintești să-ți spun varianta mea despre Gingrich.

— Sper, spuse Erin, că ăsta este doar sos de brânză pe cravata ta.

— Ascultă, rosti Dilbeck cu glas ușor împleticit de șampanie, ăștia sunt oameni ai naibii de importanți. *Eu sunt* un om important. Închise albumul cu un pocnet și-l ridică în ambele mâini, de parcă ar fi fost o tăbliță sacră. Ăștia sunt oamenii care conduc națiunea, zise el, oamenii care controlează destinul lumii!

Erin se strădui să nu râdă. Sărmanul idiot se credea cu adevărat un stâlp al statului.

— Este greu, urmă congresmenul, să descrii puterea brută. Te intoxică, scumpo. Devii complet dependent de ea. Dacă ai veni cu mine la Washington, ai simți-o imediat. I-ai înțelege de asemenea seducția.

Erin spuse că nu intenționa să râdă pe seama lui. Dilbeck așeză albumul pe masă și puse o mână pe el. Repetă:

— Ăștia sunt oameni importanți.

— Chuck Norris?

— Ăla a fost un bal pentru strângerea de fonduri de binefacere în Georgetown…

— Haide, Davey…

— Pentru poliomielită sau așa ceva.

— Știu totuși…

— Erin, uite care-i treaba, este vorba despre aprecierea persoanei mele. Este o chestiune de respect.

— Davey, știi ce fotografie aș dori realmente să văd? A lui Malcolm Moldowsky. El apare în albumul tău?

Maxilarul lui Dilbeck se încordă.

— Nu, nu apare. După aceea, suspicios: Îl cunoști pe Moldy?

„Era posibil? Oare micuțul șobolan îi ascunsese unele chestii?” Grăbit, Dilbeck reformulă întrebarea:

— *Cum* de-l cunoști pe Moldy?

— Doar ca reputație, îi făcu Erin cu ochiul.

Congresmenul, mai buimăcit ca oricând, înjură cu glas tremurat, de bețiv.

— Termină, fir-ar al dracu’! Termină cu mișțoul și dă naibii dovadă de nițel respect.

— Respect? surâse Erin. Nu ești tu același gentleman care a făcut sex cu scamele lenjeriei mele?

— Haide să schimbăm subiectul.

Ea îl prinse de încheieturi și-i conduse palmele moi spre sânii ei. Dilbeck păru temător și precaut, ca și cum s-ar fi așteptat la un șoc electric.

Erin nu-l lăsă să-și retragă mâinile.

— Aţâţător, nu? spuse ea. Două mâini umplute în mod plăcut cu grăsime.

— Iisuse…

— În esență, ăsta-i sânul uman, Davey. Nouăzeci și opt la sută grăsime, c-o cireașă în vârf. Care-i marea atracție?

El se smulse, încleștându-și pumnii în dreptul abdomenului.

— Mii de dolari, zise Erin, pentru o imagine fugară și-un scuturat din fund. Mă nedumerește, scumpule.

— Ajunge. Congresmenul era cenușiu la față, deprimat. Mă omori. Omori toată seara. Ăsta-i planul?

— Sunt curioasă, asta-i tot, rosti Erin și-și spuse în gând să se potolească, să-și stăpânească furia.

— Mă lupt cu ispitele cărnii, zicea congresmenul. Toți bărbații o fac.

— Tu ai o soție, Davey.

El se repezi la frapiera cu șampanie.

— Felicitări! se răsti. Seara este oficial distrusă.

Erin puse caseta ei favorită cu Van Morrison. Își scoase rochia, sui pe masa căpitanului și începu să danseze din nou – de data aceasta lent. În scurt timp David Dilbeck și suspinele lui îndurerate îi dispărură cu totul. Cântecele i se revărsară peste suflet. Se simțea euforică și energică. Toate mișcările îi erau perfecte, fiecare lovitură de picior, fiecare rotire fluidă, fiecare zvâcnet al șoldurilor. Prinse perlele cu dinții și închise ochii, imaginându-și lumina lunii.

Afară pe punte se auzi un zgomot ascuțit. Ea îl blocă în afara minții. Era hăt departe, dansând pe o plajă cu nisipul ca pudra, pe insule. Deasupra dunelor se întindea o plantație de cocotieri și singurele sunete erau ale unui cor blând de păsări.

•

Darrell Grant nu-și putea reaminti când își văzuse ultima dată dezbrăcată fosta soție. Era

destul de sigur că se întâmplase în baie – ea își spăla părul cu dușul, iar el șterpelea pe furiș metadonă din dulăpiorul de medicamente. „Acum mult timp”, gândi Darrell. Uitase ce corp frumos avea. Nițel cam slăbuț în partea de sus, dar, Dumnezeule, ce picioare nemaipomenite! Bălăbănindu-se în ușa cabinei, sprijinit în crosa de golf, simți o furnicătură stranie între picioare. Uluitor, realmente, ținând seama de substanțele cu cifră octanică ridicată pe care le ingerase. Dotările bărbaților erau cu adevărat miracole ale ingineriei.

În iaht se afla un bătrân purtând blugi noi și țepeni, cămașă cu dungulițe și o pălărie mare și neagră de cowboy. Părea beat sau bolnav, sau poate ambele. Darrell Grant intră în salon și se așeză lângă cowboy-ul bătrân. Cu un gest răutăcios, își flutură brațul sănătos spre fosta lui soție, care dansa pe masă. Simțea începutul unei erecții. Se aplecă în față și rosti:

— Auzi, ești bună rău. Ia să vedem și nițică păsărică!

Vederea fostului ei soț o izbi pe Erin ca o rafală de aer înghețat. Crezuse că Shad îl alungase pentru totdeauna pe Darrell, însă acesta era acum aici, stricând iarăși totul. Uluitor! Prezența lui sporea enorm potențialul unui fiasco. Erin continuă să danseze și privi drept prin el, pe când își cântărea următoarea mișcare.

Darrell Grant simți o mână uscată pe umăr. Era cowboy-ul bătrân, care se ridica în scaun. Își lipi buzele de urechea lui Darrell și rosti:

— Știi cine sunt?

Răsuflarea lui aduse o grimasă pe chipul lui Darrell.

— N-ai auzit niciodată de apa de gură?

— O iubesc pe doamna asta, îi mărturisi congresmenul.

— Ești un amărât de hodorog.

— Și cizmele îmi sunt pline de vaselină.

— Și eu am iubit-o cândva, zise Darrell Grant, dar n-a făcut altceva decât să-mi dea flit.

Dilbeck părea plin de înțelegere. Darrell urmă:

— Poți zice că-n esență a fost un conflict de filosofii. Ea poate să-ți facă praf respectul de sine.

— E o femeie dură, încuviință congresmenul, totuși sunt dat pe spate după ea.

Îi spuse că în bar exista destulă apă minerală, în cazul în care Darrell Grant dorea să-și curețe petele de sânge de pe cămașă. Darrell spuse „nu, mulțumesc”. Oasele fracturate începuseră să-i pulseze; loviturile aplicate piticului înțolit la patru ace nu ajutaseră defel. Darrell se temea că narcoticele răposatului señor Gomez aveau să-și diminueze efectele. Mai scoase șase, le aruncă în gură și bău șampanie călduță până-l usturară ochii.

— Am niște paracetamol Super, spuse congresmenul.

— Doamne Dumnezeule!

Caseta cu Van Morrison se termină. Erin continua să danseze. Porni să-și cânte *Carmelita* pentru sine. Cântecul era aproape prea lent pentru a-l dansa pe mese.

Darrell Grant încercă s-o agațe de glezne cu lama crosei.

— Unde-i Angie? întrebă el.

Erin se feri.

— Las-o să termine, zise Dilbeck. E minunat.

— Da, e un balet întreg, nu glumă. Darrell Grant se scotoci prin buzunare. Ia, frumoaso, asta-i pentru tine.

Se ridică pe jumătate amețit din scaun și vârî ceva sub elasticul jartierei din dantelă a lui Erin. Erau cinci cenți. Erin se opri din cântat și dansat. Scoase moneda și o ținu într-o palmă. Cei doi bărbați așteptară să vadă ce va face în continuare.

Erin zâmbea ca pentru sine, când coborî de pe masă și nu-și abandonă surâsul în timp ce se îmbrăca.

— Cred că s-a terminat pentru seara asta, spuse congresmenul.

Darrell ciocăni cu crosa de golf în masă.

— Erin, îmi vreau fata. S-a terminat cu jocurile astea de căcat.

— Gata, rosti ea aranjându-și perlele.

— Mă fut în el de tribunal, declară Darrell. Angie și cu mine pornim spre Arizona. Capitala pensionarilor din America de Nord!

Erin deschise poșeta și puse moneda înăuntru. Apoi scoase pistolul calibrul 0,32.

— Haide să facem o plimbare, spuse ea.

Darrell Grant înjură în barbă. Congresmenul simți o contracție ușoară în piept.

„Ce mai sâmbătă seara”, gândi Erin. „Eu și cei doi bărbați din viața mea. Ce fată norocoasă sunt!”

Capitolul 31

În mod previzibil, Shad fusese reținut la ghereta de pază din afara docului Turnberry. Tipii de la serviciul de securitate își aminteau vizita lui anterioară cu creatura aceea ca o maimuță pe care o purtase pe gât; în seara asta îi spuseră că numele lui nu figura pe nicio listă de invitați. Shad evită o discuție neplăcută, scoțând invitațiile gratuite la cocteiluri cu rom și lupte în paste cu dansatoare nude la clubul lui Orly; paznicii n-ar fi putut să-i fie mai recunoscători. Sergentul Al García apăru pe când îl lăsau pe Shad să intre. Detectivul își arătă legitimația și pătrunse în complex. Își opri mașina lângă Shad și cei doi bărbați se grăbiră împreună spre *Afacerea Sweetheart.*

Primul lucru pe care-l observară fu sângele de pe punte. În salon, García inspectă sticlele goale de șampanie, albumul de fotografii al congresmenului și un teanc de CD-uri, cu țipla încă nedesfăcută. Shad răsfiră maldărul de casete lăsate pe instalația stereo.

— Sunt ale ei, zise el.

Cercetară cabinele și nu găsiră niciun trup, niciun alt semn de violență. Erin și congresmenul dispăruseră.

— *Mierda,* rosti Al García.

Ieși pe punte și examina petele maronii. Se părea că victima fusese târâtă, apoi ridicată de pe punte. García simți un fior de greață; nu din cauza vederii sângelui, ci la gândul persoanei căreia ar fi putut să-i aparțină. Shad se apropiase de acea limită periculoasă a furiei reci. Strânse în mâini balustrada și privi încordat în apa de culoarea ceaiului. Șuiera amenințător la fiecare inspirație și țeasta lui trandafirie sclipea de sudoare.

— Nu sări la concluzii, spuse García prevenitor.

Dinspre Shad se auzi un huruit.

— Mda. Ce contează nițel sânge?

Detectivul se deplasă pe punte în genunchi.

— Mai este și-aici. Știi ce-nseamnă asta?

— N-a aruncat-o peste bord. Și ce dacă?

Lângă iahtul familiei Rojo era amarată o șalupă Hatteras decapotabilă, lungă de șaisprezece metri. García dori s-o cerceteze. Shad găsi o lanternă la bordul *Afacerii Sweetheart.* Suiră împreună în ambarcațiunea pescărească și găsiră alte pete de sânge în cockpit, lângă scaunele pentru pescari fixate de punte. Văzură de asemenea pata unei urme parțiale de picior: era călcâiul rotund al unui pantof bărbătesc.

— Ăsta-i băiatul nostru, făcu Shad posac.

— Poate că da, poate că nu. Al García indică spre lada pentru capturile pescărești. Vrei să fac eu onorurile?

— Dacă nu te deranjează. Shad își feri ochii.

Detectivul trase zăvoarele și înălță capacul.

Ușurat, rosti cu încântare:

— Surprize, surprize!

Shad se întoarse să vadă.

— Cine dracu-i ăsta?

— Unul dintre cei mai puternici bărbați din Florida.

— Nu și-acum.

— Nu, încuviință Al García. Este mort.

Malcolm J. Moldowsky intrase ușor în lada pentru capturi, pe care o împărțea cu trei bonite cu ochi sticloși. Duhoarea peștilor morți nu reușea să acopere mirosul coloniei de import a lui Moldy.

— Nu pricep, spuse Shad.

— Probabil că bonitele sunt momeala de rechini pentru partida de pescuit de mâine, speculă García. Domnul Moldowsky este o completare ulterioară a festinului.

Shad se aplecă pentru a privi mai îndeaproape.

— Ăsta-i faimosul Melvin Moldowsky?

— Malcolm, răspunse García, și folosește timpul trecut.

— Frumoase țoale.

— Te simți mai bine acum?

— Mie-n sută, zise Shad. Cine-a făcut-o?

García clătină din cap.

— Poate c-a-nnebunit Dilbeck.

— Nu spune așa ceva.

Erau îngrijorați în privința lui Erin. Persoana care-l ciomăgise pe Moldowsky avea o fire monstruoasă. Shad se încruntă la cadavrul mutilat.

— Cred c-ar trebui s-anunți pe cineva.

— Nu chiar în clipa asta. Al García închise lada. N-o să se strice.

Reveniră pe *Afacerea Sweetheart* și căutară cu mai multă atenție prin salon. Socotind după volumul de șampanie consumată, García aprecia că congresmenul era prea beat ca să șofeze.

— A luat limuzina, spuse Shad. Fetele au văzut-o la club.

— Atunci, zise detectivul, întrebarea este unde sunt ei acum?

Indiciul îl găsiră în toaletă, unde Erin scrisese cu rujul pe oglinda îngustă: BELLE GLADE. Shad mormăi indecent când García pescui o brățară de aur din toaletă. Privind podoaba care picura, rosti:

— E temperamentală, așa-i? Un simplu „nu, mulțumesc” ar fi avut același efect.

Pe când se grăbeau spre mașini, Shad îi spuse lui García să ceară ajutor prin radio. García îi răspunse că văzuse prea multe seriale TV.

— În primul rând, ăsta-i Districtul Palm Beach, care-i mult în afara jurisdicției mele. În al doilea rând, ce să le zic, *chico*? Amuzat, simulă convorbirea telefonică: „Măi, băieți, este vorba de-o stripteuză care-a fost răpită de-un congresmen, care-o duce tocmai în Belle Glade, ca să vezi, într-o limuzină Cadillac lungă de douăj’ de metri. Da, am zis «congresmen». Da, am zis Belle Glade.” „De ce? Păi, nu suntem prea siguri, dar am aprecia șase-șapte echipaje, dacă vă puteți lipsi de ele…”

— Futu-i, murmură Shad.

— Pe cât de mult le iubesc polițiștii pe stripteuze, pe atât de mult îi urăsc pe politicieni, continuă García. Dacă aud că-i vorba despre Dilbeck, toți vor fi sau în ziua liberă, sau ocupați până peste cap altundeva.

— Deci noi vom fi toată forța de salvare?

— Te deranjează dacă șofez eu?

— Nici vorbă, zise Shad, tu ești cel cu sirena.

•

Darrell Grant nu călătorise niciodată într-o limuzină. Îi plăcea atât de mult, încât circumstanțele păreau irelevante. Accepta până și faptul că fosta lui soție îl ținea sub amenințarea armei.

— Asta-i mașina ta? se adresă el lui Dilbeck.

Congresmenul aprobă din cap.

— Mi-a fost pusă la dispoziție pentru utilizare personală.

— Cu ce te-ocupi? Care-i șmecheria ta?

— Sunt membru al Camerei Reprezentanților.

— Adică?…

— Reprezint în Congres cetățenii din Florida de Sud. Și tu?

— Eu fur scaune cu rotile, răspunse Darrell Grant.

Dilbeck privi jalnic spre Erin, care stătea pe banchetă, vizavi de cei doi bărbați. Lângă ea se aflau trandafirii congresmenului. În mâna dreaptă, revolverul era nemișcat.

— Darrell și eu am fost căsătoriți o vreme. Ce altceva pot spune? Erin simțea un calm neașteptat, amplificat de călătoria lină și confortabilă.

Dilbeck îl întrebă pe Darrell Grant ce pățise la braț. El spuse că afurisitul de prieten al lui Erin i-l rupsese cu un afurisit de levier. Apoi:

— Șoferule, auzi, televizorul ăsta merge?

Pe un ton rănit, Dilbeck șopti spre Erin:

— Care prieten?

Erin îl străpunse cu o privire de gheață. „Patetici”, gândi ea, „amândoi sunt patetici.”

Nonșalant, își strecură mâna sub rochia mini și-și desfăcu tanga și sutienul de dans. Le îndesă în poșeta de pe umăr. Fără să lase pistolul din mână, se contorsionă, străduindu-se să îmbrace un sutien și chiloți simpli, din bumbac alb. Era un detaliu crucial; Erin nu dorea să fie găsită îmbrăcată ca o stripteuză. Congresmenul o privi întrebător când își schimbă lenjeria.

— De ce albe? întrebă el cu o urmă de surâs unsuros.

— Pentru tine, scumpule.

Darrell Grant își rezemă de fereastră capul care-i vuia. Se găseau pe autostrada interstatală și se îndepărtau de zgârie-norii orașului. Derularea sinuoasă de linii de pe asfalt și șuvoiul de faruri îl amețeau.

— Sunt varză, remarcă el.

Erin se adresă congresmenului:

— În caz că ești curios, fostul meu soț are o problemă cu drogurile.

— Aș prefera să lași arma aia, îi spuse Dilbeck.

— Nu asculți, așa-i?

— Până acum, rosti Darrell Grant somnoros, nu te-am văzut niciodată dansând. A fost al naibii de mișto.

— Scutește-mă, zise Erin.

— Îmi pare rău de treaba aia cu moneda.

— Aproape că uitasem de spiritele tale caustice, spuse ea.

Darrell Grant se lăfăia în spațiul uriaș al limuzinei.

— M-aș putea obișnui cu asta, comentă el întinzându-și picioarele. Confort cu climatizare. Da, moșule!

David Dilbeck rosti ca și cum Darrell nu l-ar fi putut auzi:

— Fractura aceea arată urât, Erin. Ar trebui să-l vadă un medic.

— Rita mi-a bandajat brațul, zise Darrell ridicându-l mândru. Soră-mea mai mare.

— Ea ține la tine, îi spuse Erin. E singura care a mai rămas.

— Ba nu, și Angie ține la mine. Angie îl iubește pe tăticul ei.

— Te consideră amuzant, precizează Erin. Este o diferență.

— Mă iubește!

Erin abandonă subiectul. Poate că Darrell avea dreptate. Nu dorea să se gândească la asta acum.

— Cât mai avem până ajungem? se interesă congresmenul. Trebuie să urinez.

Erin îl ignoră. Fostul ei soț spuse:

— În seara asta am omorât un individ.

— Serios?

— Pe iahtul ăla.

— Ai avut vreun motiv s-o faci?

— Încerc să-mi amintesc.

Erin bănui că halucinase incidentul respectiv. Darrell Grant zise:

— N-am simțit așa cum crezusem că voi simți. Când l-am omorât, vreau să spun.

— Ca de obicei, replică Erin, ai crezut în reclame.

Se întrebă ce să facă cu el. Îi strica planul pe care-l pregătise pentru congresmen.

— Vorbesc serios despre Angie, spuse Darrell.

— Glumești? Te-așteaptă închisoarea.

— Ba nu, Arizona. Capitala scaunelor cu rotile a Americii de Nord!

— Ești dus complet.

— Și-o iau pe fata noastră.

— Mai întâi o să te-mpușc, îl preveni Erin.

Pe neașteptate, David Dilbeck începu să suspine și să bâjbâie după mânerul portierei. Se potoli când Erin îi înfipse țeava pistolului în obraz.

— De când porți armă? o întrebă Darrell Grant. Dumnezeule, urăsc armele!

— Am probleme cu prostata, anunță congresmenul.

— Gata cu smiorcăielile, se răsti Erin. Amândoi.

Darrell își scărpină fluierul piciorului cu lama crosei.

— Spune-ne cel puțin unde dracu' mergem. Alo, șoferu', *parlarare americano*?

Pierre nu avu nicio reacție.

— O să-ți spun unde mergem, zise Erin. Mergem să-l vedem pe congresmenul nostru în acțiune.

•

La începutul lunii octombrie, trestia-de-zahăr de lângă Lacul Okeechobee este verde, deasă și înaltă de trei metri. Lunca inundabilă este regiunea cea mai plată din Florida; acolo, câmpurile par să atingă orizontul de jur-împrejurul șoselei și să-l definească. În decurs de o lună, aproape două mii de imigranți din Caraibe sosesc să înceapă tăiatul trestiei, iar morile funcționează douăzeci și patru de ore pe zi. La începutul lunii octombrie însă mașinile fac majoritatea recoltărilor. O secerătoare-pologitoare, un echipament incredibil de asemănător unui crab, taie trestia-de-zahăr și face rânduri de grămezi. După aceea alte mașinării ridică grămezile și le transportă la morile companiei, unde se produce zahărul.

Congresmenul David Lane Dilbeck nu se gândea prea mult la știința sau la mecanica exploatării trestiei-de-zahăr. Era îndeajuns că frații Rojo erau oameni amabili, bine-crescuți și atât de generoși. Desigur, donațiile uriașe din timpul campaniilor erau importante, dar Dilbeck ar fi fost gata să-și ofere votul de congresmen pentru simpla folosire ocazională a iahtului lor superb. De asemenea, el aprecia tovărășia mondenă a tânărului Christopher, care-i împărtășea gusturile față de divertismentul pornografic și nu rata niciodată achitarea notei de plată. Pentru David Dilbeck, atențiile primite din partea unor oameni bogați și puternici constituiau un beneficiu marginal și măgulitor al funcției.

Congresmenul nu vedea nimic incorect în subvențiile care îi făcuseră multimilionari pe membrii familiei Rojo. Prețurile la cereale, lactate și tutun îi storseseră ani de zile pe contribuabili, invocând melodramatic soarta jalnică a „familiilor de fermieri”. Atunci de ce nu și prețul zahărului? În mod similar, Dilbeck dormea fără să se gândească la prejudiciile aduse economiilor agricole ale națiunilor caraibe sărace, practic eliminate de pe piața zahărului fraudată din SUA. Congresmenul nu-și frământa mintea nici la gândul impactului pe termen lung al faptului că cultivatorii de trestie-de-zahăr deversau miliarde de litri de deșeuri în Everglades. Dilbeck nu înțelegea de ce se făcea atâta caz. De fapt, el nu prea se omora după Everglades – era un loc somnolent, mlăștinos și ticsit de insecte. Aflat odată în campanie într-un sat de indieni Miccosukee, congresmenul acceptase o croazieră cu șalupa, deoarece Erb Crandall apreciase că era o oportunitate senzațională pentru fotografii. Șalupa rămăsese fără combustibil pe râul Shark și Dilbeck petrecuse două ore mizerabile scoțându-și din urechi țânțari îmbuibați cu sânge.

— Și am văzut apă mai limpede, îi spuse lui Erin, în troacele porcilor.

Ea îl bește pentru că făcea jocul familiei Rojo.

— De unde crezi că vine apa noastră de băut? Arătă prin fereastra limuzinei. De-acolo, Davey. Iar amicii tăi varsă îngrășăminte în ea.

Darrell Grant era plictisit până peste cap. Încercase în repetate rânduri să-l atragă pe Pierre în conversație, însă fără succes. Autostrada se îngustă la dimensiunea a două benzi neiluminate, pe care Darrell le recunoscu ca fiind șoseaua US 27. Întunericul cuprinse limuzina; unicul semn al orașului era o strălucire încețoșată și galben-sulfuroasă, hăt spre est. Darrell nu-și putea da seama unde îi ducea Erin sau de ce. Bătrânelul în

costum de cowboy rămânea o enigmă. Era un prieten nou și bogat? Ideea ca Erin să fie o căutătoare de aur îl atrăgea – fiica va călca pe urmele mamei? Totul era posibil.

Darrell se străduia să coacă un plan, dar drogurile îi afectau concentrarea. De fapt, ceea ce-și dorea cu adevărat era să doarmă vreo șase luni de zile.

La ora 22:30 ajunseră în Belle Glade („Solul Său Este Viitorul Său" proclama un indicator de bun-venit). Pierre ieși de pe șoseaua principală și trecu încet printr-o tabără de imigranți pustie. David Dilbeck fu alarmat de ceea ce văzu. Îi spuse lui Pierre să accelereze înainte ca *desperadoes* să se reverse din magherniță și să atace limuzina.

— Este în leasing, îi explică lui Erin.

— Să nu-mi spui că n-ai mai fost niciodată pe-aici.

— Ce vrei să-mi demonstrezi? se plânse congresmenul. Îmbrățișarea caldă a șampaniei Korbel se disipase într-o migrenă cutremurătoare.

Pierre reveni pe șosea și merse până ce orașul lăsă loc altor ogoare verzi de trestie-de-zahăr. Erin îi ceru să tragă pe dreapta.

— Nu înțelege engleza, spuse Dilbeck iritat.

— Serios?

Pierre ieși de pe șosea și opri pe acostament. Lăsă motorul să meargă.

— Acum coborâm, anunță Erin vesel. Davey, nu-ți uita jucăria de junglă.

Dilbeck se zgâi suspicios în noapte.

•

Înainte de recoltare, trestia-de-zahăr este arsă pentru a înlătura vârfurile cu frunze, care sunt inutile, și pentru a alunga animalele de pe câmp. În toiul sezonului, fumul se ridică în coloane impresionante, care uneori acoperă cerul. În seara aceasta însă cerul era cristalin – presărat de constelații pe care niciunul nu le vedea vreodată în oraș. Luna în descreștere atârna gălbuie jos pe cer.

Pierre coborî și deschise portiera din spate a limuzinei. Congresmenul ieși primul, ținând un pachet maroniu, subțire. Fu urmat de Darrell Grant, nesigur pe picioare; capătul crosei de golf lovi zgomotos în aripa din spate a mașinii. Ultima care coborî fu Erin, pășind cu atenție pe tocuri. Pierre îi înmână o lanternă mică, pe care ea o ținu în mâna liberă.

Darrell Grant se plânse de gaze la stomac.

— Lasă-mă să stau aici.

— Sigur că da. În portbagaj. Erin făcu un semn cu arma. Pierre, pregătește budoarul domnului Grant.

Șoferul haitian se execută. Deschise portbagajul și mută roata de rezervă, făcând loc.

— În portbagaj? Darrell Grant îl pocni pe congresmen pe spate. Nu ți-am zis că gagica-ți distruge respectul de sine?

David Dilbeck părea îngrijorat.

— Erin, am probleme cu inima.

— Cine n-are? Darrell, intră naibii în portbagaj.

Îi vârî în ochi raza de lumină a lanternei.

— O să mă-mpuști? Izbucni într-un râs cretin. Cumva, n-o cred.

Erin îi spuse să se întindă și să tragă un pui de somn.

Clătinându-se lângă bara de protecție din spate a limuzinei, Darrell Grant rosti:

— Mor să te-ntreb o singură chestie: Cum o faci? Vreau să zic cum poți să dai din ghioc spre străini? Îl împinse disprețuitor pe congresmen cu crosa de golf. Nu-nțeleg cum o poți face cu bătrâneii perverși ca el?

— Mă ferește muzica. Asta-i tot.

— Vrei să zici că te prefaci? N-aș fi atât de sigur.

— Bărbații sunt ușor de vrăjit.

Un geamăt disperat dinspre David Dilbeck.

— Trebuie să fac pipi.

Erin gesticulă cu lanterna spre rândurile de trestie-de-zahăr.

— Dă-i drumul, zise ea.

Dilbeck se îndepărtă, trăgând de nasturii blugilor. Darrell Grant pufni ca un beţiv.

— Niciodată nu m-am gândit la tine c-ai putea ajunge stripteuză. De fapt, e distractiv ca dracu'.

— Tu mi-ai golit contul de economii, spuse Erin. A trebuit să-mi plătesc avocatul.

— Plus că te-ai gândit şi la şmecheriile din barurile astea, este? Le ciufuleşti părul, te joci cu cravata lor, le zici ce mişto miros…

— Poate că ăsta-i tocmai factorul de aţâţare din striptease.

— Doamne, ce crudă eşti!

Îl auziră pe congresmen irigând trestia-de-zahăr. Peste umăr, el strigă:

— O iubesc *cu adevărat*!

— Jal-nic, pronunţă Darrell.

Erin zâmbi.

— Pledoaria mea a luat sfârşit.

— Ştii ce cred? Cred că te excită.

— Darrell, pur şi simplu eşti *plin* de teorii în seara asta. Se întrebă dacă avea parte de o predică din partea unui hoţ de scaune cu rotile. Treci în portbagaj, îi spuse, tot îţi place atât de mult maşina asta.

El o ignoră.

— N-am renunţat la Angie. Aşa să ştii: o să vă urmăresc pe-amândouă până la capătul pământului.

Trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre ogoarele de trestie-de-zahăr.

— Darrell, opreşte-te.

Ridică mâna cu pistolul. Fostul ei soţ se întoarse şi raza lanternei îi dezvălui rânjetul.

— N-o să m-omori. N-o să-l omori pe tatăl singurului tău copil!

Erin se gândi la asta. Şi-l imagină sfârtecând păpuşile lui Angie şi braţul în care ţinea arma se

încordă.

— I-ai spus judecătorului că nu eram potrivită ca mamă. Asta crezi?

— Cu judecătorul erau vrăjeli, pentru numele lui Dumnezeu! Totdeauna iei toate rahaturile în nume personal. Deschise larg brațele și mânerul crosei de golf sclipi. Ce dracu', ai fost o mamă bună. La fel cum și eu am fost un tată bun. Cu judecătorul erau vrăjeli, asta-i tot.

În clipa aceea Erin știu că nu avea să tragă. Nu trebuia s-o facă; ticălosul era deja terminat. Falit, drogat, schilodit, fugind de lege – Darrell Grant aparținea trecutului. Uciderea lui ar fi fost redundantă.

— Întoarce-te, rosti ea. Am planuri pentru tine.

— Prin „planuri" te referi la închisoare? Nu, mersi, bombonel.

Flutură țanțoș din braț și-și continuă evadarea.

Erin își reaminti ce o sfătuise Shad în legătură cu armele: când ai dubii, trage în ceva, în *orice.*

Trase de două ori în solul de lângă cizmele lui Darrell Grant. Pocnetele împușcăturilor fură absorbite de trestia-de-zahăr înaltă. Îl auzi pe fostul ei soț zbierând cuvântul *pizdă.* Când îndreptă lanterna spre locul unde stătuse, el dispăruse, gonind ca o ciută prin lanuri. Roti raza de lumină într-un cerc lent, până ajunse la congresmenul care-și încheia agitat șlițul. El ieși din iarba înaltă și întrebă:

— Ai pățit ceva?

„Erin simțea revolverul fierbinte în palmă. Lua-l-ar dracu' pe Darrell", gândi ea. „Poate c-o să calce pe un crotal."

Se răsuci spre David Dilbeck.

— Scoate-ți hainele, i se adresă.

— Știam eu. O să mă pui să dansez.

— Ai vrea tu, zise Erin.

•

După ce trestia-de-zahăr este tăiată și făcută grămezi, o mașină le strânge, rărește excesul de

vegetație și aruncă restul într-un container. Când containerele se umplu, o bandă rulantă transportă trestia-de-zahăr în remorci lungi din plasă de sârmă, care sunt fixate pe platforme pentru camioane. Remorcile sunt alimentate din lateral și în fiecare intră câte douăzeci de tone. Remorcile sunt dispuse la intervale de-a lungul drumurilor de țară care formează granițele plantațiilor din Okeechobee.

Inițial Darrell Grant crezu că dăduse peste gardul unei închisori de securitate medie, un coșmar al ironiei sorții. Apropiindu-se mai mult și bâjbâind prin beznă ca prin ceață, își dădu seama că întinderea de sârmă era de fapt latura unei remorci foarte lungi. Punând piciorul pe roata înaltă a remorcii, Darrell începu să suie.

Trailerul cu trestie-de-zahăr îl atrăgea din două puncte de vedere: părea un loc sigur în care să se ascundă de o fostă soție pornită să-l ucidă și în același timp un loc minunat în care să tragă un pui de somn. Era important ca Darrell Grant să se întindă cât mai repede, înainte să se prăbușească. Pilulele contra cancerului îi detonaseră disjunctoarele; el accepta posibilitatea să fi greșit în privința dozării, să-și fi apreciat toleranța în mod eronat și grav. Asta era.

Escaladă latura remorcii, se trânti în tulpinile umede de trestie-de-zahăr afumată și se îngropă ca un vierme; se simțea inteligent, invizibil și în siguranță. Dacă ar fi fost cu mintea mai întreagă, ar fi putut anticipa destinația camionului și soarta conținutului remorcii.

După ce sunt umplute pe plantație, remorcile sunt duse la moară și deșertate pe conveiere. Prima etapă a procesării este tocarea trestiei-de-zahăr, care se realizează de o mulțime de șiruri de lame strălucitoare acționate de turbine. După aceea, fibra este terciuită la o presiune de cinci sute de tone. În felul acesta sunt extrase fluidele esențiale. Evaporatoarele transformă sucul purificat de

trestie-de-zahăr într-un sirop, care este încălzit până se formează o mixtură de melasă și cristale dulci. Separarea se realizează prin folosirea unei centrifugi cu turație foarte mare.

De obicei dintr-o tonă de trestie-de-zahăr se obțin aproximativ patruzeci și cinci de kilograme de zahăr nerafinat. Cu toate acestea, atât greutatea, cât și puritatea pot fi serios afectate de introducerea unor substanțe străine procesului, așa cum sunt părțile corpului omenesc.

Darrell Grant se drogase prea zdravăn și se ascunsese prea bine. În zori, când trailerul cu trestie-de-zahăr în care se pitise porni spre moară, el era afundat într-un somn de narcoză. Darrell nu se trezi, cel puțin nu într-un mod în care ar fi contat. Niciun țipăt, urlet sau geamăt nu opri prelucrarea trestiei-de-zahăr; lucrul acesta îl făcu crosa de golf legată de brațul lui Darrell Grant, care blocă lamele acționate de turbină și-i aduse în goană pe băieții de la Controlul Calității.

Moara se închise pentru trei ore, în timp ce poliția locală colectă și ambală resturile. Ulterior, biroul șerifului din Palm Beach emise un comunicat de presă în care se anunța că un vagabond murise în urma unui accident neobișnuit în moara de la Fermele Rojo. Autoritățile apelau la public pentru a le ajuta să identifice victima, care era descrisă ca un bărbat alb, de aproximativ 30 de ani, cu păr blond. Nu se oferise nicio imagine a sa, deoarece tocătorul lăsase prea puține pentru ca poliția să poată reconstitui ceva. Comunicatul de presă mai spunea că victima purta blugi și cizme și că era probabil pasionat de golf. Corporația Sweetheart Sugar a cooperat pe deplin la rezolvarea cazului.

În moară a fost distribuită o notă internă, care-i asigura pe angajați că nefericitul accident nu compromisese calitatea superbă a produsului companiei. Între patru ochi însă muncitorii se întrebaseră neliniștiți exact cât de mult din

vagabondul mort sfârșise în tonajul zilnic. Consensul fusese că o singură picătură de sânge, un amărât de fir de păr pubian, o feliuță microscopică dintr-un neg ar fi fost prea mult.

Zvonurile neplăcute se răspândesc rapid și mulți muncitori încetară să-și mai pună zahăr în cafea și ceai. Fermele Rojo, ca majoritatea prelucrătorilor de trestie-de-zahăr, menținеau o regulă foarte veche împotriva utilizării îndulcitorilor artificiali de către angajații aflați în incinta companiei. Încălcarea regulii era considerată un act de neloialitate – echivalent cu a fi dealer de Chrysler și a-ți cumpăra un automobil Toyota. Cu toate acestea, la câteva zile după moartea oribilă a lui Darrell Grant, o rețea de contrabandiști începu să introducă pachețele de zaharină în cantina companiei Rojo. O anchetă internă nu reuși să-i identifice pe vinovați și nici să stopeze contrabanda. Pentru a evita publicitatea unei confruntări cu sindicatul, managementul morii abandonă discret subiectul și renunță la politica „numai zahăr”. Familia Rojo nu află niciodată.

Capitolul 32

Shad lovi cu putere în bordul mașinii.

— Ajunge! zise Al García. Ce dracu', ia o țigară.

— Ce mai eroi de căcat suntem.

García gonea cu 150 km/h pe autostrada interstatală. Craniul lucios al lui Shad reflecta bizar pâlpâirile albastre ale girofarului de pe bord. Curentul de pe autostradă urla prin geamul spart de pușca retezată. Shad scuipă disprețuitor în noapte.

— Ușurel, spuse García. Ce naiba, am renunțat de mult să mai fiu erou. Uneori nu poți face altceva decât să pui lucrurile în mișcare. Detectivul pufăi exasperat din altă țigară de foi, abia aprinsă. De-aia mi-am pus cartea de vizită în caseta de valori a avocatului ăla mort. Am intuit că-l va motiva pe domnul Moldowsky spre un comportament prostesc.

— Ăsta nu-i un joc, comentă Shad. Ai zis-o chiar tu.

— Trebuie totuși făcute anumite mișcări. Noi am făcut-o pe-a noastră.

— Și uite ce s-a-ntâmplat – Erin a fost răpită.

— N-o subestima. Detectivul își coborî geamul și scutură afară doi centimetri de scrum. Ai observat ceva aparte la scrisul de pe oglinda aia? în afară de faptul că era ruj?

Shad se gârbovi posac. Se ocupa cu conceperea unui destin potrivit congresmenului. Se gândea la acid clorhidric și la răni faciale adânc căscate.

— Să-ți zic ce mi-a atras mie atenția, continuă García. Cuvintele de pe oglindă nu erau scrise cu majuscule, ci cu litere cursive. Caligrafia era minunată, nu? Zi-mi și mie atunci, *chico,* cine scrie cu o caligrafie perfectă când are pistolul lipit de cap și este pe punctul de a fi răpit? Nimeni – aia-i.

Sprâncenele spâne ale lui Shad se încrețiră de concentrare. În penumbră, țeasta lui trandafirie și mătăsoasă sugera capul unui nou-născut de o sută cincisprezece kilograme.

— Vrei să zici că ea a plănuit totul?

— Da, încuviință García, este posibil.

— În niciun caz nu ea l-a mierlit pe cel din lada cu pești.

— Sunt de acord. Chipul detectivului era ocultat de o volbură de fum albastru. Totuși ea avea un plan.

Shad își reaminti ce spusese Urbana Sprawl: că Erin era pusă pe rele.

— În astfel de situații, zise detectivul, mă întreb cine are atuurile? Și-i clar că le are Erin, nu Dilbeck. Nu-i decât un bășinos bătrân și arogant care se crede lăsat de la Dumnezeu să le satisfacă pe păsărici, dar nu-și dorește din lumea cea mare decât iubirea acestei dansatoare superbe. Vreau să zic c-ar fi în al nouălea cer, dacă ea doar ar *zâmbi* în direcția generală a cocoșelului lui. Te-ai prins?

Shad scoase o țigară de foi din buzunarul cămășii lui Al García. Îi smulse țipla cu dinții.

García chicoti.

— Cu toată șampania aia, cred că lui moș Davey nu i se mai scoală-n seara asta nici cu macaraua. Cât despre Erin, are treizeci de puncte peste el la coeficientul de inteligență – ia-o-ncet.

— Bărbații înnebunesc din cauza ei, spuse Shad. Am mai văzut întâmplându-se chestia asta.

— Dilbeck nu-i genul de violator, este prea plin de el.

— Nu trebuie să fie vreun gen, zise Shad mușcând capătul țigării. Ajunge doar să i se înfiripeze bine ideea.

García nu rosti nimic cale de câțiva kilometri. Traficul se diminua pe măsură ce înaintau spre vest.

— Belle Glade, căcat, mormăi Shad. *Unde* în Belle Glade? Se întoarse către García. Bănuiesc că

ai vreo idee.

— Ce-ți spuneam mai devreme, despre punerea lucrurilor în mișcare – vezi tu, oamenii au o prejudecată vizavi de justiție. Ei vorbesc despre „sistem” și se referă la polițiști, judecători, jurați și închisori. Oamenii mai zic că dacă sistemul ar funcționa, atunci n-ar mai exista problema delictelor! Străzile ar fi sigure și tipii răi ar fi închiși pe viață!

Shad emise un râs nefericit. Trase bricheta din bordul deformat și-și aprinse țigara de foi.

— Uită-te la dementul de fost soț al lui Erin, spuse el. Așa de grozav funcționează sistemul.

— Exact, aprobă García și despică aerul cu palma. Darrell Grant a fost informator pentru poliție. Tipii buni îi angajează pe tipii răi în numele justiției atotputernice. Omul obișnuit de pe stradă nu poate-nțelege asta. Chestia este că „sistemul” e un joc și-atâta tot. Eu nu pot să m-ating de unul ca Moldowsky. Același lucru este valabil și pentru congresmen. De aceea tot ce pot face este să-ncerc să pun lucrurile în mișcare. Să fac rahatu’ să zboare și să văd unde se lipește.

— Fiindcă oficial nu există un caz, zise Shad.

— Nu există, însă asta nu-nseamnă că nu poate să existe justiție.

— Nenică, ești un visător.

— Poate că așa-i, spuse Al García, dar sunt sigur că Moldowsky a aranjat asasinarea lui Jerry Killian, a avocatului ăla și a verișoarei lui. În plus, sunt sigur că eu nu l-aș fi putut acuza de nimic nici într-un trilion de ani. Arcui o sprânceană neagră și stufoasă. Dar mai știu ceva: În seara asta am deschis o-mputită de ladă pentru pești și l-am găsit pe domnul Malcolm J. Moldowsky, răposat definitiv. Soartă… ironie… zi-i cum vrei. Cel puțin acum îi pot spune ceva băiatului meu.

— Băiatul tău?

— El a găsit cadavrul în râu.

Shad mârâi posomorât.

— Cel puțin îi pot spune că s-a terminat, continuă García. Măcar o dată tipii răi au căpătat ceea ce meritau.

— Eu nu sunt gata să sărbătoresc, anunță Shad. Vreau s-o văd pe Erin în viață. Trase zgomotos și nociv din țigara de foi. Ar fi bine să speri că n-ai pus în mișcare lucrurile rele.

— Mda, încuviință încet detectivul. Există întotdeauna și posibilitatea asta.

Shad se foi, căutându-și o poziție mai bună pentru drum. Se simțea mai bine acum, după ce examinase posibilitatea ca Erin să fie stăpână pe situație.

— Promite-mi un singur lucru, îi ceru lui Al García. Promite-mi că n-ai alt cap de om în Igloo. Arătă cu degetul mare spre portbagajul Caprice-ului.

García rânji.

— Noaptea abia a-nceput, spuse el.

•

Congresmenul rămase în izmene și cu cizmele de cowboy. Raza lanternei lui Erin se mișcă în sus și-n jos pe fizicul lui gelatinos. Ea fu ușor stânjenită pentru aspectul lui, dar senzația îi trecu repede.

— Ce facem acum? zise Dilbeck, pocnind insectele care i se așezau pe piele.

— A venit momentul pentru știi-tu-ce.

— Ah. Tonul i se schimbă. Surescitat, desfăcu pachetul cafeniu. Ridică maceta în ambele mâini, cu lama sprijinită pe palme, ca să i-o arate lui Erin. Willie Rojo mi-a împrumutat-o. O ține pe peretele cabinetului.

— De mult bun-gust, spuse ea.

Congresmenul trecu degetul în lungul tăișului rectiliniu și rosti surâzând sfios:

— Cred că-nțeleg ce urmărești.

— Mă îndoiesc, murmură Erin.

— Îți plac jocurile, zise Dilbeck plin de speranță.

— Te rog!

— În care ne asumăm roluri…

— Nu, scumpule.

— Tu ești stăpâna și eu sunt sclavul!

„Cretinul se excită într-adevăr”, gândi Erin.

— Deci cum este joculețul tău? întrebă Dilbeck.

— Fii atent. Vreau ca tu să tai niște trestie-de-zahăr.

El chicoti neliniștit.

— Dar nu știu cum se face.

— Haide-ncearcă, spuse Erin. Pentru mine.

— M-aș simți mult mai bine dacă ai lăsa arma aia.

— În curând, îți promit.

Cu raza lanternei îl direcționă pe congresmen spre un rând de trestie-de-zahăr matură. El făcu un pas înainte și izbi cu maceta din lateral. Tulpinile se clătinară, însă nu căzură.

— Te pricepi mai bine să lovești cu sticla de șampanie, comentă Erin.

David Dilbeck pufni.

— Ia fii atentă, zise el și începu să reteze.

Fiecare izbitură era însoțită de un icnet ascuțit, care-i reamintea lui Erin de Monica Seles. Tehnica de recoltare a congresmenului ar fi trebuit îmbunătățită, deoarece trestia-de-zahăr nu era retezată, ci mai degrabă pulverizată. Erin menținu lanterna ațintită spre șirul de plante, astfel încât Dilbeck să vadă ce tăia. N-ar fi dorit ca el să-și reteze din greșeală propriile degete de la picioare.

După mai puțin de un minut, congresmenul se opri. Era învăpăiat la față, pieptul i se ridica și cobora spasmodic, iar șuncile pătate ale pântecelui îi străluceau de transpirație. Șortul îi lunecase sub talie, expunându-i crăpătura dintre fese. Gâfâia ca un leu bătrân și știrb.

— Scumpule, vorbi Erin, nu abandona așa repede. Tu conferi un înțeles nou termenului „slujbaș public”.

Dilbeck se îndoi din mijloc, gâfâind pentru a-și regăsi suflul. În cele din urmă spuse:

— Nu ți-ai scos rochia.

— Așa-i.

— Bine, bine. Își șterse palmele pe chiloți. Cât mai este până ne putem juca?

— Mă gândisem că minimum o tonă.

— Foarte amuzant…

— Un imigrant, îl anunță Erin, taie opt tone pe zi.

— Opt tone, murmură congresmenul. Așa-i spusese și Chris Rojo. Părea absolut imposibil.

— Un tăietor care lucrează singur, zise Erin. M-am documentat în privința recoltării trestiei-de-zahăr ca să putem avea o discuție revelatoare. Își scoase pantofii cu toc cui și-i aruncă. Crezusem că știi tot ce se poate ști despre zahăr, ținând seama de faptul că practic ești proprietatea familiei Rojo.

— Asta-i o minciună sfruntată, se îmbățoșă Dilbeck.

Erin îl aținti cu lumina lanternei – era într-adevăr foarte iritat. Nu era ușor să pari iritat în izmene.

— Știi cu cât își plătește familia Rojo tăietorii? întrebă ea.

— Puțin îmi pasă, se răsti congresmenul. Oricum este mai bine decât să moară de foame în *barrios* din Kingston.

— Deci asta-i: o acțiune umanitaristă! Erin își tamponă o lacrimă imaginară. Te rog să mă ierți, domnule congresmen, am înțeles greșit. Și eu care crezusem că amicii tăi erau pur și simplu niște afaceriști veroși care profită de sărmani disperați. Acum aflu că sunt niște sfinți! Făcu semn din revolver: Haide, scumpule, taie mai departe. Și, apropo, în Jamaica nu există *barrios.* Se numesc mahalale. Iar ai încurcat culturile din lumea a treia.

Mânat de furie, Dilbeck atacă trestia-de-zahăr ca un nebun. Între icnete, rosti:

— Cine ești tu să-mi ții prelegeri?!

— O simplă alegătoare, răspunse Erin. Îi reaminti că partenerul lui de chefuri, tânărul señor Rojo, îi dăduse o mie de dolari pentru un pantof. Dar bănuiesc că-și poate permite asta, remarcă ea, ținând seama de sumele cu care-i plătește pe imigranți.

Congresmenul se opri din tăiat.

— Asta-i o viziune foarte simplistă, domnișoară. Foarte simplistă.

— Davey, când va vota comisia ta pentru subvenționarea zahărului? Mă întreb ce ar face Rojo dacă nu te-ai prezenta?

Dilbeck nu putea să înțeleagă felul în care o seară care începuse atât de promițător se deteriorase în halul acela: o stripteuză cu un pistol, undeva la mama dracului, și el, afundat în trestie-de-zahăr până la testiculele transpirate care-l dureau. Cu mâhnire, concluzionă că sexul sălbatic de cowboy nu mai figura pe ordinea de zi; prin imaginație porniră să i se deruleze scenarii mult mai îngrijorătoare. Toată vorbăria aceasta despre munca sclavilor, familia Rojo, votul comisiei Congresului… oare de ce ar fi vorbit o femeie despre asemenea lucruri?

Tăie trestie până nu-și mai simți brațul. Căzu în genunchi, sprijinindu-se în macetă pentru a-și păstra poziția verticală.

— Bună treabă, zise Erin. Au mai rămas numai opt sute de kilograme de tăiat.

Se întrebă ce ar fi spus despre scena aceasta mama ei, oportunista absolută. David Dilbeck era genul de bărbat pe care mama l-ar fi socotit un trofeu matrimonial – bogat, cu poziție importantă și prezentabil, atunci când se ferchezuia ca lumea.

— Ce vrei de fapt? întrebă congresmenul.

Erin se lăsă pe vine lângă el.

— Ții minte un bărbat pe nume Jerry Killian?

Dilbeck încuviință precaut.

— Este cel care a încercat să mă șantajeze. Atunci am stat de vorbă cu judecătorul despre… ă-

ă-ă, „reexaminarea” cazului tău de custodie.

— Și ce s-a întâmplat, Davey?

— Judecătorul a zis că nu cade la nicio înțelegere. Avea relațiile lui la vârf.

— Ce s-a întâmplat cu Killian?

— Era vreun prieten de-al tău? Congresmenul vorbi ezitant. Nu știu ce s-a întâmplat. Malcolm a zis că s-a îngrijit de el. N-am mai auzit niciodată de el.

— Asta pentru că a fost ucis.

Dilbeck căzu în față în patru labe.

— Dumnezeule, făcu el. Este adevărat? Nu se poate.

— Oh, da, este adevărat. Erin se ridică în picioare. Totul din cauza ta, din cauza familiei Rojo – flutură pistolul – din cauza zahărului ăsta de-aici. Îl privi, chinuindu-se să se așeze în capul oaselor. Davey, un om a murit numai pentru că tu ești un escroc.

Congresmenul era pământiu și tras la față. Îi spuse lui Erin să-i ia naibii lumina din ochi.

— Nouăsprezece ani, vorbi el răgușit. Nouăsprezece ani am slujit în Washington. Să nu-ndrăznești să mă minimalizezi.

— Un om a murit, repetă Erin.

— Du-te și consultă arhiva acțiunilor mele, domnișoară. Am votat în favoarea tuturor legilor drepturilor civile care au trecut prin Congres. Chestiunile vitale ale epocii noastre – asigurările sociale, egalitatea oportunităților pentru locuințe, taxe mai mici pentru televiziunea prin cablu – du-te și vezi cum am votat. Și pentru fermieri, da, ai dreptate. Susțin familiile de fermieri și nu mi-este rușine s-o spun!

Erin suspină în barbă. Dilbeck repeta papagalicește șablonul unui discurs de campanie.

— … și cine-a blocat de unul singur ultima creștere a lefurilor celor din Congres? Eu! Am dat votul decisiv. Nu crezi că asta a necesitat curaj?

Erin interveni iute pentru a devia monologul:

— Odată am telefonat eu însămi la biroul tău, spuse ea.

Dilbeck făcu o pauză.

— La biroul din Washington? De ce?

— Ca să întreb despre Jerry Killian. Erai ocupat.

— Dacă aș fi știut…, zise congresmenul.

— Ce ți-au oferit Rojo? Petreceri, fete, croaziere cu iahtul – și mai ce? Las Vegas? Vacanțele ocazionale în insule? Erin îl ocoli. Cred că ești un bărbat care nu poate să refuze nicio gratuitate.

Dilbeck își trecu antebrațul peste frunte.

— Tatăl meu, rosti el cu o venerație îndelung practicată, a fost un om cât se poate de obișnuit, un muncitor care a avut visuri obișnuite. Știi ce făcea ca să-și câștige existența? Vidanja haznale!

— Cu certitudine l-am putea folosi acum, observă Erin.

Reveni la limuzină pentru a verifica încă o dată un detaliu cu Pierre. Reveni, aducând un pahar din plastic cu Martini.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, rosti congresmenul lipăindu-l ca un câine.

Ea descheie fermoarul rochiei mini, o trase în jos de pe trup și o lovi cu piciorul, aruncând-o cât colo. O derută plăcută reveni pe chipul lui David Dilbeck; ochii afundați în orbite scânteiară de speranță. În sutienul simplu, alb, dansatoarea părea virgină, nepătată. Congresmenul simți un fior familiar de patimă. Femeia era un înger în miezul nopții.

— Ești diabolică, murmură el. Cu adevărat te iubesc.

— Ai cea mai vagă idee despre ce se-ntâmplă aici? întrebă ea.

Dilbeck clătină placid din cap.

— Totul stă în mâinile Domnului.

— Frățioare!

El azvârli paharul gol și spuse:

— Sunt diacon bisericesc!

— Da, și eu sunt călugărița din strana corului. Ridică-te, Davey.

Ridicatul se dovedi a fi un proiect pe termen lung, deoarece congresmenul era sleit de oboseală. Folosindu-se de macetă ca de o cârjă, izbuti în cele din urmă să ajungă în poziția verticală, cu brațele moi pe lângă trup, în timp ce Erin îl inspectă pentru ultima dată cu raza lanternei. Din cizmele caraghioase se ridicau picioarele noduroase cu vene albăstrui, încă lucind de vaselină. Raza de lumină se înălță pe corpul lui: genunchii roșii și zbârciți, izmenele căzute, pântecele cenușiu care se bălăbănea, cicatricea congestionată, fața în așteptare de patrician și părul argintiu, acum o claie neregulată, garnisită cu stropi de noroi și fragmente de trestie-de-zahăr.

— Arăți superb, zise Erin.

Bănuia că era între 23 și 23:30. „Acum ori niciodată”, gândi ea. Aruncă lanterna cât putu de departe în trestia-de-zahăr înaltă, unde ateriză fără zgomot. După aceea procedă la fel cu pistolul.

„Probabil că-s nebună.”

— Hopa, hopa, făcu Dilbeck.

În lumina gălbuie a lunii, Erin îi putea zări surâsul care se lățea.

— Deci am avut dreptate în privința ta, zise el.

„Probabil că-s sonată.”

— David, spuse ea, vrei să vorbim sau să dansăm?

— Intim?

„Probabil că-s complet dementă.”

— Orice dorești, scumpule.

Undeva în noapte începu să cânte Jackson Browne.

„Unde dracu’ sunt ei?”

•

La șaptesprezece minute depărtare, pe un drum cu două benzi care ocolea rezervația naturală Loxahatchee, trei automobile goneau spre nord-vest, către orașul Belle Glade. Toate mașinile erau

Forduri model recent, gri-ardezie. Toate erau șofate de bărbați tunși scurt în costume negre. Erau șase bărbați – câte doi în fiecare Sedan – plus o brunetă atrăgătoare cu o fetiță. Bărbații aveau pistoale în tocurile de umăr pe sub haine. Fetița ținea două păpuși Barbie, una blondă și una brunetă. Femeia stătea lângă fetiță, pe bancheta din spate a celui de-al treilea Sedan. Îi spunea fetiței să nu se sperie, fiindcă totul avea să fie bine.

Angela Grant spuse că nu se speria deloc.

•

Sergentul Al García era blocat înapoia unui break încărcat de sloganuri religioase optimiste, care abia se târa pe șosea. Șoferul fie că nu vedea girofarul albastru în oglinda retrovizoare, fie că nu știa care îi era scopul. García se întrebă de ce toți cei care-și lipeau abțibilduri cu IISUS pe bara din spate conduceau întotdeauna cu 30 km/h sub viteza maximă admisibilă. „Dacă Dumnezeu ar fi copilotul *meu*”, gândi el, „aș merge cu două sute.”

Shad trăgea din țigară și povestea istorii triste de ocazii pierdute: gândacul din iaurt, scorpionul din brânza de vaci…

— Totul era pus la punct, se plânse el. Era pur și simplu sclipitor.

— Mie îmi sună tare mult a fraudă, comentă García.

— Rahat. Ți-e milă de companiile de asigurări?

García călcă accelerația și depăși breakul creștin, luând-o pe acostament. Peste câteva minute, Caprice-ul fără semne particulare intră în modestul cartier comercial din Belle Glade. Detectivul decuplă girofarul de pe bord și încetini, căutând limuzina congresmenului. Se aștepta să-i sară în ochi în mod spectaculos.

Shad continua să descrie arta ascunderii unui gândac adult într-un produs lactat refrigerat. Secretul, îi explică lui García, era o pensetă bună.

Mereu interesat de incursiuni în mințile infractorilor, detectivul întrebă:

— Dar gândacul în sine? Trebuie să fie ceva special?

— Cu cât e mai proaspăt, cu atât e mai bine, îl sfătui Shad.

În clipa aceea un convoi alcătuit din trei Forduri cenușii vâjâi pe lângă ei în direcția opusă.

— Deci asta-i! făcu García, rotind Caprice-ul într-o întoarcere pe loc în scârțâit de roți și frâne.

„Deșteaptă fată", gândi el. „Trebuie s-o recunosc."

— Cine dracu' sunt? întrebă Shad. Pentru a-și menține echilibrul, se sprijini cu ambele mâini în torpedou. Vreau să te-ntreb ceva, zise el cu țigara de foi legănându-se în ritmul zguduiturilor. Să presupunem că ai fi un fost deținut și că ai avea o armă chiar acum.

— Cred c-aș arunca-o, spuse Al García.

— Da? Shad coborî geamul. Închide ochii, îi zise detectivului.

•

— Relaxează-te, scumpule, rosti Erin.

— Cum aș putea?

Ea se apăsă ușor de el, legănându-se, visând că era cu altcineva. Încercă să-și amintească ultima dată când fusese ținută de un bărbat într-un fel care să însemne ceva.

— Acum înțeleg, spuse congresmenul. Încerci să mă omori. Încerci să-mi produci un infarct.

— Nu fi ridicol, zise Erin. Aș putea să-ți produc un infarct oricând aș dori.

Brațe umede îi cuprinseră mijlocul. O mână continua să strângă maceta.

— Ușurel, șopti Erin.

— În câteva săptămâni, vorbi David Dilbeck, am putea pleca împreună. Am putea lua iahtul.

— Sună interesant.

— Te-aș putea face fericită, urmă el. După alegeri, ai putea veni cu mine la Washington.

— Nu cred asta, scumpule.

Dilbeck juca rolul bogătașului cu amantă tânără:

— Ți-ar plăcea acolo. Magazinele sunt incredibile.

Erin își înfrână impulsul de a mușca.

— Povestește-mi despre noaptea aceea din club, zise ea, cea în care l-ai atacat pe tânăr.

— Îmi amintesc foarte puține, rosti congresmenul stânjenit. O strânse mai puternic. Am fost copleșit, ametit, lipsit de control… de obicei, nu sunt o persoană violentă. Cred că este evident.

— M-ai speriat, spuse Erin.

Secundele se scurgeau foarte lent. Privind în rândurile de trestie-de-zahăr, se gândi la Darrell Grant și se întrebă dacă el plănuia un contraatac. El ce ar fi făcut dacă l-ar fi văzut pe congresmen molestând-o? Probabil că ar fi aplaudat.

— Malcolm mi-a zis, spuse Dilbeck, că tânărul se simte bine… cel care a fost lovit cu sticla.

— Nici măcar nu i-ai trimis un coșuleț cu fructe.

— Cum aș fi putut s-o fac? Congresmenul se opri din dans și o prinse de cot. Tot nu-nțelegi, nu-i așa? Poziția pe care o ocup este importantă, delicată și puternică. Este an electoral, scumpo.

— Aproape că ai ucis un om, zise Erin.

— Uite care-i treaba, nu doresc să fac parte din aceeași tagmă cu Bill Clinton, Gary Hurt și ceilalți. Nu poți aprecia situația mea? O strânse cu putere la pieptul lipicios de transpirație. Îngeraș, trăim într-o lume neiertătoare.

„Câtă dreptate ai”, gândi ea.

— Davey, te rog, nu-ți băga mâinile în chiloții mei.

Simțea lama macetei rece pe lângă coapsă.

— Păi…, spuse el, aștept intimitatea.

— Asta este.

— Nu, scumpo, ăsta-i un dans lent.

— Scuze, făcu Erin menținând legănarea.

— N-am venit până aici pentru o labă pe uscat.

— Ce romantic ești, Davey.

— Nu mai fi așa! Brațele lui Dilbeck o cuprinseră din nou. Începu cu stângăcie să-și frece pelvisul de abdomenul ei. Uite! Ce zici despre asta?

— Termină, rosti Erin inaudibil.

Părul umed al lui Dilbeck îi atingea obrajii și-l simțea ca pe niște licheni. Dintr-un punct de vedere, era recunoscătoare beznei, pentru a nu fi nevoită să vadă toate detaliile oribile, dacă lucrurile ar fi mers prost.

— M-am săturat de jocul ăsta, anunță congresmenul.

Pe neașteptate, porni propria sa variantă convulsivă a unui dans erotic – smucindu-se și sărind, cu pântecele unsuros plesnindu-se de trupul lui Erin. Ea simți cum sutienul i se desprinde și perlele din plastic i se apasă de sâni. Își ținu chiloții cu ambele mâini, gândind: S-a zis și cu speranța menținerii controlului.

Îmboldirile aleatorii ale lui David Dilbeck o ridicară pe Erin de pe sol. Loviturile cu pumnii pe umerii lui se dovediră inutile, așa încât încercă un țipăt.

Congresmenul nu se dovedi defel alarmat; dimpotrivă, panica ei păru să-l încânte.

— În sfârșit, îi spuse, începi să-nțelegi.

Prinse salbele de perle și le răsuci într-un laț. Treptat, ele strânseră beregata lui Erin.

Ea țipă din nou – fără să se străduiască realmente – și din nou, până ce o duru. În cele din urmă, șiragurile plesniră și perlele îi curseră pe sâni, revărsându-se peste trestia-de-zahăr ca o grindină minusculă.

Capitolul 33

În timp ce aștepta, Pierre se rezemă de portiera limuzinei Cadillac. Își înfipsese degetele în urechi, fiindcă, la instrucțiunile tinerei, sistemul stereo fusese dat la maximum. Cântecul spunea ceva despre avocați îndrăgostiți. Pierre nu înțelegea și bănuia că nu avea să înțeleagă niciodată.

Când zări mașinile ce se apropiau, întinse brațul în limuzină și opri muzica. Praful prundișului se învolbură când cele trei berline gri frânară și se opriră în triunghi. Farurile spintecară noaptea, cu moliile rotindu-se aidoma unor confeti în razele albe și fierbinți.

Pierre își lipi prompt palmele de cap, turtindu-și șapca de șofer. Numără șase bărbați în costume negre, care semănau cu niște ciocli. Ei își scoaseră pistoalele când ieșiră din berline. Cel mai înalt, care avea păr nisipiu perfect pieptănat și ochelari precum carapacele de broască țestoasă, se apropie de Pierre și întrebă dacă el le telefonase.

— *M-pa konprann,* zise Pierre, repetând de două ori cu un clănțănit menit să transmită neînțelegere.

Avu succes, temporar.

Străinii înarmați purtară o discuție scurtă între ei în care se hotărî că niciunul nu vorbea creola. Bărbatul cu păr nisipiu îl prinse pe Pierre cu fermitate de guler.

— Unde-i ea? întrebă el înfricoșător. Știi la cine mă refer.

Cu palmele încă lipite de șapcă, Pierre indică imediat direcția folosindu-se de cot. În aceeași clipă un țipăt sfâșie tăcerea, urmat de altele. Bărbatul cu păr nisipiu și alți trei dispărură în rândurile de trestie-de-zahăr. Pierre fu impresionat cât de repede puteau să alerge, așa îmbrăcați de înmormântare cum erau.

•

Congresmenul se freca de ea, intrând în transă. Pleoapele i se închiseră pe jumătate și pliurile de piele pământie de pe gât tremurau când suspina. Totuși continua s-o țină pe Erin într-o strânsoare de fier. O împinse mai adânc în plantație și tulpinile trestiilor se îndoiră și se clătinară sub avântul lui. Erin se luptă să rămână în picioare, fiindcă în niciun caz nu dorea să cadă. Dilbeck era un bărbat masiv; odată ce ajungea deasupra ei, nu mai putea face altceva decât să strângă din dinți, să închidă ochii și să se lase purtată de muzică…

Încercă să țipe iarăși, dar se auzi doar un scâncet slab. O sufoca dogoarea înțepătoare degajată de bărbat, gâfâielile lui puturoase, acreala transpirației. Un retevei scurt, dar decis o împungea din izmenele lui.

— Iuu-biii, scânci el pentru a suta oară.

Erin încercă o înșfăcare mortală a testiculelor congresmenului. Neștiind că nu exista decât unul, rămase cu mâna goală. Dilbeck își spori strânsoarea și se prăbuși lent, ca un stejar putred, târând-o și pe Erin cu el. Căzând, ea se gândi ce idee proastă fusese aducerea macetei – isteață, sigur că da, însă nu teribil de inteligentă. Acum se confrunta cu șansa reală de a fi străpunsă de blestemăția aceea când atingeau solul.

Din fericire, congresmenul aterizâ primul, cu Erin peste el. Șocul îl trezi pe Dilbeck din reverie. Începu să-i sărute creștetul capului, murmurându-i cât de sexy mirosea. Sutienul alb rămase ridicat deasupra sânilor ei, iar obrazul îi era turtit de coastele lui. Nu mai auzea muzica dinspre limuzină. Poate că intraseră prea adânc în plantație; poate că trestia-de-zahăr înăbușea și țipetele ei.

Apoi se gândi: „Mă vor găsi vreodată aici?”

Brusc, brutal, congresmenul o scutură de pe el. Erin căzu violent pe umeri și ceafă. Noroiul umed o înfiora. Dilbeck se târî deasupra ei, stângaci, pironind-o doar cu greutatea sa. Erin simți lama

macetei lunecându-i în sus pe șold și retezându-i elasticul chiloților.

Bâjbâind cu cealaltă mână asupra sa, Dilbeck spunea:

— *Asta* este adevărata dragoste.

Erin se întoarse și-și lipi buzele ușor de pieptul lui.

— Ah, asta-i, zise el.

După aceea limba ei, ațâțător…

— Doamne, făcu congresmenul.

… explorând, până ce ea gustă urmele cicatricei…

— Cercuri, o îndemnă el. Fă cercuri.

… și mușcă cu toată puterea ei, asaltându-l ca o pisică, până ce el se retrase, urlând, ridicând palmele cu disperare spre groapa zdrențuită și umedă din piept…

Erin se ridică, scuipând sânge, carne și păr.

— Adevărata dragoste, rosti ea ștergându-se cu violență la gură. Cum a fost?

Dilbeck se sculă, clătinându-se, cu o expresie de stupefacție pe chip.

— C-c-cățea ce ești…

— Destul de corect. Erin se acoperi cu brațele. Îmi datorezi o pereche nouă de chiloței, zise ea.

În întunericul violet, printre trestiile rupte și încâlcite, congresmenul găsi cumva maceta lui Willie Rojo.

— Nu fi ridicol, îi spuse Erin.

Respirația lui Dilbeck se auzea în șuierături hidraulice. Cu ambele brațe, ridică lama.

— Ai încercat să-mi sfâșii inima din piept, rosti el încordându-se pentru pendulare.

Erin se întoarse și o luă la fugă, desculță, pe plantație. Și-l imagină pe Dilbeck brusc înzestrat cu iuțeală olimpiană, strivind trestiile sub cizme; își imagină păianjeni, viermi, șerpi, rozătoare zvârcolindu-se dedesubtul tălpilor ei; și-l imagină pe Darrell ascunzându-se în iarba înaltă, așteptând răzbunarea. Ea însă continuă să alerge,

închipuindu-și un iaz adânc și răcoros în care avea să plonjeze, să se spele și să se purifice, pentru ca apoi să dispară aidoma unei vidre. Și-o închipui pe Angela, așteptând-o pe mal cu păpușile ei, și fugi și mai iute.

Drept în brațele unui bărbat familiar, cu păr nisipiu.

Agentul special Thomas Cleary.

•

— Pot să explic, rosti congresmenul.

Cei trei bărbați îi ordonară să arunce arma și să ridice brațele. Deja se identificaseră, autoritar, ca fiind de la FBI. David Dilbeck se simțise ușurat.

— Știți cine sunt? întrebă el, clipind în conurile de lumină. Azvârli maceta care se înfipse vertical în marna neagră și zbârnâi. Vă rog, domnilor, spuse el. Pot să vă explic.

FBI-ul își instruia agenții în multe privințe, dar nu și în memorarea chipurilor celor cinci sute treizeci și cinci de membri ai Congresului. În plus, nici chiar prietenii cei mai apropiați și colegii lui Dilbeck nu l-ar fi recunoscut în izmene largi și cizme, cu ochii injectați, fără cămașă, cu o semierecție, cu coama lui definitorie de păr argintiu acum murdară și ciufulită. Raza lanternei unui agent zăbovi asupra mușcăturii oribile de pe corpul congresmenului, peste care sângele începuse să se închege în blana încâlcită de oposum de pe pieptul său. Stând aproape în pielea goală într-un ogor, Dilbeck nu semăna deloc cu persoana distinsă de pe afișele lui de campanie. Pentru agenți aducea perfect cu un degenerat obișnuit, prins în timpul unei tentative de viol.

— Slavă cerului că sunteți aici, zise congresmenul plin de căldură.

Credea că era o acțiune de salvare. Nu aceasta era misiunea FBI-ului?

Un agent îl informă asupra dreptului său de a nu vorbi.

— Iisuse Hristoase și Fecioară Maria, șuieră Dilbeck. Nu știi cine sunt?

Le-o spuse, repetând cu vehemență pe când îi puneau cătușele.

Agenții FBI rămaseră politicoși, fermi și inexpresivi, chiar și atunci când Dilbeck îi numi cămăși brune naziste.

— Este a dumneavoastră, domnule?

Unul dintre agenți descoperise pălăria neagră de cowboy. I-o așeză lui Dilbeck pe cap.

— Mi-ai pus-o pe dos, mârâi congresmenul.

— Nu, spuse agentul. Arată bine. Cine ar trebui să fiți – John Wayne? Johnny Cash?

— Nimeni! lătră Dilbeck. Doamne Dumnezeule!

Agenții FBI îi bandajară rana care sângera, îi dădură patru aspirine împotriva durerii și-l încuiară într-o berlină. Mijind ochii pe fereastră, Dilbeck fu cuprins de uimire. În haosul agitat de afară identifică și alți agenți FBI, pe șoferul său, Pierre, o femeie cu păr negru și o fetiță în pijama care era purtată pe umeri de un gigantic și spân om de Cro-Magnon. La un moment dat un cubanez cu chip neprietenos își coborî fața spre geam și rânji; printre dinți îi ieșea fum albăstrui.

„Sunt de la circ!” gândi congresmenul.

Dorea neapărat acces la un telefon, ca să-l poată suna pe Moldy. Să aranjeze toată porcăria asta.

Al García își sărută soția și zise:

— Nu m-așteptam să te-ntâlnesc aici.

— Au venit s-o ia pe Angie, explică Donna. N-am vrut s-o las să plece singură… Al, ce se-ntâmplă?

García știa că soția lui îi scosese din sărite pe agenții FBI, telefonând la sediu pentru a le verifica legitimațiile. Dumnezeule, ce mai detestau ei chestia asta. O întrebă despre Andy și Lynne.

— Sunt la maică-ta și nu schimba subiectul. Spune-mi ce se-ntâmplă aici.

— Haos, din câte-mi pot da seama.

García i-o prezentă pe Donna lui Shad, care galopase prin rândurile de trestie-de-zahăr cu Angela chiuind pe umerii lui.

— Unde-i mami? vru fetița să știe.

— O să vină imediat, răspunse García sperând că era adevărat.

Ca întotdeauna, agenții FBI nu spuneau nimic. Îi priviseră legitimația de sergent la fel cum îi priviseră și Caprice-ul cu geamul spart de gloanțe – cu toleranță zero și curiozitate minimă.

Shad le remarcase atitudinea arogantă.

— De ce i-a chemat pe *ei*? Vorbea cu glas scăzut. Ce dracu' au ei și n-ai tu?

— Jurisdicție, răspunse García. Sentimentele nu-i erau prea rănite; chemând FBI-ul, Erin îl scutise de o tonă de rapoarte.

Shad o lăsă pe Angela pe pământ, pentru a-și putea lua păpușile. Se apropie de una dintre berlinele sure și examină chipul dinapoia geamului: un bătrân libidinos și ciufulit, cu o pălărie de rodeo pusă pe dos. David Dilbeck avea privirea agitată a unui câine vagabond care este târât la ecarisaj.

— Perversul, murmură Shad. Și-l reamintea pe găozar din noaptea aceea în clubul lui Orly.

— Fii respectuos. I se alăturase García. Domnul este congresmen al SUA!

— Incredibil, în pizda mă-sii, spuse Shad.

Poate că era momentul să-și ia o carte de alegător.

•

Rămaseră împreună în câmpul de trestie-de-zahăr. Agentul Cleary o înveli pe Erin în haina de la costumul său. Părea neliniștit și ușor stânjenit. Era zguduit s-o vadă în felul acela.

— Unde-i Angie? întrebă Erin. N-ai adus-o?

Cleary încuviință și-și șterse condensul de pe lentilele ochelarilor.

— Nu sunt sigur de ce am făcut-o. Nu sunt sigur ce avem aici.

— O răpire – mai mult sau mai puțin.

Erin îi oferi o relatare prescurtată a serii. Fu ispitită să spună tot ce știa despre congresmen, începând cu *Pupăza creață,* dar n-ar fi avut niciun rost. Cleary era un tip care gândea liniar, nu un conspirator visător. El dorea acțiuni pe față și delicte ce puteau fi dovedite.

Cu glas încordat, el rosti:

— Așadar ești dansatoare.

— Până în seara asta, zise Erin. Avocații sunt scumpi, Tom. Ți-am mai spus că Darrell mă juca pe degete. Apropo, el este pe-acolo pe undeva – roti un braț spre câmp – iubitul meu fost soț.

La menționarea lui Darrell Grant, expresia agentului se întunecă. Erin știa că Cleary regreta profund că n-o ajutase în problema cu Darrell în seara când ea venise la el acasă. Regulile erau reguli. Acum ei se aflau aici, sub cerul liber, pe plantația de trestie-de-zahăr.

— Se pare că te-ai distrat binișor, comentă sec Cleary.

Creierul lui bine ordonat schimba vitezele de zor, străduindu-se să găsească o logică în haos. Se luptă, scurt timp, cu imaginea sensibilei lui foste secretare dansând dezbrăcată pe mese. După aceea scoase carnețelul și începură întrebările: „Domnul Dilbeck te-a violat?” „Nu.” „Te-a atacat?” „Da.” „A încercat să te violeze?” „Într-un fel.” „A avut o armă?” „Da.” „Te-a amenințat?” „În mod sigur.” „Și-a expus în mod indecent organele genitale?” „A încercat.”

Agentul scria și în același timp reflecta.

— Nu sunt pe de-a întregul liniștit în privința autorității noastre aici.

Scrise ceva în carnet.

— Nu te-a trecut granița statului, așa încât, din punct de vedere tehnic, cazul este neclar.

Mai scrise ceva.

— Pe de altă parte, a folosit o armă, așa încât este o posibilitate.

Iritată, Erin îi smulse pixul.

— Tom, individul este congresmen. Asta-i jurisdicția ta, fir-ar să fie!

— Da, zise Cleary.

Nu putea ocoli realitatea.

— Îmi pari palid, spuse ea, sau de vină este lumina lunii?

Paloarea era autentică. Pe Tom Cleary îl apucase greața, anticipând urmările – întrebările zilnice din partea Justiției, presiunile deloc subtile pentru detalii ale investigației, înnebunitor de precisele scurgeri spre mass-media. Era coșmarul oricărui agent de teren: acuzarea sexuală a unui politician proeminent. Cleary își imaginã teancuri de rapoarte înalte cât Monumentul Washington și punctul de răspântie al unei cariere cândva promițătoare.

— Dacă vrei să-l punem sub acuzare, i se adresă sever lui Erin, trebuie să știu toată povestea.

Ea izbucni în râs și-i atinse brațul.

— Tom, în niciun caz nu mă aștept din partea ta să-l pui sub acuzare.

— Atunci ce? Mânia i se strecurase în voce. Asta nu-i o farsă, Erin. Vorbim despre un membru al Camerei Reprezentanților.

— Boșorogul ăla libidinos a-ncercat să mi-o pună.

Când Cleary închise carnetul, Erin îi restitui pixul.

— Este bolnav mintal, zise ea.

— Vrei ca numele tău s-apară în toate ziarele?

— Nu neapărat, cedă ea. Nu înainte de ultima prezentare în fața instanței pentru custodie.

— Atunci suntem în impas, nu?

Ea îi spuse să nu mai gândească precum un agent FBI, ci să se pună în pielea unuia care candidează pentru Congres. Cleary își umflă obrajii și simulă că-i vine să verse.

— Nu trebuie să-l arestezi, Tom, zise Erin. Doar să-i explici realitățile vieții.

Stătură de vorbă câteva minute, apoi porniră spre mașini.

— Mai am nu știu câte întrebări, se plânse Cleary.

— Trebuie să stai de vorbă cu un tip. Un detectiv. Îl luă de mână, conducându-l printre rândurile de trestie-de-zahăr. Nu-i așa că Angie a crescut?

— E foarte drăguță, încuviință Cleary. Are ochii verzi și frumoși ai maică-sii. Peste două clipe, mai încet: Nemernicul ți-a făcut vreun rău?

— Nu, Tom, n-am pățit nimic.

•

Scena de lângă drum semăna cu o razie antidrog: razele încrucișate ale farurilor, agitația de bărbați înarmați, pârâiturile întrerupte ale transmisiilor prin radio. Cleary făcuse toate eforturile posibile. Erin era mișcată și i-o spuse. Nu-i recunoscu pe ceilalți agenți, dar nu uită să-i mulțumească fiecăruia în parte. Ei fură politicoși fără excepție și se străduiră să nu se trădeze când traseră cu ochii la sânii ei de sub haina bărbătească largă.

Când o zări pe Erin, Angela își trânti păpușile în mâinile lui Shad și o luă la fugă, repezindu-se printre picioarele agenților FBI. Erin o ridică în brațe, o ciupi de bărbie și o sărută pe vârful nasului. Chicotind, Angela îi răspunse în același fel.

Sergentul Al García privea, un spectator relaxat pe capota Caprice-ului. Își terminase țigările de foi, așa încât apelase la gumă de mestecat. Donna scotea două beri din minibarul limuzinei lui David Dilbeck. Erin se apropie, legănând-o pe Angela în brațe. Detectivul îi spuse că în tot cazul avea o predilecție spre spectaculos.

— Nu fi supărat, zise Erin.

— Cine dracu-i supărat?

— Al, n-am vrut să intri în bucluc. Nici tu, nici Shad.

— Nu contează, rosti García pe un ton de reproș. Îți mulțumesc oricum pentru invitație. Este mult mai amuzant decât să mă uit la televizor. Arătă spre silueta palidă, gârbovită în berlina oficială. Deci ăsta-i tipul tău, congresmenul Romeo.

Dilbeck ciocăni cu încheieturile încătușate în geam, chemând-o pe Erin. Ea îi răspunse printr-o fluturare nepăsătoare din braț.

— Vrei să stai de vorbă cu agentul Cleary? îl întrebă pe García.

— Un agent FBI autentic?! Aș fi extrem de onorat.

García îi oferi Angelei o lamă de gumă cu aromă de struguri.

— Cred că există un mod de-a aranja lucrurile, rosti Erin.

— Cred că ai perfectă dreptate.

Shad se apropie greoi de mașină, întinzând păpușile Bărbie ca pe două batoane de dinamită.

— Îmi ești datoare, îi spuse lui Erin care nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

El o luă deoparte și-i povesti cum îl găsiseră pe Malcolm Moldowsky mort în lada pentru pești. Erin fu uluită. În șoaptă, îi spuse despre dementa escapadă narcomană a lui Darrell Grant. Shad se oferi generos să-l caute prin plantație și să-l bată până-l făcea terci. Erin spuse nu, mulțumesc, deocamdată ea și Angie erau în afara pericolului.

— Ne luăm o vacanță, începând din seara asta.

— O meriți, zise Shad gândindu-se cât de mult îi va duce lipsa.

•

David Lane Dilbeck, care se considera un maestru al oratoriei sinuoase, bănuia că va putea ieși din încurcătura aceea bizuindu-se doar pe explicațiile sale. Pentru a-și spori credibilitatea, respinse cu dispreț îndrăzneț sugestia de a-și chema un avocat. De aceea agenții FBI îl cocoțară pe bara mașinii și se adunară într-un semicerc

tribal, pentru a asculta. Cleary îi îngădui lui Al García să li se alăture.

Detectivul era încântat de spectacol: luna, greierii, întinderile foșnitoare de trestie-de-zahăr.

— Nu ne mai trebuie decât un foc de tabără, îi șopti el lui Cleary, și niște bezele.

Dilbeck relată o istorie impresionantă. Agenții își notară la lumina lanternelor. García le compătimi pe secretarele lor.

După ce congresmenul termină, Cleary rosti:

— Dați-mi voi să repet declarația finală: În cazul de față sunteți victima, nu agresorul.

— Absolut, da, am fost răpit sub amenințarea cu arma.

— Hm-m-m, făcu Cleary.

Al García aprecie că momentul ar fi necesitat un răspuns mai energic, ceva de genul unui hohot disprețuitor de râs.

— Ea mă urmărea de săptămâni, zise David Dilbeck.

— Prin urmare, spuse Cleary, erați singur pe iaht și elaborați un discurs pentru campanie, când această femeie nebună a pătruns pe neașteptate în salon și a încercat să vă seducă.

— Cu forța, precizează Dilbeck, iar când am respins-o, s-a înfuriat.

— Iar pentru această tentativă de seducție purta un sutien de bumbac ordinar de nouă dolari?

— Nu, sutienul era roșu. Cupele erau din dantelă. T-t-tanga era cu imprimeuri! Ulterior, când eram în mașină, le-a schimbat cu altele albe.

Agentul Cleary își potrivi ochelarii.

— Prin urmare ar trebui să credem că doamna Grant v-a răpit în scopuri sexuale. Vi se pare o sinteză exactă?

— Era orbită de dragoste, zise congresmenul. Cu siguranță, ați auzit de asemenea cazuri triste.

García interveni:

— Și politicienii au admiratoare gata să facă sex cu ei? Crezusem că numai vedetele rock și

detectivii criminaliști.

Cleary păstră ordinea:

— Domnule Dilbeck, explicați-ne ce este cu rana din piept?

— Ea m-a mușcat, spuse el, ca un animal sălbatic!

Agentul FBI îl întrebă pe Dilbeck cine putea confirma că fusese hărțuit de o dansatoare de striptease.

— Există o persoană, răspunse el. Se numește Malcolm J. Moldowsky. El va confirma toate detaliile pe care vi le-am oferit.

— Improbabil, comentă García.

— Ce vrei să spui? behăi congresmenul.

García se întoarse către Cleary.

— Pot să-i spun eu? Te rog.

— Da, dă-i drumul.

— Ce să-mi spui? întrebă Dilbeck.

— Prietenul dumneavoastră Malcolm, zise detectivul, doarme cu peștișorii.

Congresmenul căzu într-o parte de pe bară. Agenții se repeziră îndatoritori să-l ridice din noroi.

Cleary oftă și se încruntă spre Al García:

— Chiar a fost necesară chestia asta?

•

Cei doi bărbați stăteau singuri în Caprice. García balansa o sticlă de bere pe un genunchi. Zornăi brățara de aur în fața congresmenului.

— Ai pierdut-o?

Dilbeck îi întoarse spatele cu răceală.

— M-am răzgândit în privința contactării unui avocat, rosti el.

— Prea târziu. García pocni din guma de mestecat. Nu avea un gust prea grozav, combinată cu berea Beck brună. Strânse brățara în palmă. Te-ai prăjit, îi spuse lui Dilbeck.

— Te rog să…

— Cioculețul, sugeră detectivul, și-ncearcă să-nțelegi ce s-a întâmplat aici. FBI a primit un

telefon anonim despre o răpire aflată în desfășurare. Presupusul suspect este un congresmen SUA. Presupusa victimă este o fostă angajată a FBI. Mă urmărești?

— Erin a lucrat pentru FBI?

— Nu că-i tare? Când au sosit, agenții l-au găsit pe suspect – ăsta ești tu – numai în izmene și înarmat cu o macetă. Alergai presupusa victimă pe o plantație ce aparține lui Joaquin și Wilberto Rojo. Investigațiile ulterioare vor dezvălui că arma utilizată în agresiune aparține de asemenea acestei familii proeminente și influente. Domnule congresmen, vreau să-ți imaginezi toate chestiile astea pe prima pagină a ziarului *Miami Herald.*

Dilbeck se legănă într-o parte și-n alta, trăgând absent de buza inferioară. Al García se întrebă dacă nu cumva cădea în autism.

— În locul tău, urmă detectivul, aș încerca să ghicesc în ce fel versiunea mea asupra celor întâmplate va fi acceptată de familia Rojo, dar și de electorat – mai precis faptul că ai fost răpit de o stripteuză nimfomană. Nu uita că nu există niciun revolver, nicio dovadă, nici măcar un martor care să te susțină. Până și șoferul tău afirmă că doamna spune adevărul.

— Imposibil, vorbi răgușit Dilbeck. El nu vorbește engleza.

García surâse.

— Șoferul tău este o persoană modestă. Are o diplomă în management hotelier de la Universitatea Internațională Florida. Nu ți-a spus?

Congresmenul se opri din legănat. Își cuprinse capul cu ambele brațe, de parcă s-ar fi încordat în vederea apropierii unor proiectile de mortiere.

— Pe iaht a mai fost un bărbat, rosti el cu glas dogit. Durrell-nu-știu-cum.

— Te referi la domnul Darrell Grant, un evadat căutat de poliție pentru mai multe infracțiuni însoțite de violență. García vorbi dinapoia unui balon mare și purpuriu din gumă de mestecat. În

locul tău nu m-aș baza pe un narcoman pentru alibi.

— Dar asta? se pocni David Dilbeck în pieptul bandajat. Am fost atacat cu sălbăticie – orice cretin poate s-o vadă. Smulse cu unghiile pansamentele și bandajele, până își expuse craterul însângerat. Uită-te! Nici nu mai am sfârcul! Mi *l-a rupt*!

— Trebuie să te dezamăgesc, *chico,* zise Al García, însă asta-i rana defensivă de mușcare clasică, prezentată în toate manualele de medicină legistă. Când un bărbat se suie pe o femeie, ce altceva mai poate ea să facă?

Congresmenul strânse bandajele mototolite și încercă să le pună prostește la loc.

— Acuzatorii se topesc după rănile prin mușcare, începu să detalieze García. Odată am avut o victimă care a rupt cu dinții cocoșelul unui tip. De altfel așa l-am și prins pe el – s-a prezentat la camera de gardă a Spitalului Jackson, spunând că suferise un accident în grădină. I-am pus pe legiști să compare semnele de pe socoteala lui cu urma de mușcătură a dinților victimei. Juriul n-a deliberat mai mult de treizeci de secunde.

Parcă amorțit, Dilbeck își privea mutilarea ca și cum ar fi fost însemnat cu fierul roșu.

— Și ce se va întâmpla acum? Campania și tot restul…

— Dac-ar fi după mine, spuse García, te-aș arunca direct la-nchisoare. Norocul tău că nu-i după mine.

Luă sticla goală de bere și ieși din mașină. Erin Grant îi luă locul. Încrucișă picioarele și aranjă haina agentului Cleary, asigurându-se că nu i se vedeau sânii; nu voia să-i abată atenția lui Dilbeck.

— David, rosti ea, ai intrat într-un rahat serios.

Congresmenul se trase îndărăt ca un melc opărit, lipindu-se de portiera opusă. Glasul lui era încărcat de reproș:

— Mi-ai zis chiar „scumpule”.

— Poate că așa le zic la toți.

— Nu te mai iubesc! urlă el.

— Oh, ba da, mă mai iubești.

După câteva clipe de tăcere, Dilbeck oferi o scuză stingheră pentru comportamentul lui grosolan. Întrebă dacă Erin intenționa să depună plângere.

— Ăsta-i planul B, răspunse ea.

— Și planul A?

— Te duci acum acasă, zise ea, și ai un infarct.

Congresmenul pufni.

— Asta n-a fost deloc amuzant.

— Un preinfarct atunci, propuse Erin, care necesită săptămâni de odihnă la pat, regim și izolare.

— Cu alte cuvinte, să abandonez alegerile.

— Davey, încerc să-ți găsesc o scăpare. Dacă tu însă preferi planul B, n-am nimic împotrivă. Ai văzut emisiunea TV „Reporteri în acțiune”?

Ultimele speranțe ale lui Dilbeck se năruiră.

— Un preinfarct, pentru Dumnezeu. Mai este și altceva?

— Scumpule, bineînțeles că mai este. Erin ridică mâna și întoarse pălăria de cowboy a congresmenului, ca să nu-i mai stea invers pe cap.

•

Micul dejun, înainte de răsăritul zorilor. Un popas pentru camioane pe vechea autostradă 441, ticsit cu camioane cu remorcă, mașini de gunoi, cisterne cu lapte, furgonete, trailere cu echipamente agricole. Localul mirosea ca un pârț de motor diesel.

Shad, Donna García și soțul ei detectiv stăteau unul lângă altul pe locurile din față ale Caprice-ului fără semne distinctive. Donna învârtea între palme o cafea tare, Shad înghițise a șaptea gogoașă cu glazură, iar Al García atacase cârnații picanți de porc cu speranța de a-și coroda nenumăratele straturi de gumă de mestecat, bere și țigări de foi de pe cerul gurii.

— Disney Land, reflectă detectivul mestecând regulat.

— Cred că-i drăguț, zise soția lui, deși nu-s sigură în privința șoferului.

Shad spuse să nu-și facă griji, fiindcă șoferul era de treabă.

Pierre umplea rezervorul limuzinei de la pompa cu cifră octanică ridicată. Simțea greutatea brățării de aur în buzunarul stâng al pantalonilor săi; un cadou pentru nevastă-ta, spusese polițistul. „Foarte bizar", gândea Pierre. Toată noaptea fusese bizară.

Angela era pe jumătate ghemuită în scaunul pliant. Erin se schimbase în blugi, tricou și sandale; părul îi era prins în coadă. Stătea în portiera limuzinei și flecărea cu Cleary, care-și termina însemnările. Arăta tras la față, boțit, doritor să plece. García era încântat să vadă alt om al legii muncind în starea aceea familiară cu ochii adânciți în găvane, mai ales un agent FBI.

— Unde-s ceilalți? întrebă Donna.

— L-au escortat pe congresmen acasă, răspunse soțul ei. Nu se simțea prea bine.

Shad își întrerupse ospățul cu gogoși pentru a se plânge că Dilbeck scăpa prea ușor.

— Eu aș fi votat pentru închisoare, anunță el, sau un glonț în cap. Asta merită nenorocitul.

García îl contrazise pe un ton plăcut.

— Pentru politicieni, unele destine sunt mai rele decât moartea. Erin a avut o idee a-ntâia, nu?

Donna spuse că Angela era surescitată în privința excursiei la Disney Land.

— Favoritele ei sunt gărgărițele. Zice că-i place s-o amețească. Donna făcu o pauză. Venind încoace, a întrebat de taică-său.

García spuse că Darrell Grant rămăsese probabil în plantația de trestie-de-zahăr.

— O să iasă de-acolo când vor incendia plantația. El și celelalte animale.

Shad vorbi cu obrajii umflați grotesc de gogoși:

— Cu nițel noroc va dormi pe toată durata incendiului.

Donna îi spuse să se oprească, să nu mai ia nici măcar o înghițitură. Îi luă din mână jumătate dintr-o semilună de gogoașă.

— Ce scârbos, rosti ea. Un gândac!

Shad îi smulse gogoașa, aprinse plafoniera și examină descoperirea. Expresia lui de speranță se topi.

— I-al naibii de mic, remarcă plin de îndoială.

Extrase vinovatul dintr-o fărâmă uscată de gogoașă – un miriapod cu o carapace strălucitoare de culoare cacao. La atingerea lui Shad se strânse ca un ghemotoc.

— Dificil, comentă García. Ai avea nevoie de un juriu de fraieri absoluți.

— Crezi? Shad puse gândacul pe vârful degetului său mic și-l ridică până lângă bec.

— În locul tău, zise García, aș aștepta alt supergândac.

— Despre ce naiba vorbiți voi acolo? făcu Donna iritată.

— Visuri, răspunse Shad. Nimic important.

Azvârli miriapodul pe fereastră și vârî restul gogoșii între buzele acoperite cu firimituri de glazură.

Agentul Cleary își dusese însemnările la un telefon public, unde era adâncit într-o conversație oficială. Pierre dădu Cadillacul în marșarier de la pompa de benzină. Erin Grant scoase capul pe geam și flutură voios din braț. Shad și Donna îi răspunseră în același fel; Al García simulă niște aplauze ca la operă.

— Frumos mai zâmbește, zise el pe când limuzina se îndepărta.

— Parc-ar avea șaisprezece ani, spuse Shad, pe cuvântul meu.

García apropie Caprice-ul de pompele de benzină ca să umple rezervorul înainte de drumul lung spre casă. Scosese un picior pe portieră, când

automobilul se cutremură violent. Auzi zornăitul luminilor de poziție și rosti:

— Băga-mi-aș!

Un camion cu remorcă zdrobise spatele mașinii de poliție fără însemne distinctive. Șoferul stătea acum plouat lângă bara amortizoare boțită a lui García. Avaria fusese minoră, dar detectivul nu era consolat: trebuia să completeze, în triplicat, alt raport detaliat de accident. Să ancheteze martori. Să schițeze diagrame amănunțite. Să facă fotografii pentru compania de asigurări. Ore de inutile căcaturi departamentale.

— Felicitări, se adresă camionagiului. Tocmai ai lovit un polițist.

— Scuze. Bărbatul era un roșcat sârmos care clipea des din ochii ce trădau dextroamfetamină. Nu v-am văzut, oameni buni.

— Așa bănuisem și eu, zise García.

Deschise portbagajul Caprice-ului, ca să caute nenorocitele de formulare pentru asemenea situații. Donna și Shad ieșiră să vadă ce se întâmplase.

După ce ocoli camionul, Shad spuse:

— Auzi, Al, știi ceva?

— Ce? García era aplecat și scotocea cu disperare.

— Mă doare gâtul, rosti Shad.

García găsi formularul și trânti capacul portbagajului.

— Tu *nu ai* gât.

Bodyguardul îi făcu șmecher din ochi și mișcă ușor din bărbie spre trailer.

— Nu glumesc, nenică, mă doare rău de tot.

Donna se ridică pe vârfuri, ca să-l examineze.

— Ia arată-mi unde te doare.

— Peste tot, făcu Shad cu o grimasă teatrală.

Donna frecă grijuliu panta de mușchi tari ca piatra care uneau țeasta de umeri.

— Hai înapoi în mașină, spuse ea. Mai bine să te-ntinzi nițel.

— Da, aprobă Shad. Sunt destul de rău traumatizat.

Alarmat, șoferul de camion își ceru scuze și se îndepărtă pentru a-și ameliora analiza sângelui cu o cafea tare. Al García ocoli camionul ca să-l privească mai atent. În scurt timp Donna îl auzi râzând, deși nu-și putea imagina motivul; un râset din toată inima, care răsună puternic și destins. Alți camionagii începură să arunce priviri, iritați de subminarea rutinei lor matinale. García părea cretin și făcut criță.

Donna îl găsi ținându-se de remorcă, cu degetele băgate în plasa de oțel. Hohotea isteric, cutremurându-se din tot trupul. Trailerul era plin cu trestie-de-zahăr. Emblema albastră prinsă de portieră anunța: FERMELE ROJO.

— Acum pricep, făcu Donna.

— Atunci, haide, dă-i drumul, rosti soțul ei înecându-se de râs. Cheamă-i domnului Shad o ambulanță.

— Haide, zău, Al.

— Dulceața justiției, zise detectivul.

Se șterse la ochi și încercă să se calmeze, să se comporte ca un adult. Apoi simți râsul urcând din nou ca un talaz uriaș. Era un moment minunat.

Epilog

Cu trei săptămâni înainte de alegeri, DAVID LANE DILBECK a suferit un preinfarct pe când citea în pat. Deși a lipsit de la restul campaniei, el a strâns 52% din voturi și a câștigat cu ușurință realegerea pentru Camera Reprezentanților. În ziua următoare și-a uluit susținătorii politici, renunțând la locul obținut, din cauza unor probleme cronice de sănătate. Chiropractorul, cardiologul și urologul congresmenului au emis un neobișnuit comunicat comun prin care îi justificau decizia de a se retrage.

ELOY FLICKMAN, oponentul lui Dilbeck, a renunțat la politică și a devenit comentator radio de extremă dreaptă în Florida de Sud. În numai câteva luni, a ajuns în vârful ratingurilor de audiență din timpul zilei și s-a intitulat „titanul talkshow-urilor radio”. A doua zi după ce a semnat un contract cu rețeaua Liberty Radio, Flickman a decedat în urma unui accident de mașină pe când se plimba în jurul unei clinici pentru avorturi în decursul unei emisiuni în direct. Femeia care șofa mașina ucigașă a pierdut controlul acesteia când unul dintre cei șapte copii ai ei a tras din greșeală de volan.

În ianuarie, comisia agricolă prezidată anterior de congresmenul Dilbeck a aprobat reînnoirea subvențiilor de multe milioane de dolari pentru producătorii americani de zahăr. Propunerea a fost votată în Congres cu două sute șaptezeci și unu de voturi pentru și o sută cincizeci împotrivă, după o scurtă dezbatere. În favoarea ei a vorbit cu elocvență BO TOOLEY, republicanul din nordul statului Alabama, care nu mai făcuse niciodată o croazieră cu un iaht atât de mare sau atât de luxos ca *Afacerea Sweetheart* și care fusese încântat că

radioul pe unde scurte recepționa toate posturile sale religioase favorite.

La scurt timp după misterioasa infestare cu șobolani, *PARADA PIEILOR* a fost închisă pentru numeroase încălcări ale normelor sanitare. Peste alte două săptămâni clădirea a ars complet. Frații LING au susținut că incendiul a fost produs de un scurtcircuit electric provocat de șarpele dresat al unei dansatoare. Acuzați ulterior de tentativă de înșelare a societății de asigurare, frații Ling au fugit în vestul Canadei și au deschis un lanț de saloane de masaj având tema hocheiului.

Resturile lui DARRELL GRANT au fost identificate pe baza unui singur vârf de deget. După trei zile, CORPORAȚIA SWEETHEART SUGAR i-a înștiințat discret pe angrosiști că retrăgea tot zahărul tos produs între 6 și 9 octombrie, din cauza unei „posibile contaminări provocate de rozătoare în timpul procesării".

După ce i-a anchetat pe PAUL GUBER și pe alți clienți, Baroul Florida a emis un avertisment public dur la adresa avocatului JONATHAN PETER MORDECAI pentru „conduită etică necorespunzătoare". Efectul avertismentului a fost minim, fiindcă Mordecai era mort și nu mai practica avocatura. Paul Guber și-a părăsit firma de brokeraj și a intrat la colegiul rabinic din Chicago. El nu a vorbit niciodată despre scurta sa logodnă cu răposata JOYCE MIZNER sau despre nefericita petrecere a burlacilor din salonul *PUPEZEI CREȚE.*

ERB CRANDALL nu s-a mai întors în Florida. El s-a stabilit în Atlantic City, acceptând postul de consilier politic principal al unui popular, dar nechibzuit de riscant, consilier municipal. În vara următoare, după ce a colectat o mită mare în

numerar pentru șeful său, Crandall a fost acostat de trei tâlhari, care i-au cerut punga pe care o avea în mână. Trupul său mort – cu punga sfâșiată strânsă loial în pumn – a fost găsit de niște turiști germani sub legendara promenadă din scânduri a orașului. Consiliul municipal a botezat cu promptitudine o stradă în memoria lui Crandall.

Grupul de chirurgi ortopezi care deținea *SCOICA ROZ* a vândut localul de noapte unui grup de dentiști, care a ales un nou nume picant (*Adevărul Gol-Goluț II*) și un nou management îndrăzneț (Johnny „Trei Degete" Spladiano). Primele trei decizii ale domnului Spladiano au fost concedierea lui ORLY, introducerea parcării mașinilor de către personalul localului și mărirea ringului de lupte. Considerându-se mai norocos decât predecesorul său, Orly a lichidat un modest cont de economii și s-a mutat în Pensacola, unde el și soția lui au deschis un bar de stridii cu chelnerițe topless, numit *Înghite-mă crudă.*

URBANA SPRAWL a continuat să danseze în *Adevărul Gol-Goluț II,* până în ziua în care domnul Spladiano a înlocuit floricelele cu frișcă din ring cu sardele. Actualmente este în anul I la Medicină la Universitatea Emory din Atlanta. SABRINA a abandonat dansul și a jucat pentru scurt timp în filme pentru adulți, înainte de a căpăta rolul lui Lucette, vioaia reprezentantă pariziană a echipamentelor de gimnastică „Coapse de înotătoare". Și cele două Monique s-au retras din striptease, măritându-se cu clienți. MONIQUE JR., al cărei nume real era Loretta Brickman, s-a măritat cu un angrosist de diamante în vârstă de șaptezeci și patru de ani, care înmormântase trei soții. MONIQUE SR., al cărei nume real era Frances Cabrera, s-a măritat cu un profesor de olărit de vârstă mijlocie care era, în ochii ei adoratori, copia leită a lui Keith Richards.

Bărbatul cunoscut ca SHAD, al cărui nume real era Gerard L. Shaddick, a dat în judecată Fermele Rojo, compania de transport Rojo și corporația Sweetheart Sugar pentru presupuse vătămări cauzate de un trailer încărcat cu trestie-de-zahăr care lovise în spate mașina de poliție a sergentului Al García. În acuzația sa, Shad s-a plâns de dureri ale gâtului, migrene, vedere încețoșată, amețeli, disfuncții sexuale și anxietate cronică. Cazul a fost încheiat în afara tribunalului, pentru o despăgubire de 2,3 milioane de dolari. La scurt timp după aceea Shad a cumpărat un apartament pe două niveluri în Telluride, statul Colorado, și s-a logodit cu terapeuta sa fizică, recent emigrată din Norvegia.

RITA GRANT a dat de asemenea în judecată Fermele Rojo, solicitând 5 milioane de dolari despăgubire pentru ciopârțirea accidentală a fratelui ei, Darrell. Litigiul a fost rapid abandonat când Rita a fost silită să fugă din Districtul Dade, cu Lupa, iubitul ei lup hibrid. Funcționarii de la controlul animalelor o somaseră să-l predea după ce acesta sărise un zid înalt de trei metri în Grădina Zoologică și doborâse o gazelă sud-africană adultă.

Uciderea lui MALCOLM J. MOLDOWSKY a rămas nesoluționată. În zilele de după moartea sa, articolele din ziare au descris scena crimei în detalii oribile, dezvăluind că arma fusese o crosă de golf de tip *iron* produsă de MacGregor. Un editorialist local l-a caracterizat pe Moldy drept un aranjor politic nemilos și necinstit, care înșelase în cele din urmă pe cine nu trebuia. Cel care a rostit panegiricul lui Moldy, congresmenul Bo Tooley, a denunțat cu mânie istoria ca fiind o „minciună odioasă” – un citat împrumutat cu drag de la idolul lui Moldowsky, John Mitchell. Înmormântarea a

fost scurtă și cu puțini participanți. De pe patul său de boală, David Dilbeck a trimis regrete profunde.

CHRISTOPHER ROJO a fost arestat în decursul unei altercații nocturne în complexul Kennedy din Palm Beach. Martorii au susținut că el încercase să-și demonstreze abilitatea în luptele în ulei cu Maria Shriver, Daryl Hannah și alte invitate. Amenințat cu pierderea câtorva conturi, Christopher a intrat voluntar într-o instituție pentru tratamentul exceselor de droguri și alcool. Acolo și-a cunoscut viitoarea soție, corector la revista *Vanity Fair.*

Mai vârstnicii frați ROJO rămân proeminenți în industria trestiei-de-zahăr din Florida, în timp ce cumpără în secret terenuri întinse de plantații pentru viitoare construcții de blocuri de apartamente și terenuri de golf. Cu câteva zile înainte de votul din Congres pentru noile subvenții de prețuri pentru cultivatorii de trestie-de-zahăr, Wilberto și Joaquin Rojo au anunțat oferirea a două burse integrale la Universitatea Statului Georgia. Beneficiarii burselor au fost KATHERINE și AUDREY KILLIAN, al căror tată pierise recent într-un accident nautic în Montana.

PIERRE ST BAPTISTE a demisionat de la compania Gold Coach Limousines, pentru a deveni manager de catering la un nou hotel Sheraton din Key West. Serile, el predă limba engleză copiilor haitienilor exilați.

Un judecător din Districtul Broward i-a acordat lui ERIN GRANT custodia permanentă a fiicei ei, ANGELA. Ele s-au mutat în Orlando, unde Erin dansează serile în rolul surorii vitrege mari a Cenușăresei în faimosul spectacol Main Street Parade din Disney Land. Ziua ea lucrează ca specialist de introducere a datelor pentru biroul

FBI local. Cererea ei de înscriere la Academia de Marină din Quantico se află actualmente în discuții.

Sfârșit

virtual-project.eu

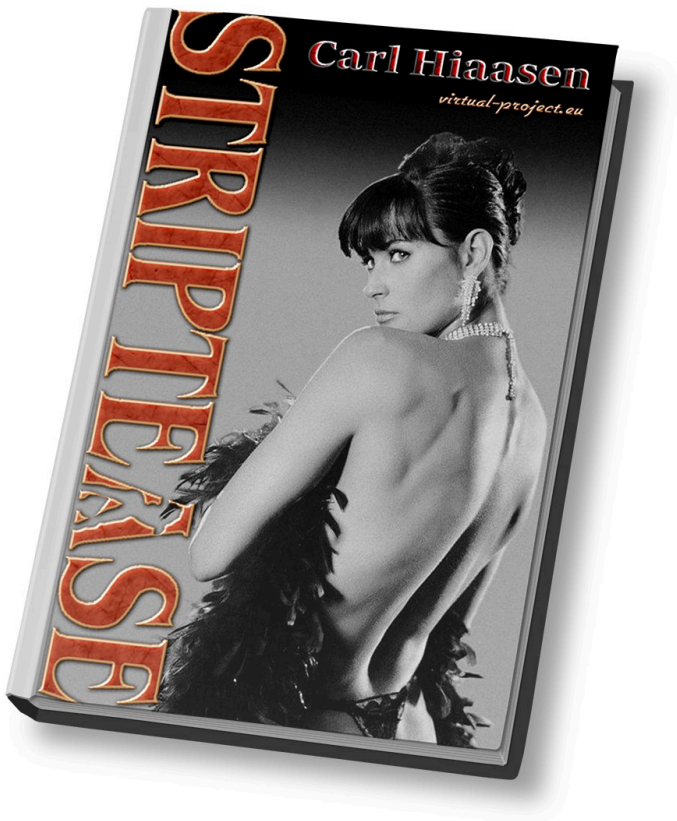

[1] *The Deliverance* (1972), film regizat de John Boorman, cu Jon Voight și Burt Reynolds, după romanul omonim al poetului american James Dickey (1923-1997) scris în 1970. (n. tr.).

[2] *Guardian Angels* este o organizație anticrimă care acționează în SUA, Europa, Brazilia, Africa de Sud și Japonia, ai cărei membri poartă jachete și berete roșii. (n. tr.).

[3] Stâlpul de biciuire (n. tr.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 16
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Epilog

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	14
Capitolul 3	29
Capitolul 4	42
Capitolul 5	54
Capitolul 6	65
Capitolul 7	78
Capitolul 8	93
Capitolul 9	108
Capitolul 10	117
Capitolul 11	131
Capitolul 12	142
Capitolul 13	160
Capitolul 14	173
Capitolul 15	187
Capitolul 16	202
Capitolul 17	217
Capitolul 16	231
Capitolul 19	243
Capitolul 20	258
Capitolul 21	273
Capitolul 22	288
Capitolul 23	301
Capitolul 24	316
Capitolul 25	328
Capitolul 26	349
Capitolul 27	368

Capitolul 28 384
Capitolul 29 394
Capitolul 30 409
Capitolul 31 427
Capitolul 32 442
Capitolul 33 456
Epilog 475